

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

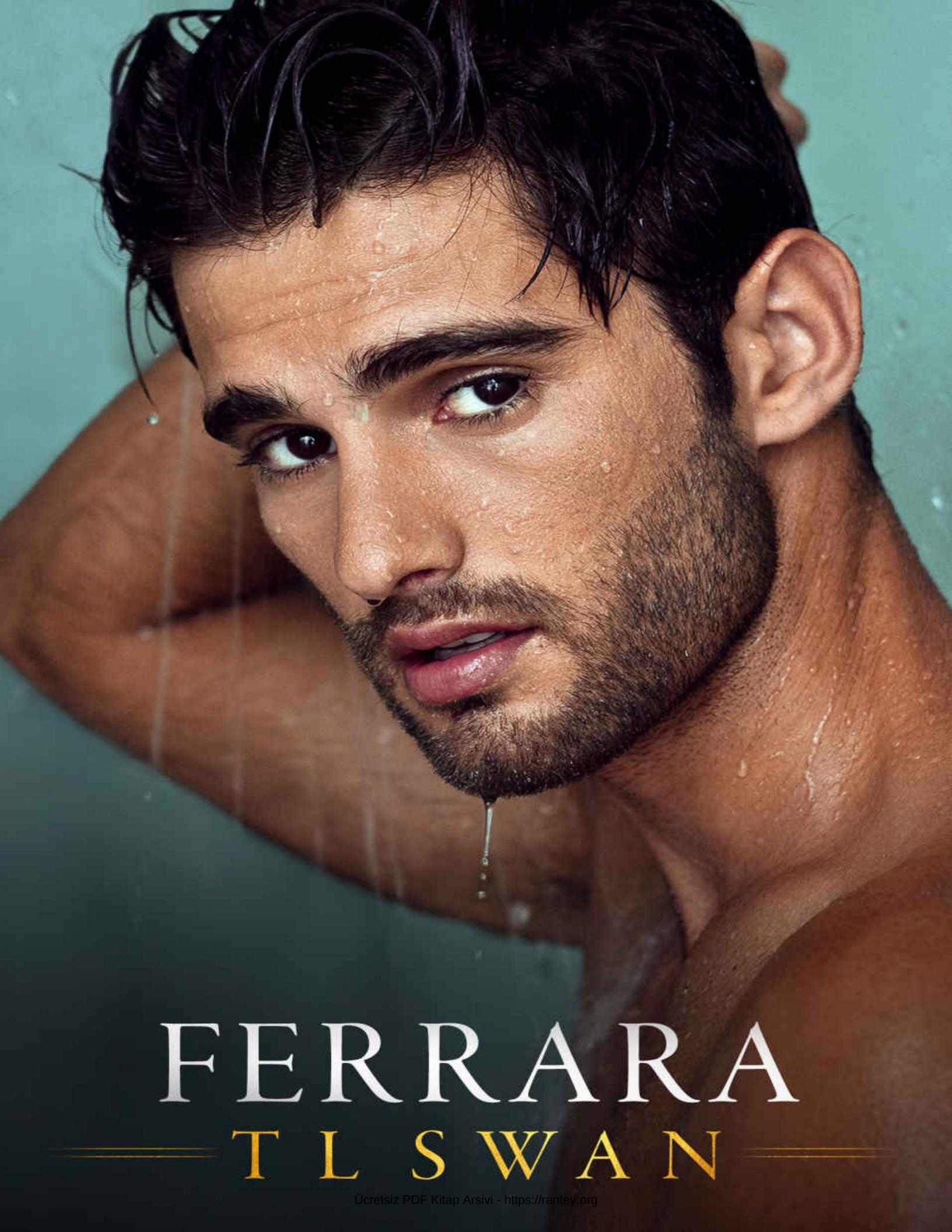
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

FERRARA

TL SWAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FERRARA

T L SWAN

Copyright © 2022 by T L Swan

Bu kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerler hayali olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kişilerle herhangi bir benzerliği yoktur, yaşayan ya da ölü, gerçek olaylar, organizasyonlar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap, bu e-kitabı satın alanlar için hazırlanmıştır. SADECE kitap/basılı kitap. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

İÇİNDEKİLER

Teşekkür Ayrıca

Yazan T L Swan

Minnettarlık

Ferrara

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Alıntı - Valentino

Alıntı - Play Along

TEŞEKKÜRLER

**Teşekkür etmem gereken milyonlarca insan var,
sayfada asla yeterli yer yok.**

**Güzel anneme, yazdığım her şeyi milyonlarca kez
okuduğun için teşekkür ederim. Sen en iyi beta
okuyucu, en iyi anne ve en iyi arkadaşsın.**

**SWAN HQ'yu yöneten en harika asistan Kellie'ye, her
şeyin bu kadar sorunsuz yürümesini sağlamak için
yaptığın her şey için teşekkür ederim. Seni
seviyorum!**

**Muhteşem beta ekibime ve arkadaşlarıma, Lisa,
Rena, Nadia, Rachel, Nicole ve Amanda, bana
katlandığınız için teşekkür ederim, hepinize
tapıyorum.**

**İnanılmaz editör ekibime, Lindsey Faber, Imogen
Howson ve Kats Literary Service tarafından yapılan
prova okumasına.**

Alice Arcoleo tarafından İtalyanca Çeviriler.

**Hang Lee benim ruh kardeşim, kapak kraliçesi.
Beni iyileştirdiğin için teşekkür ederim.**

**Yayınlamam için böylesine harika bir platform
sağladığı için Amazon'a.**

**Muhteşem kız çetem Kuğu Takımı'na, bana internet
dünyasında takılmak ve eğlenmek için güvenli bir yer
sağladığınız için teşekkür ederim. Siz gerçekten en
iyi arkadaşlarırsınız.**

**Cygnnet kızlarıma, siz vermeye devam eden bir
nimetsiniz, beni her gün şaşırtıyorsunuz.**

**Aileme, bana katlandıkları için teşekkürler.
bir gün sahilde iki saatten fazla oturacağız, söz
veriyorum.**

**Hepinizi çok
seviyorum, Xoxoxo**

**Ve sana!
Muhteşem okuyucularım.
Hayallerimi gerçekleştiriyorsunuz, kitaplarımı
aldığınız için size olan minnettarlığımı ifade etmek
için yeterli kelime yok. Tüm kalbimle,**

**TEŞEKKÜRLER
XOX**

AYRICA T L SWAN TARAFINDAN

Stanton Adore

Stanton Koşulsuz

Stanton Tamamen

Stanton Bliss

Stanton Kutu Seti (4 kitabın
tamamı) Marx Girl

Gym Junkie

Dr Stanton

Dr. Stanton'ın Sonsözü

Bay Masters

Bay Spencer

Bay Garcia

The Italian

Our Way

Birlikte Oynayın

Beni Bul Alastar

Mola Vermek

Devralmak

Kazanova

GRATITUDE

Minnettar olma niteliği;
takdir göstermeye ve nezakete karşılık vermeye hazır olma.

DEDİKASYON

Bu kitabı alfabeye ithaf etmek istiyorum. Çünkü bu
yirmi altı harf benim hayatımı değiştirdi.
Bu yirmi altı harfin içinde kendimi buldum ve
hayalimi yaşadım.
Bir dahaki sefere alfabeyi söylediğinizde, onun gücünü
hatırlayın.
Her gün yapıyorum.

FERRARA

PROLOGUE

Giuliano, 13 yaşımda.

Sert bir tekme atıyorum ve top gökyüzüne doğru savruluyor, babam ayağıyla durduruyor. Öğleden sonra güneşi batıyor ve uzaktan gelen motor sesi arka planda uğulduyor. Babam topu hizalayıp geri vuruyor ve ben de ayağımla durduruyorum.

On üç yaşımdın çoğu gününde saatlerce bunu yaptık, arka bahçemizde futbol oynadık. Motor yaklaşıyor ve ikimiz de gölün üzerinden lüks bir yatın geçtiğini görmek için dönüp bakıyoruz.

Teknenin yan tarafındaki ismi okuduk:

Anlar

"Güzel," diyor babam. İkimiz de kıpırdamadan izliyoruz, güvertede büyük, süslü bir şapka takmış bir kadın yatıyor, elinde bir kadeh şampanya var ve bir adam kenarda durmuş suya bakıyor.

Lüks bir yatı kaç kez görürseniz görün, ki Como Gölü'nde bu çok fazladır, asla yanınızdan geçişini izleyemezsiniz. Bu bir gelenektir.

Yatı başka bir renkte hayal ederken, "Siyah olsa daha güzel olurdu," diyorum.

Babam başını sallar. "Ya da lacivert."

"Evet." Topa geri vuruyorum. "Altınla yazılmış daha iyi bir isimle."

Babam topa hızlı bir vuruşla karşılık verirken sırtıyor. "Moments isminin nesi var?"

Omuz silkiyorum. "Bana sorarsanız biraz aptalca."

Topa tekrar vururken kıkırdıyor.

"Akşam yemeği hazır," diye sesleniyor annem arka güverteye çıkarken.

"Tamam," diye cevaplıyor babam, topu alıyor ve eve doğru yürüyoruz, yürürken kolunu omzuma koyuyor. Evimizde Noel günü ama öyle değil.

"Noel'i neden bir gün erken kutluyoruz?" Ben soruyorum.

Bana bakarken kaşları çatılıyor. "Yarın çalışmak zorundayım, bunu biliyorsun."

"Her yıl mı?"

Ağır ağır nefes verir. "Elimde değil evlat, özür dilerim." Saçımı karıştırıyor ve merdivenleri çıkmaya devam ediyor. "Bugün güzel bir gün geçirdik, değil mi?" Kaburgalarımı dürtüyor. "Ve sen tüm İtalya'daki en şımarık evlatsın."

Omuz silkiyorum, hediyeler umurumda değil, haftanın yarısında uzakta çalışıyor olmasından nefret ediyorum. Bu koca ev sadece annem ve benimle yalnız.

"Aydın yirmi altısında ilk iş döneceğim," diye bana güvence veriyor. "Söz veriyorum."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordum. "Sen çalışırken ben sessiz olacağım."

Babamın gözleri anneminkilerle buluştu. "Hayır, oğlum. Annenin burada yalnız kalmasını istemiyorum."

Derin bir nefes veriyorum ve merdivenleri tırmanmaya devam ediyorum.

Babam annemi kollarına alıp öpüyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

Bu ikisi, her zaman öpüşür ve sarılırlar. Birbirlerini yalnız bırakmazlar.

"Annem ve ben Milano'ya gelebiliriz." Bu fikre heyecanla gülümsüyorum. "Evet, değil mi anne?" Kollarımı anneme doladım. "Böylece yarın Noel'de hep birlikte olabiliriz."

"Sevgilim...." İç çekiyor.

"Giuliano, yeter," diye tersliyor babam. "Senin Noel'in bugündü. Bunu biliyorsun. Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız."

Omuzlarım hayal kırıklığı içinde çöküyor ve annem bana sempatik bir gülümseme veriyor. Bütün arkadaşlarım yarın Noel'i kutluyor... Neden biz bugün kutlamak zorundayız?

Neden her şeyi farklı yapmak zorundayız?

Yemek masasına oturduk. "Bu inanılmaz görünüyor, aşkım." Babam eğilip annemi öperken gülümsüyor, annemin elini tutuyor ve annem de ona hayranlıkla gülümsüyor.

Başını eğiyor. "Baba, bu yemek için sana teşekkür ederiz."

Dualarımızı ederken onu izliyorum, bizimle yemek yiyecek ve birlikte zaman geçirdikten sonra hepimiz yatağa gideceğiz ve gecenin bir yarısı o gidecek. Her zaman yaptığı gibi.... İşinden nefret ediyorum, onu bizden çok uzaklaştırıyor.

Sadece evde kalmasını istiyorum.

Giuliano, 18 yaşında.

Valentino, "Seni bir saat sonra alırım," diyor.

"Tamam." Telefonu kulağıma götürüyorum ve saatime bakıyorum. "O zamana kadar dönmüş olurum." Evime giriyorum

gardıroptan askıdaki bir kot pantolonu alıp yatağın üzerine atın.

"Yine nereye gidiyorsun?"

"Annem tanıdığı bir adamın yanında bana iş bulmaya çalışıyor."

"Evet, en azından yaz tatili bitene kadar almamaya çalış. Tüm tatil boyunca çalışmayı siktir et, planlarımız var."

Onaylarcasına sırtıyorum. "Sanki beni işe alacakmış gibi."

"Giuliano." Annemin sesi merdivenlerde yankılanıyor. "Lorenzo geldi."

"Gitmem gerek. Yakında görüşürüz." Telefonu kapatıp kot pantolonumu ve gömleğimi giyiyorum. Annem kapıda beliriyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Bunu mu giyiyorsun?"

Kendime bakıyorum. "Evet, neden?"

"Sana güzel bir şeyler giymeni söylemiştim." Beni geçip gardırobuma doğru yürüdü. "

"Bu çok güzel," diye alay ediyorum.

Yatağın üzerine bir çift siyah pantolon ve yakalı bir gömlek atıyor. "Yeterince güzel değil."

"Cenazeye gitmiyorum. Bunu giymeyeceğim." Banyoya girip saçımı yapıyorum.

Kapıda beliriyor. "Giulio, lütfen. Benim için bu öğleden sonra nazik olmaya çalışır mısın? Enrico Ferrara bulaşılacak biri değil ve bu işin yürümesini gerçekten istiyorum."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Onun için çalışmak istediğimi sana düşündüren nedir?"

"Çünkü bu inanılmaz bir fırsat." Yakamı düzeltiyor. "Ve...." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi duraklıyor. "Baban onun için çalışmanı isterdi."

"Bana istediğini yaptırmak için babamı kullanmayı bırak." "Lütfen mi?" Umutla gülümsüyor.

Dudaklarımı büküyorum.

"En iyi davranış, söz mü?"

Ağır ağır nefes veriyorum. "İyi ama sadece on dakika kalacağız, çocuklar beni bir saat içinde alacaklar."

"Arkadaşlarınla gezip tozmayı ne zaman bırakacaksın? Biraz sorumluluk almanın zamanı geldi. Bugün önemli."

"Anne, cidden." Onun yanından geçip koridora çıkıyorum. "Dırdır etmeyi kes. Beş yaşında değilim, kendi işimi bulacağım."

Merdivenleri çıkarken arkamdan "Ferrara için çalışmanı istiyorum," diye sesleniyor.

Lanet olsun, onun bu adamla derdi ne?

"Hadi gidelim," diye seslendim. "Erken dönmem lazım, bu akşam bir partim var."

"Her zaman bir parti veriyorsun."

Gözlerimi açtım. "Tam olarak demek istediğim bu."

Dışarı çıktık ve bekleyen arabanın arkasına bindik.

"Merhaba."

"Merhaba Giuliano, Angelina."

Lorenzo mutlulukla gülümsüyor, babamın en iyi arkadaşıydı. Üç yıl önce babamın ölümünden beri hayatımızın değişmeziydi.

"Güzel bir gün, değil mi?" Gülümsüyor.

"Umalım da öyle olsun" diye cevap veriyor annem. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, neden bu kadar gergin?

Lorenzo iyi bir arkadaştır, annem ve benimle ilgilendi. O olmasaydı ne yapardık bilmiyorum, son birkaç yıl çok zor geçti.

O ve annem arabayla giderken sohbet ediyorlar ve on beş dakika sonra büyük bir araba yoluna giriyoruz. Geniş araziye bakıyorum. Kocaman taş çitler ve uzakta bir sahil köşkü.

Nice....

Bir kontrol noktasına yanaşıyoruz ve bir adam pencereye geliyor, başını eğiyor ve büyük boy metal kapıları açıyor.

Arabayla geçerken arka camdan arkamızda yavaşça kapanan kapılara ve etrafta dikilen muhafızlara bakıyorum.

Kahretsin, evimizde sıkı güvenlik olduğunu sanıyordum, ama burası bir üst seviyeymiş. Araba dairesel bir garaj yoluna giriyor, başka bir grup adam etrafta duruyor.

Hepsi ne yapıyor? Burada mı çalışıyorlar, yoksa bir tür toplantı mı var? Belki de bu bir grup görüşmesi şeyidir?

"Sadece doğal davran," diye fısıldıyor annem. Ne?

Kapı açılır ve bir adam geri çekilip başını sallar. "Angelina, seni görmek ne güzel."

"Teşekkür ederim, Mario." Annem arabadan inerken usulca gülümsüyor.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Giuliano, sizinle tanışmak bir ayrıcalık efendim." Başını eğdi.

Kaşlarımı çatıyorum, adım nereden biliyor? "Merhaba."

"Bugün harika bir gün." Anneme gülümsüyor ve elini ön kapıya doğru uzatıyor. "Bu taraftan."

Büyük kumtaşı merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ve annem kapıyı çalıyor, herkesin etrafımızda durup bizi izlediğini görmek için arkama bakıyorum.

Hepsi ne yapıyor?

Bu çok garip.

Kapı aceleyle açıldı. İri kahverengi gözler benimkilerle buluştu ama dostça değil.

Anında huzursuz hissettim.

"Enrico," diyor annem usulca.

"Merhaba," diyor soğuk bir şekilde, gözleri üzerimde sabitlenmiş bir şekilde.

Ne kadar kaba.

Bu herif kim olduğunu sanıyor?

"Bu benim oğlum, Giuliano. Giuliano, bu Enrico Ferrara."

**Bana ters ters baktı ve sonra elini uzattı.
"Merhaba."**

İsteksizce sallıyorum. Uzun boylu, siyah saçlı, zeytin tenli ve kahverengi gözlü. Etrafında bir güç aurası var.

Düşmanlık aramızda elle tutulur bir güç gibi yüzüyor.

Benden hoşlanmadığı hissine kapılıyorum ve bu bana çok iyi geliyor, çünkü bu hissin karşılıklı olduğunu zaten biliyorum.

Zengin, şımarık pislik.

Sanki onun için çalışıyorum da.

"Lütfen, içeri gelin." Dönüp koridorda yürüyor ve ben anneme başımı hafifçe sallıyorum, o da bacağıma vuruyor.

"Giulio, lütfen," diye fısıldıyor. "Söz vermiştin."

Pek çok şey olabilirim ama iyi bir aktör olmak bunlardan biri değil. Babam her zaman dürüstlüğümün en büyük gücüm ve aynı zamanda en büyük zayıflığım olduğunu söylerdi.

Mutfağa doğru yürüyoruz ve bir kızla göz göze geliyorum. Benim yaşlarımda, uzun siyah saçlı, porselen tenli ve şimdiye kadar gördüğüm en sıra dışı gözlere sahip.

Birbirimize bakıyoruz ve kalbim göğsümde taklalar atıyor.

Kim o?

**"Bu Olivia." Ateşli sarışın bir kadını işaret ediyor.
"Ve bu da Francesca, kız kardeşim."**

Francesca.

Gözlerim ona kayıyor, kız kardeşine... Siktir et.

Hepsi konuşmaya devam ediyor, ama Francesca ve ben hava dönerken birbirimize bakıyoruz, aramızdaki fiziksel çekim hissediliyor.

Sıcak ve telaşlı hissediyorum, heyecanlıyım, hiç benlik değil. Odaya garip bir sessizlik çöküyor.

"Francesca, neden Giuliano'ya mülkü gezdirmiyorsun?" Enrico ona sorar.

Bana utangaç bir gülümseme veriyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Tamam." Eliyle kapıyı işaret ediyor ve ben de onu takip ediyorum. Geniş bir verandaya çıkıp birkaç basamak indikten sonra çimlerin üzerinden göle doğru yürüyoruz.

Ben gözlerimi ondan alamazken o sessiz kalıyor ve gergin görünüyor.

Cidden, hayatımda gördüğüm en ateşli kız. Beni gergin hissettiriyor ve ben asla gergin değilim.

"Merhaba," demek için kendimi zorluyorum.

"Merhaba."

Sevinçli gülümsememi saklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Bir de bugün gelmek istemediğimi düşünürdüm."

Kaşları çatılır. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey." Kendimi durduramadan fısıldıyorum: "Gelmeseydim seninle tanışamayacaktım ve.... Sen sadece-" Kelimeler kifayetsiz kaldığında omuz silkiyorum, "- güzel."

Su kenarına doğru yürürken gözleri açılıyor, göle bakıyoruz. "Burası çok güzel." Diyorum.

Gülümsüyor, "Öyle." Uzaktan görebildiğimiz bir evi işaret ediyor, "Bir gün o pembe evde yaşayacağım." Gururla ilan ediyor. "Como Gölü'ndeki en sevdiğim ev."

Gölün karşısındaki eve bakarken gülümsüyorum. "Muhteşem bir yer."

Senin gibi.

Evin yanından dolaşıyoruz. "Erkek arkadaşın var mı?"

Başını gergin bir şekilde sallar.

"Enrico senin kardeşin mi?" "Evet."

Onu daha önce nasıl görmedim? "Burada mı yaşıyorsun?" diye sordum.

"Hayır, ben Milano'da yaşıyorum."

Arka merdivenlerden çıkıyoruz ve büyük bir koridora geliyoruz. Bir aşağı bir yukarı bakıyorum. "Kaç tane yatak odası var?"

"Sekiz."

"Tuvalet nerede?"

Kaşları çatıldı, bunu neden sordum ki?

Banyo nerede, yapabileceğinizin en iyisi bu mu... ciddi?

Siktir, aslanım.

"Burada." İÇeri giriyoruz ve etrafa bakıyorum, süper modern ve tamamen beyaz. Odanın ortasında büyük bir taş banyo var. Onunla küçük, sınırlı bir alanda yalnız olmak aramızdaki havayı değiştiriyor ve içgüdüsel olarak kapıyı kapatıp ona doğru adım atarken içime bir şeyler doğuyor.

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarını çatıyor.

Hiçbir fikrim yok ama kendimi durduramıyorum. Ona karşı hissettiğim çekim daha önce hiç hissetmediğim kadar üst düzeyde.

"Beni öpmeni istiyorum."

Gözleri benimkileri arıyor. "Ben hiç kimseyi öpmedim." Kahretsin evet... ona dokunulmamış.

Başımın kontrolünü kaybediyorum ve yüzünü avuçlarımın içine alıyorum. "Ben iyi bir öğretmenim." O cevap vermeden önce onu usulca öpüyorum. Dudaklarım onunkilere değiyor ve o aldırıyor gibi görünüyor, onu tekrar öpüyorum.

O yumuşak ve tatlı ve....

Oh....

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Sikeyim.

Bana karşı yumuşakça gülümsüyor ve dudaklarını hafifçe aralıyor.

"İşte bu," diye fısıldıyorum. Parmak uçlarımı kollarında gezdiriyorum ve tenindeki tüylerin dağıldığını hissediyorum. Ellerini tutuyorum ve o da parmaklarını benimkilere doluyor.

Hoşuna gitti.

Tekrar tekrar öpüşüyoruz. "Dudaklarını aç," diye fısıldıyorum.

Söyleneni yapıyor ve dilim nazikçe onunkine değiyor. "Oh," diye mırıldanıyor şaşırmış gibi.

Ona karşı gülümsüyorum. "Çok iyi öpüşüyorsun, Francesca." Ön kolumu uzatıyorum. "Bak, tüylerim diken diken oldu."

Gülümsemesini bastırmak için alt dudağını ısıyor. "Yabancıları hep tuvalette mi öpersin?"

"Hayır." Öne eğildim ve onu tekrar öptüm. "Sen ilksin." Kollarımı ona doluyorum ve birbirimize yaklaşıyoruz.

Kan vücudumda hızla dolaşüyor ve tam bacaklarımın arasında toplanıyor. Bunu hissettiğinde gözleri açılıyor.

Kahretsin, o böyle bir kız değil. Ne yapıyorum ben?

"Özür dilerim," diye özür dilerken ondan bir adım geri çekiliyorum. "Bana ne oldu bilmiyorum. Kendime engel olamıyorum, çok güzelsin."

Bana doğru adım atıyor, mesafeyi kapatıyor. "Sence ben güzel miyim?"

"Tanrım, evet." Onu sıkıca tutarken tekrar öpüyorum. Bu sefer o da beni hemen öpüyor, elleri omuzlarımda geziniyor ve ben... gözlerim kapanıyor.

Sikeyim.

Daha önce hiç öpüşmemiş biri için çok iyi bir iş çıkarıyor.

"Seni tekrar görebilir miyim?" Dudaklarına karşı mırıldanıyorum. "Biriyle çıkmama izin yok." Ona bakmak için geri çekiliyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Kim diyor?" "Herkes."

"Seni arayabilir miyim?"

"Telefonum yok."

"Ne?" Yüzümü buruşturuyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Telefon kullanmama izin yok." Utanmış görünüyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Beni başından mı savıyorsun?"

"Hayır." Ayak parmaklarının üzerine çıkıp beni öpüyor. "Söz veriyorum, buna iznim yok."

Ona bakıyorum, herkesin telefonu var. Yalan mı söylüyor? "Bana inanmak zorundasın."

"Neden bir telefonun yok?"

"Çünkü her zaman yanımda bir koruma var ve -" Omuz silkerek sözünü kesiyor. "Her zaman mı?" Nefesim kesildi. Başını sallıyor.

"Peki, biriyle çıkmama izin verilmezse ve her zaman korunursan seni bir daha nasıl göreceğim?" Kızgın bir şekilde talep ediyorum.

"Belki geri gelip ziyaret edebilirsin," diyor umutla, sanki zihninde bir plan gerçekleşiyormuş gibi. "Evet. Öyle yap. Geri gel ve kardeşimi ziyaret et." Kapıya doğru bakıyor. "Gitmeliyiz, şüphelenecek."

Bir cevap ararken çenemi sıktım. Pekala. Bu berbat bir şey.

Dünyanın en güzel kızıyla tanıştım ve onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yok.

Sadece benim şansım.

"Yarın dönersem hâlâ burada olacak mısın?"

"Evet."

Tekrar öpüşüyoruz, tatlı ve beklenmedik ve adamım... bana bir şeyler yapıyor.

Aşağısı berbat durumda.

Bir sürü kızla öpüştüm ama hiçbirini beni böyle etkilememişti.

Son bir bakışla banyodan çıkar ve hiç etkilenmemiş gibi alt kata iner.

Kalbim neredeyse göğsümden çıkacakmış gibi atarak arkasından bakıyorum.

Ha?

Olduğum yerde duruyorum ve kendimi tutmaya çalışırken derin nefes alıyorum, sertleşmiş aletimi örtmek için gömleğimi pantolonumdan çıkarıyorum.

Bu da neydi böyle?

Bacaklarım titreyerek merdivenlerden iniyorum ve şu anda oturdukları verandaya çıkıyorum. Herkes dikkatini bana çeviriyor ve annem başını kaldırıp gülümsüyor, ben de sahte bir gülümsemeyle ayak parmaklarımın üzerine çıkıyorum.

Bu çok garip.

"Çalışıyor musun?" Enrico bana soruyor. "Yeni yılda üniversiteye başlayacağım." "Ne okuyorsun?"

"Çift diploma, ticaret ve hukuk."

"Bu inanılmaz," diyor Olivia. Anneme dönüyor. "Çok gurur duyuyor olmalısın."

"Öyleyim." Annem gülümsüyor.

Enrico'nun gözleri benimkileri tutuyor ve sinirlenmiş gibi çenesini gökyüzüne doğru eğiyor.

Bu sık kafalının sorunu ne?

Francesca gülümsemesini gizlemek için alt dudaklarını ısırtıyor ve cevabımın hoşuna gittiğini hissediyorum.

"Hâlâ okulda mısın Francesca?" diye soruyor annem ona.

"Evet, umut için çalışma iç mekan

Tasarım ne zaman Bitirdim," diye utangaç bir şekilde cevap veriyor.

Kendimi ona doğru gülümserken yakalıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum.

Kendine gel, aptal.

Annem ayağa kalkarken, "Gitmeliyiz Giulio," diyor.

Bu kadar çabuk mu?

Gözlerim tekrar Francesca'ya kayıyor, ama... henüz gitmek istemiyorum. Banyoda Francesca'yla sevişmek ve kirlenmek istiyorum.

Dudaklarımda hala onun tadı var.

Enrico ayağa kalkar. "Evet, tamam, zaten şimdi köye gidip birkaç şey almam gerekiyor."

Hep birlikte verandaya çıktık ve Olivia eğilip önce benim sonra da annemin yanaklarından öptü. "İkinizle de tanışmak çok güzeldi."

Ondan hoşlandım, iyi biri.

Enrico bana ters ters bakıyor ve sonra elimi sıkıyor. "Güle güle." Dikkatini anneme çevirdi. "Güle güle."

Çok küçümseyici, seni bir daha asla görmeyeceğim türünden bir vedaydı.

Bu adam çok garip.

Gözlerim Francesca'nın kılere takılıyor ve bana usulca gülümsüyor, onun ışığında dururken zaman duruyor ve yemin ederim meleklerin şarkı söylediğini duyabiliyorum.

Nefes kesici ve sadece görünüş olarak değil. Etrafında bir aura var.

"Güle güle," diye mırıldanıyor.

Kalbim göğsümde küt küt atıyor. "Güle güle."

Birbirimize bakıyoruz ve lanet olsun, neden o onun Kardeşin mi?

Son bir el sallayışla dönüp içeri giriyor ve ben arabaya biniyorum, Lorenzo direksiyona geçiyor ve ben arka camdan bakarken uzaklaşıyoruz.

Gardiyanlar sanki burası bir hapishaneymiş gibi etrafta dikiliyorlar, belki de öyledir.

Ev uzaklarda kaybolurken, sevincimin söndüğünü hissediyorum.

Onunla nasıl bağlantı kurabilirim?

Telefonu yok ve biriyle çıkmasına izin verilmiyor.

Anneme bakıyorum ve o da garip bir şekilde gülümsüyor. "İyi görünüyorlar."

"Kızlar öyleydi," diye cevap veriyorum.

Lorenzo'nun gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor ve bana bastırılmış bir gülümseme veriyor. "Enrico Ferrara sonradan kazanılan bir tat, zamanla birbirinize ısınacaksınız," diyor kayıtsızca.

Bakışlarım tekrar pencereden dışarı kayıyor. "Bundan ciddi şüpheliyim."

On dakika sonra eve varıyoruz ve ben yatak odama çıkıyorum ve tiksintiyle yatağıma uzanıyorum. Francesca'yı ve beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum ve tavana doğru gülümsüyorum.

Çok sıcak.

Zihnim, öpücük çalmak, yasak buluşmalar ve battaniyelerin altında yuvarlanmak gibi olmaması gereken yerlerde dolaşıyor. Ve dürüst olmak gerekirse, basit bir sohbet beni mutlu ederdi.

Ama telefonu olmayan biriyle nasıl iletişim kurarsınız?

Aceleyle doğruldum, evet bu o. Çekmecelerime gidip bakıyorum, nerede? Karıştırıyorum, bakmaya devam ediyorum, bir çekmece daha açıyorum, bir çekmece daha. Buralarda bir yerde eski bir telefonum olduğunu biliyorum, ama nereye koymuştum?

Ben olsam atmazdım, her ihtimale karşı yedek olarak saklarım. Gardırobuma gidiyorum ve bir sandalyenin üzerinde durarak üst raftan bir kutu indiriyorum. Kordonlar ve eski elektrik parçaları var ve kutunun altındaki hedefi gördüğümde gülümsüyorum.

Bingo, bir telefon.

Kabloyu çıkarıp hızla sarıyorum ve ikisini de cebime koyuyorum, yan masamdan anahtarlarımı alıyorum ve merdivenlerden ikişer ikişer iniyorum. Ön kapıya yönelirken, "Anne, dışarı çıkıp hemen bir şeyler almam lazım," diye sesleniyorum.

"Arkadaşların geldi mi?" diye sesleniyor.

Kahretsin, beni alacaklarını unutmuşum. "Eğer gelirlerse beş dakika içinde döneceğimi söyle, zaten onlar gelmeden dönmüş olacağım."

"Oh, tamam. Bu kadar acil olan ne?"

"Bu gece için içki almayı unuttum," diye yalan söyledim.

Arabama koşup telefonu şarja takıyorum ve hızla caddeden aşağı inip dükkânların önünde durup içeri giriyorum.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

"Bu telefon için yeni bir sim kart ve biraz kontör satın almak istiyorum lütfen."

Yazar kasaya yazıyor. "Ne kadar kredi istiyorsunuz?"

Hepsini.

"Umm, fiyat euro lütfen." Saatime bakıyorum, kahretsin, arkadaşlarım şu anda evimde olacaklar.

Bilgisayarında biraz daha yazdıktan sonra bir kart uzatıyor. "Bu sizin sim kartınız." Bir numarayı işaret ediyor. "Bu yeni telefon numarası." Bir makbuz yazdırıyor. "Ve işte krediniz, yazdığınız numara tam burada." Makbuzdaki başka bir kodu işaret ediyor.

"Tamam, teşekkürler." Parasını ödeyip arabama koşuyorum ve yeni sim kartı dikkatlice telefona takıp kontör yüklüyorum ve numarayı telefonuma kaydediyorum.

Tamam. Hazırız.

Şimdi bunu Francesca'ya ulaştırmak...hmm, bunu nasıl yapacağım? Enrico şehre gideceğini söyledi.

Umarım bu doğrudur. Eve geri dönüyorum ve caddeye park ediyorum, büyük metal kapılardan etrafta duran tüm güvenlik görevlilerine bakarken bir an arabamda oturuyorum.

İşler kötüye gidebilir, gerçekten kötüye.

Derin bir nefes alarak arabamdan indim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Merhaba," diyor güvenlik görevlisi.

"Merhaba, az önce buradaydım ve telefonumu evin içinde unutmuşum," diye yalan söylüyorum.

Gardiyan meslektaşına bakar ve ikinci adam başını sallar. "Evet. Bu Giuliano. Onu içeri alın."

Bu adam açılır ve kapılar. "Benim Özür dilerim, Bayım.

Linden."

"Sorun değil." Hepsi adımı nereden biliyor?

Sakin ol.

Uzun araba yolundan yürüyorum ve en az on beş adamın yanından geçip ön kapıya varıyorum, kalbim göğsümde küt küt atarken kapıyı çalıyorum.

Kapı açıldı ve Olivia ile yüz yüze geldim.

"Giuliano." Şaşkınlıkla gülümsüyor.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Enrico burada değil, şehre gitti." "Sorun değil, sanırım telefonumu burada bırakmışım."

"Oh." Geri çekilip bana erişim izni verdi. "İçeri gel." Merdivenlerden yukarı bakıyor. "Francesca," diye sesleniyor.

Francesca merdivenlerin başına geliyor ve beni görünce yüzü düşüyor.

Ona hayranlıkla bakıyorum, cidden, bu kız gülünç derecede seksi.

"Giuliano telefonunu burada bırakmış; gördün mü?" Olivia soruyor.

Francesca'nın gözleri genişler. "Umm."

"Sanırım üst kattaki masanın üzerinde bıraktım," diyorum.

Francesca bir şey söylemek için ağzını açıyor ama

ağzından tek kelime çıkmıyor.

Yalan söyleyemez... Bu yönünü seviyorum. "Bakmasına yardım et, olur mu?" Olivia soruyor. "Evet, elbette," diye mırıldanıyor Francesca.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve Francesca dönüp koridorda beni takip ediyor. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

Cebimden telefonu ve şarj aletini çıkarıp ona uzattım.

Elimdeki şeye bakıyor. "Nedir bu?" "Bu bir telefon."

Gözleri açılıyor.

"Bu şekilde sana mesaj atabilirim, sadece şarj etmen gerekiyor. Sana yeni bir numara aldım ve üzerinde kontör var, benim numaram zaten kayıtlı."

Ne yapacağından emin değilmiş gibi dudağını ısırtıyor ve ben tekrar ona uzatıyorum. "Benimle konuşmak istiyor musun, istemiyor musun?" Soruyorum.

Gözleri benimkilere dikiliyor. "Tabii ki biliyorum."

"O zaman al, kimseye gösterme. Saklı tut."

Telefonu hemen elimden alıyor ve Olivia'nın merdivenlerden çıktığını duyuyoruz. Francesca telefonu ve şarj aletini koltuktaki minderin altına koyuyor ve suçlulukla ayağa kalkıyor.

"Buldum," diye sesleniyorum merdivenlere doğru geri yürürken, Olivia tam tepeye ulaştığında telefonumu kaldırıyorum. "Rahatsızlık için özür dilerim."

"Sorun değil." Olivia gülümsüyor. "Bulduğuna sevindim." Merdivenlerden inip ön kapıya doğru yürüyorum. "Güle güle Giuliano," diyor Olivia.

"Güle güle." Merdivenlerin tepesine bakıyorum ve Francesca ile göz göze geliyorum, aramızda söylenmemiş bir mesaj geçiyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. Kendimle gurur duyarak ön basamaklardan aşağı zıplıyorum.

Kimse ona kiminle konuşup konuşamayacağını söyleyemez.

için.

Hiç kimse.

İçeriden parti müziği yankılanıyor ve cebimden telefonumu çıkarıp kontrol ediyorum.

Sabahın ikisi, mesaj yok, cevapsız arama yok. Etkilenmedim, dudaklarımı yuvarladım ve kaldırdım.

Barın yanından yüksek sesli bir kahkaha geliyor ve şöyle bir bakıyorum, güzel, açık saçık giyimli kızlar her yerde, şehirdeki her gözü dönmüş erkeklerle birlikte.

Ama ben burada olmak istemiyorum.

Hiç de değil, evde onunla telefonda konuşmayı tercih ederdim.

Keşke beni arasaydı.

"Mia bugün son derece ateşli görünüyor," diye fısıldıyor Alex.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerim bahsettiği kızı bir aşağı bir yukarı tarıyor. "Sanırım."

Valentino, "Tahmin etmeye gerek yok," diye ekliyor.

Tam o anda Mia kafasını kaldırıp bize gülümsüyor. Kendini birden cesur hissetmiş gibi bize doğru yürüyor. Biramı yudumlarken nefesimin altında "Ugh," diye mırıldanıyorum.

Val omzuyla bana vurdu. "Senin sorunun ne?"

"Merhaba Giuliano," diye

nefes alıyor. "Merhaba."

Gülümsemeye zorluyorum.

"Geçen hafta sonu seni görmedim Giuliano. Pria'nın partisine kesin gitmişsindir diye düşünmüştüm."

"I vardı bir şey " I Yalan. Pekala,

Bu Teknik olarak yalan sayılmaz. Başka bir kızla randevum vardı.

"Ne yazık," diye yanıtlıyor. "O partiye sadece seni görme umuduyla gitmiştim."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Sırıtiyorum. "Bunu telafi etmek zorunda kalacaksın."

"Ne yapabileceğime bakacağım." Sessiz bir selamla biramı ona doğru kaldırıyorum.

Seksi bir gülümsemeyle alt dudağını ısırıyor. "Dans etmek ister misin?"

İçeriye, dans pistine bakıyorum. "Hayır. Henüz değil, belki sonra. Bir süre arkadaşlarımla takılmak istiyorum."

"Oh." Gözleri iki arkadaşına kayıyor.

Elini tutup kaldırıyorum. Parmak uçlarını öpüyorum. "Sonra gelip seni bulacağım, tamam mı?"

"Um, tamam." Kalabalığın arasından geçip gitmeden önce seksi bir şekilde gülümsüyor.

Alex ve Valentino onun ardından bakarken ben biramı içmeye devam ediyorum. Dikkatleri tekrar bana geliyor.

"Ne?"

"Bütün seksi kızları nasıl elde ediyorsun?"

Omuz silkiyorum.

"Cidden, yani. Onlara karşı nazik bile değilsin." Val gözlerini devirir.

Telefonumu çıkarıp tekrar kontrol ederken yine omuz silkiyorum.

Ara beni, siktir et.

"Onu gördün mü?" Alex iç geçirir. "Lanet olsun, o vücut." Alnını siliyormuş gibi yapar.

Etrafıma bakıyorum, aynı insanlar, aynı kızlar. Heyecan verici ya da yeni bir şey yok. "Ben gidiyorum." Anons ediyorum.

"Ne?" Val kaşlarını çattı. "Daha çok erken." Omuz silkiyorum.

"Sıkıldım."

"Peki ya Mia?" Alex soluk soluğa kalır.

"Meh." Omuz silkiyorum. "Sıfır ilgi." Biramı boşaltıyorum. "Bunun için gitmelisin."

İkisi de bana aptalmışım gibi bakıyor ve ben de bira şişemi tezgâhın üzerine koyuyorum. "İkinizle de sonra görüşürüz."

"Ciddi misin sen?"

"Tamamen, güle güle." Evin yan tarafına doğru ilerliyorum.

"Giuliano." Arkamdan bir ses duyuyorum. Maria'yı görmek için dönüyorum ve içten içe irkiliyorum.

"Merhaba."

"Nereye gidiyorsun?"

"Arabamdan biraz daha içki almak için."

"Beni aramadın."

"I...." Bir bahane bulmaya çalışırken duraksıyorum. "Numaranı kaybettim, üzgünüm."

"Oh." Umutla gülümsüyor. "Şey.... Neyse ki bunu sana tekrar verebilirim."

"Şükürler olsun." Sahte bir gülümseme takınıyorum ve sokağa bakıyorum. "Arkadaşlarım için içki alıyorum, birazdan dönerim."

"Sabırsızlanıyorum."

Gözlerimi açtım. "Ben de." Elimden geldiğince hızlı bir şekilde caddeye doğru yürüyorum. Başka bir kızın adımı söylediğini duyuyorum. "Giuliano." Gözlerimi tiksintiyle deviriyorum.

Sikeyim.

Telefonumu kulağıma götürüp biriyle konuşuyormuş gibi yapıyorum ve sesi duymazdan geliyorum. Yolda ve karanlığın içinde yürümeye devam ediyorum.

Müzik ve kahkahalar arkamdan yankılanırken, garip bir kopukluk hissediyorum. İstemem gereken her şey o partide ama yine de hiçbir şey beni zerre kadar ilgilendirmiyor.

Ne istediğimi bilmiyorum ama burada olmadığını biliyorum.

Telefonumu çıkarıp tekrar kontrol ediyorum. Francesca Ferrara.

Ara beni, siktir et.

Francesca

Elimdeki telefona bakıyorum, "Ara artık onu," diyor Anna yatağımdaki yerinden. "Onu hâlâ aramadığına inanamıyorum, beş gün oldu. Sonsuza kadar beklemeyecektir, biliyorsun değil mi?"

"Tam olarak demek istediğim bu." Şu anda gizli bir telefon kasası olarak kullandığım boş şampuan şişemin kapağını açıyorum ve telefonu saklandığı yere geri koyuyorum. Kapağını kapatıyorum ve banyo dolabıma geri koyuyorum.

"Peki bu hangi aptalca nokta olabilir?" diye alay ediyor.

"O bir oyuncu Anna, ikimizin de benim çıkmama izin verilmesini beklemeyeceğini bildiğimiz bir kalp kırıcıyla bir şeyler başlatmanın ne anlamı var?"

"Onun bir oyuncu olduğunu bilmiyorsun."

"Ne tür bir erkek ev turunun banyosunda bir kızı öper ve sonra onu kullan-at telefonla gizlice arar?"

"Sıcak türden."

"Bunun nasıl gideceğini zaten biliyorum."

Gözlerini deviriyor. "Peki bu nasıl?"

"Ben ona aşık olacağım ve ben evde otururken o şehirdeki tüm kızlarla partiye gidecek, bunun için de mükemmel bir bahanesi olacak çünkü benim dışarı çıkmama izin yok. Ve olmak için

Dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamam bile. Kim göremediği bir kızı görmek ister ki?"

"Cidden, kardeşlerinin biraz neşelenmesi lazım. Tanrı aşkına daha on yedi yaşındasın."

"Biliyorum." Onun yanındaki yatağa uzandım ve ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde büyük süslü tavana baktık. Anna ve ben birinci sınıftan beri en iyi arkadaşız, beni herkesten daha iyi tanıyor. Ailesi benim ailemi küçüklüklerinden beri tanıyor, bu yüzden onun evine gitmemle ilgili hiçbir sorun olmadı, ben sık sık orada kalıyorum, o da benimkinde kalıyor. O tek çocuk ve kardeşlerim çok daha büyük olduğu için ben de öyle olabilirim. Birbirimizin evinde yatak odalarımız var.

Benden çok daha fazlasını yapmasına izin veriliyor ve yine de bir kez olsun bana kendimi dışlanmış hissettirmedi.

"Onu aramalısın." İç geçirdi.

"Belki de."

"Yani, sadece telefonunu iade etmek için bile olsa. Muhtemelen çok para eder."

"Ama madem benimle konuşmak istiyordu, neden beni aramadı ya da mesaj atmadı?"

"Çünkü tek bildiği, telefonun Enrico ya da başka bir şey tarafından bulunmuş olabileceği. Burada neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yok."

"Doğru. Hmm, bunu düşünmemiştim." Bir süre sessiz kaldık.

"Onu arayacak mısın?" "Ona mesaj atacağım."

Heyecanla doğruluyor. "Şimdi yap."

Sinirlerim göğsüme vuruyor. "Hayır, sonra." "Hayır, şimdi."

"Yarın gece, bu şekilde evde olacağını biliyorum."

"Evde olacağını nereden biliyorsun?"

"Bugün Pazartesi gecesi ve Pazartesi geceleri kimse pek bir şey yapmaz, değil mi?"

"Doğru." Anna elimi kendi elinin içine aldı. "Ne söyleyeceksin?"

İçimi bir korku kaplıyor, her gün bir sürü kızın ona mesaj atacağını hissediyorum. "Tanrı bilir."

Pazartesi gecesi geç saat, evde yalnızım, annem Lorenzo'yla birlikte büyükanneme gitti, yapmak istiyorum ama yapmak istemiyorum. Ne yazık ki bunun bir yolu olmadığını biliyorum, gözlerimi kapatıyorum ve gönder tuşuna basıyorum.

Merhaba

Cevap hemen geri dönüyor.

Seni arayabilir miyim?

Gözlerim açıldı. Siktir. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bir an düşündüm.

Evde kimse yok, sanırım bu mükemmel bir zaman. Yazıyorum.

Tamam.

Telefon anında titriyor ve ben yataktan fırlayıp adım atmaya başlıyorum, aman Tanrım.

Ben ne yapacağım?

Cevap ver, seni aptal. Cevap vermeye gittim ve telefonu düşürdüm.

Ahhhh...

"Merhaba," diye cevap veriyorum, sesim tiz ve gergin çıkıyor, gözlerimi kısıtım.

Sakin ol.

"Merhaba." Sesi derin ve hırıltılı ve anında midemi bulandırıyor, nasıl bu kadar ateşli olabiliyor? "Zamanını aldı," diyor.

Ha?

Bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Ne oluyor Francesca, tam yedi gündür senin aramanı bekliyorum. Beni terletmekten bahsediyorsun."

Konuşmasına şaşırarak gülümsedim. "Meşguldüm."

"Neyle meşguldün?"

Seni düşünüyorum.

"Okul ödevi," diye yalan söyledim. Yüzümü buruşturuyorum, neden böyle söyledim ki? Şimdi sesim sıkıcı geliyor.

"Yeterince iyi bir mazeret değil."

Kızarıırken yanaklarımın ısındığını hissediyorum, sesinin tınısı bile başımı döndürüyor. "Ne yapıyordun sen?" diye soruyorum.

"Seni düşünüyorum."

Ne?

Yatak odamda bir ileri bir geri yürümeye başladım. "Peki ya ben?"

"Öpüşme şeklin."

Aynamdaki yansımama aptalca gülümsüyorum. Bu gerçekten oluyor mu?

"Ne olmuş ona?" Rahat davranmaya çalışıyorum.

"Eminim milyonlarca kızı öpmüşsündür."

"Senin gibisi yok."

Ben söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

"Beni hiç düşündün mü?" diye sorar.

"Hayır."

"Bana doğruyu söyle."

"Belki," diye çok hızlı cevap

verdim. "Güzel."

"Bu neden iyi?" Fısıldıyorum.

"Çünkü bu adil, bütün gün seni düşünüyorum ve bütün gece seni hayal ediyorum." Gözlerim büyüdü. "Ne hakkında rüya görüyorsun?" Fısıldıyorum.

"Seni
öpüyorum."
Aptalca
gülümsüyoru
m.
"Diğer şeylerin yanı sıra," diye
ekliyor. "Hangi diğer şeyler?"
"Bu aşamada düşüncelerimle başa çıkabileceğini
sanmıyorum."
Sinirlerim dans ederken alt dudağımı ısırıyorum. "Nedir
bu sahne?" diye soruyorum.
"Birbirini tanıma aşaması."
Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve inek gibi
görünmeden başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.
"Gitmeliyim, geç oldu."
"Bu kadar çabuk mu?"
Hat sessizliğe gömülür.
"Seni yarın akşam arayabilir miyim?" diye soruyor.
"Umm." Omuz silktim, kesinlikle zararı olmazdı. Sadece
konuşuyoruz. "Eğer istersen."
"Yatağa girdiğinde bana mesaj at, iyi geceler demek için
seni arayacağım."
"Tamam."
Yine sessizliğe gömüldük.
"İyi geceler, tatlı Cheska," diye fısıldıyor.
Abartılı bir şekilde gülümsüyorum, bana çocukluk
lakabımla hitap ediyor, onunla her şey çok doğal geliyor.
"İyi geceler, Giuliano."
"İstersen bu gece rüyada beni görebilirsin."
Kıkırdıyorum ve o da gülüyor.
"Bunu düşüneceğim." Gülümsüyorum.
Telefonu kapatıyorum ve heyecanla dönerek yatağıma
uzanıyorum. Bunu düşünmeme gerek yok, zaten
yapacağımı biliyorum.

Son altı hafta bir çırpınma, kızarma ve karanlıkta tüylerin

diken diken olduğu bir kasırga gibiydi.

Telefonda birine aşık olmak gerçekten mümkün mü?

Ben öyle düşünmezdim, ama şimdi.... Olabilir.

Giuliano ve ben altı haftadır her gün, bütün gün mesajlaşıyor ve gecenin büyük bir bölümünde birbirimize fısıldıyoruz.

Beni hiç aramadı, dışarıda olduğu hafta sonları bile. Ve o dışarıda en iyi hayatını yaşarken, bana her şeyi açıklıyor.

Hayatının devam eden bir yorumu.

Tanıdığım hiç kimseye benzemiyor, komik, tatlı, zeki ve açık. Ailemdeki erkeklere hiç benzemiyor.

Bu konu hakkında çok düşündüm ve belki de annesi İngiliz olduğu için benden çok farklı yetiştirildiğini düşünüyorum. Klişeleşmiş İtalyan yaşam tarzını yaşamıyor.

Benim evimde erkeklere her zaman farklı davranıldı. Özgürlükleri ve güçleri var, kadınlar ise korunması gereken kırılgan güzellikler olarak görülüyor.

Ama Giuliano'nun evinde patron annesiydi. Evi o yönetiyordu, ne yazık ki babası vefat etti, ama görünüşe göre hayattayken tatlı, nazik ve annesine umutsuzca aşıktı.

Tıpkı benim Giuliano'm gibi.

Babamın hayatta olduğu zamanları düşünüyorum, çok fazla şey hatırlamıyorum ama çok fazla evde olmadığını biliyorum. Dışarıda çalışırdı ama evde olduğu zamanlarda bile annemle neredeyse hiç konuşmazlardı. Öpüştüklerini ya da birbirlerine sevgi gösterdiklerini hiç hatırlamıyorum. Birbirlerine iyi davranırlardı ve kavga etmezlerdi. İşin tuhafı, böyle olduğunu hiç fark etmemiştim bile, Giuliano'nun anne babasından ve birbirlerine duydukları büyük sevgiden bahsettiğini duyana kadar bunun normal olduğunu düşünüyordum.

Bir gün o hayatı, sevgi ve kahkahalarla dolu bir kalbi istiyorum. Ömür boyu sürecektir derin ve anlamlı bir dostluk.

Ferrara'nın parası ve gücü umurumda değil ve sevgili Giuliano beni başka bir yaşam tarzı hakkında eğittikçe, ona sahip olmaya daha da kararlıyım.

İnsanın aklından çıkmayan şeyler komiktir, Giuliano bir keresinde bana babasının annesini en çok makyajsız ve eşofmanlı olduğu zamanlarda sevdiğini anlatmıştı. Kanepede uzanıp birlikte film izlerlermiş.

Bu tuhaf bilgiyi düşünmeden edemiyorum, çok tuhaf görünüyor, annem her gün şık giyiniyor ve yüksek stiletolar giyiyor, onu hiç eşofmanla gördüm mü bilmiyorum - aslında görmediğimi biliyorum.

Annemle babamın birlikte yaptığı tek şey kiliseye ve aile toplantılarına gitmekti.

İkisinin bir gece bir gala balosuna gelişini hayal ediyorum, ben önlerindeki arabadaydım, babam siyah bir takım elbise giymişti ve güzel kokteyl elbisesiyle dışarı çıkarken arabanın kapısını onun için açık tutuyordu.

Bütün gözler onun üzerindeydi ama onun gözleri sanki onu fark etmemiş gibi benim ve kardeşlerimin üzerindeydi. Bianca Ferrara güzel bir kadın, bunu herkes biliyor.

Ama babam yaptı mı?

Geriye dönüp baktığımda, gerçekten de öyle düşünmüyorum ve kocasıyla bunu hiç yaşayamamış olması beni üzüyor.

Annemin mutluluğu bulmasına sevindim. Lorenzo babamın en yakın arkadaşıydı, dul bir adamdı. Babam ve büyükbabam trafik kazasında öldüğünde, Lorenzo bize bakmak için evimizde kalmaya geldi, hiç ayrılmadı. Zamanla annemle dostlukları büyüdü ve daha derin bir şeye dönüştü.

Onu zaten seviyordum, benim ve kardeşlerimin ikinci babası gibiydi. Annemin sonunda mutlu olduğunu görmek hoşuma gidiyor ve Lorenzo gibi onurlu bir adamla olmasından memnunum. Babamın onaylayacağını biliyorum, nasıl onaylamaz?

Telefonum elimde titriyor ve karanlığa gülümsüyorum.
"Merhaba."

"Kızım nasıl?" "Hala
senin."

"Öyle olsa iyi olur," diye fısıldıyor.

Sadece sesini duymak bile beni mutlu ediyor. "Bugünün
hangi gün olduğunu biliyor musun?" Ona soruyorum.

"Pazartesi," diye yanıtlıyor ve gülümsediğini
görebiliyorum. "Bugün ilk konuşmamızın
üzerinden altı hafta geçti."

"Altı yıl gibi geliyor."

"Öyle, değil mi?" Şaka yapmıyorum, gerçekten öyle.
Konuşmadan önce ne yaptığımı bile hatırlamıyorum.

"Seni görmem gerek," diyor usulca.

Kalbim parçalanıyor, çünkü bunun mümkün olmadığını
biliyorum. Para sahibi olmanın sorunu, ailenizin bir hedef
olmasıdır. Her zaman korunuyorum, bir dakika bile yalnız
bırakılmıyorum.

"Annene sordun mu?" diye sorar. "Evet."

"Ve?"

"Çıkmak için çok genç olduğumu söyledi."

"On yedi yaşındasın Francesca." Ağır ağır nefes
veriyor. "Biliyorum."

Sessiz kalıyor ve kalbim sıkışıyor. Onu kaybetmek
istemiyorum ama yine de buluşmamız için bir yol
bulamazsam kaybedeceğimi biliyorum. Hangi on dokuz
yaşındaki çocuk kız arkadaşı için mektup arkadaşı ister ki?

"Erkek gibi davranacağım ve Milano'ya gelip kapınızı
çalacağım."

"Yapma."

"Ne olur Ne oldu? Ne oldu? ve en kötüsü
o ne olabilir?"

"Kardeşim seni öldürecek."

"Kim, Enrico mu? O beni korkutmuyor."

"Korkutmalı."

"Bunu fazla düşünüyorsun."

"Hayır, Giuliano, güven bana, bunu hafife alıyorsun. Biriyle görüştüğümden şüphelenirlerse boynumdaki ilmiği daha da sıkırlar."

"Beni görmedin."

Sessizliğe gömüldük.

Sonunda fısıldadım, "Kızgın mısın?" "Hayal kırıklığına uğradım."

"Biliyorum bebeğim," diye fısıldıyorum. "Ben de biliyorum."

"Yorgunum, ben gidiyorum." İç çekti. "Seni yarın ararım." Gözlerim doluyor, ilk kez telefonu kapatmak istiyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"İyi geceler, Chesk."

"İyi geceler, Jules."

Hatta sessiz kalıp diğerinin bunu düzeltmek için bir şey söylemesini bekliyoruz ama bunun bir çözümü yok.

Hayatına devam edecek, onu nasıl suçlayabilirim ki?

Altı hafta, asla tanışma fırsatı bulamayacağı birine yatırım yapmak için uzun bir süre.

"Beni hayal et," diye fısıldıyorum umutla. "Her zaman öyle."

Telefonu kapattığında tıkırdıyor ve sönüyor, bir süre elimdeki telefona bakıyorum.

Duş aldım ve üzgün bir şekilde yatağa girdim. Hayallerimin erkeğiyle tanışmıştım ve şimdi onun yavaş yavaş benden uzaklaşmasına katlanmak zorundaydım.

Keşke ailem onun ne kadar harika bir insan olduğunu bilseydi, eminim onu sevmeye başlardı.

Bunu düzeltmeliyim, eğer açıkta buluşamıyorsak, peki ya...? Gizlice buluşabilir miyiz? Ama nasıl?

Sadece birkaç yere girmeme izin var: Anna's, kütüphane... Gözlerim açıldı. Tabii, bunu neden daha önce düşünmedim ki?

Kütüphane.

Numarasını çevirdim, ilk çaldığında cevap verdi. "Sorun nedir?" "Milano'ya gelebilir misin?"

"Ne?"

"Kütüphaneye gitmeme izin var, eğer benden önce oraya varır ve güvenliğim kontrollerini yaparken saklanırsanız, sizi görebilirim."

"Sizinle kütüphanede kalmıyorlar mı?"

"Hayır, kontrollerini yapıyorlar ve sonra dışarıda bekliyorlar. On dakika tuvalette falan saklanabilir misin? Yani nasıl olur bilmiyorum ama...."

"Yapabilirim."

"Ne zaman?"

Ben

soruyorum.

"Yarın."

Çok yakında. "Bu riskli Jules, ya bizi yakalarlarsa?" Fısıldıyorum.

"Birlikte geçireceğimiz beş dakika buna değecek."

Araba Milan Halk Kütüphanesi'nin otoparkına giriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

Kahretsin.

İki korumam ön koltuktan iniyor ve Antonio arabamın kapısını açıyor. Korkuyla dışarı baktım.

Oh lanet olsun.

Ne yapıyorum ben?

Bizi yakalayacaklar ve sonra Giuliano'yu eşek sudan gelinceye kadar dövecekler ve suçu o üstlenecek, oysa bunların hepsi benim hatamdı.

Önümüzdeki binaya bakıyorum, orada mı? Bulunur diye telefonumu bile yanıma alamadım. Ona yeterince zaman vermek için evde olabildiğince oyalandım.

Ya henüz saklanmadıysa?

Sikeyim.

"Her şey yolunda mı, Bayan Ferrara?"

"Uh-huh." Sahte bir gülümseme takınıyorum ve dışarı çıkıyorum. "Teşekkür ederim, Antonio."

Büyük merdivenlerden çıkıp çift kapıdan geçerek ana salona ve çalışma alanına giriyoruz ve Anna'yı köşedeki uzun masalardan birinde otururken görüyorum. Onu yem olarak getirdim, ders kitapları açık ve çalışkan görünüyor. Gözlerim arayış içinde etrafı tarıyor.

Hiç iz yok. Tanrıya şükür, saklanmış.

El sallıyorum ve yanıma gelip oturuyorum. "Merhaba." Gülümsüyorum, ders kitabımı açıyorum, kalemlerimi ve defterlerimi çıkarıyorum. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor ve bu şüphesiz şimdiye kadar yaptığım en korkutucu şey.

Hugo ön tarafta beklemek için geri dönerken Antonio kütüphanede dolaşarak kontrolünü yapar.

"Gitti mi?" Anna'ya fısıldıyorum.

Omzumun üzerinden Antonio'yu izliyor. "Henüz değil." Gözleri genişliyor.

"Ne?" Kekeliyorum.

"Oh kahretsin." Elini kalbinin üzerine koydu. "Erkekler tuvaletine giriyor sandım."

Giulio orada saklanıyor. "Saklandı mı?"

"Hayır, kapıya doğru gidiyor."

Alnımı tutuyorum ve sandalyeme yığılıyorum. "Kahretsin, çok gerginim."

"Onu görmek hakkında mı yoksa yakalanmak hakkında mı?" "İkisi de."

Anna kapıya doğru bakarken kıkırdıyor. "Gidip etrafın temiz olup olmadığını kontrol edeceğim."

Korkmuş gözlerim onunkileri tutuyor.

"Sakin olur musun, hayalet görmüş gibisin" diye fısıldıyor, sokağa bakan büyük pencerelerden birine doğru yürüyor, dışarı bakıyor ve sonra masaya dönüyor.

"Neler oluyor?" Fısıldıyorum. "Ne yapıyorlar?" "Antonio telefonuyla konuşuyor, Hugo da arabada sigara içiyordu."

Biraz daha iyi hissederek başımı salladım. "Tamam." Anna telefonunu çıkarıp mesaj atıyor.

Sahil temiz

Midem bulanırken koltuk altlarımın ısınmaya başladığını hissediyorum. "Ya benden hoşlanmazsa?" Fısıldıyorum.

Erkekler tuvaletinin kapısına bakarken, "Böyle bir ihtimal yok, kendini gördün mü?" diyor.

"Bakamıyorum bile," diye fısıldıyorum dümdüz önüme bakarken. "Yemin ederim kusmak üzereyim."

Gözleri büyür ve nefesi kesilir.

"Ne?"

"Bu o mu?"

Gergin bir şekilde omzumun üzerinden bakıyorum ve Giuliano'nun bize doğru yürüdüğünü görüyorum, mavi kot pantolon ve siyah bir tişört giymiş, yüzünü örtmek için lacivert bir şapka takmış.

Uzun boylu, geniş ve kaslı.

Onun bu kadar ateşli olduğunu hatırlamıyorum.

"Evet," diye ciyakladım. "Vay anasını, adam muhteşem." Bayıldı.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki göğsümden fırlamak üzere. "Bu kötü bir fikir."

"Bu harika bir fikir." Adam yaklaşırken ona gülümsüyor. "Onu bir ofise sürükleyin ve onunla hınzırca oynaşın."

Bacağına vurdum. "Ciddi olacak mısın?" "Ciddiyim."

"Francesca," diyor derin bir ses arkamdan. Hayatımda gördüğüm en güzel kahverengi gözlere bakıyorum.

Oh....

Bir an için birbirimize bakıyoruz. "Merhaba," diye fısıldıyorum.

Aramızdaki hava çatırdıyor ve bana yavaşça seksi bir gülümseme veriyor.

Anna anımızı böldü. "Merhaba, ben Anna."

Sanki görgü kurallarını hatırlamış gibi bakışları yukarı fırlıyor. "Merhaba, ben Giuliano." Onun elini sıkar. "Piacere di conoscerti." (Çevirisi: Tanıştığımıza memnun oldum.)

Anna ona aptalca gülümsüyor.

İtalyanca.

Onunla İtalyanca konuştu.

Biz sadece İngilizce konuşuruz.

Yanımdaki sandalyeyi çekip oturuyor, masanın üzerine kitaplarını yerleştiriyor. Onun yakınlığından gelen sıcaklığı hissedebiliyorum ve nabzımın atışını kulaklarımda duyuyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar gergin olmamıştım.

"Merhaba," diyor bir ses, kafamızı kaldırdığımızda başka bir çocuk görüyoruz, kahverengi saçları biraz kıvrılmış, büyük dudakları var ve lanet olsun... kim bu?

"Bu Valentino, en iyi arkadaşım," diyor Giuliano.

"Ben kanat adamıyım." Gülümsüyor. "Bana Val de."

Anna ve adam birbirlerine bakarken Anna'nın gözleri büyür, adam elini sıkmak için uzatırken Anna'ya yavaş ve seksi bir gülümseme verir.

Anna'nın yüzündeki kanın çekilişini izlerken sırtıtıyorum, elini endişeyle saçlarında gezdiriyor. "Merhaba, ben Anna."

"Tanıştığımıza memnun oldum."

Giuliano elimi tutuyor ve masanın altındaki bacağına doğru çekiyor, dörtlü kası büyük ve sert. Eli benimkinin üzerine oturuyor ve büyük, sıcak ve yumuşak, güç yayıyor. Anna aşağı bakıyor, gözleri heyecanla açılıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Tanrım.

Hemen başlayalım o zaman. Kendimi baygın hissediyorum.

Val başka bir masayı işaret ederken, "Onları k e n d i hallerine bırakalım," diyor. "Gidelim mi, Anna?"

Anna'nın gözleri benimkilere kayıyor ve ben gülümsememi gizlemeye çalışıyorum. Şimdi kim gergin, sürtük?

Giuliano, "Bu harika olur," diye yanıtlar. "Uslu dur, Val."

Gözlerim açıldı. Ne? Nereye gidiyorlar? Beni burada onunla yalnız mı bırakacaklar?

Oh lanet olsun.

Ya bunu berbat edersem? Ki bu tamamen mümkün çünkü ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Anna kitaplarını alıp eşyalarını uzak köşedeki başka bir masaya taşıyor ve ben de onun Val ile oturup sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi konuşmaya başlamalarını izliyorum.

Neden bu kadar tuhafım?

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissederken dudağımı ısıyorum. "Gergin olma," diye fısıldıyor.

Gözlerim onunkilerle buluştu, nereden biliyor?

"Elin titriyor," diye cevap veriyor sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ah." Tanrım, içten içe kendimi tekmeliyorum. "Özür dilerim."

Giuliano bana gülümsüyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum, o sadece öyle....

"Biliyor musun-" saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdı, "-iyi görünümlü olduğunu hatırlıyordum. Ama bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim."

Aynısından.

Sessiz kalıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir an birbirimize bakıyoruz ve aramızda uhrevi bir enerji var. Sanki sihirli gibi bir şey, vücudumdaki her hücre ona doğru çekiliyor.

"Her gece kulağımı çınlatan Francesca'm nerede?" diye soruyor.

Utanç dolu bir gülümsemeye kapıldım. "Korkarım şu anda pek cesur hissetmiyorum."

"Sadece benim," diye fısıldıyor.

Kalbim kabarıyor, sadece o inanılmaz.

Elimi masanın üzerine kaldırmaya çalışıyor ama ben ona doğru itiyorum. "Biri bizi görecektir."

Dudaklarını büker,
etkilenmemiştir. "Özür dilerim,
sadece...."

"Anladım." Sözümü kesti.

Kahretsin, şimdiden
mahvettim. "Gel beni bul,"
diye fısıldıyor. "Ha?"

Sandalyesinden kalkıp kütüphanenin arka tarafına doğru yürüyor ve üst kata çıkan döner merdivenlerden yukarı çıkıyor. Kalbim ağzımda merdivenlerde kayboluşunu izliyorum ve iki seçeneğim olduğunu biliyorum.

Onu takip et ya da görüşmeyi tamamen kes, çünkü bu çok saçma. Benimle buluşmasını isteyip sonra da zoru oynayamam. Anna'ya bakıyorum, bana en iyi şeytani bakışını atıyor ve merdivenleri işaret ediyor. Odanın öbür ucundan "Git," diye sesleniyor.

Saçmalık.

Benim de gitmem gerektiğini düşünüyor. Tamam, bunu yapabilirsin.

Kalbim göğsümde duyabileceğim kadar sert çarparken, birkaç dakika bekliyorum ve sağa sola baktıktan sonra yavaşça dolambaçlı merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Her adımda biraz daha gergin hissediyorum. Yakalanmaya biraz daha yakın.

En üst kata varıyorum, her yerde raflar ve kitaplar var, masa ve sandalyeler ve salonlar var, alt kata çok benziyor, sadece biraz daha karanlık, ışıklandırma daha loş. Issız ve aslında oldukça güzel, rahat ve samimi hissettiriyor. Buraya daha önce hiç çıkmamıştım.

Belki de bir dahaki sefere burada oturmalıyız.

Bir dahaki sefere.

Eğer bunu batırırsan, Francesca, bir dahaki sefer olmayacak.

Gözlerim raflarda ve katta dolaşıyor, onu göremiyorum. Ön pencerelere doğru yürüyorum ve aşağıdaki sokağa bakıyorum, Antonio'nun arabası görüş alanımın hemen dışında.

Lanet olsun.

Raflar arasında ilerleyerek arka köşeye varıyorum ve sonra saçlarımın arkadan yana doğru süpürüldüğünü hissediyorum, hareketsiz duruyorum ve nefesini boynumda hissediyorum.

"Cheska," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudakları kulağımın tozunu alıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Sonunda yalnızız, bebeğim."

Kendimi dönmeye zorluyorum ve bana gülümsüyor, gözleri büyük ve kahverengi, çenesi kare ve şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı çocuk, kalbim duruyor.

Oh....

"Bu sefer beni öpme sırası sende," diye nefes alıyor. Ne yaptığımı bile bilmiyorum.

"Sana nasıl öğrettiğimi hatırlıyor musun?"

Pek sayılmaz.

Ellerimi ellerinin arasına alıyor ve eğiliyor, yanak yanağa duruyoruz.

"İstiyor musun ki?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum ve o daha cevap vermeden ayak parmaklarımın ucuna kalkıp dudaklarından öpüyorum, o da bana gülümsüyor. "İşte bu kadar." Dudaklarım dudaklarında gezinirken yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

Elleri belime doğru kayıyor ve tekrar öpüşüyoruz, bu sefer daha uzun.

Biraz emme ile... ve çok fazla istek.

Dili yavaşça ayrılmış dudaklarıma kayıyor ve ona karşı gülümsüyorum. "Hoşuna gitti mi meleğim?"

Utangaçça başımı salladım.

"Bundan hoşlanıyor musun?" Beni daha derin öpüyor, dili benimkine karşı baştan çıkarıcı bir şekilde dans ederken gözlerim kapanıyor, bacaklarımın arasında nabzımı hissetmeye başladığımda bana bir şeyler yapıyor.

Gerçekten öpüşürken ellerim kaslı sırtında ve omuzlarında kayıyor ve güvenlik görevlilerime lanet ediyorum. Bu yakalanma riskine değer, artık umurumda bile değil.

Artık ailemin benden istediği küçük kız olmak istemiyorum.

Onun için bir kadın olmak istiyorum.

Birden çaresiz kaldım, onu duvara doğru ittim ve daha sert öptüm.

"İşte bu." Bana karşı gülümsüyor ve ereksiyonunun karnıma doğru itildiğini hissedebiliyorum.

Onun heyecanlanmasından duyduğum coşku içime işliyor. Sertleşmiş vücudunun benimkine karşı hissini

seviyorum, seviyorum

Bunu ona yaptığım için. Elimi kot pantolonunun içinde aşağı doğru kaydırıyorum, dış hatlarını hissedebiliyorum, büyük.

Daha fazlasını bilmek istiyorum.

Öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor, sanki hayatımız buna bağlıymış gibi, çünkü şu anda sahip olduğumuz tek şey bu.

Yana doğru tökezledik ve o nefes nefese geri çekildi. Ve eğer yanılmıyorsam, şok olmuştu.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Erkek arkadaşımı öpmek, neye benziyor?"

"İstiyorsun.... Sen.... İstiyorsun." Sözcükleri boğazında düğümlenirken yutkunuyor. "Erkek arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Kahretsin, şimdi yaptım işte. Bunu neden söyledim ki?

Kendimi durduramayıp elimi aletinin üzerinde gezdirirken başımı sallıyorum. Ben kimim ki? Beni sekse aç bir hayvana dönüştürdü.

"Tanrım, Chesk," diye fısıldıyor. "Evet. Ya da hayır?"

Yüzümü ellerinin arasına alıyor ve bana bakıyor. "O zaman evet."

Birbirimize gülümserken öpüşüyoruz ve o etrafa bakıyor, sonra elimi tutup beni banyoya çekiyor.

Kapıyı arkamızdan kilitliyor ve aniden aramızdaki küçük boşlukta hava çatırdıyor. Oturduğu bir bank var ve bacaklarımı onun üzerine koyuyor.

En mahrem yerlerimiz birbirine değerken birbirimize bakıyoruz. "Bana daha fazlasını öğret," diye fısıldıyorum.

Bana hayranlıkla bakıyor ve elini elbisemin altından yukarı kaydırıp arkamı kavırıyor, beni aletinin üzerinde sallamaya başlıyor.

Bir ileri bir geri. İleri geri... ve aramızdaki his büyümeye başlıyor.

Yakınlık, şefkat, ama her şeyden çok. Arzu.

Sonra parmağını külotumun bacağının altına kaydırıyor, parmakları beni orada keşfederken birbirimize bakıyoruz.

"Çok ıslaksın," diye

mırıldanıyor. Olamaz.

"Bu kötü mü?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor, masumiyetimle eğleniyor. "Hayır, bebeğim. Bu iyi." Parmağı içimde yavaşça kayarken dudakları usulca dudaklarımı alıyor ve ağzına doğru inliyorum.

"Oh...."

Beni yavaşça çalıştırmaya başlıyor ve ben nefesimi tutarken ürperiyorum.

Kutsal olan her şeyin aşkına....

Yıldızları görüyorum.

Dudaklarını kulağıma dayadı. "Söylediğin kadar masum değilsin." Boynumu ısıyor ve ben utangaç bir şekilde gülümsüyorum, belki de haklıdır? Şu anda kendimi hiç de masum hissetmiyorum.

"Sadece senin için."

Kontrolünü kaybetmiş gibi beni sertçe pompalıyor. "Bu doğru, sadece benim için."

Tak, tak, kapı aniden çalınır. "Francesca," diye bağırır ses.

Gözlerimiz dehşet içinde açılıyor Antonio.

Francesca

Kucağından atlıyorum ve Giuliano elbisemi aşağı ç e k i p düzeltiyor.

"Evet," diye sesleniyorum.

"Her şey yolunda mı?" Antonio sorar.

Giuliano sessizliği işaret etmek için parmağını dudaklarına götürür.

Panik içinde ellerimi sağa sola sallıyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Can I...."

"Birazdan çıkacağım." Sözünü kestim. "Biraz yalnız kalmak istiyorum, lütfen. Seninle ön tarafta buluşuruz, eve gitmeliyiz."

"Tamam."

Başımı dehşet içinde ellerimin arasına aldım, vücudum hala uyarılmışlık pompalıyor.

Giuliano saçlarımı düzeltirken ve beni usulca öperken, "Sorun değil, sadece oraya git ve doğal davran," diye fısıldıyor. "Eve gittiğinde beni ara."

Gözlerim yaşlarla dolarken

üzüntüyle başımı sallıyorum. Yüzü

düşüyor. "Neyin var?"

"Sadece seninle on dakika yalnız kalmak istedim," diye fısıldadım.

"Biliyorum." Beni usulca öpüyor. "Ben de." Beni kapıya doğru çeviriyor. "Ama şimdi gitmen gerek." Kapının arkasında duruyor ve ben kendimi çelikleştiriyorum. Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve onun kilide vurduğunu duyuyorum. Hışımın merdivenlerden aşağıya iniyorum ve Anna'ya bakıyorum, şimdi tekrar eski masamızda oturuyor, bayılmak üzere gibi görünüyor. Yanına gidip yanağından öpüyorum. "Gitmem gerekiyor."

"Yakalandın mı?" diye fısıldıyor. "Hayır."

Elini göğsünün üzerine koydu. "Tanrıya şükür."

"Keşke bilseydim," diye fısıldıyorum kitaplarımı toplarken öfkeyle. "Sadece onunla yalnız kalmak istedim, çok şey mi istiyorum. Ben kaçıyorum."

"Ne?"

"Beni duydun. Kaçıyorum."

"Kaçamazsın, neden bahsediyorsun sen?"

"Bu şekilde yaşayamam. Mahkumlar benden daha fazla özgürlüğe sahip."

"Özür dilerim," diyor üzüntüyle. "Bu çok saçma."

"Valentino nerede?" Kütüphanede etrafıma bakınırken soruyorum. "Giuliano'ya karşı diğer merdivenlerden yukarı çıktı."

ona ihtiyacım vardı." Aptalca gülümsüyor ve gözlerini açıyor. "Ahh, arkadaşının ne kadar seksi olduğunu söylemeyi unuttun, değil mi?" "Geleceğinden haberim bile yoktu," diye nefes nefese kaldım. "Ne oldu? Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Hatırlamıyorum, o konuşuyordu ve ben de cevap veremeyecek kadar ona bakmakla meşguldüm."

Sırıtiyorum. "Giuliano'yu bekleyip iyi olup olmadığına bakabilir misin?" Fısıldıyorum, "Üst kattaki banyoda kilitli."

"Tamam."

"Teşekkürler." Eğilip ona sarılıyorum ve sonra ön kapıya doğru ilerliyorum, Antonio beni bekliyor ve ona ters ters bakıp arabaya doğru hışımınla ilerliyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor beni takip ederken.

"Sadece iki dakika huzur istiyorum Antonio, sen beni her yerde takip etmeden. Banyodaydım, çünkü

Tanrı aşkına," diye çıkıştım.

"Sadece işimi yapıyorum, Bayan Ferrara."

Çileden çıkmış bir halde ona doğru döndüm. "Bir daha bu kütüphaneye girme. Beni duyuyor musun? Çılgılığımı duymadığın sürece seni görmek istemiyorum."

Zehrim karşısında şaşırarak geri adım attı. "Daha önce güvenliğin olması seni hiç rahatsız etmemişti."

"Artık beni rahatsız ediyor." Arabanın kapısını açıp arka koltuğa geçiyorum ve kapıyı sertçe çarpıyorum.

İki gardiyan ön koltuğa oturuyor ve gecenin karanlığına doğru yola çıkıyorlar. Manzara akıp giderken gözyaşları içinde pencereden dışarı bakıyorum.

Şaka yapmıyorum... Kaçıyorum.

Onunla birlikte olmak istiyorum.

Gece geç bir saat ve ben gözyaşlarım kulaklarıma akarken yatağında uzanıyorum.

Utaniyorum.

Kendi ailemin bana biriyle çıkacak kadar güvenmemesinden utaniyorum. Dünyayı istemiyorum, sadece normal olmak istiyorum.

On yedi yaşındayım.

Güzel Giuliano'mu, onun ne kadar anlayışlı olduğunu ve çok daha iyisini hak ettiğini düşünüyorum. Onu terk ettiğim zamanki yüzünü hayal ediyorum, tahrikten kızarmış.

Biz öpüşürken kütüphanenin tuvaletinde saklanmak... Acıması bir durum.

Vücudum hala onun dokunuşuyla zonkluyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Her şeyden daha fazlasına, ama en çok ona. Bir mesaj geldi, bu geceki onuncu mesaj.

Ara beni.

Ve ne diyeceğim?

Seni banyoda bıraktığım için özür dilerim. Bir çocukla çıktığın için üzgünüm.
Başka bir metin.

**Endişelenmeye başlıyorum,
Chesk ara beni lütfen.**

Derin bir nefes veriyorum ve numarasını çeviriyorum. "Hey," diye yumuşakça cevap veriyor.

Onun sesini duymak anında gözlerimin dolmasına neden oluyor ve öfkeyle gözyaşlarımı siliyorum. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum.

"Sorun ne, ağlıyor musun?" diye fısıldıyor.

"Bundan nefret ediyorum." Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum.

"Sorun yok, bebeğim. Ağlama."

"Nasıl yapamam Giuliano, çok utanıyorum." "Ne için?"

"Biliyor musun?"

"Yaptığımız şey hakkında mı?" "Hayır, o değil," diye alay ediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bir çocuk gibi davranılması hakkında ne düşünüyorsun?" "Francesca." İç çekiyor. "Sorun değil."

"Kaçıyorum." "Hayır.

Kaçmıyorsun."

"Evet. Öyleyim."

Bir süre sessiz kalıyor. "Henüz kaçamam, bizi desteklemek için üniversite diplomama ihtiyacım var."

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Benimle gelir misin?" Fısıldıyorum.

"Bensiz gitmiyorsun." Gözyaşlarımın arasından gülümsedim.

"Anna ve ben bir plan yaptık," diyor. "Bir plan mı?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Hafta sonu Anna'nın evine gizlice gireceğim." "Ne?"

"Orada kalıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Ve ailesi uzakta."

"Ama büyükannesi kalıyor, korumalarım bütün gece dışarıda oturuyor, içeri girmenin yolu yok," diye kekeliyorum.

"Anna büyükannesini meşgul ederse ve ben sizden önce oraya varırsam, yatak odanızda saklanabilirim."

Gözlerim açılıyor, onunla bütün bir gece geçirmek b i r rüya olurdu. "Ama... ya yakalanırsak?"

"Buna değecek."

Planını dinlerken alt dudağımı ısırıyorum.

"Seninle yalnız kalmak için her şeyi yaparım," diye fısıldıyor. "Ben de."

Bir süre sessizliğe gömülüyoruz.

"Giuliano," diye fısıldıyorum. "Evet."

"Çok az tanıdığın birine aşık olmanın mümkün olduğunu düşünüyor musun?"

"Daha önce böyle düşünmezdim... ama şimdi... belki d e düşünüyorum."

Umutla gülümsüyorum.

"İyi geceler, benim güzel Cheska'm," diye fısıldıyor. "Beni hayal et."

Her zaman yap.

Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla doluyor. "İyi geceler."

Cumartesi gecesi, omzumun üzerinden korumalarımı bakıyorum, onlara el sallıyorum ve Anna'nın evinin ön merdivenlerinden yukarı yürüyorum, aceleyle kapıyı açıyor. "Merhaba."

Gülümsemeye zorladım. "O burada mı?" Fısıldıyorum.

Anna beni içeri çekerken "Hı-hı," diye gülümsüyor. "Sağ salim yukarıda seni bekliyor. Bir saatten fazladır burada."

Benim Tanrım....

"Büyükanne neredede?" diye sordum.

"Aşağıda film izliyorum."

"Sence bir şeyden şüpheleniyor mudur?" Paltomu çıkarıp asarken fısıldıyorum.

"Hayır, onun için bir anahtar bıraktım ve sonra o ve ben köpeği yürüyüşe çıkardık ve biz yokken içeri sızdı. Kameraları etkisiz hale getirdim, yani hepimiz iyiyiz," diye fısıldıyor Anna aceleyle.

Karnımda kelebekler dans ediyor. "Teşekkür ederim." Ona sarılıyorum, onunla biraz vakit geçirebilmek için erkek arkadaşımı gizlice evine sokmak gerçekten üst düzey bir arkadaşlık. "Sensiz ne yapardım ben?"

"Buruşup ölmeyi bekliyorum."

"Hiç şüphesiz." Evin içinden geçip büyükanneimin kaldığı küçük dairesinin bulunduğu bodrum katına inerken sırtıtıyorum. "Merhaba büyükanne," diyorum.

Violet bana gülümsüyor. "Merhaba Francesca, nasılsın canım?"

"Güzel, teşekkürler." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve televizyona bakıyorum. "Ne izliyorsun?"

"Kefaret. İzlediniz mi?" "Hayır."

"Harika, izlemelisin."

"Belki bu gece daha sonra yaparız." Yol göstermesi için Anna'ya bakıyorum. "Ödevimize başlayalım mı?"

"Evet, tamam, yapacak çok işimiz var, bütün gece uğraşacağız."

Büyükanne, "Siz gidin kızlar, yemek bir saat sonra" diye cevap verir.

"Ben zaten yemek yedim," diyorum yarı panikle, Giuliano'yu ben yemek yerken yukarıda yalnız bırakamam.

"Sorun değil, sen ödevlerimiz üzerinde çalışmaya devam et. Ben aşağıda büyükanneimle yemek yiyeceğim," diye yanıtlıyor Anna.

Korkmuş gözlerim onunkileri tutuyor. "Tamam."

Tanrım, bu plan bir süpürge sopası üzerinde cehenneme gidebilir. Eğer yakalanırsak, ölümün yakın olduğunu biliyorum.

Şaka bile yapmıyorum, Enrico kardeşim çıldıracak.

Anna odadan çıkıyor ve ben de onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, büyük fuayeye doğru yürüyoruz ve Anna elimi tutuyor. "Şimdi ne yapacağım ben?" Panik içinde fısıldıyorum, bu plan planladığımızda dahice görünüyordu, şimdi ise düpedüz aptalca.

"Sadece konuş onunla, siz ikiniz birbiriniz için deli oluyorsunuz." "Evet." Başımı salladım. "Haklısın. Bu iyi, tamamen iyi."

"Ve yakalanmayacaksın," diye hatırlatıyor bana. "Bir sorun çıkarsa numarasını mesaj atarım."

"Tamam." Endişeyle başımı salladım. "Yaptığından emin ol." Bir an düşündüm. "Bütün gece ne yapacaksın?"

"Kulaklığımı takıp ödevimi yapacağım."

"Sen neden bahsediyorsun?" Fısıldıyorum. "Belayı dinlemen lazım, kulaklık takamazsın. Kulaklıkla ne duyacaksın?"

"Kahretsin, bu doğru. Tamam, hallediyorum."

Terlemeye başladım, lütfen bunun yanlış gitmesine izin verme, bu geceye gerçekten ihtiyacım var.

Merdivenlerden en üst kata çıkıyoruz, geniş bir oturma odası ve her biri ebeveyn banyolu iki çift kişilik yatak odası var. Yatak odalarından biri Anna'nın, diğeri de benim. Övünmek gibi olmasın ama benim odamda şu anda beni bekleyen çok tatlı bir çocuk var, kalbim buna dayanamayabilir.

Anna beni kendine çekip sarılıyor. "Sadece beni görmek için bu kadar zahmete girdiğine inanamıyorum," diye fısıldıyorum.

Genişçe gülümsüyor. "Yapabilirim."

Kapının kolunu tutup geri dönerek sevgili arkadaşşıma bakıyorum ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

"İyi şanslar," diye fısıldar. "Banyoda, kapıyı üç kez nazikçe çal, sen olduğunu anlayacaktır."

"Tamam." Yüzümü buruşturup içeri giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve sessiz yatak odasına göz gezdirirken kilide hafifçe vuruyorum. Burada daha önce pek çok kez kalmıştım ve hiçbir şey fark etmemiştim. Giuliano'nun ilk kez neler göreceğini hayal ederek yeni gözlerle görmeye çalışmak için etrafa bakıyorum.

Pelüş lacivert kadife yorganlı bir kraliçe yatak, duvara monte edilmiş bir televizyon ve pencere kenarında sedirli iki koltuk var. Neyse ki perdeler kapalı, böylece bizi dünyadan ve korumalarımından uzak tutuyor.

Televizyonun altında duran yan masada bir sepet atıştırmalık ve birkaç şişe meşrubat ve su var. Tanrım, Anna'yı seviyorum, her şeyi düşünmüş.

Kapalı banyo kapısına bakıyorum.

O sadece orada.

Tamam, hadi yapalım şu işi, kapıyı üç kez usulca çalıyorum. "Giulio," diye fısıldıyorum.

Cevap yok.

Kapıyı üç kez daha çaldım. "Benim."

Kapı açılıyor ve büyük kahverengi güzel gözler karşıma çıkıyor ve kalbim göğsümde takla atıyor, gülümsemem neredeyse yüzümden fişkırıyor. "Merhaba."

"Merhaba."

Beni kucaklamak için kendine çekiyor ve uzun bir süre birbirimizin kollarında kalıyoruz. Yakınlıkla bağlandık.

O büyük ve sıcak ve beni çok güvende hissettiriyor.

O sadece öyle....

Elimi tutuyor ve beni koltuklara doğru götürüyor, geçici olarak bir tanesine oturuyor. Kaşlarımı çatıyorum, oturmak için garip bir yer gibi görünüyor, gergin bir şekilde yanındaki sandalyeye oturuyorum.

"Merhaba." Elim tutup parmak uçlarımı öperken gülümsüyor.

Kopuk bir halde onu izliyorum ve yüzü düşüyor. "Özür dilerim." Hemen elimi bırakıyor.

"Ne için?" Ben soruyorum.

Yanaklarına hava üflüyor. "Sen etrafımdayken beynime ne oluyor bilmiyorum."

"Neden?"

"Sana dokunmadan edemem." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu...." gibi. Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi duraksıyor. "Sana çok çekiliyorum, seni her gördüğümde bu kadar ileri gitmek istemem ama gerçekten elimde değil." Omuz silkiyor. "Sana dokunmamak doğal gelmiyor."

Ayağa kalkıp kucağına oturuyorum, siyah saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyorum ve güzel yüzüne gülümsüyorum. "Yardım etmeni istemiyorum," diye fısıldıyorum.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?" "Nasıl yani?"

"Birbirimizi son gördüğümüzde seni banyoya sürükledim...." Sesi sanki kendinden iğreniyormuş gibi kesiliyor. "Özür dilerim, böyle olmasını istememiştim."

Kaşlarımı çattım. "Bunun olmamasını mı diliyorsun?" "Ben öyle bir şey demedim mi?"

"Giuliano, ne diyorsun? Bilmece gibi konuşmayı kes, anlamıyorum."

"Senin o tür bir kız olmadığını bildiğimi ve sana öyleymişsin gibi davrandığım için üzgün olduğumu söylüyorum. Bir an için kendimi kaybettim."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum.

"Mesela bu gece gibi." Sözlerini ifade ederken parmak uçlarını uzun siyah saçlarımin arasından geçiriyor. "Bir erkeğin bir kızın yatak odasına gizlice girmesinin normal bir nedeni için yatak odana gizlice girmedim, buradayım çünkü...." Duraklıyor. "Seni yalnız görebileceğim tek yer burası ve bunun nasıl görüldüğünü biliyorum ve senden faydalanmak için burada olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Oh....

"Bilmiyorum."

"Ve...."

Parmak ucumu dudaklarının üzerine koydum. "Beni görmek için gizlice yatak odama girmen hoşuma gitti ve geçen gece beni banyoya sürüklemen hoşuma gitti ve yaptığımız şey hoşuma gitti."

Gözleri benimkileri arıyor.

"Bana hissettirdiklerin hoşuma gidiyor ve nasıl görüldüğü umurumda değil çünkü bu sadece ikimizin arasında."

Usulca öpüşüyoruz, dudaklarımız birbirinin üzerinde geziniyor. "Sadece aceleye gelmiş gibi hissetmeni istemiyorum," diye mırıldanıyor.

"İstemiyorum."

Bana sanki yatıştırılmış gibi çarpık bir gülümseme veriyor, bu konuda endişeli miydi?

Elmas kolyemi alıyor ve boynumda yeniden düzenliyor.

"Bu çok güzel."

Elimde tutuyorum, "Babam öldüğünde Enrico bana almıştı, çok özel bir şey. Hiç çıkarmıyorum."

"Seni asla çıkarmazdım." Gözleri dudaklarıma düşerken fısıldıyor.

"Şey...." Bunun ne anlama geldiğinden emin olmadan duruyorum. "O zaman ne yapmak istiyorsun?"

Odaya bakıyor ve omuz silkiyor. "Film izleyebiliriz."

"Tamam." Kumandayı aldım ve ona uzattım.

"Seçmek istemiyor musun?"

"Hayır."

Eğlenmiş gibi gülümsüyor ve kumandayı duvardaki televizyona doğrultarak kanallar arasında gezinmeye başlıyor.

"Ne?"

"Seçmek isteyeceğini düşünmüştüm."

"Neden?"

"Çünkü bu daha çok sana benziyor."

"Otoriter olduğumu mu düşünüyorsun?"

Küstahça sordum. Ellerini şakacı bir şekilde havaya kaldırıyor.

"Ben patronluk taslamıyorum Giuliano," diye cevap veriyorum. "Ben sadece filmi izlemeyeceğimi biliyorum çünkü"

konsantre olabilirsin, bu yüzden izlemek istediğın şeyi seçebilirsin. Aradığınız kelime düşünceli."

Kıkırdıyor ve kanallar arasında geziniyor. "Sen öyle diyorsan."

"Bu patronluk taslamak değil."

Sırıtiyorum. "Tamam," diyor.

"Bunu izledin mi?" diye soruyor, bir Avengers filmi, yüzlerce kez izledim.

"Hayır," diye yalan söyledim.

Oynat tuşuna basıp ayağa kalkıyor ve yatağın üzerindeki örtüleri geri çekiyor, ne yaptığına bakıyorum ve sonra tekrar ona bakıyorum.

"Hava soğuk, muhtemelen...."

"Yorganın altına mı gireyim?" Cümlesini ben bitirdim.

"Sıcak kalmak için mantıklı." Yüzünde bir gülümseme izi belirir.

"Sanırım." Gülümsememi tutmaya çalışıyorum, tüm bunlar çok yaramaz hissettiriyor.

Bir çocuğu gizlice odama sokmak, yatağa girip yorganın altına girmek... Ben kimim ki?

Yatağa tırmanıyor ve bana bakıyor, içimden bir heyecan geçiyor. Yanına tırmanıyorum ve battaniyelerle üzerimizi örtüyor. Anında vücudunun sıcaklığı kanımı ısıtıyor, beni kendine çekiyor ve kolunu bana doluyor... bu çok güzel.

Şakağıma bir öpücük konduruyor, ben de daha sıkı sarılıyorum. Bir süre televizyon izliyoruz, parmakları sanki bana dokunmak için can atıyormuş gibi kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. Aklımdan bir düşünce geçiyor ve başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Kaç tane kız arkadaşın oldu?"

"Birkaç tane."

Kaşlarımı çatıyorum, bu ne demek oluyor? "Onlara ne oldu?"

"İşe yaramadı." Konuyu kapatır gibi şakağıma bir öpücük konduruyor.

Hmm, zihnim aşırı hızlanmaya başladığında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. "Kaç kişiyle yattın?"

Kaşları çatıldı. "Fark eder mi?" Ona bakıyorum. "Hayır."

"Peki neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü kiminle seks yaptığını bilmek istiyorum." "Neden? Benden ayrılmak için mi?"

"Hayır." Birden kendimi aptalca güvensiz hissettim.

"Ben sadece...." "Sadece ne?"

"Şey." Duraksıyorum. Sadece susuyorum, hemen şimdi. "Ne yaptığımı bilmiyorum, bu yüzden...." Sözümü kestim.

Beni sırt üstü çeviriyor ve ellerimi başımın üzerinde tutarak bana bakıyor. "Ne zaman?" Diziyle bacaklarımı aralıyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama onun yakınlığı kelimelerimi çalıyor.

Sikiştiğimiz zaman.

Beni nazıkçe öpüyor, dili dudaklarımın üzerinde geziniyor ve ben bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. "Güven bana, ne yaptığını biliyorsun. Hiç kimse beni senin kadar etkilememişti. Sana dokunmayı düşünmek bile beni sertleştiriyor."

Birden kendimi cesur hissettim. "İlkim olmanı istiyorum." "Bunu ben de istiyorum."

"Ama bana ne yapacağımı öğretmen gerekecek."

Beni tekrar öpüyor ve bu sefer farklı, daha önce ondan hissetmediğim bir aciliyet duygusu, bir açlık hissedebiliyorum. Üstüme yuvarlanıyor ve derin öpüşürken vücudunu bacaklarımın arasına yerleştiriyor, ereksiyonunun büyüdüğünü hissedebiliyorum.

Aman Tanrım.

Uzun bir süre, vücutlarımız birlikte sallanırken öpüşüyoruz, ellerim sırtında ve sıkı arkasına doğru geziniyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Ne?"

"Bu kotlar." Kasıklarını yeniden düzenliyor. "Dar."

Ona bakıyorum ve karar vermem gereken zamanın geldiğini biliyorum.

Bunun bu gece mi olmasını istiyorum, yoksa başka bir zamana kadar beklemek mi istiyorum? Ama ya başka zamanımız olmazsa? Ya bu gece sahip olduğumuz tek şeyse?

Kilitli kapıya bakıyorum, zaten yalnız kalmak için o kadar çok çember atladık ki.

"Çıkar şunları," diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri tutuyor. "Emin misin?" "Uh-huh."

"Sana bunun için burada olmadığımı söylemiştim."

"Ve sana kotunu çıkarmanı söyledim, o yüzden kapa çeneni." "Gördün mü, patronluk taslıyorsun," diye fısıldıyor ayağa kalkarken.

Kıkırdıyorum ve gözleri benimkilere kilitlenmiş halde yavaşça kot pantolonunun fermuarını açıyor, ben de kalbim boğazıma düğümlenerek izliyorum. Dar siyah Calvin Klein boxer giyiyor ve sert ereksiyonu karnına doğru bastırılmış ve bel bandının üzerinden görünüyor. İçim eriyip bir su birikintisine dönüşmeye başlıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel erkek örneği... Yani, hiç görmediğimden değil, ama yine de.

Vay canına.

"Her şey," diyorum.

Bir kaşını kaldırıyor ve sonra ağır çekimde tişörtünü başının üzerinden kaldırıp yana fırlatıyor, teni zeytin rengi, göğsü geniş ve siyah saçlarla dağılmış, karnı yırtık ve boxer şortunun içinde kaybolan V kaslarına sahip ve yavaşça aşağı kaydırıp yana atıyor.

Tanrım.

Tamam... bu beklediğimden biraz daha fazla erkek, boğazımdaki gergin yumruyu yutuyorum, şimdi o kadar cesur hissetmiyorum.

Tekrar yorganın altına giriyor ve yorganı ikimizin üzerine çekiyor. Bir dirseğine yaslanarak beni usulca öpüyor ve birkaç dakika sonra sinirlerim, damarlarımdan pompalanan uyarılma sesiyle yatışıyor. O zamandan beri ilk defa

tanıştık, onu yalnız ve tamamen kendime aldım. Ellerim gövdesinin her yerinde dolaşıyor ve geçici olarak aşağı uzanıp ona dokunuyorum, parmaklarımı kasık kıllarında gezdiriyorum.

Bu çok samimi hissettiriyor.

Sert ve yumuşak ve çok baştan çıkarıcı, elini benimkinin üzerine koyuyor. "Böyle," diye fısıldıyor kendini okşarken; bana gösterdiği gibi yapıyorum ve bana usulca gülümsüyor. "İşte böyle."

Birlikte okşarken ona aptalca gülümsüyorum, bu oyunu seviyorum. Göster ve anlat gibi bir şey ama ben de dokunabiliyorum.

Elimde olmadan bacaklarım kendiliğinden açılmaya başlıyor ve parmakları külotumun üzerinde geziniyor ve dudakları benimkilere kilitlenmişken külotumu aşağı kaydırıp çıkarıyor.

Parmakları şişmiş dudaklarımda geziniyor ve ayak parmaklarım kıvrılırken inliyorum. Oh Tanrım.

Oturuyor ve beni elimden tutup yukarı çekiyor, elbisemi başımın üzerine kaldırıyor ve sonra uzanıp arkamdan sütyenimi çözüyor. İlk seferde açıldı.

Bunu daha önce de yapmıştı.

Kes şunu.

Bu üzücü düşüncayı aklımdan uzaklaştırıyorum ve bizi dünyadan korumak için battaniyeleri geri çekerken tekrar uzanıyorum.

Eli göğüslerimin üzerinde ve bacaklarımın arasında geziniyor. "Çok güzel."

"Seni ne kadar düşündüğümü biliyor musun?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Her gün, bütün gün. Her gece sen olduğunu hayal ederek kendime dokunuyorum." Parmağını seksimin derinliklerine kaydırıyor, birbirimize bakarken ağzım açık kalıyor.

Bir parmak daha eklerken başparmağı klitorisimin tozunu alıyor ve içimde derinlerde bir şeylerin oluştuğunu hissediyorum. Elim ön koluna giderken "Oh," diye inliyorum. Beni çalıştırırken içindeki kasların esnediğini hissedebiliyorum.

"Hoşuna gitti mi bebeğim?"

Bacaklarım daha da açılırken başımı sallıyorum. Ona cevap verebilseydim, verirdim. Ama veremem. Hayatımın en iyi zamanını geçirmekle çok meşgulüm.

Parmakları daha da derinleşiyor, güçleniyor ve bedenim onun altında kıvranmaya başlıyor. "Giuliano," diye inliyorum, ihtiyacım var. "Oh... Tanrım."

"Siktir," diye fısıldıyor. "Çok iyi hissediyorsun." Beni sırtüstü yatırdığında öpüşmemiz çılgınca bir hal alıyor, başı düşüyor ve meme ucumu ağzına alıyor.

Ellerim saçlarına gitti...oh.

Beni emiyor, ısıyor ve sonra ağzı aşağıya doğru iniyor. "Giuliano...hayır."

"Sorun yok," diye beni rahatlatıyor.

"Bilmiyorum..." Kendimi durduruyorum çünkü gerçekten onun yapmak istediği şeyi yapmak istiyorum, ama bu çok dolu.

"Seni yakaladım." Karnımın alt kısmını öpüyor. "Buna ihtiyacım var."

Neden biri bunu yapmak istesin ki?

Erkekler çok garip.

Tanrım, aşağı inip beni oradan öperken gözlerimi kapatıyorum.

Kalbim göğsümde sertçe çarparken nefesimi tutuyorum.

Bacaklarımı vücudunun etrafında açarken beni tekrar öpüyor, beni nazıkçe yalıyor ve neredeyse yataktan sığıyorum.

Sikey

im.

Sikey

im.

Beni tekrar yalıyor ve bacaklarım başının etrafında kıvrılıyor ve o da bana gülümsüyor. "Rahatla."

"Sen bunu yaparken ben nasıl rahatlayabilirim ki?" Fısıldıyorum.

"Arkana yaslan ve tadını çıkar." Oturup beni yeniden düzenliyor ve ellerimi başımın üzerine koyuyor ve sonra gözleri gözlerime kilitlenmişken, dili açık seksimde geziniyor, onun

Gözlerim vecd içinde kapanıyor ve onu izlerken bir alt uzaya süzülüyorum.

Güven duygusu üzerime çöküyor ve bir sakinlik hissediyorum.

Bu hayal ettiğim gibi bir şey değil, bana tapınmak için zaman ayırıyor, beni daha da yaklaştırırken sırtım yataktan kalkıyor.

Sert ve derin bir şekilde titremeye başladım ve ona uzandım. "İhtiyacım var...."

"Biliyorum." Üzerime doğru kayıyor ve öpüşüyoruz, diller ve kollar birbirine karışıyor, dudaklarında benim tadım var ve lanet olsun.

"Prezervatif," diyor sanki kendine yüksek sesle hatırlatıyormuş gibi, yataktan çıkıyor ve kot pantolonunu karıştırıyor. Bir prezervatif takıyor ve üzerime doğru sürünerek bacaklarımı beline doluyor, biz birbirimize bakarken sert aleti seksimin içinden kayıyor. "Ben de seni bekliyordum" diye fısıldıyor.

Hayranlıkla ona gülümsüyorum.

"Böyle hissetmek için." Beni usulca öpüyor.

Ona karşı gülümserken yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Ben de seni bekliyordum."

Seksimin derinliklerine doğru kayıyor, dirençle karşılaşılıyor ve inliyorum. "Ow...." Omuzlarını kavrayışım sıklaşıyor. "Jules."

"İyi misin?" O

büyük.

Başımı sallıyorum ama gerçekten bilmiyorum. Ah, bu zekice.

"Neredeyse bitti, tatlım." Ben yanmayı engellemek için gözlerimi kapatırken o beni gevşetmek için kalçalarında daireler çiziyor. "Bana bak," diye yalvarıyor.

Gözlerimi açıyorum, beni çok güzel bir şefkatle usulca öpüyor.

"Benim için ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun?"

Gözlerim doldu, bu peri masalı aşkı, masal kitaplarında okuduğunuz türden

"Rahatla," diye yalvarıyor bir başka yumuşak öpücükle.

Gardımı biraz indirdim ve öne doğru itti ve keskin bir hareketle derinlere kayd. "Oh...", diye inledim.

Dudakları boynuma inerken gülümsüyor,

"Kendinden oldukça memnun görünüyorsun," diye fısıldıyorum.

"Öyleyim." Çekiyor ve derinlere kayıyor ve bunu tekrar tekrar yaparken birbirimize bakıyoruz ve bu adı ya da kirli hissettirmiyor. Doğal geliyor, sanki bunu onunla yapmak için doğmuşum gibi.

O benim.

Sonra inşa etmeye başlıyoruz, ikimiz de kendi uyarılmamıza kendimizi kaptırıyoruz ve çok geçmeden sertleşiyoruz, vücudu benimkini kuvvetle sürerken o kendini dik kollar üzerinde tutuyor. Dizleri geniş ve ter tenimizin tozunu alıyor ve aman Tanrım, bu mükemmellik.

Yatak gümbürdemeye başlıyor. "Şşşt," diye hatırlatıyorum ona.

Yakınıma uzanıyor ve biz sessizliğe gömülürken beni şefkatle öpüyor.

"Aramızdaki ilişkinin hep böyle olacağına söz ver," diye fısıldıyorum öpüşürken ve içimde bir şeyler olurken sertçe ürperiyorum ve sonra iki bacağımı geriye doğru tutuyor ve içimde sarsıldığını hissediyorum.

"Söz

veriyorum."

Tekrar

öpüşüyoruz.

"Seni seviyorum Francesca," diye fısıldıyor.

Duygularımın üstesinden gelirken gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum."

Giuliano

Kahkahalar ormanda yankılanıyor, birlikte oturduğum grup gürültülü ve neşeli. Ben bir kenarda oturuyorum, biraz kopuk, tamamen yalnız.

Altı gün bir ömür gibi geliyor.

Cuma gecesi, geç vakit. Gece iki. Bir partiye gitmiştik ve şimdi bir grup kız göl kenarında,

kızlardan birinin tatil evinde içiyoruz.

Francesca'yı altı gün ve altı uzun gecedir görmedim, bu gece onu aramadım, ne kadar istesem de. Bu sadece onu daha çok özlememe neden oluyor.

Bunun onun hatası olmadığını ve başlamadan önce koşulları bildiğimi biliyorum. Ama bir partideyken ve arkadaşlarımla hepsi kızlarıyla birlikteyken, ben kendi kızım ile birlikte olmak istiyorum.

Birinin yanımdaki çimlere oturduğunu hissettiğimde bir ses "Bu gece çok sessizsin" diyor.

Mary'yi görmek için başımı kaldırdım, eskiden aramızda bir şey vardı. "Öyle miyim?"

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Bana seksi bir gülümseme verip kaşlarını kaldırıyor ve bana ne konuda yardım etmek istediğini hemen anlıyorum.

"Hayır." Biramı yudumluyorum ve dosdoğru önüme bakıyorum. "Ben iyiyim."

Elini kalçama sürüyor. "Bizi özledim."

Yanaklarıma hava üflüyorum ve anında kendimden nefret ediyorum. Francesca geçen hafta bir kutu solucan açtı, ya da solucan mı demeliydim. Birdenbire cinsel bir sapık oldum, etrafta sert bir şekilde dolaşıyor ve onu altımda hayal ediyorum. Baktığım her yer, hissettiğim her şey, istediğim her şey boşalmanın etrafında dönüyor. Bu hafta o kadar çok porno izledim ki aletimde deri kalması bile mucize.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye fısıldıyor parmaklarını kasıklarına sürerken. Onun dokunuşuyla sikim seğiriyor.

Kahretsin, bu hiç iyi değil.

Hemen ayağa kalktım. "Gitmem gerek."

"Nereye?" Kaşlarını çatıyor. "Gece daha yeni başladı."

"Eve." O bana dokunurken burada kalamam.... istemiyorum. "Gitmek zorundayım." Herkes kendi arasında konuşurken grubun geri kalanına dönüyorum. "Sonra görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyorlar.

"Gitmem gerek." Döndüm ve karanlığa doğru yürüdüm.

"Onun nesi var?" Mary'nin sorduğunu duyuyorum. "Yeni bir kız arkadaşı var," dediğini duyuyorum Alex'in.

"Merak etme, kendine gelecektir," diyor bir erkek sesi. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin." Gruptakilerin hepsi gülüyor ve ben karanlığın içinde kaybolurken kendimi bok gibi hissediyorum. Haklılar, kızlarla pek iyi bir geçmişim yok, daha başlamadan ilgimi kaybediyorum.

O farklı.

Telefonumu çıkarıp en sevdiğim isme doğru ilerliyorum.

Francesca

Aramaya bastım, ilk çalışta cevap verdi.

"Merhaba." "Merhaba," diye hüzünle iç geçiriyorum.

"İyi misin?" diyor usulca. "Yanına gelebilir miyim?"

"Ne?"

"Seni görmem gerek."

"Jules, yapamayacağını biliyorsun." Deflasyon beni tatmin ediyor.

Bu çok boktan.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Sessiz kalıyorum. Seni göremeyeceksem ne anlamı var ki?

"Neredesin?" diye soruyor.

"Bir partiden eve mi yürüyorsun?" "Yalnız mısınız?"

"Evet."

"Bu tehlikeli, eve yalnız yürümeni istemiyorum."

"Bunun alternatifi kalıp bütün gece kızlara asılmaktı, o yüzden tek seçenek buydu."

"Oh...."

O sustu ve ben kendimi bok gibi hissettim.

"Bunu söylememeliydim, özür dilerim."

"Beş ay."

"Neye kadar?" Ben soruyorum.

"Bizi durduramayınca ya kadar, on sekiz yaşımdan sonra söz hakları yok."

"O zaman ne olacak?" diye sordum.

"Sen ne istersen."

Karanlığın içinde yürürken umut doluyor içime. "Seni özledim," diye fısıldıyor.

"Ben de."

"Anna'nın ailesi Salı günü yok, gelip kalabilir misin?"

Onu görebiliyorum.

Yüzümde geniş bir gülümseme beliriyor. "Beni durdurmaya çalış." "Sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle. Bırakayım da sen uyumaya devam et," diyorum. "Bu saatte arayarak bencilce davranıyorum."

"Hayır. Sen eve sağ salım dönene kadar telefonda kalacağım."

Gülümsüyorum, benim için endişelenmesi beni mutlu ediyor. "Gecen nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Sensiz saçmalık."

"Pencerenden çık ve gelip benim evimde kal," diye cevap veriyorum.

"Evinize gelsem nerede kalırım? Nerede kalacağım?"

"Benimle yatağымda."

"Annen ne derdi?" "Merhaba, sizinle tanıştığımıza memnun oldum." "Ciddi olacak mısın?" diye alay ediyor.

"Öyleyim, burada kalmana aldırılmaz. Seni çok seveceğini biliyorum.

mutlu."

"Kulağa hoş geliyor."

"Dünyadaki en özverili insan."

"Senin gibi bir oğlu olduğu için çok şanslı."

"Ben şanslı olanım. Annen nasıl biri?" Köşeyi dönüp karanlıkta yoluma devam ederken soruyorum.

"Hmm." Bir an için düşünüyor. "Göz alıcı." "Bu a
garip kelime seçim için
tarif et senin

Anne."

"Evet, öyle biri." "Tatlı mı,
sevgi dolu mu?" "Hmm."

Kaşlarımı çattım. "Ona yakın değil misin?"

"Öyleyim ama değilim... eğer bu bir anlam
ifade ediyorsa." "Nasıl yani?"

"Şey." Kelimelerini doğru seçiyormuş gibi duraklıyor. "Onunla yaşıyorum ve rastgele şeyler hakkında konuşuyoruz, beni önemsiyor ama gerçekte benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Ona asla senden ya da bunun gibi kişisel bir şeyden bahsetmem."

"Ama o senin annen."

"Bilmiyorum." Ağır ağır nefes veriyor. "Açıklaması zor, onunla konuşmak kolay değil. Görünüşe o kadar önem veriyor ki kardeşlerimin ve benim hayatımızda neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile yok, aile geleneklerine uyduğumuz sürece onun için önemli olan tek şey bu."

"Ah," diye mırıldanıyorum, ne diyeceğimi bilemeden. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum, benim annem tam tersi.

Ben yürümeye devam ederken sessiz kalıyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kayboluyoruz.

"Geçen sabah beni nasıl emdiğini düşünmeden edemiyorum," diye fısıldıyorum konuyu değiştirmek için.

"Gerçekten mi?" diyor ve gülümsediğini görebiliyorum. "Ne olmuş ona?"

"Cidden, Francesca. O kadar iyi ki, tek düşünemediğim bu."

"Bana iyi davranırsan Salı günü tekrar yaparım."

"Ha," diye alay ettim. "Sana karşı ne zaman kibar olmadım ki, ben senin köpek yavrusu gibi."

"Çok yaramaz bir köpek yavrusu," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Kanın vücudumda pompalanmaya başladığını hissediyorum. "Yaptığımız en sevdiğin şey neydi?"

"Her şeyi." "Bir şey."

"Beni öpme şeklin."

Yürümeyi bıraktım ve hareketsiz durdum. "Seni öpmek mi?"

"Evet." Rüya gibi iç çekiyor. "Seni öpmeyi seviyorum, seni kollarıma alıp yakın oluyorum."

Sokağıma döndüğümde kalbim kabarıyor. "Ben de seni öpmeyi seviyorum."

"Üç gün."

"Bu çok uzun bir süre."

"Seni öpmek için sonsuza kadar beklerdim."

Gülümsüyorum. "Neyse ki buna gerek yok."

Kıkırdıyor ve ben de şifremi girip güvenlik kapılarından geçiyorum. "Ben geldim."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de seni seviyorum, iyi geceler meleğim." "İyi geceler, bebeğim."

Salı öğleden sonra

Alex'in arabasının arka koltuğuna oturdum. Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, "Biliyor musun, kendini öldürteceksin."

Val arka koltukta bana doğru döndü. "Sence o ağabey, senin gizlice içeri girip küçük kız kardeşine aletini verdiğini bilse ne derdi?"

Gözlerimi deviriyorum.

"Bu sefer daha fazla prezervatif getirdin mi?" diye sorar. "Evet."

"Kayganlaştırıcı getirdin mi? Senin canavar sikiyle uğraşan zavallı orospu için üzülüyorum."

"Çenenin kapatacak mısın?" Sözümlü kestim.

"Hoşuna gitmiş gibi görünüyor."

"Görünüşe bakılırsa." Çocuklar bakışlarını değiş tokuş ederken sırtıyorlar.

"Buraya seks için gelmedim," diye tükürdüm.

"Oh... ama onu bütün gece becereceksin, değil mi?" Val mırıldanıyor.

"Çünkü ondan hoşlanıyorum, sizi lanet olası aptallar," diye çıkıştım. "Beni kızdırmayı bırakın."

Ve her neyse... Ondan daha çok hoşlanıyorum. Onunla evleneceğim.

—————

Tak, tak, tak.

Kapısı kilitli banyoda bekliyorum.

Tak, tak, tak.

Francesca'nın kapıdan "Benim," diye fısıldadığını duyuyorum.

Aceleyle açıyorum, güzel yüzü ortaya çıkıyor ve genişçe gülümseyip kollarıma atlıyor, onu sıkıca tutarken gülüyorum ve bacakları yerden kalkıyor. Bir süre böyle kalıyoruz ve sonra aşağı inip banyonun kilidini açarken beni öpüyor.

Tereddüt etmeden tişörtümü başımın üzerinden kaldırıyor ve kot pantolonumun fermuarını açıyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum, onu her gördüğümde daha cesur oluyor.

"Kızım buna aç mı?"

"Hmm," diye inliyor beni daha sert öperken. Sikimi eline alırken gözleri kapanıyor.

Beni sertçe okşuyor ve kontrolümü kaybederek onu duvara çarpıyorum ve bacağını belime doluyorum.

Evet....

Açlıktan ölüyorum.

Anna

"Ne yaptığını biliyor muyum?" Valentino içki masasında yanımda dururken şöyle diyor.

"O da ne?" diye sordum.

Giuliano'nun arkadaşı sinir bozucu derecede yakışıklı ve o.

Francesca ile kütüphanede tanıştığımdan beri gittiğim her yerde karşıma çıkıyor.

"Onun yerine burada benimle olmanı dilerdim." Bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor.

"Hiç sanmıyorum." Yalan söyledim.

Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Kahretsin, neden bir erkek arkadaşım var?

Valentino'nun tipini biliyorum, oyuncu tipini. Bir kalp kırıcının peşinden koşmak için iyi bir adamdan ayrılmama izin vermem mümkün değil... ne kadar cazip olsa da.

"Biliyorsun...." Gözleri dudaklarıma düşüyor, "Buradan çıkıp gidebiliriz."

"Nereye gideceğiz?" İlgisizmişim gibi davranarak soruyorum.

"Asıl soru şu... nereye gitmeyeceğiz?" Kaşını seksi ve şakacı bir şekilde kaldırıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, lanet olsun. Bu harika bir cevap.

İçkilerimi alıyorum, "Hoşça kal Valentino." "Bay Sıkıcı'ya benden selam söyle." Alay ediyor.

"Hayır." Bay Sıkıcı'ya doğru yürüyorum, lanet olsun... Valentino'yla kaçmak kulağa çok daha eğlenceli geliyor.

Giuliano

Francesca'nın güzel gülümsemesi masanın öbür ucundan bana yansıyor.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" Ona soruyorum.

Kütüphanedeyiz, arka köşede oturuyoruz. Bugün Francesca'yla ilk kez birlikte uyumamızın birinci ayı, birbirimizin kollarında geçirdiğimiz çalıntı gecelerle dolu mükemmel bir ay.

Francesca yarın annesiyle birlikte Paris'e gidiyor ve ben bunun düşüncesine bile katlanamıyorum. Aramızda çok fazla mesafe olacak.

"Önyargılısın." Kıkırdıyor. "Tekrar söyle."

Elini tutuyorum ve birbirimize gülümserken parmak uçlarını öpüyorum.

Göz ucuyla bakıyorum ve bana doğru hızla gelen bir şey görüyorum, Enrico Ferrara Hulk gibi bize doğru fırlıyor. "Sen," diye hırlıyor.

"Olamaz," diye ağlıyor Francesca.

Cevap vermeye fırsat bulamadan beni kolumdan tutup kapıya doğru sürüklüyor, kurtulmak için mücadele ediyorum ve ön kapıdan dışarı fırlıyoruz ve beni merdivenlerden aşağı fırlatıyor, çimlerin üzerinde yere çakılıyorum.

Francesca arkamızdan koşarken "Hayır, hayır," diye bağıyor. "Onu rahat bırakın, onu seviyorum."

Enrico başımda dikiliyor, gözleri yuvalarından fırlamış, hiç bu kadar öfkeli birini görmemiştim.

Lorenzo kollarını tutuyor. "Bırak onu, Enrico. Bırak onu," diye yalvarır.

Ayağa kalktım. "Onu benden uzak tutamazsın. Onu seviyorum."

"Sen ne?" diye bağırr. "Onu sevemezsin." Kontrolünü kaybedince beni boğazımdan yakaladı. "Ne cüretle arkamdan iş çevirirsin?" Beni sertçe itti ve çalıkların arasına uçtum.

Francesca'yı kolundan tutup arabaya doğru çeker, Francesca ondan uzaklaşmak için tekme atar ve çığlık atar.

"Ona dokunamazsın," diye bağırarak peşlerinden koştum ve onu arkadan ittim.

Şeytanın kendisi gibi dönüyor ve bana doğru adım atıyor, her gözeneğinden aşağılama damlıyor. Yumrukları iki yanında kenetlenmişti ve niyetinden emin olamayarak geri çekildim.

Francesca'nın yüzü düşer. "Git Giuliano," diye yalvarır. "Bırak onu. Lütfen."

"Enrico," diye fısıldıyor Lorenzo. "O sadece bir çocuk."

Enrico Francesca'yı bekleyen arabanın arkasına iter.

Bir adım öne çıkıyorum. "Onu benden uzak tutamazsın," diyorum.

"Bir daha onun yanına yaklaşırsan... seni öldürürüm," diye alay eder, uzun ve pis bir bakışla döner ve arabaya biner ve hızla uzaklaşır.

Nefes almak için çırpınıyorum, arabanın uzaklaşmasını izlerken öfkeliyim. Kendimi sakinleştirmeye çalışırken damarlarımda adrenalin pompalanıyor.

Hayır.

Onu benden uzak tutamaz, buna izin vermeyeceğim.

Uzaktan araba lastiklerinin gıcırdadığını duyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, en kötü kabusum gerçek oldu.

Sikeyim.

Saat gecenin biri ve ben karanlıkta yatıyorum, Francesca beni aramadı ve ben kendimde değilim.

İyi olup olmadığını bilmek zorundayım.

**I kadran onu Numara, o halkalar
bir kere. "Sen uyarıldık," diye
homurdanıyor Enrico.**

**Gözlerim dehşet içinde açıldı, hayır. Telefonu
bulmuş.**

"Ölmeye hazırlan, pislik." Hat kesildi.

Giuliano

Futbol topuna tekme atıyorum ve top havada uçuyor, Alex ve ben sahada antrenman yapıyoruz.

"Nerede bu sik kafalı?" K a h r e t s i n , Val neden hep geç kalıyor?

"Bilmiyorum, aradı mı?"

Ceplerimi yokladım. "Telefonum arabada, kontrol edeceğim."

Koşarak arabaya gittim ve telefonumu şarjdan aldım.

9 cevapsız arama - Anne

Ha?

Mesajlarımı dinliyorum.

"Giuliano, acilen eve gelmen gerekiyor," diyor annemin panik içindeki sesi.

Bu çok garip. Bir sonraki mesajını dinliyorum.

"Aman Tanrım, Giuliano, lütfen telefonuna cevap ver, tatlım. Bu acil bir durum."

Kahretsin, ne oldu? Numarasını çeviriyorum.

"Giuliano, Tanrı'ya şükür," diye kekeliyor, sesi paniklemiş gibi geliyor.

"Neyin var? İyi misin?" "Evet, ama sana burada ihtiyacım var." "Ne oldu?"

"Sadece eve gel, buraya geldiğinde açıklayacağım." "Bilmiyorum...."

"Giuliano," diye bağılıyor. "Acil olarak hemen buraya gel."

Ne oluyor lan?

"Tamam, fine. Yola çıkıyorum." Telefonu kapattım, onun nesi var böyle? Alex'e bakıyorum. "Gitmem gerek," diye sesleniyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum, annem bir şey yüzünden çıldırmak üzere, acilen eve dönmem gerekiyor."

"Enrico Ferrara'nın senin evinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerim büyüdü. "Oh lanet olsun. Bunu hiç düşünmemiştim." "Peki, başka neden sana evde ihtiyacı olsun ki?"

acilen."

"Kahretsin...." Bir an düşündüm. "Doğru."

Valentino'nun arabası park yerine yanaşıyor ve sonunda arabadan iniyor.

"Acele etme," diye tükürdü Alex.

"Meşgulüm, tamam mı? Taşaklarımı sıkmayı bırak."

"Gitmem lazım. Annem kendini kaybediyor."

"Ne

hakkında?"

"Bilmiyorum."

"Herhangi bir para Enrico Ferrara'nın evinde." Alex sırtlıyor, "Seni tanımak güzeldi."

"Sen ciddi misin?" Val aramıza bakarken gözleri büyüyor. "Şu anda senin evinde, oh lanet olsun, bu iyi olamaz." Val arabamın kapısını açıyor ve topu içeri atıyor. "Hadi o zaman."

"Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kıçına tekmeyi tek başına yemene izin vereceğimizi düşünümüyorsun, değil mi?"

"Peki siz ikiniz ne yapacaksınız?"

"Biraz kış tekmele... ya da belki sadece senin yanında ölürüm, sanırım." Alex ön koltuğa, Val de arkaya biner.

Sürücü koltuğuna geçtim ve onlara dönüp baktım. "Gelmek zorunda değilsiniz."

"Evet. Var."

"Eğer sana dokunursa-" Val yumruk atıyor, "-Kelimenin tam anlamıyla suratını dağıtıyorum."

"Bunu görmek isterdim." Alex gözlerini devirir.

"Eğer aşağı iniyorsan, biz de seninle geliyoruz." Val güven vermek için sırtına vurdu. "Merak etme dostum, yanındayız."

Kaşlarımı çattım. "Teşekkürler... Sanırım."

Dünyanın en iyi iki arkadaşına sahip olduğumu bilerek park yerinden çıkıyorum. "Biliyorsun, hepimiz öleceğiz, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Yüzde yüz."

Evimin garaj yoluna girdiğimizde içeride park etmiş siyah arabalardan oluşan bir süvari alayı görüyoruz. Verandada siyah takım elbiseli bir grup adam duruyor. Onları daha önce görmüştüm, Enrico'nun korumaları, orada olduğum gün evinde gördüklerim, hepsi dönüp arabamızın içeri girişini izliyor ve hepimizin gözleri dehşetle açılıyor.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Destek getirdi."

"Tabii ki yaptı."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Alex. "Sizi tanımak güzeldi çocuklar."

"Ne diyeceğim şimdi ben?" Arabayı kapatırken fısıldıyorum.

"Çabuk ve acısız olsun," diye fısıldıyor Alex.

Val arka koltukta kıkırdıyor. "Değil mi?" Sırtıma bir tokat attı. "Umarım buna değmiştir."

İlk kez aklım Francesca'ya gidiyor ve gülümsüyorum. "Kesinlikle." Cesaretimin geri gelmesiyle arabadan inip ön kapıya doğru yürüyorum.

Adamların hepsi başlarını eğerek selamlıyor. Bu da ne demek oluyor?

Eve girerken çocuklarla bakışlarımızı değiştirdik.

"Giuliano," diye fısıldıyor annem beni kucaklamak için kendine çekerken, ağlıyordu. "Tanrı'ya şükür, eve döndün."

Koridorda duran Lorenzo'yu görmek için dönüyorum, yüzü ciddi.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Lorenzo'nun gözleri benimkileri tutuyor. "Seninle konuşmam gerek evlat."

Gözlerim onunla annem arasında gidip geliyor. "Ne hakkında? Enrico nerede?"

Annemin gözleri doluyor ve başını hüzünlü bir şekilde sallıyor.

Lorenzo başını eğiyor. "Bir şey mi oldu?"

"Bunu konuşmak için seni ofise götürmem gerekiyor."

İçimden panik geçiyor. "Francesca nerede? O iyi mi?"

"O iyi biri."

Tanrıya şükür.

Lorenzo koluma girdi. "Hadi gidelim."

Elinden kaptım. "Bana neler olduğunu anlatana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

İkisi de bana bakıyor.

"Anne?"

"Enrico ve nişanlısı Olivia öldürüldü," diye fısıldıyor.

"Öldürüldü." Gözlerim aralarında gidip geliyor.

"Nasıl?"

"Öldürüldüler, içinde bulundukları yat bombalandı."

Döndüğümde iki arkadaşımın gözleri fal taşı gibi açılmış ve bir hayalet kadar beyaz olduklarını görüyorum. Ne oluyor lan?

"Öldürüldü."

Francesca.

Aman Tanrım.

"Ferrara için çok karanlık bir gün," diye fısıldıyor Lorenzo kolumu tutarken. "Artık gitmemiz gerek."

"Nereye gideceksin?"

"Ofise."

"Neden, bunun benimle ne ilgisi var?" Kekeliyorum. Annem hıçkırıklara boğuldu.

Lorenzo, "Hayatın asla eskisi gibi olmayacak oğlum," diye cevap veriyor.

Gözlerim büyüdü. "Ben y a p m a d ı m , onun ölümü hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Söz veriyorum," diye kekeliyorum.

"Yapmadı, yemin ederim," diyor Alex. "Biz nasıl bomba yapılacağını bile bilmiyoruz."

Val, "Bunu ilk kez duyuyoruz," diye mırıldanıyor.

"Biliyorum, biliyorum." Beni kucakladı ve her iki yanağımdan da öptü. "Güvendesin, bunun seninle bir ilgisi olmadığını biliyoruz. Ama şimdi konuşmamız gereken şeyler var."

Güvence için anneme bakıyorum ve o da gülümsemeye zorluyor. "Sorun yok Giuliano, söz veriyorum."

"Geliyoruz," diyor Valentino. "O nereye giderse biz de oraya gideriz."

İki sadık arkadaşıma dönüp bakıyorum. "Onlar da gelebilir mi?" diye soruyorum.

"Bu özel bir mesele."

"Onlara her şeyi anlatıyorum, sırrımız yok," diye çıkışıyorum. "Onlarsız gitmeyeceğim."

"Pekâlâ." Lorenzo başını sallar. "Nasıl isterseniz."

Biraz daha iyi hissederek başımı sallıyorum. Annem beni içeri çekiyor ve sıkıca sarılıyor, yüzümü ellerinin arasında tutuyor ve sevgiyle bana bakıyor. "Giuliano, seni çok seviyorum," diye fısıldıyor.

"Biliyorum."

"Aramızda hiçbir şeyin değişmeyeceğine söz verir misin?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, şimdi neden bahsediyor, aramızda neden bir şey değişsin ki?

"Gitmemiz gerek," diye ısrar ediyor Lorenzo. Koluma girip beni bekleyen siyah Mercedes'e götürüyor, arka kapıyı açıyor ve çocuklarla birlikte arabaya biniyoruz.

Araba kenara çekiliyor ve araba konvoyu arkamızdan geliyor. Çocuklarla birbirimize korkuyla bakıyoruz.

Ne haltlar döndüğünü bilmiyorum ama iyi bir şey olamaz.

İki saat sonra Milano'ya vardık. Ferrara binasının en üst katına çıkıyoruz; kafam karmakarışık. Yanımızda altı adam var, hepsi iri yarı ve ne haltlar döndüğüne dair hiçbir fikrim yok.

En üst kata vardığımızda, büyük bir fuayeden geçip geniş bir ofis resepsiyonuna ve bekleme alanına giriyoruz. Lorenzo iki arkadaşına, "Siz burada bekleyin," diye talimat veriyor.

"Ama..." Val itiraz ediyor, adamlardan biri onu aniden sandalyeye itiyor ve Val geriye düşüyor. "Otur," diye homurdanır.

Alex de hayatı için korkmuş bir şekilde oturuyor. Hay sikeyim.

Beni büyük bir ofise götürdüler ve kapı arkamızdan kapandı, döndüğümde iki adam gördüm. "Bildiğiniz gibi ben ailenizin uzun süredir arkadaşayım ve bana güvenebilirsiniz."

Başımı salladım.

"Bunlar Andrea ve Matteo."

"Merhaba."

Lorenzo derin bir nefes verir. "Bilmediğin bazı şeyler var evlat. Şimdiye kadar korundun ama Enrico Ferrara'nın ölümüyle birlikte mirasın sana anlatılmalı."

Kaşlarımı çattım.

"Baban...."

"Babamı bu işe karıştırma," diye çıkıştım.

Sözünü kestiğim için etkilenmemiş bir şekilde bana ters ters bakıyor. "Babanın adı Linden değildi. Gerçek adı Giuliano Ferrara'ydı."

"Ne?"

Lorenzo ve diğer adamlar endişeli bakışlar atarlar.

"Bu çok karmaşık bir hikaye." Sanki doğru ifadeyi arıyormuş gibi duraksıyor. "Giuliano, baban çifte hayat yaşadı; biri annen ve seninle, diğeri de karısı ve dört çocuğuyla."

Sözleri kafama dank edince

kaşlarımı çatıyorum. Bu

nasıl olabilir?

"Ne? Bu çok saçma!" Alay ettim. "O başka biriyle evli değildi. Yanlış adamı yakaladınız; o ve annem evliydi."

"Yok. Bunlar senin iki kardeşin, Giuliano." İki adama eliyle işaret eder ve onlar da üzgün bir şekilde başlarıyla onaylarlar. "Andrea ve Matteo, bu koşullar altında tanışmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Gözlerim üçü arasında gidip geliyor. "Yalan söylüyorsun." Aniden ayağa kalkıyorum.

Lorenzo da ayağa kalkıyor, beni sandalyeye geri itiyor. "En büyük kardeşin öldürüldü; adı Enrico Ferrara'ydı."

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladığımda gözlerim açılıyor.

Zemin altımda hareket ediyor.

"Babanızın vasiyeti üzerine Ferrara aile imparatorluğunun yönetimini devralmak size kaldı."

Yüzüm düşüyor.

"Sorun yok," diyor Andrea usulca. "Yalnız olmayacaksınız, Giuliano."

Lorenzo, "Sizi eğitmek ve geçiş sürecinde size yardımcı olmak için her adımda yanınızda olacağız" diyor.

Duvarlar yaklaşırken ona bakıyorum.

O benim kız kardeşim.

Kalp atışlarımın sesi göğsümde yüksek ve sert bir şekilde çınlarken başımı eğiyorum.

Hayır....

Şaşkınlığımın arasından Lorenzo'nun odadan çıktığını ve sonra bir adamla geri döndüğünü görüyorum. "Bu Mario," diye tanıtıyor onu. "Kendisi avukatımız, olayları daha detaylı açıklayacak."

Ha?

Kafam çok karıştı.

"Merhaba Giuliano," diyor Mario elimi sıkmak için elini uzatırken. "Sizinle tanışmak bir onurdur, efendim."

Terbiyem gereği elini sıkıyorum. "Anlamıyorum."

"Alacaksın." Mario büyük bir deri kutu çıkarır ve açar, içinde bir dosya vardır. "Baban, kendisinin ve daha sonra... Enrico'nun ölümü durumunda çok özel ve ayrıntılı bir vasiyet bıraktı."

Ona bakıyorum.

"Ferrara işletmelerinin tamamı size bırakıldı."

"Anlamıyorum."

"Artık her şey senin."

"Ne gibi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Ferrara işleri nedir?"

Mario dosyadan okumaya başlar, "Ferrara Spor Arabaları dokuz milyar avro değerinde. Flamingo Bell Futbol Ligi takımı ve dört futbol stadyumu."

Ne?

"Yetmiş altı milyon avro değerinde gayrimenkul." Yüksek sesle okurken parmağını varlıkların üzerinde kaydırıyor. "Beş yüz seksen üç yüksek sınıf genelev. Yüz yirmi altı VIP striptiz kulübü. Dünya çapında dokuz kumarhane, tahmini on dört milyar avro değerinde."

Sandalyemde geriye doğru yığıldım. "Anlamıyorum. Nasıl olur da babam benim haberim olmadan tüm bunlara sahip olur?"

Mario nefes verir ve gözlüklerini çıkarır. "Son...." Kelimelerini seçiyormuş gibi duraksıyor. "Sen bilerek aile işlerinden uzak tutuldun ama Enrico'nun ölümü halinde işi senin devralmana ve liderlik etmene karar verildi."

Gözlerim odada oturmuş beni dinleyen iki adama kayıyor.

"Ben.... Yani." Onlara elimle işaret ediyorum. "Neden... Ne demek istiyorsun?" Tüm bu olanları anlamlandırmaya çalışırken kelimelerim birbirine karışıyor.

"Enrico bunu sana yirmi bir yaşına geldiğinde söyleyecekti, seni eğitecek ve yanında çalıştıracaktı. Anlaşılan o ki elimiz bunu öne çekmek zorunda kaldı."

Şok olmuş bir şekilde göz kırpmıyorum.

"Benden haberi var mıydı?" "Evet."

"Ne kadar süre için?"

"Babası öldüğünde seni öğrendi."

"Mutlu değildi..." Nefesimin altında mırıldandım, tabii ki değildi.

"Neden ikinize de gitmedi?" Çocuklara sordum.

Andrea, "Baban paranın doğrudan sana gitmesini istedi," diye yanıtlıyor.

"Ve bu senin için sorun değil mi?" Şak diye söyledim.

İkisi de omuz silkiyor. "Bu onun isteğiydi."

Onlara bakıyorum ve onlar bunu oturarak mı kabul edecekler?

Pısırtıklar.

"Baban her zaman sadece en büyük ve en küçük oğlunun bu rol için doğduğunu söylerdi. Enrico... ve şimdi de sen."

Oda bir kez daha dönerken başımı öne eğiyorum, her şeyi anlamaya çalışırken sessiz kalıyorum.

Başlayamam bile, bu imkansız.

"Dört bin personeliniz ve on iki yüz kişisel personeliniz daha var."

"Ne için?" Tükürdüm. "Bir insan 1200 personele neden ihtiyaç duyar ki?"

Mario ve Lorenzo birbirlerine bakarlar.

Sabрім tükenirken sinirleniyorum. "Bunu bana şimdi açıkla."

Mario derin bir nefes verir. "Ferrara ailesi nesiller boyunca iyi ve kötü İtalya'yı yönetti."

Suçlular.

Bu kıllar üzerinde ve geri . benim boyun stand dikkat çekmek için.

"Ferrara'daki tüm işletmeler saygın değildir. Stefano, büyükbaban...."

Büyükbabam.

Büyükbabam mı vardı? Ben doğmadan önce öldüğü söylendi.

Her şey yalan, midem bulanıyor.

"Stefano bir imparatorluk kurdu ve babanızla aynı gün öldüğü için Enrico da işi bu şekilde öğrendi."

"Bilmiyor muydu?" Nefes nefese kaldım.

"Hayır, o ve kardeşleri, tıpkı sizin gibi, karanlıkta kaldılar. Babanız hepinizin normal bir çocukluk geçirmenizi istiyordu, bu ona sunulmayan bir ayrıcalıktı."

"Onun başka bir karısı ve ailesi varken ben nasıl normal bir çocukluk geçirebilirdim ki?" Tükürdüm. "Bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yalan söylüyorsun ve bunların hiçbirisi doğru değil ve eğer doğruysa, ondan nefret ediyorum." Odaya bakıyorum ve aniden ayağa kalkıyorum. "Ve hepinizden nefret ediyorum." Adrenalin damarlarımda sert bir şekilde pompalanıyor. "Ben eve gidiyorum. Benden uzak dur."

Lorenzo ayağa kalkıyor ve beni sandalyeme geri itiyor, koltuğuma sertçe geri düşüyorum. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum Giuliano ve senin kişiliğinle aile geleneklerine uymak kolay olmayacak."

"Çünkü o benim ailem değil," diye bağıryorum. "Yalan söylemeyi kes!"

"Hepimiz buradayız, hizmetinizdeyiz. Kardeşlerinin tam desteğine sahipsin ve zamanla babanın istediği gibi liderlik etmeyi öğreneceksin."

Ayağa kalkıp ofisten çıkıyorum, Alex ve Valentino hemen ayağa kalkıyor. "Gidiyoruz," diye bağırarak yanlarından geçiyorum.

"Güvenlik olmadan olmaz," diye sesleniyor Lorenzo arkamdan.

Ona doğru döndüm, çileden çıkmıştım. "Güvenliğini sikeyim." "Kardeşini kimin öldürdüğünü düşünüyorsun? Giuliano?" Lorenzo bağıryor.

Adrenalin damarlarımda dolaşırken nefes almaya çalışıyorum, hiç bu kadar sinirli olmamıştım.

"Artık işaretlenmiş bir adamsın," diye bağıryor. "İki seçeneğin var. Bizi bir sonraki

**nesil. Ya da bir sonraki öldürülen Ferrara olun, çünkü
inanın bana, sizin için gelecekler."**

Giuliano

NIGHTFALL, kötölük getiren.

Güneş batarken, karanlık düşünceler içeri girdi. Ve tüm dünya huzur içinde uyurken, benimki yıkıcı bir şekilde durdu.

Kabus ile gerçek arasındaki çizgiler bulanıklaştı.

Karanlıkta uzanıp tavana bakıyorum, zihnim karmakarışık bir karmaşa içinde.

Bu neden oluyor?

Alex'in yatak odasındaki tekerlekli yatakta, onun yanındayım. Onun düzenli nefes alıp vermesi beni sakinleştiriyor, birine güvenebileceğimi hatırlatıyor.

Artık sahip olduğum tek şey arkadaşlarım.

Eve gidemem, çünkü o zaman onu görmek zorunda kalacağım. Buna dayanamam.

Annemin aramızda hiçbir şeyin değişmemesini istediğine dair sözlerinin anlamı şimdi çok açık. Nasıl hissedeceğimi biliyordu.

Tüm hayatım bir yalandan ibaretti, ihaneti çok derindi. Ben bir metresin çocuğuyum.

Kalbim onarılamayacak kadar kırıldı.

Kesin olarak bildiğim tek şey babamı hiç tanımadığımı.

Ben o değilim....

Başka bir kadınla evliydi.

Sevgili babam, zina yapan bir suçludan başka bir şey değil. Mafia'nın başı.

Ve ben... Artık kim olduğumu bile bilmiyorum.

Bir an daha hareketsiz kalamayınca kalkıp pencereye gidiyorum ve karanlığın içinden sokağa park etmiş arabalara bakıyorum.

Şimdi beni izleyen muhafızlar.

Şimdi her şey anlam kazanıyor; Enrico'nun bana bu kadar hor davranmasının nedeni. Beni öğrendiklerinde ne hissetmiş olmalılar? Babasının metresinin çocuğu.

İhanet, onlara da.

Bu yüzden daha tanışmadan benden nefret ettiğini hissettim. Hayal etmemiştim.

O benim kız kardeşim.

Francesca ve ben asla birlikte olamayız, birbirimize ne kadar değer verirsek verelim.

Cevap yok, bu sabitlenemez.

Birlikte olduğumuzu, karanlıkta öpüştüğümüzü, hissettiğimiz yakınlığı hayal ediyorum.

Aşk.

Oh....

Göğsüm üzüntüden daralıyor ve karanlıkta otururken kendimi ihanete uğramış hissediyorum.

Çok yalnızım.

Tuzlu gözyaşları yüzümden aşağı akıyor. Babamın öldüğü günün kötü bir gün olduğunu düşünmüştüm.

Yanılmışım, en azından o zaman kim olduğumu biliyordum. Bu hayatımın en kötü günü.

Beceriksizlik, dünyada daha kötü bir duygu var mı?

Hiç sanmıyorum.

Oturup bilgisayar ekranına bakıyorum, önümdeki bilgileri anlamaya çalışmaya kararlıyım. Kitaplar önümdeki masanın üzerine saçılmış durumda. Bu hafta çalıştım, çalıştım, öğrenecek çok şeyim var.

Kaderimi öğreneli yedi gün oldu.

Onunla konuşmayalı on gün oldu.

Derin bir nefes veriyorum ve babamın el yazısıyla yazdığı mektubu elime alıyorum. Göz gezdirdim. Beş yüz kere okumuş olmalıyım.

Her seferinde bir öncekinden daha çok acıyor.

Tak, tak sesleri geliyor kapıdan.

"İçeri gel," diye sesleniyorum.

Lorenzo kafasını kapıdan uzattı. "Terzi takım elbiselerle birlikte burada, Giuliano."

Bir kez başımı salladım. "Teşekkürler."

Ben de vardı insanlar yaygara etrafında

Ben hepsi hafta; görünüşe göre, şimdi bir parçaya bakmak zorundayım.

"Bir dakikan var mı?" diye soruyor.

Nefes verdim ve mektubumu yere bıraktım. "Evet, içeri gel."

Lorenzo içeri girdi ve masaya oturdu. Sessiz kalıyor ve aklında bir şey olduğunu biliyorum.

"Ne oldu?"

"Ben...." Kendi sözünü keser.

Sabırsızca kaşımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Tüm saygımla efendim, en iyi iki arkadaşınızı işe almanızın gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

"Neden olmasın?"

"Bu bir aile işi."

Cüretkarlık.

Sinirli bir şekilde sırtıyorum. "Burada kimseye güvenmiyorum ve iki sağ kolum bana ve sadece bana"

sadık olacak. Onlar

artık benim tek ailem."

"Bana güvenebilirsin," diye fısıldıyor.

"Ben kendi aileme bile güvenemedim Lorenzo, sana güveneceğimi nereden çıkardın?"

"Hepimizi daha ne kadar böyle hor göreceksiniz?"

Gözlerimi dikip ona bakıyorum. "Ölene kadar."

Onun kaş kaşlarını çattı. "Sen söyleo gibi Bu bir söz."

"Belki de öyledir."

Birbirimize bakıyoruz.

"Hepsi bu kadar," diye iç geçirdim sonunda.

"Evet, efendim." Ayağa kalkıyor ve kapıya yöneliyor.

"Milano'daki çatı katı sizin için hazır."

"Teşekkür ederim."

"Ne zaman taşınacaksın?"

Bilgisayarına geri dönüyorum. "Bu

gece." "Bu kadar çabuk mu?"

Sessiz kalıyorum.

"Annen...."

Çenemi sıkıyorum, tüm bunlar olduğundan beri annemle konuşmadım. Söyleyecek bir şeyim yok, kalbim bunu kaldırmaz. Bu konuşmayı yapmadan önce daha güçlü olmalıyım.

"Seni ilgilendirmez," diye

tersliyorum. "Sanmıyorum...."

I bak yukarı at Onu, sinirlenmiş.

"Lorenzo, yap kararlarımı sorgulamayın. Onları ben vereceğim."

"Evet, efendim."

"Kapıyı kapat."

Kapı sessizce tıklanıyor ve babamın mektubunu alıp son birkaç satırı tekrar okuyorum.

Güzel annene iyi bak.

Onu çok özlüyorum.

Seni seviyorum, oğlum. Her şeyden çok, seni seviyorum.

Cesur olun, güçlü olun ve benim hayatımı ve neden size karşı her zaman dürüst olmadığımı anlamaya çalışın. Tek amacım senin benlik duygunu korumaktı.

Öyle olması için dua ediyorum.

Tüm sevgimle,

Baba

. x

Boğazımda bir yumru var.

Annem onu tüm kalbiyle sevdi, ailesinden, ülkesinden, tüm arkadaşlarından, her şeyden vazgeçti... onunla birlikte olmak için... ve ona nasıl davrandığını düşünmek için.

Önemsiz bir metres.

Onun saygınlığını aldı.

Bütün o geceler boyunca karısıyla yatakta olduğunu bilerek onu yalnız hayal ediyorum.

Evler arasında gidip gelen muhafızları herkes biliyordu ve bir aptal gibi onlarla yüzleşmek zorunda kaldı.

Bizi her terk ettiğinde ve ailesinin yanına döndüğünde, o nasıl hissetmiş olmalı? Döndüğünde nasıl hissetmiştir?

İhanet zehirli bir dalga gibi üzerime geliyor.

Bu yükü paylaşacak kimsesi yoktu, küçük bir bebekle yapayalnızdı.

Onun bebeği.

Ve onu rahat bıraktı.

Gözyaşlarım görüşümü çalınca mektup bulanıklaşıyor. Küçümseme kanıma bir zehir gibi pompalanıyor.

**Tüm ruhumla ondan nefret ediyorum.
Ondan nefret ediyorum.**

**Arabayı büyük kapıdan içeri çekiyorum ve güvenlik tarafından durduruluyorum, güvenlik görevlisinin yüzü beni görünce düşüyor. "Merhaba, Bay Ferrara."
"Merhaba.
"**

Gözleri arkadaki arabalara kayıyor ve Lorenzo pencereye doğru koşuyor. "Hayır, hayır, hayır. Burada ne işimiz var?" diye kekeliyor. "Giuliano, hayır."

"Kapıları açacak mısın yoksa ben mi geçeyim?" Şak diye söyledim.

Ellerini dua eder gibi birbirine kenetler. "Lütfen, size yalvarıyorum. Onları bu işin dışında bırakın. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok, karışmalarına gerek yok."

**Ona ters ters
baktım. "Sana
yalvarıyorum.
"**

Sabırım tükenirken "Açın şu lanet kapıları!" diye bağıriyorum. "Aç. Yapma. Yapma. Beni. Sorma. Tekrar," diye uyarıyorum onları.

Muhafızlar ve Lorenzo endişeli bakışlar atar ve kapılar yavaşça açılır.

Kalbim boğazımda, uzun araba yolundan yukarı çıkıyorum.

Francesca

Yan yatıp duvara bakıyorum. Dünyanın sonu gelmiş gibi hissediyorum; belki de öyledir.

Enrico, sevgili kardeşim ve Olivia gittiler. Aşkım da öyle....

Giuliano neredeydi? Neden ona ulaşamıyorum? Kalbim kırıldı ve o hiçbir yerde görünmüyor, bu hiç ona göre değil, ona da bir şey mi oldu?

Kapım telaşla açıldı, Anna içeri daldı. "Giuliano geldi."

Ayağa kalktım. "Ne?"

"Ön tarafta Lorenzo ile kavga ediyor."

Hiç düşünmeden odadan çıkıp merdivenlerden iniyorum ve ön kapıdan fırlıyorum, tam Anna'nın dediği gibi, Giuliano arabaların geçit töreninin yanında duruyor ve Lorenzo ile ayakta tartışıyor.

"Giuliano," diye sesleniyorum.

Başını kaldırıyor ve ben gülümserken kalbim küt küt atıyor.

O burada.

Siktir et, artık bu oyunu oynamayacağım. "İçeri al," diye sesleniyorum.

"Sanmıyorum...." Lorenzo diyor ki.

Giuliano onu geçip merdivenlerden bana doğru koşuyor, elimden tutup beni evin içine çekiyor ve kapıyı çarpıyor. "Yatak odan nerede?"

"Ha?"

"Yatak odan mı?" diye soruyor.

"Üst katta."

Elimden tutarak beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor, yolda Anna'nın yanından geçiyoruz.

"Merhaba Anna," diyor.

Kızın gözleri açılıyor.

"Merhaba."

Annem ikinci kattaki yatak odasından çıkıyor ve onu görünce nefesi kesiliyor. "Ne yapıyorsun?" diye bağılıyor.

Giuliano hareketsiz durur ve ona ters ters bakar. "Ben nasıl istersem," diye alay ediyor.

Gözlerim dehşet içinde açıldı.

Olamaz, bu çok kötü, kimse annemle böyle konuşamaz ve hikayeyi anlatmak için yaşamaz.

"Yatak odan nerede Francesca?" diye bağıyor beni merdivenlerden yukarı çıkarmaya devam ederken.

Şok olmuş gözlerim, nutku tutulmuş anneme ve Anna'ya bakıyor. Neden bu kadar kaba davranıyor?

"En üst kat."

En üst kata varıyoruz ve ben odamı işaret ediyorum, o da içeri girip kapıyı arkamızdan kapatıyor ve kilitliyor.

"Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum, aşağıya baktığımda onu kömür rengi bir takım elbise giymiş, kravat takmış, son moda ayakkabılar giymiş ve tamamen iş adamı gibi görüyorum. "Neden böyle görünüyorsun?"

Ellerini kalçalarına koyup bana bakıyor.

"Peki neden aramalarım geri dönmedin?" Öfkeyle fısıldadım. "Kabus gibiydi, kardeşim Enrico öldürüldü, perişan haldeydim, sana ihtiyacım vardı."

"Biliyorum." Gözleri benimkileri arıyor. "Bu yüzden buradayım." Omuzlarımı ellerinin arasına aldı ve beni yatağa oturttu. "Francesca, bebeğim. Dinlemen gerek."

"Neyin var senin, neden böyle garip davranıyorsun?"

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Ne?"

"Benim gerçekte kim olduğumu biliyor musun?"

Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Sana ne oldu böyle? Sen benim erkek arkadaşımsın."

Ellerini iki yana açıyor. "Ben bu kadar mıyım?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Öfkeyle fısıldıyorum.

"Baban öldüğünde sana bir mektup bıraktı mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Kardeşlerinin mektupları hakkında bir şey biliyor musun?" "Hangi mektuplar?"

Yüzü düşüyor ve yanıma oturuyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve eğilip beni nazikçe öpüyor. "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Gözyaşlarımın arasından gülümsüyorum. "Bunu duymaya çok ihtiyacım vardı. Ben de seni seviyorum."

Kendini çelikleştirir gibi ellerimi ellerinin arasına alıyor.
"Bu hafta...." Sesi sanki kelimeleri bulamamış gibi kesiliyor.

"Ne oldu?"

"Bir şey öğrendim." Boğazındaki yumruyu yutuyor.

"Kendim hakkında... ve senin hakkında."

"Ne gibi?"

Bana bakıyor. "Harika değil."

Güzel erkeğime gülümsüyorum. "Sorun değil, her ne olursa olsun, birlikte üstesinden gelebiliriz."

Takım elbise ceketini açtı ve iç cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı.

Ona bakıyorum.

Enrico

"Bu da ne?"

"Bu, babanın öldüğünde kardeşin Enrico'ya bıraktığı mektup. Bu mektubu benim aldığımdan daha iyi anlayacaksın." Parmak uçlarımı öpüyor. "Sana da bir tane gelmiş olabileceğini düşündüm."

Kaşlarımı çattım, bu babamın el yazısı. "Bunu nasıl aldın?"

"Oku."

"Bunu nasıl aldın?" Korku damarlarımda dolaşmaya başladığında kendimi tutamıyorum.

"Oku." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürür ve pencereden dışarı bakar, iki eli takım elbisesinin ceplerine gider.

Titreyen ellerimle mektubu yavaşça zarftan çıkarıp açıyorum. Birkaç sayfa uzunluğunda ve el yazısıyla yazılmış.

Babam yazıyor.

Sevgili Enrico'm,

Eğer bunu okuyorsan, oğlum, ben bu dünyayı terk ettim.

Bu mektuba seninle ne kadar gurur duyduğumu söyleyerek başlamak istiyorum.

Duygularım beni boğuyor ve gözyaşlarımın arasından göz kırpiyorum. Onu özlüyorum.
Tanrım, onu nasıl özlüyorum.

Umarım bunu hiç okumazsın ve bu konuşmayı yüz yüze yapmış oluruz. Ancak, babam ve benim birlikte gitmemiz gibi trajik bir durumda, bu mektubu sana bırakmam gerekiyordu.

Bu mektubu ölümümden sonraki günlerde okuduğunuzu tahmin ediyorum... belki de haftalar sonra.

Siz cevapları ararken bunun elinize geçmesini istemedim. Ani vefatım sırasında yeterince uğraşmak zorunda kalacağınızı biliyorum.

Çok üzgünüm, evlat. Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik.

Neredeyse sesini duyabiliyorum.

Bunu nasıl yazacağım ya da ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden başlangıç iyi bir yer gibi görünüyor.

Anlamıyorum.

Ferrara işini senden neden sakladığımı sorabilirsin, Enrico- seni neden daha iyi hazırlamadığımı.

En büyük hayalim, siz bunu öğrendiğinizde, dümeni uzunca bir süre elimde tutmuş ve şiddet olaylarının ailemiz için uzak bir anı olarak kalmış olmasıydı. Bir gün atalarınızın gerçekte kim olduğunu öğreneceğinizi biliyordum ve buna hazırlıklı olmanızı istedim.

Şiddet mi?

Anlamıyorum... Okumaya devam ediyorum.

Seni işimiz için eğitmemiş olsam da, kendi yöntemlerimle hazırladım. Polis olduğun gün, Enrico, hayatımın en gururlu günüydü. Hukukun bu tarafını öğrenmen gelecek nesillerde Ferrara'ya çok yardımcı olacak.

Tahmin ediyorum ki Angelina hakkında bir şeyler öğrendiğiniz için bunu arıyorsunuz.

Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm evlat. Hayatımın her günü bu yükü hissettim.

Annen ve ben, annenin doğumunda, ben henüz üç yaşındayken birbirimize söz vermiştik. Hayatımız boyunca birkaç kez karşılaştık ve ben yirmi iki yaşındayken evlenecektik.

On yedi yaşındayken teyzemi ziyarete gittiğimde Como Gölü'nde değişim öğrencisi olan bir İngiliz kızla tanıştım. Adı Angelina Linden'di ve gördüğüm en güzel kadındı.

hiç görmemişti. Konuştuk ve onu bir randevuya çıkmaya ikna ettim. Bir oldu, iki oldu, iki oldu, üç oldu.

Ona umutsuzca aşık oldum. Como Gölü'nde birlikte iki harika yıl geçirdik ve o İngiltere'ye dönmek zorunda kaldığında, yanına gitmek için kaçtım. Onsuz bir hayat düşüncesine dayanamıyordum.

Ailem dehşete düştü. Başka biriyle sözlenmişim. Bu görücü usulü evlilik için birçok finansal anlaşma yapılmıştı. Babam Stefano Londra'ya geldi ve sevgili Angelina'm olmadan İtalya'ya dönmemi istedi.

Kalbimi kırdı. İyileşebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Bu... annen mi?" Yüzümü buruşturuyorum. "Kafam çok karışık."

"Okumaya devam et,"
diye tersliyor. Tekrar
mektuba odaklanıyorum.

Annen ve ben kur yapma sürecine başladık ve ona bir başkasını sevdiğimi söyledim. Angelina hakkında sık sık konuşurduk. Aramızda hiçbir sır yoktu. Süreç boyunca bana yardımcı olan sevgili bir arkadaşımdaydı. Tekrar kaçacağım korkusuyla evlilik gündeme geldi ve annenizle evlilik yeminlerimizi ettik. O zamana kadar yakın arkadaştık ve ona karşı bir şeyler hissetmeye başlamıştım. Angelina'ya karşı hissettiklerimin aynısı değildi ama yine de hissediyordum.

Annen tanıdığım en güzel, en özverili insan. Ona tüm varlığımla tapıyorum. Sonraki dört yıl boyunca birlikte üç güzel oğlumuz oldu. Birlikte seyahat ediyorduk ve ben rahattım... ama bir parçam eksikti.

Gözlerimi
kapatıyorum. Oh
Tanrım.

O k u y a b i l e c e ğ i m i sanmıyorum. Bir süre sonra kendimi zorladım.

Fransa'ya iş için gitmiştim. Orada iş için bulunan Angelina'mla karşılaştığımda yaşadığım şoku tahmin edebilirsiniz.

Nihai ihanet eyleminde, Angelina'nın kollarında bir hafta geçirdim ve ona tekrar derinden aşık oldum.

Bu sefer, görünürde bir son yoktu. Onsuz yaşayamayacağımı biliyordum.

Eve döndüm ve annene her şeyi anlattım. Ondan boşanmak istediğimi söyledim ama o bunu reddetti. Çocuklarımızın iyiliği için onunla birlikte olmamı istiyordu. Beni evde tutarak güvende olmak istiyordu. Annen onu tamamen terk etmemi istemedi. Angelina'nın Como Gölü'ne taşınması ve benim de iki ev arasında yaşamam fikrini ortaya attı. İlk başta reddettim. Bu her iki kadın için de adil değildi. Ama kalbim Angelina ile birlikteydi ve anneni üç küçük çocukla yalnız bırakamazdım.

Sonunda anlaşmaya varıldı. Annenin refakatçisi olacaktım. Ailemizin evindeki boş odaya taşındım. Annen ve ben

sadece arkadaş olduk ve Angelina benim ortağım oldu.

Uzun yıllar boyunca üçümüz de bu anlaşmadan memnunduk. Annen benim desteğime ve bağlılığıma sahipti ve ben de oğullarım büyürken onlarla birlikte yaşadım. Angelina her zaman tüm kalbimle yanımdaydı. Ama Angelina hayatının bir parçasını kaçıırıyordu. Otuz iki yaşındaydı ve zamanı tükeniyordu, bir çocuk istiyordu.

Okumaya devam ederken kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım.

Perili gözlerim Giuliano'yla buluşmak için yükseliyor, bir damla yaş yüzümden aşağı yuvarlanıyor ve sonra önümdeki mektuba düşüyor, tanıdık el yazısına odaklanmaya çalışmak için gözlerimi kırptıştırıyorum.

Hayır.

Angelina'ya kendi ailesini vermek istedim. Benimle birlikte olmak için tüm hayatından ve ailesinden vazgeçmişti. Benim yarıma sahip olmak için.

Angelina'nın ailesi, evli bir adamın metresi olmak için İtalya'ya taşındığını öğrenince onu evlatlıktan reddetti. Como Gölü'nde onunla birlikte olmadığım zamanlarda, tamamen yalnızdı.

Bu onun için taşınması ağır bir yükü ve yine de bana olan bağlılığı hiç sarsılmadı... bir kez bile.

Aşkım için en büyük bedeli ödedi: onurunu.

Onu umutsuzca sevdim, Enrico, lütfen bunun şehvetten kaynaklanan bir şey olmadığını anla. Ben bundan daha büyük bir adamım. Ona olan

aşkımlı gizleyemezdim.

Denedim. Altı yıl boyunca denedim.

Zamanla daha da kötüleşti, iyileşmedi.

Çocuk sahibi olmasını kabul ettim ve bir yıl sonra Angelina hamile kaldı. Evliliğim boyunca ilk kez annen çok öfkeliydi - onu daha önce hiç görmediğim kadar çılgındı. Tek çocuğuma sahip olmak istiyordu ve üç ay boyunca benimle konuşmadı. Kavga ettik. Bana daha önce görmediğim bir yönünü gösterdi. Kalbim kırılmıştı, en iyi arkadaşımı geri kazanmak için umutsuzca çok çalıştım. Onu özlemiştim. Annenin sevgisini özledim ve sonra akla hayale gelmeyecek bir şey oldu. Hayatımda ilk kez annene aşık oldum. Angelina'ya duyduğumdan farklı bir aşktı bu, ama yine de aşktı.

Ona verdiğimden daha iyisini hak ediyordu.

Hayatım nasıl bu hale geldi bilmiyorum. İki kadına aşıktım.

Sevgili eşim ve sadık ruh eşim.

Bu üç . Biz acı çekti, ama

Sonunda en çok fedakârlığı Angelina yaptı.

Kader nasıl bu kadar acımasız olabilir?

Giuliano'nun doğduğu gün kalbim mutlulukla çarptı.

Angelina'ma getirdiği neşe tarif edilemezdi.

Elim ağzıma giderken nefesim kesiliyor, Giuliano'nun perili gözleri gözlerimi tutuyor.

En büyük üzüntüm kardeşleriyle birlikte büyümemiş olması. Enrico, ona baktığımda seni görüyorum.

Cesur, güçlü ve sadık.

Seni seviyorum oğlum... Tahmin edebileceğinden çok daha fazla.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken başımı eğiyorum. Hayır.

Bunları sana neden anlatmadığımı sorabilirsin, Enrico.

Cevap basit: sizi değiştirir. Kim olduğunuzu düşündüğünüz her parçayı değiştirir. Ailenizin parasının suçtan geldiğini bilmek, babanızın hayatınız boyunca zina yaptığını bilmek... ruhunuzu mahvediyor. İnanın bana, ilk elden biliyorum.

Aile işini öğrendiğimde on bir yaşındaydım. İlk cinayetime tanık olduğumda on bir yaşındaydım. Stefano metreslerini hayatıma soktuğunda ve sanki gurur duymalıymışım gibi onları önümde sergilediğinde on bir yaşındaydım. Hatırlayamayacağım kadar çok kadın vardı. Bazen aynı anda üç ya da dört. Bu onun normaliydi. Böyle yetiştirilmişti. Beni de böyle yetiştirecekti.

Ne anneme ne de bana saygısı vardı. Bu benim kim olduğumu değiştirdi ve uzun bir süre bu yüzden ondan nefret ettim.

Oğullarımın benim gibi lekelenmesine ve acı çekmesine asla izin vermeyeceğime yemin ettim.

Oğullarımın benimle gurur duymasını istedim.

Ben mükemmel değilim.

İki kadını sevdiğimi biliyorum, Enrico. Üçümüz de şartların kurbanıydık. Hala bir Ferrara olduğumu biliyorum.

Ama umarım içimdeki iyiliği ve seni ne kadar çok sevdiğimi hatırlarsın.

Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. Böyle bir şey olamaz.

Lütfen size söyleyeceklerimi dinleyin. Kızacağınızı biliyorum, ama gerekçelerim var.

Giuliano benim diğer hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyor. Sizin gibi ben de onu korumaya çalıştım. Beni baba olarak tanıyor - haftada birkaç gün uzakta çalışan babası. Annesini idolleştiren kişi.

Gözlerim Giuliano'nun yere baktığını görmek için yükseliyor. Belli ki yıkılmış.
Oh...Tanrım.

Enrico, yetiştirdiğim güçlü adam olmanı ve sevgili Angelina ve Giuliano'ya göz kulak olmanı istiyorum.

Hepsi yalnız.

Önlemler aldım ve siz bu mektubu bulana kadar onları korudum, ama artık sizin gözetiminizdeler.

Bu konuyu uzun uzun düşündüm Enrico ve kararımı şu hususlara dayanarak verdim

tek başına kişilik. Dört oğlum var ama sadece ikisi lider olacak kadar güçlü. Giuliano senin halefin olacak, Enrico.

Bir gün sizin ayak izlerinizi takip edecek ve Ferrara'ya liderlik edecek.

Zemin altımda dönerken gözlerim açılıyor. Bu gerçekleşiyor olamaz.

Giuliano Ferrara Linden yirmi bir yaşına geldiğinde, bir gün önce değil, şu anda okumakta olduğunuza benzer bir mektup alacak ve her şeyi öğrenecek. Kamuoyu önünde oğlum olarak ilan edilecek ve adı yasal olarak Giuliano Ferrara olarak değiştirilecek. O zaman benden nefret edecek, hiç şüphem yok.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturdum ve elimi ağzıma kapattım.

Onu kanatlarının altına almanı ve ona ne kadar istendiğini ve sevildiğini hatırlatmanı istiyorum.

Annesine olan sevgim ölümle azalmadı, o benim ona hediyeimdi. Aşk kişileşti.

Onunla ilgilenin, onu sevin ve benim size öğretmek için zaman bulduğum şeyleri ona da öğretin.

**Bak sonra benim sevgili Angelina,
ve Güzel annen.
İkisini de çok özlüyorum.**

Seni seviyorum, oğlum. Her şeyden çok, seni seviyorum.

Cesur olun, güçlü olun ve hayatımı ve neden size karşı her zaman dürüst olmadığımı anlamaya çalışın. Tek amacım senin benlik duygunu korumaktı.

Öyle olması için dua ediyorum.

Tüm sevgimle,

Baba

. x

Oda sessizleşiyor, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyorum.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve sonra yanıma gelip yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Veda etmeye geldim," diye fısıldıyor.

Başımı sallarken yüzümün şekli bozuluyor. "Hayır." Onu göğsünden itiyorum. "Sakin bana bunu söylemeye cüret etme." Kontrolümü kaybettiğimde onu tokatlamaya başlıyorum. Bana dokunma, bana söylediği bu korkunç yalana karşı öfkeliyim.

"Bebeğim." Benimle boğuşuyor, sonra beni kollarına alıyor ve ben göğsüne yaslanıp ağlarken bana sıkıca sarılıyor. "Özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm" diye fısıldıyor alnıma. "Paris'e gitmene ihtiyacım var."

Kollarından çekiliyorum. "Hayır, seni bırakmıyorum."

"Burada güvende değilsiniz. Enrico'yu öldüren kişi hala burada, İtalya'da. Kardeşin Andrea'nın yanına gitmeni istiyorum."

"Hayır. Seni terk etmiyorum. Asla."

Yüzünü buruşturuyor ve bu kez gözyaşlarıyla savaşıyor. "Asla birlikte olamayız, Francesca."

"Öyle söyleme."

"Ben senin kardeşimim."

Ondan geri adım atıyorum, bu acıdan uzaklaşmam gerekiyor. "Kes şunu," diye tükürdüm. "Yalan söylemeyi bırak." Mektubu aldım ve bir top haline getirip ona fırlatacağım. "Senin aptal mektubunu istemiyorum. Götür onu. Nefret ediyorum ondan," diye ağlıyorum.

Ben nefes almak için çırpınırken göğsüm titriyor ve o dalgın bir halde bana bakıyor.

"Gitmem gerek," diyor sakince.

"Hayır." Ona uzandım. "Beni bırakma."

Alnımdan öpüyor. "Güle güle." Kollarımdan çekildi ve kapıya doğru yürüdü.

Ağlıyorum, hıçkırıklara boğuluyorum, bu olamaz.

Kapıyı açıyor ve Anna orada duruyor, beni böyle üzgün görünce yüzü düşüyor.

"Francesca," diye fısıldıyor.

Kadının yanından geçip merdivenlerden iniyor, ben yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Ona ne yaptın?" diye bağılıyor annem arkasından.

"Yolumdan çekil," diye homurdanıyor.

"Bir daha bu evde istenmiyorsun; beni duyuyor musun?" diye bağılıyor.

Olamaz. Merdivenlerin başına koştum.

Giuliano ona doğru döner ve çileden çıkmış gibi çenesini kaldırır. "Sanırım bu evin sahibi benim Bianca," diye alay ediyor.

Annem kaşlarını çatı.

Ona doğru adım atıyor, her gözeneğinden aşağılama damlıyor. "Sana yas tutman için bir süre tanıyacaktım. Ama şimdi...." Ona alaycı bir gülümseme veriyor. "Şimdi vermiyorum. Evimden çıkmak için 21 günün var."

"Neden bahsediyorsun, burası benim evim mi?"

"Yine de her şey benim adıma." Alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Bunun nedenini merak ediyorum?"

"Sen delirmişsin," diye fısıldıyor.

Adam ona doğru bir adım atar ve kadın geri çekilir. "Son Ferrara erkeğini boynuzladın."

Ağzı şok içinde açık kalır.

"Anneme ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye fısıldıyor karanlık bir sesle.

Yüzü düşüyor.

"Ağladığı her lanet gözyaşının bedelini ödeyeceksin."

"Giuliano, hayır," diyor Lorenzo. "Yapma bunu."

"Yolumdan çekil Lorenzo, yoksa seni kendim öldürürüm," diye bağırıyor.

Ne oluyor be?

"Ferrara'nın parasından bir kuruş daha alamayacaksın, seni işbirlikçi kaltak!" diye bağırır.

"Param olmadan ne yapacağım ben?" diye ağlıyor. "Beni sokağa atamazsınız."

Ona bakıyor, buz gibi soğuk. "İzle beni."

Dönüyor ve kapıdan çıkıyor, kapı arkasından çarparak kapanıyor.

Ağzım dehşet içinde açık kaldı.

Yüce Tanrım.

Francesca

KAFE kalabalık ve hareketli, Anna gazetesini açıp bana sosyal sayfalardaki bir fotoğrafı gösteriyor. "Bakın kim gelmiş?"

"Kim?" Gözlerimi kısıyorum ve elimde kahve, masanın diğer tarafına bakıyorum. "Yemin ederim göremiyorum bile, gözlüğe mi ihtiyacım var?"

"Sana yıllar önce gözlerini kontrol ettirmeni söylemiştim. Bil bakalım Amber Lopez kiminle çıkıyor?"

Gözlerimi deviriyorum; Amber Lopez delicesine güzel bir süper model. Günümüzün gözde kızı, her yerde o var. "Ah... kim?" Kahvemi yudumluyorum.

"Giuliano Ferrara."

"Ne?" Kağıdı elinden kaptım. "Bir bakayım." Başlığı hızlıca okudum.

Amber Lopez piyasadan çekildi

Yarım sayfalık resimde Amber ve Giuliano sokakta el ele yürüyorlar. Adamın üzerinde siyah bir takım elbise, Amber'ın üzerinde ise pembe bir gece elbisesi var. "Bu da ne böyle?" Resme bakarken alay ediyorum. "Bu nerede çekildi?"

"Brezilya. Futbolcu Fabio Grimaldi'nin düğünü" diye yanıtlıyor Anna.

Fotoğrafa bakıyorum, Giuliano ve kadın bir yata doğru yürürken el ele tutuşuyorlar. Giuliano konuşurken gülümsüyor, siyah saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve Amber gözlerini dikmiş ona bakıyor. Amber çok güzel, uğruna ölünecek bir vücudu var, kahve-kahverengi renkli, omuz hizasında saçları var ve yüzünün etrafında güneşin öptüğü sarı röfleler var. Büyük dudaklar ve yeşil gözler. Kesinlikle büyüleyici. Kâğıdı tiksintiyle Anna'ya geri itiyorum.

"Bu geçmişten bir patlama, değil mi?" Anna hikayeyi okuyor. "Çocuklarının ne kadar yakışıklı olacağını hayal edebiliyor musunuz?"

"Yapmamayı tercih ederim," diye cevap veriyorum. "Ben olsam fazla heyecanlanmazdım, uzun sürmez."

"Ben Amber Lopez." Anna sırtıyor. "Dünyadaki hiçbir erkek onu terk etmez."

"Giuliano, unutma." Gözlerimi deviriyorum. "Muhtemelen düğün öncesi yemeğinde gelini banyoda sikmiştir," diye mırıldanıyorum kahveme doğru.

Anna kıkırdar. "Muhtemelen."

Giuliano Ferrara'yı son gördüğümünden bu yana on yıl geçti ve bugün bile kadınların onu sevmesi beni rahatsız ediyor, onun da onları sevmesi beni daha çok rahatsız ediyor. Hiçbir zaman sahiplenmediğimi bilsem de hala onu sahipleniyorum.

Bazen, yalnızken, onu düşünmeme izin veriyorum.

Yıllar önce çocukken aramızda olanları.

Babamızın onun seçimleri ve dönüştüğü kişi hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Babamın ve ondan önceki kuşakların aksine, gölgeler içinde, fark edilmeden ve göze batmadan, kibar bir şekilde ve sonuna kadar gizlice çalıştılar.

Giuliano Ferrara İtalya'yı demir yumrukla yönetiyor, işleri farklı yapıyor.

Kendi kurallarını koyar, nihai muamma.

Siyah bir Mercedes'in arkasında şoförlük yapmıyor, siyah Ferrari'sini kendisi kullanıyor. Como Gölü'nde gizli metresleri yok, mankenler ve film yıldızlarıyla çıkıyor ve onları dünyaya sergiliyor.

Onun muhafızları yoktur, o muhafızdır. Adamlarına göz kulak olur, tersi olmaz. Zekası ve soğukkanlılığıyla tanınır, kimse ona bulaşamaz.

Ferrara Industries şu anda dünyanın en büyük kokain pazarına sahip.

Ve bunu biliyorum çünkü annemin kardeşlerime, babasının böyle vahşi bir suçlu yetiştirdiği için mezarında nasıl yuvarlanacağını anlatmasını dinlemek zorundayım.

Ama tamamen dürüst olursam ve size karşı dürüst olabilirim... İşleri kendi bildiği gibi yaptığı için mutluyum.

Suçlu olmak onun için istediğim bir hayat değil, ama bunu kendi bildiği gibi yaptığı ve beklenene uymadığı için gurur duyuyorum. Başlangıçta adamlarından büyük tepki gördü ama sonunda onların saygısını kazandı ve şimdi herkes tarafından saygı görüyor.

Gerçekte, babamın düşündüğü gibi bir lider olmasaydı, hayatta kalamayacağını da biliyorum, sırtında büyük bir hedef var ve kurşunlardan kaçmakta iyi olduğu için mutluyum.

Keşke onları vurmasaydı.... Ama ne yazık ki o artık böyle biri.

Neyse o.

Bekaretimi kardeşime kaptırdığım için pişmanlık duymalıyım.

Ama gerçek şu ki, pişman değilim. Tek bir pişmanlık bile yok.

Böyle güzel bir çocuğa aşık olduğum için nasıl pişman olabilirim?

Elbette, o çocuğun artık var olmadığını biliyorum. Ama sırrımız güvende. Hayatımızdaki o kısa zaman dilimi kutsaldı. İkimiz de ne olduğunu biliyoruz ve hiçbir zaman konuşulmamış ya da değinilmemiş olsa da, ikimiz de birbirimizin hayatında sadece bir basamak olduğumuzu biliyoruz.

Ne o benimle iletişime geçmeye çalıştı ne de ben onunla iletişime geçtim. Sanki kız kardeşi olduğumu öğrendiği gün bildiğimiz dünya durmuş gibiydi.

Zamanın tüm yaraları iyileştirdiğini söylerler ve sanırım bazı açılardan bu doğru.

Anneme diz çöktürmesini kenardan izledim.

Tıpkı söz verdiği gibi, Ferrara hanedanından tek bir kuruş bile almadı. İhtiyacı olduğundan değil, babam ona evli oldukları her ay milyonlarca dolar maaş ödedi, kendi başına çok zengin bir kadın.

Artık Ferrara'nın parasını değil, kendi parasını harcıyor. Ferrara onun güvenliğini bile ödemiyor, tamamen kesilmiş durumda.

Şaşırtıcı bir şekilde, Giuliano görevi devraldıktan bir ay sonra gayrimenkul portföyünü benim, Matteo'nun ve Andrea'nın üzerine geçirdi. Rütbesini kırdı ve varlıkların ortak Ferrara havuzunda bir arada kalması yerine, bize eşit payımızı verdi. Bu, nesiller boyunca aile tarihimizde hiç yapılmamış bir şeydi.

Karşılığında kardeşlerimin saygısını kazandı, annemi kızdırdı ve bana hayatımı istediğim gibi yaşama özgürlüğü verdi.

Artık kontrol edilmiyorum, her hareketim izleniyor.

Giuliano'nun sorduğu gibi, Enrico'nun ölümünden bir ay sonra Fransa'ya taşındım, orada kendimi daha güvende hissettim. Ve doğruyu söylemek gerekirse, İtalya artık benim için aynı ışıltıya sahip değildi. Ailenizin parasının nesiller boyu suçtan geldiğini bilmek utanç verici. Öğrendiğim gün ruhumu mahvetti.

Aptal olmasam da, sahip olduğum lüksü takdir ediyorum. Atalarımı ve onların bana bıraktıklarını anlıyorum, ama bunun benim için hiçbir zaman iyi bir şey olacağını sanmıyorum. Nasıl olabilir ki?

Karşılıklı bir saygı aramızda sessizce asılı duruyor.

Birbirimize bir şey söylememize gerek yok, kapanışa ihtiyacımız yok, ikimiz de dünyada nerede oturduğumuzu biliyoruz.

Giuliano Ferrara'nın yeri, karanlık dünyada bir lider.

Benim yerim, Fransa'nın en büyük tasarım evinde çalışan bir iç mimar.

Üç yıldır çıktığım harika bir adama mutlu bir şekilde aşığım.

Marcel sarı saçlı, mavi gözlü bir Fransız diplomat. Üniversitede tanıştık ve nazık, sevecen ve iyi olan her şeye sahip. O istese de birlikte yaşamıyoruz. Anna ile birlikte yaşıyorum, sürekli beni ziyaret ediyordu ve sonunda o da Fransız bir adamla tanıştı. Birlikte harika vakit geçiriyoruz ve benim aksime Anna bir gün İtalya'ya dönüp orada yaşamak istiyor. Ben burada mutluyum.

Marcel ile geleceğim parlak ve ferahlatıcı bir şekilde normal.

Her ne kadar Paris'te yaşayan dört Ferrara erkeği her an emrimde olsalar da, her zaman büyük miktarda güvenlik görevlisi tarafından takip edilmiyorum. Etrafımdalar ama asla yoluma çıkmıyorlar, orada olduklarını neredeyse hiç bilmiyorum. Milano'daki annemi ziyaret ettiğimde, Ferrara jetlerinden biriyle eve uçuyorum. Lorenzo ticari bir uçuş yapmama izin vermiyor, bazı şeyler asla tamamen normal olmayacak ama bununla yaşayabilirim.

"Amber yirmi dört yaşında," diye okuyor Anna. "Yani?" Kahveme doğru mırıldanıyorum.

"Giuliano yirmi dokuz yaşında, bu büyük bir yaş farkı, öyle değil mi?"

"Onu gördün mü?" Kuru kuru mırıldanıyorum.

"Onu bikinileriyle yatlarının üzerinde yatarken hayal edebiliyorum," diye devam ediyor. "Tanrım, kendini çok seviyor olurdu."

"Ugh." Bunu hayal ederken gözlerimi tiksintiyle deviriyorum. "Sakın yapma."

Masamdaki zil çalıyor. "Francesca, Pierre seni ofisinde görmek istiyor."

"Teşekkürler, Inga. Yola ıkıyorum."

E-postalarımı kapatıyorum ve en st kata ıkıyorum, Pierre Moran benim patronum. Dünyanın en saygın i mimarlarından biri. Olabilecek en harika akıl hocasıydı ve ona çok şey borçluyum.

"Tak, tak." Kapısında duruyorum.

"Francesca." Gülümsüyor. "Otur, sevgilim."

Gülümsüyorum ve içeri girip masasına oturuyorum. "Aldık mı?" Ellerimi dua eder gibi birleştirdim. "Aldığımızı söyle."

Genişçe gülümsüyor. "Biz hallederiz."

"Evet." Heyecanla yerimden sıçradım. "Biliyordum. Evet. Bulduk!" Heyecanla ılık atıyorum.

Remington işini yeni aldık, dünyanın en lüks otel zinciri tüm yenileme işlerini yapmamız için bizi tuttu.

Pierre sandalyesinde sallanır ve yüksek sesle güler. "İnanılmaz, değil mi?"

"Aman Tanrım." Bu olayın büyüklüğü beni etkilemeye başladı ve ellerimi ağzıma götürdüm. "Buna inanabiliyor musun?"

"Dünya çapında yüz seksen sekiz otel bizim tarafımızdan yeniden tasarlanacak." Gülümsüyor. "Ve bunun için size teşekkür borçluyuz. Teklifiniz inanılmazdı. nnde eğil canım, bunu hak ettin."

Yüksek sesle güldüm, bu ihale için aylarca çalıştım. "Tanrı'ya şükür karşılığını aldım." Gülümsüyorum. "Bu kadar uğraşıp da alamadığımızı düşünebiliyor musun?"

"Ama yaptık." Gülüyor. "Ama yaptık."

"ok heyecanlıyım."

"şimdi iş geliyor." Gülümsüyor. "Bunun çok fazla uluslararası seyahat anlamına geleceğini biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve uzun günler ve daha da uzun geceler." "Biliyorum."

"Tasarım ekibinin başına geçmeni istiyorum." Ne?

Gözlerim açılıyor, elimi göğsüme koyuyorum. "Ben," diye nefes nefese kaldım. "Neden olmasın? Bize hesabı kazandıran senin sunumundu."

İtiraz etmek için ağzımı açtım, bunun için yeterince deneyimli değilim. Hayatta olmaz.

İki elini havaya kaldırdı. "Şimdi, şimdi, hayır cevabını kabul etmiyorum. Sen bu iş için doğru kişisin."

"Emin misin? Bu konuda birinin altında çalışmak benim için sorun değil, bu büyük bir sorumluluk Pierre."

"Başa çıkabileceğin bir tane."

"Teşekkür ederim." Aman Tanrım, bu inanılmaz. "Çok teşekkür ederim."

Pierre gülümsüyor. "İki hafta içinde başlıyoruz, başlamak istedikleri ilk otelden emin değilim. Kısa süre içinde daha fazla ayrıntı öğreneceğim, sizi haberdar edeceğim."

"Teşekkürler." Ayağa kalkarken ışıldıyorum.

"Tebrikler Francesca, bu şirketimiz için inanılmaz bir başarı. Önümüzdeki hafta izin al, bir süre ara vermeyeceksin."

"Tamam, kulağa harika geliyor, çok teşekkür ederim." Kapıdan çıkıp masama dönüyorum ve hemen Marcel'in numarasını çeviriyorum.

"Merhaba."

"Hesabı aldık," diye atıldım. "Ciddi misin sen?"

"Evet," diye fısıldıyorum

heyecanla. "Tebrikler, aferin."

"Buna inanabiliyor musun?"

"Yapabilirim. Bu gece kutlama

yapacak mıyız?" "Elbette

kutluyoruz." Gülüyorum. "Akşam

yemeği için Cordoni's?"

"Evet." Gülüyorum. Cordoni's benim en sevdiğim İtalyan restoranıdır, İtalya'da onsuz yaşayamayacağım birkaç şey vardır.

"Anna ve Frank'in de gelmesini istiyor musun?"

"Sorun olur mu?" "Tabii ki olur."

"Tamam, şimdi Anna'yı arayacağım." Gülüyorum. "Çok heyecanlıyım." "Tebrikler."

"Önümüzdeki hafta izinliyim, eve gidip birkaç günlüğüne annemi görebilirim, belki hafta sonu benimle Milano'da buluşabilirsin?" Teklif ettim. "Salı günü gidersem, Cuma günü benimle orada buluşabilirsin ve Pazar gecesi birlikte eve uçarız falan?"

"Evet, tamam, kulağa eğlenceli geliyor." Gülümsüyorum, heyecanlıyım. "Akşam görüşür müyüz?" "Güle güle."

Cordoni's hareketli ve kalabalık, restoran yarı aydınlatılmış ve hoparlörlerden tantrik bir ritim pompalanıyor, modaya uygun bir Avrupa havası var.

Bir kokteyl bar ve bir dans pisti var ve restoran üç kata yayılıyor. Frank ve Marcel arkadaşlar, Anna ve benim aracılığım ile tanıştılar ama birlikte takılmaktan mutlular, bu da hayatı bizim için çok kolaylaştırıyor.

Onlar barda bir sonraki içkilerimizi alıyorlar ve Anna ile ben masada oturuyoruz, beşinci margaritamızdayız.

Sıvı altın.

"Aman Tanrım, sarhoş hissediyorum." Anna hıçkırıyor.

"Değil mi?" Fısıldıyorum. "Artık ciddi hafif bir sikletim." "Vay be." Anna'nın gözleri genişledi.

"Şuradaki adama bak.

Orada."

"Nerede?"

"Şuradaki masada." Bardağıyla işaret ediyor ve ben de gelişigüzel bakıyorum.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir adam az önce oturdu. "Nefis." Onu izlerken gülümsüyorum.

"Çok ateşli."

"Öyle." Bayıldım. "Kabul etmelisin ki İtalyan erkekleri dünyanın en ateşli ırkı," diye fısıldıyorum.

"Şüphesiz." İkimiz de bir süre onu izliyoruz. "Sence bu onun karısı mı?" diye soruyor.

"Eğer İtalyan'sa, muhtemelen metresidir," diye mırıldanıyorum içkime doğru.

Anna gülüyor, metresler hakkında sürekli bir şakamız var, babam ikimizi de hayat boyu korkuttu. Ailemde hiçbir erkek karısına sadık kalmadı, bu beni İtalyan erkeklerine olan inancımı kaybetmeye itti.

Telefonum masada titriyor ve annemin adı ekranı aydınlatır.

"Bunu hemen alacağım," diyorum cevap verirken.

"Merhaba anne." "Merhaba hayatım." Gülümsüyor.

"Neredesin, sesler gürültülü."

"Bir restoranda," diye yanıtlıyorum, bugün kazandığımız hesabı ona anlatmanın bir anlamı yok, benim işimle ilgilenmiyor. "Sen ne yapıyorsun?"

"Angelina Linden bugün öldü." Yüzüm düştü. "Ne?"

Birdenbire restoranın sesi çok yükseliyor ve onun söyleyeceklerini duymam gerekiyor. Parmağımı Anna'ya doğru kaldırıyorum, "Bir dakika içinde dönerim," diyorum, ayağa kalkıyorum ve restorandan çıkıp sokağa koşuyorum. "Ne demek istiyorsun?" Cevap veriyorum.

"Angelina Linden öldü." "Ne zaman?"

"Bugün."

"Nasıl?"

"Beyin kanaması geçirdi, olduğu yere yığıldı. Hiçbir uyarı işareti olmadan aniden oldu."

"Olamaz." Kalbim sıkışıyor. "Yalnız mıydı?"

"Yanında iki koruması vardı, ambulansla hastaneye kaldırıldı ama ne yazık ki birkaç saat sonra öldü."

"Çok gençti."

"Sadece altmış bir."

I kal Sessiz üzerinde ve hat olarak I dene
için süreç bilgi.

Tanrı....

"Sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

"Lorenzo nasıl?" "Onunla hep çok yakınlardı." diye
sordum.

"Perişan halde. Burada her yerde ağlayan adamlar var."
Giuliano.

Sessiz kalıyorum, ne söyleyeceğimi bilemiyorum, zihnim
dakikada milyonlarca mil koşuyor.

"Cenaze ne zaman?" Ben soruyorum.

"Hiçbir fikrim yok. Gitmene izin vereceğim tatlım."

"Tamam, haber verdiğin için teşekkürler." Telefonu
kapattım ve şok içinde kaldırımda öylece durdum. Hava
karanlık ve işlek caddede insanlar koşuşturuyor ama zihnim
karışık, üzgün ve şok içinde.

Ne oluyor be?

O kadar hayat doluydu ki, neden bu kadar genç yaşta
öldürüldü? Bu hiç adil değil.

Hayat çok acımasız olabiliyor.

Dışarıda birkaç dakika yalnız kalıyorum, nedense
babamın hayatını değiştiren bir kadına saygımı göstermem
gerektiğini hissediyorum.

Onu sevdi ve o da onu sevdi. Ve
şimdi, o da gitti.

Giuliano.

Kalbim üzüntüden parçalanıyor, çok üzüldü.

Restorana geri dönüp masaya oturuyorum, Marcel ve
Frank de masaya geri dönmüşler.

"Her şey yolunda mı?" Marcel soruyor.

"Oh...." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken kaşlarımı
çatıyorum. "Angelina Linden öldü."

"Aman Tanrım," diye soluk
soluğa kalıyor Anna. "Kim o?"

Marcel sorar. "Üvey
kardeşimin annesi."

Frank kaşlarını çattı, kafası karışmıştı.

"Uzun hikâye." İçkimi yudumlarken gözlerimi deviriyorum. Marcel ailemin köklerini bilmiyor, ben de ondan sakladım. Kolay olmadı.

Masadakilerin hepsi sohbetlerine devam ediyor ve ben oturup boşluğa bakıyorum, düşüncelerim İtalya'daki Como Gölü'nde. Angelina'nın evini ve şu anda orada neler olup bittiğini hayal ediyorum.

Arkadaşları, gardiyanlar, ağlamalar. Kırık kalpler.
Giuliano.

Bianca Ferrara güzel bir kadın; annem gittiği her yerde baş döndürüyor. Milano'da en sevdiği restoranda oturuyoruz.

"Bu havyar için ölünür." Gülümsüyor. "Sen de biraz almalısın, canım."

Çekiniyorum. "Bana göre değil." Şampanyamı yudumluyorum ve yaklaşan saldırıya karşı kendimi çelikleştiriyorum. "Yarın Angelina Linden'in cenazesine gideceğim."

Bıçağını bir cınlamayla düşürür. "Böyle bir şey yapmayacaksın."

İşte başlıyoruz.

"Sizden izin istemiyorum, sadece zaten İtalya'da olduğum için ve Lorenzo ile Giuliano'ya... ve babama olan saygımdan dolayı söylüyorum. Ben gidiyorum."

"Peki ya bana saygı?" diye fısıldıyor öfkeyle. "Ben sadece törene gideceğim. Yarım saat sonra orada olacağım. bir saat...en fazla."

"Hayır. Değilsin." Suçlulukla etrafına bakınır. "Tek kızım rahmetli kocamın metresinin cenazesine giderse nasıl görünür?"

Ona bakıyorum, çileden çıkmış ama şaşırmamış bir halde. "Nasıl görüldüğü umurumda değil."

"İstiyorum."

"Ciddi misin?" Kızgınlığım kabarmaya başladı. "Lütfen burada masum rolü yapma anne. Onu metres tutmaya sen teşvik ettin, mektupları okudum, bu senin fikrindi. Kurbanı oynamayı bırak," diye fısıldıyorum. "Bu çok eskidi."

"Giuliano'nun sana o mektubu Enrico'ya vermeye hakkı yoktu," diye çıkıştı. "Baban bunları bilmeni isteseydi, sana bir mektup yazardı. Gitmiyorsun," diye azarlıyor beni.

İçkimi yudumluyorum, dürüst olmak gerekirse, neden ona söyledim ki? "Tamam." "Gitmeyecek misin?"

Bu zahmete değmez.

"Yarın zaten çok işim var," diye yalan söylüyorum.

Uzanıp elimin arkasını okşuyor ve muzaffer bir edayla gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Minnettarım, o kalabalığa karışmanı istemiyorum, çok kötüler."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Bu bir cenaze töreni anne, ne olacağını sanıyorsun, masaların üzerinde dans eden striptizciler falan mı?"

"Eğer Giuliano bunu organize ettiyse, hiçbir şey beni şaşırtmaz." Tiksintiyle mırıldanıyor, eli gülümseyerek garsona doğru kalkıyor. "İki martini daha lütfen."

Aynadaki yansımama bakıyorum, uzun siyah saçlarım açık ve dolgun, makyajım doğal ve üzerimde Valentino marka uzun kollu siyah bir elbise, şeffaf siyah çoraplar ve rugan gök yüksekliğinde stiletolar var. Elbise fazla abartılı olmadan şık, önden siyah saten bir kurdele ile bağlanıyor.

Bugün Angelina'nın cenazesine gideceğim için gerginim, bunun doğru bir şey olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yok ama gitmemek de yanlış geliyor.

En azından babamı böylesine derinden seven bir kadın saygımı hak ediyor.

Telefonumdan bir mesaj geliyor.

Arabanız burada

Kendime son bir kez bakıyorum ve rujumu yeniden sürüyorum, çantamı ve ceketimi alıp aşağıya iniyorum. Milano'ya her geldiğimde çatı katımda kalıyorum, kendime ait bir yerimin olması çok tuhaf hissettiriyor.

İyi tuhaf.

Kardeşlerim gibi ben de Giuliano'nun hepimizi finansal olarak hayata hazırladığı için minnettarım.

Bunu yapmak zorunda değildi, ama yapmış olması çok şey ifade ediyor.

Asansör büyük fuayeye açılıyor ve gri takım elbiseli bir kapıcı bana ön kapıyı açıyor. "Günaydın Bayan Ferrara," diyor nazik bir baş selamıyla.

"Günaydın Steven." Gülümsüyorum. Binamdaki tüm personel çok nazik, eve yaptığım ziyaretler her zaman hoş karşılandığımı hissettiriyor. Büyük cam kapıdan dışarı çıktığımda yağmur yağdığını görüyorum, Antonio elinde büyük boy bir şemsiyeyle kapıda bekliyor.

"Günaydın, Bayan Ferrara." Beni kaldırımın kenarında bekleyen siyah Mercedes'e götürürken şemsiyeyi başımın üzerinde tutuyor.

"Günaydın Antonio." Gülümsedim. "Teşekkür ederim." Arka koltuğa tırmanıyorum ve arabanın kapısı arkamdan kapanıyor. Araba yoğun trafiğin içine giriyor ve Como Gölü'ne doğru ilerliyoruz.

Beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak yaklaşmakta olan olayın düşüncesi beni tedirgin ediyor.

Belki de annem haklıdır ve gelmemeliydim.

Ceketimi omuzlarıma doluyorum ve deri koltuğa oturuyorum, sanırım yakında göreceğiz.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken araba Katolik kilisesinin önüne yanaşır.

Sanki gün zaten yeterince iç karartıcı değilmiş gibi.

Antonio beni şemsiyeyle korurken kapımı açıyor, içeri alınıyorum ve zaten dolu olan kilisenin dördüncü sırasına götürülüyorum. Koridorun sonuna yakın bir yere oturdum. Önde duran, her tondan pembe güllerle kaplı koyu renkli ahşap tabuta bakıyorum. Altın bir şövale üzerinde Angelina'nın büyük bir fotoğrafı duruyor. Kiliseye bakarken yüzüne bakıyorum, o kadar muhteşem görünümlü bir kadındı ki, yüzünden nezaket akıyordu.

Otururken arkamdan birinin "Francesca Ferrara burada," dediğini duyuyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor bir başkası.

Sikeyim.

Annem haklıydı, bu iyi görünmüyor.

Sırtım dimdik, ellerimi kucağымda kavuşturup bekliyorum.

Ön sıra boş ve aileye ayrıldığını biliyorum, henüz gelmemiş olmalılar. Etrafıma bakıyorum ve o kadar çok tanıdık yüz görüyorum ki midem bulanıyor.

Babamın bir sürü arkadaşı.

Gerçekten ikili bir hayat yaşıyordu; tüm arkadaşları Angelina'yı tanıyordu. Annemin tanıdığı insanlarla bir çift olarak sosyalleşip sosyalleşmediklerini merak ediyorum.

Lorenzo koridorda yürüyor ve ikinci sıraya oturuyor, gözle görülür bir şekilde üzgün ve Angelina'nın fotoğrafına bakarken onu izliyorum. O sırada bir sürü erkek var ve Giuliano'nun en yakın arkadaşları olduklarını tahmin ediyorum.

Lorenzo hayatı boyunca neler görmüş olmalı? Babamın en iyi arkadaşı, iş arkadaşı ve sırdaşı olarak Angelina'ya hayrandı. O ve Angelina son ana kadar güçlü dostlardı. Başından beri onun ve Giuliano'nun yanındaydı.

Ayrıca Şu anda annemle çıkıyor, kafa karıştırıcı bir çıkar çatışmasından bahsediyoruz. Kesin olarak bildiğim bir Şey varsa o da annemin istese bile onu Angelina'yı desteklemekten asla alıkoyamayacağıdır. Ona olan sadakati hiç sorgulanmadı. Sanırım Lorenzo annemle ilişkiye girmeden çok önce de onunla sıkı dosttu.

Başka bir grup insan koridorda yürüyor, ağlıyorlar ve kilisenin geri kalanından çok farklı görünüyorlar. Sarışın.

İngilizce.

Onun ailesi olmalılar.

Arkalarında siyah takım elbiseli yalnız bir figür var.

Giuliano.

Onu gördüğümde gözlerim anında yaşlarla

doluyor. O kırılmış, bunu hissedebiliyorum.

Hepsi yerlerine oturur, o en sona oturur, sol yanında boş bir koltuk vardır.

Babam için bir koltuk.

Gözleri tabuta doğru yükseliyor ve boş boş bakıyor.

Onu izlerken boğazıma bir yumru oturuyor, çok zgn ve kederli görünüyor.

Tamamen kırılmış.

Bakan kürsüdeki yerini alır. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Bugün burada Angelina Linden'ın hayatını kutlamak için toplandık. Giuliano'nun sevgili eşi ve Giuliano'nun sevgili annesi."

Kalbim yerinden çıkacak.

Tren başlar ve İngiliz akrabalar birbirlerine sarılıp teselli ederler.

Giuliano tek başına oturmuş, tabuta

bakmaktadır. Neden yalnızdır?

Etrafımda insanlar ağlıyor, hüzünlü hıçkırıklar kulakları sağır ediyor.

Giuliano tek başına oturuyor, tamamen sakin ve dik yüzlü.

Neden kimse onu teselli etmiyor?
Etrafıma bakmaya başladım, burada neler oluyor?
Destekçileri nerede?
Sonra aklıma geldi, İngiliz akrabalarını tanımıyor.
Gerçekten yapayalnız.
Ailesinden kimse kalmadı.
Onu izlerken kalbim parçalanıyor, yüzümden tek bir damla yaş süzülüyor ve babamın yanındaki boş sandalyeye bakıyorum.
Buna dayanamıyorum.
Babam olmadığımı biliyorum ama şu anda ona en yakın şey benim.
Ayağa kalkıp arkamdan gelen soluk sesleri arasında koridorda yürüyorum ve Giuliano'nun yanına oturuyorum.
Bana bakıyor ve kaşları çatılıyor.
"Merhaba." Yumuşakça gülümsüyorum ve elini elime alıp kucagımda tutuyorum.
Sessiz bir teşekkürle elimi sıkıyor, ben de karşılık veriyorum.
Gözleri tabuta sabitlenmişken, çenesi kenetlenirken boğazındaki yumruyu yutuyor ve nezaketimin belki de savunmasını zayıflattığını biliyorum.
Tören devam ederken başımı Giuliano'nun omzuna yaslıyorum ve bir süre sonra o da kolunu bana doluyor.
Birbirimize yaslanarak sessizce töreni izliyoruz ve odada sadece ben ve o varmışız gibi hissediyorum. Başkalarının ne düşündüğü umurumda değil, ihtiyacı olduğu anda kardeşime destek olmak için buradayım.
Ve bana ihtiyacı var, bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Ondan sızan hüznün çok büyük.
Tören sona eriyor ve Giuliano ayağa kalkıp tabutun üzerine pembe bir gül koyuyor, ardından Lorenzo ve Giuliano'nun arkadaşları olduğunu tahmin ettiğim bir grup genç tabutun yanında yerlerini alıyorlar.
Giuliano'nun gözleri doluyor ve başını eğiyor.
Olamaz.

Sadece onu rahatlatmak istiyorum. "Bir, iki, üç," diye fısıldıyorlar.

Adamlar hep birlikte kalkar ve Angelina'nın tabutunu dışarıda bekleyen cenaze arabasına taşırlar.

Herkes ayağa kalkıyor ve yavaşça ayrılıyor ama ben kilisede oturmaya devam ediyor ve boşluğa bakıyorum. Biraz şoka girmiş ve tamamen yıkılmış bir halde.

Enrico ve Olivia'nın cenazelerinden beri cenazeye gitmemiştim. Ondan sadece iki yıl önce büyükbabamın ve babamınkine gitmiştim. Ve şimdi, bu.

Ailemde çok fazla ölüm, çok fazla kalp kırıklığı oldu.

Cenaze arabası dışarıda uzaklaşırken ağlama seslerini duyuyorum ve hıçkırıkları bastırmak için gözlerimi kapatıyorum.

Uzun süre oturuyorum, dışarı çıkmadan önce herkes gidene kadar bekleyeceğim. Kimseyi görmek ya da konuşmak istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor derin bir ses arkamdan usulca. Döndüğümde Giuliano'nun koridorda durduğunu görüyorum.

"Gelmeniz çok anlamlı." Sesi derin ve hırıltılı.

"Sorun değil." Ayağa kalktım. "Umarım rahatsız etmedim." "Hiç de değil."

Artık farklı, daha yaşlı. Daha uzun ve daha geniş. Çok daha sert görünüyor ve yüzünde gözlerinin etrafında birkaç yara izi var.

Bunları nasıl aldı... dövüşürken mi?

"Gitmeliyim," diyorum.

"Annemin evindeki cenaze törenine gelir misin?" diye sorar.

Hayır demek için ağzımı açtım. "Evet," çıkıyor.

Ne?

"Teşekkür ederim."

Birbirimize bakıyoruz ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Orada görüşür müyüz?"

"Tamam."

Kiliseden birlikte çıkıyoruz, kalabalığın çoğu gitmiş, benim arabam bekliyor ve Giuliano yolun karşısına geçip içinde birkaç adam olan başka bir arabanın arkasına biniyor.

"Milano'ya mı?" Antonio sorar.

Kahretsin.

Ne söylemem gerektiğini biliyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor. "Angelina'nın evine, cenaze törenine, lütfen."

Yirmi dakika sonra araba evin önüne yanaştı ve ben gözlerimi kapadım, burada ne işim var?

"Sadece yarım saat kalacağız," diyorum Antonio'ya.

"Tabii ki." Dairesel araba yoluna girip arabayı durduruyor ve kapımı açıp beni dışarı çıkarıyor. Neyse ki yağmur durmuş, her yerde insanlar var, cenazede olduğundan çok daha fazla. Çantamı sıkıca kavrayarak ön kapıdan içeri giriyorum, yukarı bakıyorum ve adımlarım titriyor.

Duvarda babam ve Angelina'nın küçük bir çocukla birlikte resmedildiği büyük bir yağlı boya tablo asılı.

Bir tarladalar, hepsi çok mutlu ve aşık görünüyorlar.

Baktıkça gözlerim doluyor.

Oh....

Evin içinde yürürken kalabalığın arasından geçiyorum, her yerde babamın ve Angelina'nın Giuliano ile fotoğrafları var. Aileleri için bir tapınak gibi.

Bu ev annemin eviyle büyük bir tezat oluşturuyor, hiçbir yerde kimsenin fotoğrafı yok. Özellikle de babamın.

Arka bahçeye doğru yürüyorum, insanlarla dolu ve garsonlar gümüş tepsilerde yemek ve şampanya ile dolaşıyor. Giuliano'nun Lorenzo ve arka bahçenin köşesindeki birkaç kişiyle konuştuğunu görüyorum.

Eve geri dönüyorum ve yan masalardan birinin üzerindeki fotoğraflara bakıyorum, babam ve Giuliano'nun bir futbol maçında çekilmiş bir fotoğrafı var. Giuliano beş ya da altı yaşlarında görünüyor, babama sarılıyor ve kolunun altında bir futbol topu var. İkisi de gülüyor.

İhanet beni yıkıyor.

Babamla eğlenceli bir şey yaptığımızı hatırlamıyorum, bizimle çok ilgilenmezdi. Şaşılacak bir şey yok... O hep onlarla birlikteydi.

Birdenbire buradan çıkmam gerekti.

İlk defa kendimi kırgın hissediyorum. Annem haklıydı, gelmemeliydim. Bundan iyi bir şey çıkmaz, onun diğer hayatını bilmeme gerek yok.

Benim dahil olmadığım.

Ön kapıya doğru yürüyorum ve merdivenlerden yukarı bakıyorum, acaba yukarıda ne var?

Suçlulukla etrafıma bakıyorum ve kendimi durduramadan merdivenlerden yukarı çıkıyorum, en üst kata ulaşıyorum ve etrafa bakıyorum. Ev Hamptons sahil tarzında dekore edilmiş, sıcak ve samimi, annemin Versace dekorasyon tarzına tam bir tezat.

Angelina'nın yatak odasına gelene kadar koridorda belli belirsiz yürüyorum.

Etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol etmek için koridora bakıyorum ve içeri giriyorum. Hava ciğerlerimi terk ediyor, Angelina ve babamın dev bir siyah-beyaz fotoğrafı yatağın üzerinde asılı, kütük bir kulübeye benzeyen yerde yatıyorlar. Genç ve açık bir ateşin önünde, çıplak, stratejik olarak battaniyelerle örtülmüşler, saçları dağınık ve çok aşık görünüyorlar. Bir şeylerin farkına varırken gözlerim odayı tarıyor.

Onu burada hissedebiliyorum; varlığı çok güçlü.

İşte burada.

Yüzümden yaşlar süzülürken fotoğrafa bakıyorum ve duygularıma yenik düşerek yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Artık birlikteler," diyor arkamdan bir ses.

Arkamda duran Giuliano'yu görmek için dönüyorum, onun da gözleri fotoğrafta, iki eli takım elbisesinin ceplerinde.

Gözyaşlarımı siliyorum, ağladığım için utanıyorum ve annesinin yatak odasında yakalandığım için daha da utanıyorum. "Özür dilerim, tuvaleti arıyordum."

Gözleri gözlerimi tutarken başını sallıyor, aramızda garip bir aşinalık oluşurken birbirimize bakıyoruz.

"Seni görmek güzel," diyor usulca.

"Evet, öyle."

Bana doğru adım atıyor, sadece birkaç santimetre uzağımda, birbirimize bakarken yakınlığı havanın ciğerlerimi terk etmesine neden oluyor.

Bir çekim var, onun kollarında olmak için bir özlem. "Hafızan hala duruyor," diye fısıldıyor.

Hafıza bankamda bir orman yangını tutuşurken aramızdaki hava çatırdıyor.

Bir şey söyleyebilseydim, söylerdim. Ama nutkum tutuldu. Ağır çekimde, başparmağını kaldırıyor ve alt dudağımanın üzerinde gezdiriyor.

Birbirimize bakarken kalbim kontrolden çıkıyor. Elbisemin önünü bağlayan kurdeleyi alıyor ve parmaklarının arasında tutuyor, çekerken gözleri parmaklarını takip ediyor ve yavaşça çözülüyor.

Aramızdaki elektrik zıplarken karanlık gözleri benimkilere doğru yükseliyor.

Öp beni.

Koridorun yukarısından bir ses geliyor ve suçlulukla birbirimizden uzaklaşıyoruz. "Tuvaletin nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyor bir kadın sesi.

"Koridorun sonunda solda," diye sakince cevap veriyor. Yere bakarken kalbim hızla çarpıyor. "Teşekkür ederim," diye sesleniyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor ve birbirimize bakıyoruz. "Gitmen gerek," diyor duygudan yoksun bir şekilde. "Şimdi."

Francesca

NE?

Doğru mu duydum?

Bu benim hatam değildi, o benim kurdelemi çözdü, tam tersi değil.

"Sadece git." Dönüp odadan çıkıyor ve kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atarken arkasından bakıyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıktığını duyuyorum.

Az önce bir an mı yaşadık?

Kahretsin.

Buradan çıkmam gerek.

Gelmemeliydim, ne düşünüyordum ki?

Babamın devasa fotoğrafına bakıyorum, içinde bulunduğum durum beni aniden çileden çıkarıyor.

"Arkanda bıraktığın bu karmaşadan memnun musun?"

Nefesimin altında fısıldıyorum.

Kapıya doğru yöneliyorum ve şimdiye kadar gördüğüm en romantik yatak odasına dönüp bakıyorum.

Ama öyle değil, çünkü yalanlarla lekelenmiş.

Babam bir kahraman değildi... Evli bir adamdı.

Gerçeği öğrendiğimden beri ilk kez her şeyi annem gibi görüyorum. Siyah ve beyaz, bulanık çizgiler yok.

Ya evlisindir ya da değilsindir.

Annemden boşanmalıydı ve kesinlikle neredeyse aynı anda iki kadını hamile bırakmamalıydı.

Annem bana hamileyken Giuliano sadece bir yaşındaymış.

Midem bulanıyor.

Paniğe kapıldım ve buradan çıkmam gerekiyordu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum,

Hamile karısının yanına gitmek için küçük bir bebeği olan bir kadını burada bıraktığını hayal ediyorum.

İkisiyle de sevişmek.

Bir aşık bebeğini emziriyor, başka bir aşık doğmamış çocuğunu taşıyor.

Gözlerim doluyor ve ön kapıdan fırlayıp aceleyle arabaya doğru yürüyorum.

Antonio'nun yüzü beni görünce düştü. "İyi misiniz, Bayan Ferrara?"

"Ben iyiyim." O fırsat bulamadan arka kapıyı açıyorum. "Eve gitmek istiyorum, lütfen," diyorum arka koltuğa geçerken, bana bakıyor. "Şimdi," diyorum.

"Evet, tabii ki." Kapıyı kapatıyor ve sürücü koltuğuna geçiyor, uzaklaşırken eve bakıyorum. Her şey çok tatlı görünüyor, sevgi, anılar ve fotoğraflarla dolu.

Babamı hiç tanımadım ama bildiğim bir şey var.

Bencildi.

Giuliano

Telefon çalıyor ve ben açıyorum. "Giuliano," diyor annemin yumuşak sesi.

"Merhaba anne."

"Tatlım, gelip musluğu açabilir misin?"

Yatağımın ucuna ve orada yatan çıplak kadına bakıyorum. "Yapamam, meşgulüm," diye cevap veriyorum.

"Sızdıran musluğu ne yapacağım?" Annem soruyor.

Kız bana bacaklarını açıyor ve telefonu kapatma telaşıyla gömleğimi omzumdan yırtıyorum. "Tesisatçıyı ara anne. Borular hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye bağırıyorum, sinirli bir şekilde.

"Ah..." diye fısıldıyor, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

Lanet olsun, neden hep en uygunsuz zamanda arıyor? "Gitmem gerek," diyorum.

"Seni seviyorum, Giuliano" diyor.

Telefonu aceleyle kapatıyorum ve sanki havada asılı duruyormuş gibi, kızı öpüşümü izliyorum ve sonra arka planda annemin ağladığını duyabiliyorum.

Kendisine hiç zaman ayırmayan, bencil bir oğuldan dolayı kalbi kırıktır.

Birden annemin mutfak penceresinde duruyorum, onu görebiliyorum, kanepesinde oturuyor, hala ağlıyor.

Olamaz.

**"Buradayım anne,"
diye seslendim. Ağlıyor
ve ağlıyor.**

Kapıyı açmaya çalışıyorum ama kilitli.

Hâlâ ağlıyor. "Buradayım anne," diye daha yüksek sesle sesleniyorum ama beni duyamıyor.

İçimde paniğın yükseldiğini hissediyorum.

"Buradayım anne," diye s e s l e n i y o r u m cama sertçe vururken. "Musluğu kapatacağım, şimdi yapacağım. Söz veriyorum."

Ayağa kalkıyor ve sonra acı çekiyormuş gibi başını tutuyor. "Ben buradayım," diye bağırıyorum.

Şakaklarını tutuyor ve yüzü buruşuyor. Hayır.

Hayır.

Ona ulaşmaya çalışırken cama sertçe vurdum.

Yere yığıldı.

"Anne," diye bağıriyorum, cama sertçe vuruyorum ama beni duymuyor.

Sanki havada asılı kalmışım ve yukarıdan izliyorum. "Angelina," diye bağırdığını duydum korumalarından birinin.

ön kapıdan içeri koşarlar ve onunla ilgilenmeye başlarlar, bir başkası ambulans çağırır.

Ona ulaşmalıyım, çabuk, acele.

Evinin önüne doğru koştum. Kapı kolunu açmaya çalışıyorum.

Kilitli.

İçeri giremiyorum, ona ulaşmama izin vermeleri için bağırirken ön kapıyı tekmelemeye başlıyorum.

Kalp masajı yapmaya başladıklarında koruması "Bizimle kal Angelina," diye bağıırır.

Cama vuruyorum, bağıriyorum, ağlıyorum. Ölmek üzere olan anneme ulaşmak için çaresizce.

Panik her hücremi dolduruyor.

"Anne," diye ağlıyorum. "Gitme, ben buradayım. Boruları tamir edeceğim, daha çok ziyaret edeceğim, söz veriyorum."

Bir sıçrayışla uyanıyorum; kalbim hızlı ve sert atıyor ve nefesimi kontrol etmeye çalışırken soluk soluğa kalıyorum.

Yatak odamın etrafına bakıyorum, karanlık ve hareketsiz. Normal.

Sanki tüm dünyam sona ermemiş gibi.

Sanki kâbus görmeden baş etmem gereken yeterince şey yokmuş gibi tavana bakıyorum.

İçimden bir sürü duygu geçiyor, üzüntü, umutsuzluk, çaresizlik... ama en baskın olanı suçluluk duygusu.

Büyürken bana yalan söylediği için annemi hiçbir zaman gerçekten affetmedim. Son birkaç yıldır onu görmekten kaçınıyor, sadece ara sıra ziyaret ediyordum.

Ve şimdi nihayet çözdüğüme göre artık çok geç.

Gitmiş.

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkıyorum ve banyoya gidiyorum, mutfaktan bir bardak su alıp lavaboda içiyorum. Tenim terden sıırılsıklam, kendimi hiç bu kadar dengesiz hissetmemiştim. Patlamayı bekleyen bir saatli bomba gibiyim.

Tek başına.

Babamı şimdi görsem ona ne söyleyeceğimi hayal ederken boşluğa bakıyorum. Eğer bir şansım olsaydı... ne söylerdim? Yüzünü görüyorum ve hiç şüphesiz ne yapacağımı biliyorum.

Onu öldürürdüm.

Tek bir pişmanlık duymadan onu öldürebilirdim. Hayatım boyunca kimseden bu kadar nefret etmemiştim.

Annem onun için çok iyiydi... benim için de.

Boğazıma bir yumru oturdu, keşke zamanı geri alabilseydim.

Özür dilerim anne, seni hayal kırıklığına uğrattım.

Çarşamba günü ve arabamı kaldırım kenarına park etmek için çekiyorum, trafik akarken kontağı kapatıyorum. Yolun karşısındaki apartmana bakıyorum ve en üst kata, onun dairesine çıkıyorum.

Öğleden sonra güneşi ön camımda parlıyor ve neden burada olduğumu ya da ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama onu görmem gerekiyor.

Francesca.

Cenazede bana nazikçe destek ve dostluk sunan kadın.

Onu düşünmeden duramıyorum.

Ve biliyorum ki daha iyi bir adam olsaydım yapardım, ama olmadığım çoktan anlaşıldı.

Pencereden tık tık sesleri geliyor ve ben irkilerek başımı kaldırıp bakıyorum. "Her şey yolunda mı patron?" Antonio soruyor.

"Evet." Hayal kırıklığıyla elimi saçlarımda gezdiriyorum. Siktir git ve kendi işine bak. "Evde mi?"

"Kim?" Antonio'nun yüzü düşer. "Francesca mı?" "Başka kimden bahsediyor olabilirim ki?" Tersliyorum.

"Dışarı çıkmak üzere." Sokağın karşısındaki apartmanlara bakıyor. "Şimdi aşağı inmesini bekliyoruz."

"Nereye gidiyor?" diye sordum.

"Sanırım annesiyle alışverişe."

"Doğru." Sinirli bir şekilde dudaklarımı yuvarlıyorum.

Antonio bana gereğinden uzun bir süre bakıyor ve ben de kaşımı kaldırıyorum.

"Onu çağırayım mı?" diye sorar. "Hayır. Önemli bir şey değil."

Binanın ön kapısı açılıyor ve Francesca dışarı çıkıyor, dar, fitilli, krem rengi örme bir elbise ve gök yüksekliğinde stiletolar giymiş, uzun siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Büyük kırmızı dudaklarını ve yontulmuş elmacık kemiklerini buradan görebiliyorum, kusursuz duruşu, doğuştan kadınsı, iliklerine kadar İtalyan.

Her yönden mükemmel.

"Hepsi bu kadar mı efendim?" Antonio düşüncelerimi bölerek sordu.

"Evet, onu sonra ararım," diye cevap veriyorum gözlerim ona takılı kalırken.

"Gitmem gerek." Antonio sokağın karşısına koşar ve arabasının arka kapısını açar.

Kapıcıyla konuşuyor, adam ve kadın yüksek sesle gülüyorlar ve ben hayretle ona bakıyorum.

Ağır çekimde, onun dışarı çıkışını izliyorum, arabaya binerken Antonio'ya bir şeyler söylüyor ve o

da gülümseyerek karşılık veriyor.

Kapıyı arkasından kapatıyor ve arabalarının trafiğe çıkıp uzaklaşmasını izliyorum.

Başımı koltuk başlığına yaslıyorum ve derin bir nefes veriyorum.

Gitmiş.

Francesca

"Tanrım, bunlar çok lezzetli." Annem incelemek için bardağını kaldırıyor.

"Biliyorum." Margaritamın son yudumunu yudumluyorum ve gülümsüyorum. "Nasıl oluyor da ne zaman birlikte alışverişe çıksak kendimizi bu restoranda kokteyl içerken buluyoruz?"

"İşte böyle yapılır, sevgilim." Bardağını sessiz bir selamla havaya kaldırıyor ve ben kıkırdıyorum.

Telefonum çaldı, arayan Anna'ydı. "Buna bakacağım."

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Aman Tanrım." "Konuşabilir misin?" diye heyecanla soruyor. "Evet, annemle yemek yiyorum."

"Beni duyabiliyor mu?"

Annemin dinleyip dinlemediğini görmek için gözlerimi kaldırıyorum, "Muhtemelen." "Yürüyüşe çık."

"Ama...."

"Güven bana, yürüyüşe çık," diye sözümü kesti.

Tuhaf.

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Sadece tuvalete gidiyorum anne." Başını salladı, içkisiyle meşguldü.

Telefonum kulağımdayken masaların arasından geçip tuvalete gitmek için koridora çıkıyorum. "Ne?" Fısıldıyorum.

"Frank'in bilgisayarında porno buldum."

Kaşlarımı çattım, bunu beklemiyordum.

"Tamam."

"Pornhub adlı bir internet sitesinden indirmiş." "Ve?"

"Bir hesabı olup olmadığını görmek için bilgisayarından giriş yaptım."

"Öyle mi yaptı?"

"Siktiğimin Platin Üyeliği."

Kaşlarım kendiliğinden kalkıyor. "Oh." Omuz silkiyorum. "Şey, sanırım sorun değil, değil mi? Bakmaktan zarar gelmez."

"Biliyorum, ama bilin bakalım başka neye rastladım?" diye yanıtlıyor.

"Ne?"

"Giuliano Ferrara orada."

"Nerede?"

"Pornhub."

Yüzümü buruşturdum. "Ne?"

"İki kızla üçlü yapıyor."

Gözlerim açılıyor ve yanımdan biri geçiyor, duyduğum korkunç şeyleri kimse duymasın diye telefonu kulağıma dayıyorum, kendim duymak istemiyorum. "Ne demek istiyorsun?" Fısıldıyorum. "O olduğuna emin misin?"

"Pozitif. Bir havuzun içinde, yağlanmışlar ve iki kızı beceriyor."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Ne... gibi... tam lanet."

"Tam sikiş, tam önden, sert yağlı horoz, dick emme, büyük dick porno gibi."

Ağzım açık kalıyor. "O olamaz," diye nefes nefese kaldım. "Bunu asla yapmaz mı?"

"Kendiniz bir göz atın, şimdi size bağlantıyı gönderiyorum."

Suçluluk duygusuyla etrafıma bakıyorum. "Lanet olsun," diye fısıldıyorum, aniden telefonu kapatmak için umutsuzluğa kapılıyorum.

"İzledikten sonra beni ara," diyor.

"Tamam." Telefonu kapattım ve bir görev için masaya geri döndüm.

"Bir tane daha?" Annem soruyor.

"Yapamam, gitmem gerek," diyorum. "Yapacak çok işim var."

Gözlerini deviriyor. "Ne yapman gerekebilir ki? Tatildesin."

"Hâlâ çalışmak zorundayım anne." Fatura için elimi kaldırdım, "Hadi, gidelim."

"Acelen ne?"

Oh, önemli bir şey yok, sadece eski ilk aşkım, aynı zamanda uluslararası bir porno ağında lanet bir seks partisinde kardeşim oluyor.

Burnumun kenarını çimdikliyorum, bu hiç inandırıcı değil.

Hesabı ödeyip dışarı çıkıyoruz ve Antonio'nun yolun karşısında beni beklediğini görüyorum.

"Güle güle canım." Annem yanağımdan öpüyor. "Güle güle."

"Yarın yüzmeye gelir misin?"

"Tamam." Ona el sallayıp yolun karşısına geçiyorum, Antonio benim için kapıyı açıyor.

"Merhaba, Bayan Ferrara."

"Merhaba." Arabaya binerken gülümsüyorum, trafiğe çıkıyoruz ve Antonio'nun gözleri aynada benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor. Gözleri yola geri dönüyor ve sonra tekrar bana bakıyor. Tekrar yola ve aynadan bana bakıyor, bir şey söylemek ister gibi görünüyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Konuşmak için ağzını açtı ve sonra hızla tekrar kapattı. "Sıram gelmeden konuşmak istemem Bayan Ferrara."

Ha?

"Ne oldu?" diye sordum. "Yersiz konuşmuş olamazsın Antonio. Biz arkadaşız."

"Sadece merak ediyordum...." Sesi kesiliyor.

"Ne?"

"Bay Ferrara ne istiyormuş?"

"Kimi?"

"Giuliano bugün sizi görmek için evinize geldi, sizi arayacağını söyledi. Ne istiyormuş?"

"Ne?" Öne doğru oturdum, birden ilgimi çekti. "Evime ne zaman geldi?"

"Siz alışverişe gittiğinizde o dışarıda arabasında oturuyordu."

"Nerede?"

"Yolun karşısında, Ferrari'sinde."

Ne?

"Ne dedi?" Ben sordum.

"Hiçbir şey." Tereddüt ediyor ve gözleri bir kez daha benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve detaylandırmak istediğini biliyorum.

"Anlat bana."

"O çok tehlikeli bir adam, Francesca."

"Benim için değil."

"Sana... herkesten daha çok."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor.

"Yıllar önce o kütüphanedeydim. Sana olan sonsuz aşkını ilan ettiğini hatırlıyorum. Enrico ne pahasına olursa olsun onu senden uzak tutmamız için hepimizi uyarmıştı."

Oh... Bir an düşündüm.

"Şimdi durum farklı, o kardeş olduğumuzu öğrenmeden önceydi."

"Bunun onu durduracağını gerçekten düşünüyor musun?" Gözlerimiz aynada kilitlendi.

"Eğer seni isteseydi. Sana sahip olurdu."

"Antonio." Başımı hafifçe sallıyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum."

"Sana bunu söyleten nedir?"

"Çünkü hepsinin onun ayaklarına kapandığını görüyorum, çektiği kadınların kalibresini biliyorum, ona karşı koyamıyorlar. Kimse sınır dışı değil, ahlaki bir pusulası yok, rahibeleri sikiyor, Francesca."

Ağzım dehşet içinde açık kaldı.

Rahibeler... Ne oluyor lan?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Dehşete kapılmış bir şekilde bağırdım.

"Seni uyarmak için." Arabayı binamın yeraltı otoparkına çekti. "Eğer senin binana geliyorsa, bir ajandası var demektir."

"Endişelenmene gerek yok," diyorum. "Endişen için teşekkür ederim ama aramız artık öyle değil, gerçekten öyle değil. Ayrıca, ikimizin de başka insanlarla ilişkileri var."

Antonio'nun gözleri dikiz aynasında benimkileri tutuyor ve aklından geçenleri gün gibi okuyabiliyorum.
Yalancı.

Asansörün kapısı açılıyor ve bir görev için daireme koşuyorum, dizüstü bilgisayarımı alıyorum, kanepeme uzanıyorum ve bağlantıya tıklıyorum.

Sinita

"Sinita?" Sinita nedir?

Ekran açılıyor ve dehşet içinde elimi ağzıma götürüyorum.

Giuliano, çıplak ve taş gibi. Dirseklerinin üzerine uzanmış ve bir havuzun kenarında yağa bulanmış.

"Ne oluyor lan?" Dehşet içinde fısıldıyorum. Bir şarkı çalmaya başlıyor, daha önce hiç duymamıştım ama çok farklı bir müzik parçası var, sonradan eklenmiş, sanki görüntülerin üstüne dublaj yapılmış gibi.

Gece geç saatlerde, belki de sabahın erken saatlerinde gibi görünüyor. Karanlık, alan havuz ışıklarıyla aydınlanmış gibi görünüyor. Giuliano yağ içinde, geniş vücudu kaslarla dalgalanıyor.

Aleti sert... ve büyük... ve oh Tanrım.

Sarışın bir kız eğilip adamın sert aletini ağzına alıyor, adam karanlık bir şekilde gülümsüyor ve sonra siyah saçlı bir kadına dönüp onu diliyle öpüyor, adamın gözleri kapanırken dillerinin birlikte dans ettiğini görüyorum.

İzlerken zor nefes alıyorum.

Koyu saçlı kadın eğilip onu da emmeye başlıyor, adam dirseklerinin üzerine uzanıp izlerken sırayla emiyorlar.

Sırayla. İkisi de çok güzel, ikisi de yağ içinde.

Benim Tanrım....

Giuliano'nun bacakları açılmış, karnındaki kaslar hareket ettikçe ışıktaki yağla dalgalanıyor, aleti kocaman ve dolgun ve sadece.... Oh.

Kendimi uyarılmış hissediyorum.

Müziğin sesi yükseliyor ve uzanıp parmaklarını kızlardan birinin derinliklerine kaydırıyor, ben ürperirken seksim kasılıyor.

Neredeyse hissedebiliyorum.

"İşte benim kızım," diyor Marcel'in sesi.

Ne?

Kafamı kaldırdığımda Marcel'in kapıda durduğunu görüyorum.

Ne oluyor lan?

Bilgisayarımı kapattım. "Merhaba," diye ciyakladım.

"Wha.... Ne... ne... burada ne yapıyorsun?" Sinirle sıçradım.

"Yarın geleceğini sanıyordum."

"Seni şaşırtmak." Ellerini iki yana açmış, "Sürpriz."

"Harika." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum.

Kahretsin... Burada bir şeyin tam ortasıydım.

Marcel beni kollarının arasına alıyor ve sarılıyor, ateşliyim, telaşlıyım ve hastalıklı bir şekilde tahrik oluyorum.

Omzunun üzerinden kanepede duran bilgisayara bakıyorum ve içimi bir korku kaplıyor.

O bilgisayarın içinde neler olup bittiğini bilmek istiyorum... ve en kötüsü, her şeyden çok.

Onun boşalmasını izlemek istiyorum.

Karanlıkta uzanıyorum ve tavana bakıyorum.

Antonio'nun sözleri aklıma geldi. "Eğer seni isteseydi. Sana sahip olurdu."

Ahlaksızlığımın en karanlık köşesinde, bunun doğru olmasını dilerdim.

Gözlerimi tiksintiyle
kapatıyorum... Tanrım. İnsanın
en kötü haliyim.

Marcel ve ben bu gece seviştik, sadece... gözlerimi
kapattığımda, bu odada onunla birlikte değildim.

Giuliano ile havuz başındaydım.

Gördüğüm onun bedeniydi, emdiğim onun bedeniydi.
Yağı içime süren elleri.

Marcel'e karşı daha önce hiç olmadığım kadar
ateşliydim. Yeni bir uyarılma seviyesine ulaştım.

Beni bu kadar sert boşaltan Giuliano'ydu... ve o burada
bile değildi.

Sıcak bir pişmanlık gözyaşı yüzümden
aşağı yuvarlanıyor. Kendimden nefret
ediyorum.

Annemin havuzunun kenarındaki şezlonga uzandım, sorular
beni canlı canlı yiyor. Angelina ve Giuliano hakkında her
şeyi bilmek istiyorum. "Babam hakkında hiç
konuşmadığımızı biliyorum."

Ağır bir şekilde nefes veriyor.

"Nasıl olduğunu anlamak istiyorum...." Kaşlarımı
çatıyorum. "O zamanlar olayların nasıl geliştiğinin
dinamiklerini."

"Neden bu konuda konuşmak istiyorsun ki?"

"Bilmiyorum, sanırım bunu senin bakış açından anlamak
istediğim bir yaşıyım. Eğer bugün bana karşı dürüst
olursan, bu konuyu bir daha asla açmayacağıma söz
veriyorum."

Ağır ağır nefes veriyor. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Angelina'dan haberin var mıydı?"

"Biz tanışmadan önce ona aşık olduğunu biliyordum ama
o Londra'da yaşıyordu ve benimle evlendi."

Dinlerken kaşlarımı çatıyorum.

"Tıpkı mektupta söylediği gibi, iş için uzaklara gitti ve onunla bir hafta geçirdi."

"Döndüğünde sana söyledi mi?" Ben sordum. "Hayır."

Kaşlarımı çattım.

"İkimizle de yıllarca görüştü, o beni biliyordu ama ben onu bilmiyordum. Onu Como Gölü'nde kendi evine yerleştirdi, resmi metresiydi. Tüm Milano onu biliyordu, ben evde çocuklarına bakarken o etrafta onu gösteriyordu."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Ona benimle sadece çocuklarımız için birlikte olduğunu ve onlar yeterince büyür büyümeyi beni onun için terk edeceğini söyledi."

"Bu doğru muydu?"

Omuz silkiyor. "Belki de."

"Onunla yatıyor muydun?"

"Her zaman, hiç olmadığımız kadar yakındık." "Onu nasıl öğrendiniz?"

"Beni görmeye geldi."

Şezlongumda doğruldum, şaşırılmışım. "Ne?"

"Bıkmıştı ve ondan daha fazlasını istiyordu." Şöyle bir bakıyor. "Bana her şeyi anlattı ve dürüstlüğünü takdir ettim, bu hikayedeki kötü adam o değildi, onu seviyordu ve ona dünyaları vaat etmişti."

"Sonra ne oldu?" Ben sordum.

"Yıkılmışım, boşanmayı talep ettim ama o reddetti."

Mektubun hepsi yalan mıydı?

"Beni sevdiğini ve bir daha asla ona gitmeyeceğini söyledi." Hüzünle gülümsüyor. "Ama ikimiz de uzak kalamayacağımızı biliyoruz."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Yani, öylece kabul mü ettin?"

Hayal kırıklığına uğramış gibi ağır ağır nefes veriyor. "Kulağa acıklı geldiğini biliyorum...."

Uzanıp elini elime aldım.

"Onu seviyordum, onsuz yaşama düşüncesi kalbimi kırdı."

Boğazımda bir yumru var.

"Evdeyken bana karşı çok ilgiliydi." "Hâlâ seks mi yapıyordunuz?" Nefesim kesildi.

"En iyi seks.... bizdik." Sanki bu anı ona acı veriyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Evde bizimle birlikteyken mükemmeldi. İkimizi de sevdiğini ve her iki ilişkinin de onun hayatında yeri olduğunu kabul ettim. Şu anda hatırlamalısın; baban çok güçlü bir adamdı. Onun konumundaki İtalyan erkeklerinin çoğunun bir haremi vardı, ben bir şekilde kendimi, benim bildiğim bir kadının, arkadaşlarının aldığı birçok kadından daha iyi olduğuna ikna ettim."

Yanaklarıma hava üflüyorum, bu hikâyeden nefret ediyorum. "Ve sonra affedilemez bir şey yaptı." "Ne yaptı?"

"Angelina'yı hamile bıraktı."

Yüzüm düştü.

"Kaza olduğuna yemin etti ama ben öyle olduğunu sanmıyorum." Dinlerken onu izliyorum.

"Sonra çocuk doğdu," diyor üzüntüyle.

"Sonra ne oldu?"

"Baban onu çok severdi."

Yumuşakça gülümsüyorum. Onu sevmek çok kolay. Bir an düşünüyorum, "Ama nasıl...."

"Nasıl hamile kaldın?" "Evet?"

"Babanıza başka biriyle tanıştığımı ve onunla cinsel bir ilişki yaşayacağımı söyledim. Çılgına döndü. Onu öldürmekle tehdit etti ve benden uzak durmazsa onu eşek sudan gelinceye kadar döveceğini söyledi."

"Ne?"

"Tam üç ay boyunca evdeydi ve bir şans daha vermem için gece gündüz bana yalvardı ve yavaş ama emin adımlarla ona yeniden aşık olmamı sağladı. Birbirimizin kollarında harika bir altı ay geçirdik."

"Angelina o sırada neredeydi?"

"Bana bittiği söylendi."

Kaşlarımı çattım. "Ama?"

"Babası ölümcül bir hastalığa yakalandığı için İngiltere'de olduğu ortaya çıktı."

Ciddileşiyor ve dümdüz önüne bakıyor.

"Sonra ne oldu?" diye soruyorum.

"Döndüğü günü hala hatırlıyorum. Sana yedi aylık hamileydim."

Kalbim yerinden çıkacak.

"Çok heyecanlıydı ve bir gece önce neredeyse hiç uyumamıştı. Bir sabah erkenden ayrıldı ve iş için uzaklara gideceği için bir hafta dönmeyeceğini söyledi. İçimden bir ses bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu ve bunun onunla ilgili olduğundan emindim. Bu kadın benim ölümüm olmuştu, kabuslarımın ve güvensizliklerimin her biri onun etrafında dönüyordu. Onu sevdiğini ve ne kadar uğraşırsa uğraşsın ondan uzak duramadığını biliyordum. Angelina'nın babası ölümcül hasta olduğu için Londra'da olduğunu ve Como Gölü'ne döneceğini öğrendim. Kendimi yabancı bir adamdan hamile olarak buldum. O gün evliliğim sona erdi. O andan sonra, doğum odasına benimle girmesine bile izin vermedim."

"Yalnız mı girdin?" Fısıldıyorum.

"Hayır." Hüzünle gülümsüyor. "Bir kız arkadaşım vardı."

Her şeyi düşünürken oturup boşluğa bakıyorum. Vay be... aşırı bilgi yüklemesi.

"Bu hikâyedeki tek kurban ben değildim. Zavallı Angelina, onu çok sevmişti. Evli ve hala karısıyla mutlu bir şekilde yatan bir adam için ailesinden ve ülkesinden vazgeçti. O da yıllarca duygusal güvensizliğin acısını çekti."

"Çok iyi bir adam değildi, değil mi?"

Hüzünle gülümsüyor. "Çelişkili olan da bu, o harika bir adamdı. Her şeyden sonra bile, sonuna kadar ona hayran kaldım."

Nefesimi tiksintiyle veriyorum. "Sen benden daha iyi bir kadınsın."

"Bir gün özel biriyle tanışacaksın ve seni anlayacak."

"Neyi anladın?" Bütün erkeklerin dangalak olduğunu mu?

"O derin gerçek aşk, istediğiniz zaman kapatabileceğiniz bir şey değildir. Eğer birini seviyorsan, onu ömür boyu seversin. Aşk bir seçim değildir Francesca. Aşk seni seçer, tam tersi değil."

Aklıma Giuliano'nun filmdeki görüntüsü geliyor.

Hasta ve sapkın bir sapık gibi, bu sabah tekrar tekrar izledim. Tenindeki parlaklık, gözlerindeki şehvet. Adam doruğa ulaştığında dişlerini gösterirken yüzündeki ifade.

Onun içime boşalması için duyduğum derin acı.

Sadece bir kez....

Kes şunu.

Kes şunu.

Neden böyle yıkıcı düşünceler düşünüyorum?

Marcel'le harika bir hayatım olacak, mutlu olacağız, ben tatmin olacağım ve her şey yolunda gidecek... küçük bir ayrıntı dışında.

Asla o olamayacak.

Kilometrelerce uzağa bakarken şarabımı yudumluyorum.

Emin olduğum bir şey var. Sırları saklamak zordur.

Anna bana Pornhub videosunu izleyip izlemediğimi sordu, ona Giuliano olmadığını söyledim.

Yani bu aslında bir sır değil, düpedüz bir yalan.

Son iki gündür Marcel bana ne zaman neyin var diye sorsa, ona işimi düşündüğümü söylüyorum.

Kendi kardeşimi çıplak hayal edemiyorum.

İğrenç biriyim.

Bunu aşmalıyım, Giuliano Ferrara'yı bir kez daha düşünmeme izin vermeyeceğim.

O iyi değil... ve ben de iyi değilim... Duygularım beni ele geçirirken boğazımda bir yumru oluşuyor.

Sadece bir kere.

Hayır.

"Sürpriz," diye sesleniyor Anna'nın sesi.

Anna'nın dans ederek içeri girdiğini gördüğümde gözlerim fuayeye kaydı. "Burada ne işin var?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Bu akşam bizimle yemeğe gelmesini ben istedim," diyor Marcel öne çıkarken. "Aslında herkesin gelmesini istedim." Etrafımda duran iki erkek kardeşime, anneme ve Anna'ya bakıyorum, aslında neden herkes bu gece şehirde? Gözlerim tekrar Marcel'e dönüyor ve onu diz çökmüş halde görüyorum.

Olamaz.

Bir yüzük kutusu açıyor. "Francesca, benimle evlenir misin?" Hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Eee?" Umutla gülümsüyor. "Beni bekletme."

Kafa karışıklığı bir dalga gibi üzerime çöküyor ama yapamıyorum... Onu herkesin önünde inkar edemiyorum.

Hayatıma devam etmeliyim. O lanet Giuliano Ferrara'yı düşünüp duramam.

Belki de böyle olması gerekiyordur?

Neden bunu özel olarak yapmıyor?

Gözlerim anneme kayıyor ve sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi hüznle gülümsüyor.

"Eee?" Bana gülümsüyor.

O harika bir adam, beni seviyor ve beş gün önce o aptal cenazeye gidene kadar onunla mutluydum.

Hayır diyecek olsam bile bunu başkalarının önünde yapmazdım.

Ona bu kadar saygı borçluyum.

Başımı sallıyorum ve gülümsemeye zorluyorum, yüzüğü parmağıma geçirmesini izliyorum ve elime bakıyorum.
Kalbim sıkışıyor, hayatım kocaman bir rezalet.
Böyle bir şey olamaz.

Restoran kalabalık ve hareketli. Ailem gülüyor ve kutlama yapıyor.

Masanın altına girip ölmek istiyorum.

Garson en iyi şampanyadan bir şişe getiriyor ve mantarı açmasını izliyoruz. Altı bardak dolduruyor ve dağıtıyor.

"Kadeh kaldıralım," diyor Andrea.

Hepimiz kadehlerimizi birlikte tutuyoruz. "Ömür boyu mutluluğa."

"Giuliano," diyor Anna.

Hepimiz dönüp Giuliano'nun geldiğini görüyoruz, üzerinde siyah bir gömlek ve kot pantolon var. Onu görünce kalbim sıkışıyor.

Olamaz.

"Merhaba," diyor kibarca.

"Merhaba," diye cevap veriyor herkes, annem çenesini gökyüzüne doğru eğiyor, onunla aynı havayı paylaşıyor olmaktan rahatsız.

"Annen için çok üzgünüm," diyor Andrea.

Matteo, "Başınız sağ olsun," der, ikisi de ayağa kalkar ve Matteo'nun elini sıkarlar.

Giuliano başını sallar. "Teşekkür ederim."

Anna ayağa kalkıp onun yanağını öpüyor ve o da ona içten bir gülümseme veriyor. "Merhaba, Anna."

Cenazede onu bu kadar kırılmış ve savunmasız görmek, kalbimin sonsuza dek kapalı olduğunu düşündüğüm bir parçasını ona açtı.

Sandalyeye yapışmış bir şekilde oturuyorum ve umutsuzca ayağa kalkıp onun yanağını da öpebilmeyi diliyorum.

Değil olmak mümkün için Dokunmak onu o a
ışkence . epik boyutlarda.

"Bize katıl, kutlama yapıyoruz," diyor kardeşim Matteo.
"Francesca ve Marcel bu gece nişanlandılar."

Giuliano'nun gözleri bana kayıyor.

Yüce Tanrım.

Francesca

GIULIANO'NUN GÖZLERİ benimkilerle buluşuyor ve ben bunu reddetmek istiyorum.

Sadece biz yaptık ve ben yapamam.

Gözleri Marcel'e döner. "Tebrikler."

Marcel genişçe gülümser. "Teşekkür ederim." Elini masada benimkinin üzerine koyuyor, "Çok heyecanlıyız." Yanağımdan öpüyor. "Değil mi, sevgilim?"

Giuliano etkileşimimizi izlerken gözleri aramızda geziniyor.

Kalbim sıkışıyor ve ölmek istiyorum.

Bu şekilde öğrenmesini istemezdim... ama gerçek şu ki o benim için bir hiç ve zaten bunun bir önemi de olmamalı. Gözlerim Anna'ya kayıyor ve sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana hüzünlü bir gülümseme ve güven verici bir baş sallama hareketi yapıyor.

Giuliano, "Sizi kutlamalarınızla baş başa bırakayım, gecenizin tadını çıkarın," diyor.

Herkes şampanyasını yudumlarken "Hoşça kalın" diye sesleniyor.

Gözleri benimkileri olması gerekenden daha uzun bir süre tutuyor ve sonra dönüp restorandan çıkıyor.

Bekle, daha yeni içeri girdi.

Gidip görüştüğü kişiyi görmeyecek mi?

Egzotik görünümlü kokteyllerden oluşan bir tepsi gelir ve çocuklar ile anneleri kokteyller hakkında konuşmaya başlarlar, gülerler ve hangisinin hangisi olduğuna dair bahse girerler.

Gözlerim Giuliano'nun az önce çıktığı kapıya kayıyor. "Sadece tuvalete gidiyorum." Ayağa kalkıyorum ve Tuvalete gidiyorum ve sonra hızla restoranın önünden dışarı fırlıyorum, işlek caddede sağa sola bakıyorum, ondan hiçbir iz yok.

Gitmiş.

Karanlığa bakıyorum ve cebimdeki telefonum çalıyor, Antonio ismini görmek için ona bakıyorum.

Kahretsin, beni izlemeyi kes.

Gözlerim arabasının park ettiği yolda geziniyor, ona el sallıyorum ve içeri girip banyoya giriyorum.

Başımı ellerimin arasına alıp tuvalete oturdum, nereye gitti?

Onu görmem gerek... Hayır, gerekmiyor. Kes şunu.

Yeni nişanlandım, hayatımın en mutlu gecesi olması gerekiyordu.

O zaman neden bu kadar yanlış hissettiriyor?

Acele etmeden kendimi toparlamaya çalışıyorum ve sonunda masaların arasından ailemin yanına dönüyorum, Giuliano'ya yetişsem bile ne diyecektim ki?

Muhtemelen en iyisi onunla konuşma fırsatı bulamamamdı. Marcel bana süslü kırmızı bir kokteyl uzattı. "Buyurun, en iyisini sizin için ayırdık."

Masadakiler kahkahalara boğuluyor ve bunun en kötüsü olduğunun şifresini biliyorum. Gülümsemeye zorluyorum ve bir yudum alıyorum.

Ugg, irkildim. "Tadı zehir gibi." Biraz daha gülüyorlar.

Bir yudum daha alıyorum, güzel.

Bunu hak ettim. Ben bir pisliğim.

Marcel'in düzenli nefes alışının sesi sakinleştirici. Okyanusun sesi gibi, rahatlatıcı bir arka plan gürültüsü.

Kalbimin sesi, o kadar da değil. Ormanda dörttnala koşan bir milyon at, kayıp ve kızgın.

Uyuyamıyorum.

Nişanlınızla sevişirken başka bir erkeğe karşı kendinizi suçlu hissetmeniz ne anlama geliyor?

Boğazımda kocaman bir yumru var ve ağlamak mı, kusmak mı yoksa sadece aya doğru ulumak mı istediğimi bilmiyorum.

Cenazeden beri sırtımda bir maymun, ruhumda bir Azrail var.

Beni karanlığa doğru kışkırtıyor, yapmamam gerektiğini bildiğim bir şeyi istiyor.

Marcel ona nişanlandığımızı söylediğinde Giuliano'nun yüzünün düştüğünü, gözlerinin inanmamış gibi benimkileri aradığını görüyorum.

Kendimi kötü hissediyorum ama hissetmemeliyim çünkü o artık bir zamanlar sevdiğim adam değil. O bir çete suçlusu ve doğruyu söylemek gerekirse birlikte olabilseydik bile asla yürütemezdik. Artık iki farklı insanız, hayatlarımız farklı evrenlerde.

Muhtemelen umurunda bile değildir.

Beni nasıl sevdiğini, seviştikten sonra sanki dünyanın en değerli şeyiymişim gibi beni nasıl kollarına aldığını hatırlıyorum.

Aramızdaki yakınlık hissi.

Gözlerim yaşlarla doluyor çünkü zamanın sonsuza dek geçtiğini biliyorum.

Gerçek şu ki, belki de sadece ilk aşkım olduğu için anılarım bu kadar özel, her şey zihnimde çok abartılı. Herkes ilk aşkının özel olduğundan bahseder. Sadece öyle olduğunu biliyorum ama kahretsin, ben

Keşke acele edip unutabilsem. Neden her şeyi ve herkesi onunla kıyaslıyorum?

Neden hep ona geri dönüyor?

Marcel'in sırtına sokuluyorum ve aklım tekrar Giuliano'ya gidiyor, onun bana oral seks yaptığı anı canlanıyor, Giuliano'nun dilinin beni yalayışını tekrar izlerken kendimi mutlu bir yuva hissine bırakıyorum. Gözleri benimkilerde, ellerim şefkatle onunkilerde.

Beni tamamen sevmesi.

Kes şunu.

Benim neyim var böyle? Yanımda uyuyan harika bir adam var ve kendimi toparlamam gerekiyor yoksa onu da kaybedeceğim... sonra ne olacak?

Yolun bir yerinde Giuliano'ya asla sahip olamayacağımı ve tüm hayatımı çocuksuz ve yalnız yaşayacağımı fark ettim. Onun bir eş almasını ve ona umutsuzca istediğim aileyi vermesini izlemek zorunda kalacaktım. Çocuklarını teyzeleri olarak yetiştirmesini, her zaman gizliden gizliye babalarına aşık olmasını izlemek zorunda kalacağım.

Hayır.

Bunu kesmeliyim, bu yola girmeme izin veremem. Bu yıkıcı ve lanet olası bir zehir. Kalp ağrısını daha gerçekleşmeden hissediyorum ve kendimi bundan kurtarmam gerekiyor, bu ikimiz için de kötü. Giuliano daha iyi durumda... Ben onsuz daha iyiyim.

Yapmam gereken şey Fransa'ya dönmek ve Marcel'e, işime ve oradaki hayatıma odaklanmak. Planlamam gereken bir düşün var.

Giuliano Ferrara'yı unutmam gerek.

Yuvarlanıp battaniyenin içine girerek iyi bir uyku pozisyonu almaya çalışıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bir kez daha Giuliano'nun unutulmaz güzellikteki yüzünü görüyorum.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

"Hazır mısın, sevgilim?" Marcel sorar.

Kahvaltıya çıkmak üzereyiz, bu gece Fransa'ya dönüyoruz. "Evet, bekle, telefonumu şarjdan çıkarayım." Yatak odasına girip telefonumu elime aldığım da patronumdan bir e-posta aldığımı fark ediyorum.

Merhaba Francesca,

Hafta sonunuzu böldüğüm için özür dilerim, umarım harika bir hafta sonu olur.

Harika haberlerim var.

Üzerinde çalıştığımız ilk otelin Roma'da olacağına dair az önce bilgi aldım.

Mükemmel bir ortam!

Bu hafta Çarşamba günü planları ve zaman dilimlerini gözden geçirmek için bir toplantı yapmak istiyorlar. İsterseniz hesap tablolarını hazırlamak için Pazartesi ve Salı günleri evden çalışabilirsiniz.

**Çarşamba gününü dört gözle bekliyorum, iyi yolculuklar,
Pierre**

Kahretsin.

Ağır ağır nefes veriyorum.

Eve dönmem için bana ekstra zaman vermeyin, İtalya'dan bir an önce çıkmam gerekiyor. Tiksintiyle telefonumu kapattım.

"Geliyor musun?" Marcel arıyor.

"Yola çıkıyorum." Paltomu ve çantamı alıp dışarı çıkıyorum. "Hadi yemeğe gidelim, açlıktan ölüyorum."

İnsan zihniyle ilgili olan şey, kötü seçimlerinizi uzlaştırmasıdır. Gelecekteki hatalarınızı meşrulaştırmak için bir tür mazeret uydurur.

Bırakmam gerektiğini biliyorum, Giuliano ile aramızda söylenmeden kalması gereken sözler var. Kahvemi yudumluyorum

bir gün daha burada kalsaydım. Onu görmeye gidebilirim.

Sadece... iyi olup olmadığını görmek için.

Yani, annesi yeni öldü ve geçen gün beni görmeye geldi ama ben dışarı çıkıyordum. Muhtemelen bana acil bir şey söylemesi gerekiyordu ve ben de geri aramadım. Onu kontrol etmemek kabalık olurdu.

Mazoşist.

Ama dürüst olmak gerekirse, en azından ona o web sitesindeki pornodan bahsetmeliyim, orada olduğunu bilseydi dehşete düşerdi. O aptal kızlardan biri onun izni olmadan yüklemiştir, bundan eminim.

Bilmesi gerekiyor, en azından bunu ona söyleyebilirim, böylece o da bunu kaldırtabilir ve ne tür kızlar olduklarını öğrenebilir.

Evet, bunu yapmalıyım ve eski bir kız arkadaş olarak değil, sadece bir arkadaş olarak.

Mazoşist.

"Bu sabah patronumdan bir e-posta aldım." Marcel'e rahatça söyledim.

"Ne söyledi?" "İlk otel Roma."

"Ah." Kahve fincanını bir alkış sembolüyle kaldırıyor. "Oh la la, çok güzel."

Gülümsüyorum. "Oldukça heyecan verici." Kahvemi yudumluyorum. "Salı günü orada olmam gerekiyor, patronum yarın buradan direkt oraya uçmam gerektiğini düşünüyor, böylece hazırlanabileceğim," diye yalan söylüyorum.

Ne yapıyorum ben?

Alnı kırışır. "Oh."

"Eve tek başına uçmak senin için sorun olur mu?"

"Evet, sanırım."

"Ben uçağı getireyim," diye teklif ettim.

"Hayır, hayır. Reklamlara yetişirim. Zahmet etmeyin." "Emin misin?" Kaşlarımı çattım.

"Elbette." Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bu sözleşme senin için çok önemli." Telefonunu çıkarır ve internete girerek

Ben izlerken bir uçuş
rezervasyonu.

Ben berbat bir insanım.

Sadece onunla Fransa'ya git... Giuliano'yu görmeye
gitme.

Hareketlerden geçiyor, "Bitti. Dördüncü kattayım.
p.m. uçuşu." Bana gülümsüyor. "Gördün mü,
kolayca hallettim." Masanın üzerinden elini
tutuyorum. "Özür dilerim."

Gerçekten üzgünüm... her şey için.

"Sorun değil hayatım, eve döndüğünde bunu telafi
edebilirsin. Bence birlikte yaşamalıyız, artık evlendiğimize
ve planlamamız gereken büyük bir düğün olduğuna göre bu
ilişkimiz için doğal bir adım." Şakacı bir şekilde göz
kırpmıyor.

Yüzüm düşmeden önce onu yakalıyorum ve çabucak bir
gülümseme taklidi yapıyorum. "Eve gittiğimizde konuşuruz,
olur mu?"

Tanrım.

Bu, sürekli devam eden bir kabus.

Araba Ferrara Binası'nın önüne yanaşıyor ve ben camdan
devasa cam kuleye bakıyorum. Antonio arabadan iniyor ve
benim için kapıyı açıyor.

"Teşekkür ederim." Ona yumuşak bir gülümseme
veriyorum ve o da etkilenmemiş bir kaşını kaldırarak bana
bakıyor. "Hemen geliyorum."

"Tamam."

Antonio burada olmamızdan etkilenmedi ve saklanmayı
reddetti.

o.

Resepsiyondan içeri girip bankoya doğru yürüdüm. "Ben
Giuliano Ferrara'yı görmeye geldim."

Resepsiyonist kurnazca beni bir aşağı bir yukarı
süzüyor. "Randevunuz var mı?"

"Hayır. Ona kız kardeşi Francesca'nın burada olduğunu

söyle."

Ağız açık kalır. "Evet, tabii ki. Özür dilerim." Telefonu aceleyle açtı. "Bay Ferrara, kız kardeşiniz Francesca burada." Gözlerini kırpıştırarak dinliyor

Bana bakıyor ve kaşları şaşırmış gibi çatılıyor. "Bay Ferrara bugün çok meşgul," diye cevap verdi.

Ne?

"Ona bekleyeceğimi söyle," diye çıkıştım.

"Bekleyeceğini söyledi," diye fısıldıyor rahatsız bir şekilde, dinlerken başını sallıyor ve sonra gözleri ön kapılara kayıyor. "Görebildiğim kadarıyla üç tane efendim."

Kaşlarımı çatıyorum ve gözlerim ön kapıya kayıyor, az önce ona yanımda kaç koruma olduğunu sordu.

Neden?

Son sabrımı da kaybettim. Buraya gelmek zorunda değildim. Kibar davranıyorum, Tanrı aşkına. Elimi telefona uzattım ve kaşlarını çatı. "Telefonu bana ver."

Çekinerek uzatıyor.

"Giuliano," diye bağırdım. "Yukarı geliyor. Şimdi." "İyi," diye homurdanıyor.

Telefonu ona geri veriyorum ve o da dinleyip başını sallıyor. "Evet, efendim." Bir güvenlik görevlisine işaret ediyor ve güvenlik görevlisi gelip üzerimde silah taraması yapıyor ve ardından beni metal dedektöründen geçiriyor. Daha sonra asansöre götürülüyorum ve güvenlik görevlisi de benimle birlikte asansöre biniyor.

Tepeye çıkarken kapılara bakıyorum ve babam hayattayken bir kez bile bu binaya girmediğimi fark ediyorum.

Bu garip, değil mi? Bir çocuğun babasının işine hiç getirilmemesi.

Sanırım şimdi her şey anlam kazanıyor, babanın küçük kızını neden İtalya'nın suç başkentine getirmediği çok açık...ugh, midem bulanıyor.

En üst kata çıkıyoruz ve kapılar başka bir gösterişli resepsiyon alanına açılıyor ve bir ofis kapısı telaşla açılıyor. Giuliano orada duruyor, siyah gömleği ve gri takım elbisesiyle tam bir suç patronu gibi görünüyor. Sabırsız bir kaşını kaldırıyor ve ben kırmızı görüyorum, onu geçip ofisine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyor.

"Burada ne işin var?" diye çıkışır.

"Ben de kendime aynı soruyu soruyorum."

"Bugün çok meşgulüm, sana ayıracak zamanım yok." "Zaman yarat," diye homurdanıyorum.

Neden kavga ettiğimize dair hiçbir fikrim yok ama devam edin çünkü gürlemeye hazırım. "Senin derdin ne?" Ellerimi kalçalarımaya koydum, öfkeliydim.

"Sen benim lanet olası sorunumsun." "Ben," diye nefes nefese kaldım.

"Evet, sen. Sakın ofisime gelip içeri alınmayı talep etme. Buna izin vermeyeceğim."

Ona doğru bir adım attım. "Beni dinle, seni orospu çocuğu. Bana nereye gidebileceğimi söyleme. Senin aptal ofisine gelmek istersem gelirim."

Yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor ve arkasını masaya yaslayıp ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor. İki eliyle masayı kavıyor ve gözlerim onlara kayıyor. Güçlü, bronzlaşmış ve damarlarla kaplı.

El pornosu, tüm ihtişamıyla.

Koltuğu işaret ediyor. "Otur."

Aptalca bir nedenle, vücudum onun otoriter talebine anında itaat ediyor ve kendimi koltuğun içine düşerken buluyorum.

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

Beklediğim gibi bir karşılama değildi bu. El çantamı kucağıma aldım. "Ben sadece...." Ses tonundan rahatsız olarak sırtımı dikleştirdim. "Öyle olup olmadığını görmek istedim, tamam mı?"

"Ben iyiyim," diyor umursamazca. "Neden olmayayım ki?" "Cumartesi günü...."

"Ah evet, tebrikler." Alaycı bir şekilde gülümsüyor, "Ne hoş bir çift oldunuz." Gözleri benimkileri tutarken dudaklarını yuvarlıyor. "Eminim heyecan verici bir hayatın içindesinizdir."

Öfke kanımı yakmaya başladığında yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Ayağa kalkıyor ve gidip masasının arkasına oturuyor, kalemini eline alıyor. "Söylediğim gibi."

"Neyin var senin?" Şak diye söyledim.

"Hiçbir şey. Neyin var senin?"

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Biliyor musun, buraya bir arkadaş olarak seni kontrol etmeye geldim ve bu tavırla karşılaştım."

"Aziz Francesca." Sandalyesinde geriye doğru sallanırken gülümsüyor. "Yeterince arkadaşım var."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Yani...." Burada neler döndüğünü anlamaya çalışırken omuz silkiyorum. "İyi. Arkadaş olmak istemiyorsun." Ayağa kalkarken ellerimi havaya kaldırıyorum. "Tamam o zaman, bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi temizler?" diye tersler. "Vicdanını."

"Biliyor musun? Anneni kaybettiğini düşünüyordum ve aptalca bir şekilde senin için endişeleniyordum ama şimdi anlıyorum ki endişelenmemeliymişim, çünkü hak sahibi bir pislik olmaktan oldukça memnunsun."

Kalemi parmaklarının arasında tutuyor ve sanki beni kışkırtıyormuş gibi gülümsüyor.

"Şey... bu bir veda," diyorum.

"Hoşça kalın."

"Fransa'ya geri dönüyorum."

"Güzel." Bilgisayarına döndü. "Siktir git."

Ellerimi kalçalarımaya koydum, artık tamamen sinirlenmişim. "Senin derdin ne?"

"Sen." Bilgisayar klavyesine kuvvetle vuruyor. "Saçma sapan ziyaret nedeninle vaktimi çalışyorsun. Söyleyecek bir şeyin varsa, söyle amına koyayım."

"Kendini çok sert sanıyorsun, değil mi? Bay Ferrara, Mafioso'nun başı." İki elimi masasına dayadım. "Buraya kibar olmak için geldim ama sen şımarık bir velet gibi davranıyorsun."

"Ben nasıl şımarık bir velet oluyorum?" diye karşılık veriyor. "Benimle ilgili hiçbir şey şımarık değil."

"Bu kabalık da ne?" Yarı bağıriyorum.

"Burada kabalık eden kim? Habersizce içeri dalıyorsun ve lanet olası bir karşılama partisi bekliyorsun. Söyleyecek bir şeyin var mı yok mu!"

"Sürtüklerinden biri seks yaparken çekilmiş bir videonu Pornhub'a yüklemiş."

Arkasına yaslandı, anında sustu.

"Ve buraya ailemizin adını daha fazla lekelemeden önce size bunu anlatmaya geldim."

Bilgisayarına döner ve kodunu yazar. "Bunun adı ne?"

"Sinita."

Gözleri benimkilere dikiliyor ve yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Peki melek gibi Francesca Ferrara'nın Pornhub'da ne işi olduğunu sorabilir miyim?"

Oh, kahretsin.

"Bir arkadaşım söyledi," diye kekeliyorum suçlulukla. "Marso mu?" Kaşını kaldırıyor.

"Onun adı Marcel," diye çıkışıyorum.

"Ne aptal bir isim," diye mırıldanıyor yazarken nefesinin altında. Pornhub'ı açıyor ve arama çubuğuna Sinita kelimesini yazıyor, ekranı büyütüyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, iki kadınla birlikte sertleşmiş ve yağlanmış görüntüsü ekranda beliriyor, gözleri benimkilerle buluşmak için kayıyor. "Bunu izledin mi?"

"Hayır," diye çok hızlı tükürdüm.

Ekranı bana doğru çeviriyor. "Yalancı."

Sertleşmiş siki tam karşımda duruyor ve iki kadın onun yağlanmış çıplak vücuduna yaltaklanıyor, aklımın başımdan gittiğini hissetmeye başlıyorum. "Bunu derhal kaldırtmanız gerekiyor. Bu iğrenç ve ahlaki açıdan yanlış," diye kekeliyorum telaş içinde.

Gülümsüyor ve sonra kıkırdıyor, başını arkaya eğip yüksek sesle gülmeden önce.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Nefesim kesildi, öfkelenim.

"Francesca, beni öldürüyorsun." Kıkırdıyor. "Bu muhtemelen yaptığım en meleksi şeylerden biri."

Kaşlarımı çattım, ne?

Sen de kimsin? Artık onu tanımıyorum bile.

Odağımız tekrar ekrana dönüyor ve iki kadın sırayla adamın sikini yalıyor, adam izlerken karanlık bir şekilde gülümsüyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. "İzlediğinde boşaldın mı?"

"Hayır." Şak diye söyledim. "Sanki."

Milyonlarca kez.

"Parmaklarınla mı yoksa dildo ile mi?"

Uyarılma duygusu içime işlemeye başladı. "Kes şunu."

"Hmm." Gözleri ekrana yapışıp kalıyor. "Söyle bana, şimdi kaç parmak gerekiyor? Eski güzel günlerdeki gibi bir tane mi yoksa iyi bir yumrukla daha mı sert geliyorsun?" Sanki hayal ediyormuş gibi karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Söylemeliyim ki, bir kadının tüm yumruğunu sikmesinden daha ateşli bir şey yoktur."

Bu da ne böyle? Bunu kim söyledi ki? Bacaklarımın arasında yavaş yavaş sıcak bir zonklama hissetmeye başladım.

"Kes şunu, seni hayvan," diye fısıldıyorum, iğrenmiş gibi davranarak. Ama değilim, yakınından bile geçmiyorum.

Gülümsüyor ve dikkatini tekrar ekrana veriyor; sarışın kız şimdi gözleri kafasının içinde dönerken dilini onun ucunda gezdiriyor. "Şu... dil," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde. "Dil," diye düzeltiyor kendini.

Pislik.

Başka birinin ağzına boşaldığı düşüncesi beni tetikliyor ve kontrolümü kaybetmeye başlıyorum. "Kes şunu," diye bağıyorum. "Kapat şunu."

"Dişlerini gösterme şekli," diye mırıldanıyor.

Gözlerim ekrana gidiyor ve onu başını arkaya eğmiş, vücudu yağla parlıyor, iki kadın hep birlikte sikini emerken görüyorum.

"Kapat şunu," diyorum. "Hemen kapat."

Bunu izlemekten aldığı zevk beni duygulandırıyor. "Kapat şunu." Beklenmedik bir şekilde duygusallaşıyorum ve gözlerim doluyor.

"Hayır." Parmaklarının ucunu başparmağına sürüyor ve izlerken gülümsüyor. "Oldukça eğleniyorum." Bardakları

takım elbise pantolonunun içindeki siki. "Aslında beni sertleştiriyor, bu gece rövanş için kızları yakalamak zorunda kalabilirim."

Ne?

"Bana zarar vermeye mi çalışıyorsun?" Tükürdüm.

"Eğer seni incitmeye çalışsaydım." Karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Başka biriyle evlenirdim."

Birbirimize bakıyoruz; aramızda ham duygular akıyor.

"Bu hiç adil değil."

Sanki kendini toparlıyormuş gibi duraklıyor. "Siktir git Fransa'ya ve evlen Francesca, seni bir daha görmek istemiyorum. Senin vanilya yaşam tarzın bana sıkıcı geliyor."

Kalbim durdu. "Ne?"

"Söyleyeceğin şeyle ilgilenmiyorum."

Gözyaşlarımla savaşırken ona bakıyorum, değiştiğini duymuştum. Artık soğuk ve kalpsiz olduğunu duymuştum. Ama hiç hayal etmemiştim.... Oh. Bu kelimeleri yüksek sesle duymak olması gerekenden daha fazla acı veriyor.

"Peki." Olduğum yerde öylece duruyor, bir şey söylemesini bekliyorum.

Fermuarını açıyor. "Çıkarken kapıyı kapat."

Gözlerim tam zamanında ekrana kayıyor ve onun kadınlardan birine arkadan köpek pozisyonunda girdiğini görüyorum, boğazımdaki yumru acımaya başlıyor.

"Tabii kalıp izlemek istemiyorsanız." Sesi açıyor ve kadının zevk iniltileri odayı dolduruyor.

Gözlerim yaşardı. "Sen lanet olası bir pisliksin."

Gözleri ekrana yapışmış halde sahte gazlar çıkarıyor, şimdi kızlardan birine biniyor, dizleri geniş ve kızın içine doğru iterken kasları esnedikçe arkasının yanları oyuluyor. "Biliyor musun, bu bana ilk kez söyleniyor. Çok üzüldüm." Sertleşmiş sikini ellerinin arasına alırken benimle alay ediyor ve ben onun suratına bir yumruk atmak istiyorum.

O kadınları izlemeyi bırak... seni lanet olası pislik.

Kalbim göğsümde küt küt atarken nutkum tutuldu. Söyleyecek söz bulamayınca dönüp kapıdan fırladım ve

koridora ve asansöre giriyorum, kapılar arkamdan kapanıyor ve yalnız kaldığımda gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum. Terliyorum ve tamamen sarsılmış durumdayım.

Ne oluyor be?

Kırılan kalbimi kontrol etmeye çalışırken yüksek sesle hıçkırıyorum.

Onu şu anda ofisinde, o kızlara mastürbasyon yaparken hayal ediyorum. Beni incitmekten zevk alıyor.

Korumalarım ve dünyayla yüzleşmeye hazırlanırken gözlerimi siliyor ve omuzlarımı dikleştiriyorum. Zemin kata indiğimde güneş gözlüklerimi takıyorum ve fuayeye doğru yürüyorum. Sakin bir gülümseme veriyorum ve hiçbir sorun yokmuş gibi dışarı çıkıyorum. Arabanın arkasına biniyorum ve pencereden dışarı bakıyorum.

Ve araba trafikte hızla ilerlerken, bu kadar olduğunu biliyorum, işim bitti.

Evlenmek için Fransa'ya gidiyorum ve hayatım üzerine yemin ederim ki Giuliano Ferrara'yı bir daha asla düşünmeyeceğim.

Giuliano

Bilgisayarımın ekranına bakarken viskimi yudumluyorum, saat akşam sekiz ve ben geç saatlere kadar çalışıyorum.

Berbat bir gün geçirdim, Francesca'nın bu sabah beni ziyarete gelmesiyle başladı ve ondan sonra daha da kötüye gitti. Telefonum çalıyor ve cevap veriyorum. "Merhaba."

"Bayan Ferrara'yla ilgili son gelişmeleri bildirmek için aramıştım."

Tanrım, lütfen bana onu hatırlatma. "Evet." Ağır ağır nefes veriyorum. "Ne oldu?"

"Yarın Roma'ya gideceğinden haberiniz var mı?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Antonio yarın Roma'ya gitmek için uçak ayırttığını söylemek için aradı."

Sandalyemde öne doğru oturuyorum. "Ne kadar süreyle?"

"Dört gün orada kalacak, Perşembe akşamı Paris'e dönmek üzere ayrılacak."

"Neden Roma'ya gidiyor?"

"Görünüşe göre orada çalışıyor, önümüzdeki birkaç ay boyunca ara sıra orada olacak."

"Şey, yapamaz. Roma'da lanet olası bir savaşın ortasındayız, orada olması onun için güvenli değil."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Altı ay önce başkomiserin öldürülmesiyle yerel polisin desteğini kaybettik. Riski en aza indirmek ve daha büyük uluslararası pazarlara odaklanmak için operasyonlarımızı Roma'dan çekme kararı aldım, o zamandan beri burası anarşi içinde.

İki büyük suç ailesi, Lombardi'ler ve Girardi'ler, şu anda yerel uyuşturucu pazarının kontrolü için mücadele ediyorlar. Her iki örgüt de beni ya da adamlarımdan herhangi birini Roma'da görürse, oyuna geri döndüğümüzü ve rakipleriyle birlikte çalıştığımızı varsayacak ve bize karşı savaş gerçekten başlayacaktır.

"Hayır." Sandalyeme geri oturdum. "O gidemez." "Evet, efendim."

"Onu hemen Paris'e geri götürün, lütfen."

"Elbette." Telefonu kapattığında ses kesilir.

Ayağa kalkıp kendime bir kadeh viski dolduruyorum, pencereye doğru yürüyorum ve aşağıdaki şehre bakıyorum.

Bu sabahki sözlerimi duyuyorum, "Siktir git Fransa'ya ve evlen Francesca, seni bir daha görmek istemiyorum. Asla. Senin vanilya yaşam tarzın çok sıkıcı ve söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Boşluğa bakarken derin bir nefes veriyorum, içkimi yudumluyorum, tadı acı ve pişmanlık gibi.

Telefonum masamda titriyor ve bir isim görüyorum. Ekranı sarı ışık yanıyor.

Başımı arkaya eğip bardağımı boşaltıyorum, yanmayı sonuna kadar hissettiğimde irkiliyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Neredesin?" diye soruyor. "Akşam yemeğinin yedide olduğunu sanıyordum."

Suratımı asıyorum, lanet olsun, akşam yemeğini tamamen unutmuşum. "Kusura bakmayın, biraz geciktim, saatin farkında değildim."

"Oh," diyor Amber.

"Yakında orada olacağım."

"Tamam. Bir şeyler sipariş edeyim mi?" "Kulağa hoş geliyor."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Her neyse." İç çektim. "Şaşırt beni."

Telefonu kapatıp kendime bir bardak daha viski dolduruyorum. Bir an oturup boşluğa bakıyorum ve bugün yüzüncü kez Francesca'nın yüzünü, gözlerindeki yaşları, sesindeki incinmiş titremeyi görüyorum ve kendimi bok gibi hissediyorum.

En iyisi bu.

Masa sohbet ediyor ve gülüyor, mutlu ve neşeli.

Cumartesi gecesi halkımla, kan bağımlı olmayan ailemle birlikteyim. Onlar benim arkamda, her zaman oldular ve her zaman olacaklar, iyi günde kötü günde birbirimize göz kulak oluyoruz. Artık dört kişiyiz, Alex, Val, Carlo ve

I. Eskiden beş kişiydik ama Maximus on iki ay önce rıhtımda ters giden bir çatışmada kendini öldürttü ve bu hepimizin kalbini kırdı.

Alex ve Val çocukluklarından beri benimle birlikteyken, Carlo altı yıl önce onu yönetim ekibimize terfi ettirene kadar Ferrara'da yükselmeye devam etti. Onlara güveniyorum; bu adamlar en iyinin de en iyisi. İşler değişir, sevdikleri kızlar gelir gider ama bir şey hep aynı kalır; Ferrara'ya ve bana olan sonsuz sadakatleri.

Amber, Giovanna ile birlikte yüksek sesle gülüyor ve bakışlarım iki kıza kayıyor. Giovanna Val'in kızı,

güzel ve akıllı. Bir yılı aşkın süredir onunla birlikte, İtalyan, doktor, genelde çıktığı kadınların tam tersi. Onun kadınları normalde benimkiler gibidir, güzel... sikilebilir. İtaatkâr, bu seferki farklı, onu taşaklarından yakalamış ve sanırım bu onun için doğru kadın olabilir. Artık onu tanıdığımı göre, onu başka biriyle hayal edemiyorum. Hiç bu kadar ayakları yere basan biri olmamıştı. Val vahşi tarafa meyilli, bir süre günlerimi onu dizginlemekle geçirdim. İşin lojistik kısmıyla ilgileniyor. İşin sivri ucu, serttir ve daha sert kararlar alır. Bence Valentino, Ferrara'da olmasa bile başka bir organizasyonda bu işi mutlaka yapardı. O bu rol için doğmuş, bu işi seviyor, ne kadar karanlık o kadar iyi. Korkusu yok, bu onun en büyük gücü ve en büyük zayıflığı.

Diğer iki kıza bakıyorum, Carlo ve Alex'le olanlara, hayatım boyunca isimlerini hatırlayamıyorum, oysa hatırlamam gerekirdi, onlarla daha önce birçok kez karşılaştım.

Amber bir şeyler söyleyip bana bakıyor ve usulca gülümsüyor, ben de masanın öbür ucunda elini tutuyorum. Dudaklarımı yuvarlıyorum, ona karşı son zamanlarda hissettiklerimden dolayı cesaretim kırılmıştı... ya da bunların eksikliği. Her şey her zaman çok iyi başlıyor ve sonra sanki beynimde bir şalter atıyor ve yapamıyorum.

Ben hazırım, oraya gitmek istiyorum, delicesine aşık olmak ve bana baktığında yer yerinden oynasın istiyorum. O güzel ve mükemmel ve yürüdüğüm yere tapıyor. Brezilyalı, tatlı, seksi ve kibar, çok ateşli bir aksanı var.

İstemem gereken her şey onda var.

Ama ben sadece... Sorunun ne olduğunu bile bilmiyorum, bilseydim onu çözerdim.

Bir şeyler eksikmiş gibi hissetmekten bıktım usandım.

Birkaç aydır birlikteyiz ve o sık sık bana olan sonsuz aşkını ilan ederken, ben tek eşliliğe bile bağlı kalamıyorum. Kırıldım, onarılamayacak kadar mahvoldum.

O daha iyisini hak ediyor, hepsi hak ediyor.

"Ne var ne yok?" Diğerleri sohbet ederken Val sessizce bana soruyor.

"Hiçbir şey."

"Sessizsin."

Omuz

silkiyorum.

"Hâlâ kız kardeşini mi düşünüyorsun?"

Gözlerim Amber'a kayıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

"Sshh."

"Anna'yı gördün mü?" diye soruyor

usulca, "Hayır."

Birasını dudaklarına götürmeden önce gülümsüyor. "Ona karşı hep bir şeyler hissettim."

"Bana milyonlarca kez söyledin. Neden bunun peşinden gitmediğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onunla tanıştığımda çok gençtim ve sonra erkek kardeşi seni eşek sudan gelinceye kadar dövdü. Sonra nihayet onu araştırdığımda, hep erkek arkadaşları olduğunu gördüm." Birasını tekrar yudumluyor. "Ve şimdi...." Bakışları Giovanna'ya kayıyor. "Zamanlama hiç doğru olmadı sanırım."

Francesca'yı ve bizim için hiçbir şeyin doğru olmadığını düşünüyorum.

"Kendini kötü hissetmemelisin," diye fısıldıyor Val.

"Eminim biz konuşurken nişanlısı onu daha iyi öpüyordur."

Francesca'yı o aptal nişanlısıyla hayal ederken çenemi sıkıyorum.

"Yani..." diye devam ediyor. "Yakında evlenecek...."

"Kapa şu lanet çeneni." Sözünü kestim. "Duymak istemiyorum."

"Hâlâ kafanı karıştırıyor, değil mi?" Omuz silkiyor.

"Ne kadar oldu, on yıl falan mı?"

**"O benim kafamı karıştırmıyor. Sadece kötü hissediyorum.
Hepsi bu kadar."
"Yapma.
"**

**Gözlerim onunkilerle buluştu.
"Kendine gel dostum." Birasını benimkiyle tokuşturuyor. "Amber'a," diye kadeh kaldırarak bana sahip olduğum şeyi hatırlatıyor. O ve Alex Amber'ı seviyorlar, onun benim için iyi olduğunu düşünüyorlar, bu işin yürümesini istiyorlar. Gözlerim yanımda oturan güzel kadına takılıyor.**

**Ben de bunun işe yaramasını istiyorum.
Amber elini kalçama sürüyor ve bana bakıyor.
Gülümsemeye zorluyorum ve biramı yudumluyorum, sadece bunu nasıl yapacağımdan emin değilim.**

Francesca

Anna kapıyı açar. "Merhaba," diyor teslimat şoförüne ve dairenin içini işaret ediyor. "Onları şuraya koy."

Teslimat şoförü kutuları boşaltıyor ve Anna onlar için imza atıyor, ben mutfağa saklanıyorum, üzerimde sütyensiz pijamalarım var. Kapının kapandığını duymadan önce Anna "Teşekkür ederim," diyor. Köşeyi döndüğümde Anna'nın elleri kalçalarında paketleri incelediğini görüyorum. "Tanrım, ne kadar da alçalmışlar."

"Hmm." Kanepeye uzandım, etkilenmemiştim. "Ne istersen al."

Anna sırtıyor. "Her zaman öyle." Kolileri yemek masasına yerleştirmeye başlar. "Biliyor musun, bütün bunlar berbat şeyler."

"Ne yapar?"

"En iyi moda tasarım evlerinin hepsi size yeni çıkan ürünlerini ve bir milyon çift ayakkabı ve çanta gönderiyor.

Fotoğrafi çekildi. Ve işin ironik yanı, İtalya'da bu saçmalığı satın alabilecek tek kişi sizsiniz. Sana bedava vermelerine gerek yok. Salak mı bunlar?"

Kıkırdıyorum. "Elimden aldığın için şanslısın, değil mi?"

"Kesinlikle," diye mırıldandı kuru bir sesle. "Ben de öyle düşünüyordum." Bir Valentino kutusunu açıyor ve siyah çivili deri bir çanta çıkarıyor. "Oh... annene gel." Bayıldı. Çantayı omzuna atar ve aynada kendine bakar. "Neden her şey aynı anda geliyor?"

"Haftaya Moda Haftası var."

"Ahh," diye iç geçiriyor Anna hatırladıkça. "Kimi giyiyorsun?"

"Bilmiyorum." İç çektim. "Bu yıl havamda değilim, gerçekten gitmeye bile zahmet edemem." Kutulara bakıyorum, burada en az yirmi tane olmalı. "Bana ne gönderdiklerine bağlı."

Anna yanımdaki kanepeye uzandı. "Keşke senin zevkine sahip olsaydım, bir şeyleri bir araya getiriyorsun ve bir milyon dolar gibi görünüyorsun. Ben aynı şeyleri giyiyorum ve bilim deneyi gibi görünüyorum."

Gülümsüyorum. "Bundan ciddi şüpheliyim." Ona bakıyorum. "Benimle geliyor musun?"

"Moda Haftası'na mı?" Uh-huh."

"Tabii ki. Hiç kaçırdım mı?" "Kimi giyiyorsun?"

"Her kim değilsen."

Oturma odasına doğru yürüyorum ve podyumdaymışım gibi davranarak paltomu açıyorum ve ellerimi aşırı dramatik bir şekilde kalçalarımın altına koyuyorum.

Anna beni bir aşağı bir yukarı süzerken gözleri açılıyor.
"Vay canına."

Kendime bakıp gülümsüyorum, üzerimde uçuk mavi çizmeler, aynı renkte dar deri bir mini elbise ve ona uygun bir trençkot var. "Oldukça hoş, değil mi?"

Anna beni çevrelüyor. "İnanılmaz,
Chanel?" "Tepeden tırnağa."

"Aman Tanrım."

Geleneksel altın zincir askılı uyumlu çantayı elime alıyorum. "Beğendin mi?"

"Bayılıyorum," diye nefes nefese kalıyor Anna.

Paris Moda Haftası'ndayız ve bugün pistlere çıkıyoruz.

Uzun siyah saçlarım açık ve makyajım abartısız,
Bu kıyafetin yıldızı muhtemelen mavi, onu hiçbir şeyle bastırmak istemiyorum. "Hangi güneş gözlüğünü takmalıyım? Bunları." Bir çift altın rengi Ray Bans taktım. "Ya da bunları." Bir çift kalın kaplumbağa kabuğu gözlük taktım.

"Hmm." Anna dudaklarını büküyor. "Altın."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Ona yukarıdan aşağıya bakıyorum, sıcak pembe bir elbise ve ona uygun stilettolar giymiş. "Vay canına, harika görünüyorsun."

"Chanel'i yenemiyorum, beni anlıyorlar." Ellerini kalçalarına koyuyor ve küçük bir salınım yapıyor.

Kıkırdıyorum. "Gerçekten öyle."

Araba yanaşıyor ve şoförümüz inip bizim için kapıyı açıyor, önce Anna iniyor, sonra ben, kameralar parlıyor. "Bayan Ferrara, harika görünüyorsunuz, üzerinizde kim var?" diye sesleniyor biri.

"Chanel," diye gülümseyerek cevap veriyorum, Anna ile kollarımı birleştiriyorum ve fotoğraf için önce ikimiz birlikte, sonra da yalnız poz veriyoruz. Burası kendi isteğimle fotoğraf çektireceğim tek yer. Ne büyük bir ayrıcalık olduğunu biliyorum.

burada olmak ve son derece yetenekli tasarımcıları destekleyebilmek bir onurdur.

Bana sürekli gönderdikleri onca şeyden sonra, bu teşhiri onlara borçluyum.

Anna ve ben el ele koridordan geçip Chanel Salonu'na giriyoruz.

"Merhaba." Teşrifatçı gülümsüyor, üzerinde siyah bir takım elbise var ve eminim ki o bir manken.

Anna'nın gözleri genişler ve ona gülümser.

"Merhaba." Davetiyelerimizi uzattım. "Bu taraftan lütfen." Koltuklarımıza doğru yürüyor.

"Lezzetli," diye fısıldıyor Anna.

Bizi ön sıradaki koltuklarımıza götürdü ve ikimiz de oturduk.

"Bu hiç eskimiyor," diye fısıldıyor Anna. "Kapının yanında David Beckham'ı gördün mü?"

"Hayır." Kapıya doğru bakıyorum. "Nerede, onu göremiyor muyum?"

"Beni becer tişörtü giyen o." "O artık yaşlı değil mi?"

"Olmaz, o kaliteli bir şarap gibi, her yıl daha da sikilebilir hale geliyor."

Kıkırdıyorum. "Bildiğim iyi oldu."

Müzik mekana yayılıyor ve ışıklar kararıyor, izleyicilerin üzerine sessiz bir heyecan çöküyor. Moda Haftası'nı seviyorum, basın vızıltısı, yeni koleksiyonların sessiz heyecanı, dedikoducu paparazzilerin bile burada yeri var.

Hoparlörlerden funky bir ritim geliyor ve gülümsüyorum, bu şarkıyı seviyorum, Jarina De Marco'dan "Give It To Me Baby". İlk model podyumda süzülürken salonda nefesler tutuluyor. Esmer ve elf gibi bir görünüşü var, mükemmel bir şov başlangıcı.

"O cekete bayıldım," diye fısıldıyor Anna. "Keşke bunu sana gönderselerdi."

"Ben de." İzlemeye devam ederken sırtıyorum. Model üstüne model, muhteşem üstüne muhteşem ve gösteri devam ederken gece elbiseleri ortaya çıkıyor, bakışlarım odanın içinde geziniyor ve olduğum yerde duruyorum.

Bu da ne?

Karanlıkta, podyumun diğer tarafında, Giuliano ön sırada oturuyor, gözleri piste odaklanmış ve beni gördüğünü sanmıyorum. Gözlerimi kaçırıyorum, buraya gelmeye nasıl cüret eder! Burası benim alanım.

Paris benim güvenli alanım, ondan ve İtalya'ya dair her şeyden uzakta.

Koyu renk güneş gözlüklerimi gizlice takıyorum, beni görmemesini umuyorum, ayrıca görünmeden ona bakmama yardımcı olacaklar.

"Ne yapıyorsun?" Anna fısıldıyor.

"Işıklar gözlerimi acıtıyor," diye yalan söylüyorum.

"Bu çok garip," diye yanıtlıyor. "Belki de epilepsi krizi geçirmek üzeresindir."

"Belki." Gülümsememi gizlemek için başımı öne eğiyorum, Anna'nın beni tuhafılığımla yakalayacağına güveniyorum. Yüzüm dümdüz karşıya bakmaya devam ediyor ama gözlerimi çeviriyorum.

Bana doğru bakıyor.

Olamaz.

Ne cüretle bana doğru bakar!

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve sırtımı dikleştiriyorum. Beni izlemeye devam ediyor... ve izliyor... ve izliyor... ne halt ediyor bu?

Şovla hiç ilgileniyor mu? Yani, açıkçası ben ilgilenmiyorum, artık çileden çıkaran piç ateşli kardeşim burada.

Tanrım, bu cümle o kadar yanlış ki nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Beyaz bir tişörtün üzerine kot pantolon ve tüvit ceket giymiş, açık kahverengi renkler koyu renk saçlarını ve kare çene çizgisini ortaya çıkarıyor. Ona modellik yaptırmaları gerekirdi, o tüm arenadaki en yakışıklı adam... ya da dünya gezegenindeki.

O neden burada?

Sözleri on bininci kez aklımdan geçiyor. "Siktir git Fransa'ya ve evlen Francesca, seni bir daha görmek istemiyorum. Asla. Senin vanilya yaşam tarzın çok sıkıcı ve söyleyeceğin hiçbir şeyle ilgilenmiyorum."

Güzel... Ben de öyle yapacağım.

Evleneceğim.

Normal bir insana, pislik olmayan birine.

Gözlerimi ondan ayırıp gösteriye odaklanmaya çalışıyorum. Beş dakika sonra en iyi modellerden biri podyumda yürüyor ve ben onu hayranlıkla izliyorum... şimdi o çok güzel.

Seksilik ve özgüven sızdırıyor, onu izlerken gülümsüyorum, kesinlikle onu öldürdüğünü itiraf etmiyim.

Hadi kızım.

Pistin sonuna geliyor ve eğilip Giuliano'ya bir öpücük konduruyor, Giuliano da ona sırtıyor ve seksi bir göz kırpmayla karşılık veriyor.

Ne?

Onunla birlikte mi?

Ugh.... Bu gazetedeki model. Tabii ki, şimdi her şey anlam kazanıyor, neden burada olduğuna dair bulmaca yerine oturuyor.

Pislik.

Beni bir daha görmek istememesine şaşmamalı, ben burada cenazeden sonra onun duyguları hakkında endişeleniyorum ve o orada yaşayan en ateşli kadınla yatıyor.

Tipik.

Ellerimi kucığımda kenetliyorum, çileden çıkmış durumdayım. Aşırı derecede ısınyorum ve terlemeye başlıyorum, şu anda tam anlamıyla birini bıçaklayabilirim.

O. Hepsi o. Her şey onunla ilgili... Aptal, çapkın, suçlu, lanet olası pislik.

Anna onu görünce "Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Şşt," diye kestim sözünü.

"Gördüm."

"Birlikteler mi?"

"Kimin umurunda," diye çıkışıyorum.

"Tanrım, bebeklerini hayal edebiliyor musun?"

Çenemi o kadar sert sıkıyorum ki dişlerim neredeyse kırılacak. "İstemezdim."

Gösterinin geri kalanı bulanık, odaklanamıyorum, eğlenemiyorum ve rahatlayamıyorum. Sadece koşmak istiyorum.

Ondan ve temsil ettiği her şeyden çok ama çok uzağa. Babamın sadakatsizliği, ailemin yozlaşması ve kardeşim olduğu ortaya çıkan bir adama duyduğum arzu.

Buna inanamıyorum.

Giuliano Ferrara'nın tek yaptığı beni üzme, gidip hayat ve Marcel hakkında zihnime şüphe tohumları ekliyor ve sonra o kadar korkunç oluyor ki, dünyada umursamadan ağlayarak uyuyorum.

Ne için? Neden zahmet etsin ki?

Bir kız arkadaşı var ve sıradan bir kız arkadaş değil, Amber Lopez.

Final başlıyor ve ben bir an daha dayanamıyorum, Anna'ya doğru eğiliyorum. "Seninle dışarıda buluşuruz."

"Ne?"

"Birini görmem gerek."

"Kimi?"

Başka bir şey söylemeden ayağa kalktım ve dışarı çıktım, kapıdan içeri daldım ve güneş ışığı ve temiz hava ile karşılaştım. Başımı arkaya yaslayıp güneş ışığının yüzüme vurmasına izin veriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor derin bir ses.

Giuliano'nun karşımda durduğunu görmek için gözlerimi açıyorum. Birbirimize bakıyoruz ve lanet olsun, yine orada.

Havadaki o girdap nefesimi çalıyor.

Birdenbire çıldırmış gibi hissediyorum, suratına yumruk atmak, korkunç bir şey söylemek, onun beni incittiği gibi ben de onu incitmek için her şeyi yapmak istiyorum.

Ama yapmayacağım, çünkü ben bundan daha iyiyim ve onun için fazla iyiyim.

Tek kelime etmeden arkamı dönüp arabama doğru yürüyorum, şoförüm arabanın kapısını açıyor ve ben de biniyorum.

Bir cevabı hak etmiyor, ona hiçbir şey borçlu değilim. Giuliano Ferrara benim için öldü.

Aynadaki sarışına bakıyorum ve peruğumu yeniden ayarlıyorum, elektrik mavisi şapkamı yüzüme doğru çekiyorum ve koyu renk kalın çerçeveli gözlüklerimi takıyorum. Bol çiçekli bir elbise giyiyorum.

Tanınmaz haldeyim, kendim için bile.

Giuliano gardiyanlara hiçbir koşulda Roma'ya gitmeme izin verilmediğini söyledi ve normalde onunla yüzleşip durumumu tartışırdım.

Ama onu bir daha asla görmek istemiyorum. Ve bir daha ondan bir şey isteme zevkini ona yaşatırsam lanetleneneceğim. En azından bir yere gitmek için izin isteyeceğim.

Bir zamanlar sevdiğim güzel çocuğu kaybetmenin yasını tutarak dün gece uyuyana kadar ağladım.

Son zamanlardaki iğrençliğinin beni neden bu kadar etkilediğini bile bilmiyorum. Önemli olmamalı ve kesinlikle umursamamalıyım.

Tüm suç o lanet cenazede, asla gitmemeliydim, ona karşı çözülmemiş duygularımı ortaya çıkarmış gibiydi, yıllardır bir kenara ittiğim ve kalbimin derinliklerinde taşıdığım duyguları.

Ama her neyse, canı cehenneme, bir suçlunun incitici sözleri için ağlamaktansa hayatımda yapacak daha iyi şeylerim var. O kim oluyor da beni yargılıyor?

Ben küçükken ailemin bana davranışından, dışarı çıkmama izin verilmemesinden nefret ederdi.

Şu anda onlardan biri olması ve aynı şeyi yapmaya çalışması ironik.

Karma onu yakalayacak; vicdanım rahat.

Kıyafetlerimi pembe bir sırt çantasına koyup omzuma atıyorum ve aynada kendime bakıyorum, kıkırdıyorum ve kendi fotoğrafımı çekiyorum.

Bu kıyafet yaşayan son.

Tamam, işte bir şey yok. Eğer gardiyanları atlatabilirim, Roma'ya tek başıma gitmekte özgürüm. Onlara önümüzdeki üç gün boyunca evden çalışacağımı söyledim ve bir ticari uçuş bileti, bir otel aldım ve Uber uygulamasını indirdim.

Uber...eeek! Ben kimim ki?

Gecenin bir yarısı çıkmaya niyetlenmişim ama sonra o saatte etrafta kimsenin olmayacağını ve daha fazla dikkat çekebileceğimi düşündüm. Asansöre binip fuayeye çıktım ve bir grup bayan dışarı çıkana kadar biraz oyalandım, sanki onların grubunun bir parçasıymışım gibi stratejik olarak arkalarında dolaştım ve köşede onları takip ettim.

Yüzümü öne doğru tutuyorum ama gözlüğümün altından gözlerim korumalarımın arabalarına doğru kayıyor. Çocuklar arabalardan birine yaslanmış konuşuyor ve gülüşüyorlar.

Lütfen yakalanmama izin verme. Lütfen yakalanmama izin verme.

Beş dakika daha.

Köşeyi dönüyoruz ve gülümsememi gizlemek için dudaklarımı yuvarlıyorum, sanırım bunu gerçekten yapabilirim. Kadınlardan ayrılıp caddeyi geçiyorum ve başka bir köşeyi dönüp bir Uber çağırıyorum. Gelmesini beklerken nefesimi tutuyorum ve nihayet geldiğinde heyecanla arka koltuğa atlıyorum.

"Havaalanı mı?" diyor şoför.

"Evet, lütfen." Gururla ışıldadım, başardım.

Kolumun altında bir dosya ile balo salonuna giriyorum, sinirlerim sağlam.

İşte bu, tüm hayatımın en önemli buluşması.

Söz verdiğim gibi Roma'da, yenilemek üzere olduğumuz oteldeyim. Üstüme oturan siyah bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişim, uzun siyah saçlarımı yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplamışım. İmzam olan koyu kırmızı rujumla doğal bir makyaj yapıyorum. Umarım rolümü oynarım.

Seçkin görünümlü bir adam beni bekliyor, ellili yaşlarında ve Armani takım elbisesi içinde çok yakışıklı. "Merhaba." Elini sıkarken gergin bir şekilde gülümsüyorum. "Francesca Ferrara."

"Merhaba canım." Gülümsüyor, gözleri gözlerimi tutuyor ve kaşlarında bir çatılma izi belirliyor. "Ferrara... Nerelisin?"

"Milan."

"Ah." Gülümsüyor. "Tanrı'nın ülkesi. Milano'da yaşayan çok sevdiğim bir arkadaşım vardı, merhum Giuliano Ferrara ile bir akrabalığınız yok, değil mi?"

"Evet," diye kibarca cevap verdim. "O benim babamdı." "Gerçekten... Onu çok özlüyoruz."

"Evet, öyle."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Seninle tanışmak çok güzel Francesca." "Özür dilerim, adınızı duyamadım," diye soruyorum.

"Ben Vincenzo Carballo."

"Merhaba." Gülümsüyorum.

"Tebrikler, konseptleriniz rakiplerinizi geride bıraktı."

"Teşekkür ederim, başlamak için heyecanlıyım. Tamamlandığında gerçekten harika olacak." Büyük balo salonunun etrafına bakarken cevap veriyorum, derginin sayfalarını şimdiden görebiliyorum. Yapacağım son şey de olsa bu yenileme işini başaracağım.

Büyük çift kapıyı işaret ediyor. "Ofisimde devam edelim mi?"

"Elbette." Dosyamı tutup onu takip ediyorum, asansöre biniyorum ve kapılar kapanıyor.

"Şirketinizin Fransız olduğunu sanıyordum?" diyor. "Öyle, ben Fransa'da yaşıyorum."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor. "İtalya'da yaşamayan bir Ferrara mı?"

"Kardeşim öldükten sonra Paris'e yaşamaya gittim." "Enrico mu?"

"Evet." Asansörün kapıları açıldı ve koridoru işaret etti, inip koridorda yürüdük. "Onu tanıyor muydun?" diye sordum.

Bir dizi ofise gittiğimizde "Hayır, o zevki tatmadım" diye cevap veriyor.

"Ama eğer.... Babamı tanıyor muydunuz?" Kafam karışmış bir şekilde sordum, hepsi aynı insanları tanıyordu.

"Ah." Omuz silkiyor. "Babanı iş vasıtasıyla tanıyordum, ne yazık ki onu şahsen tanıma zevkine erişemedim." Bir kapı açıyor ve kocaman bir ofis ortaya çıkıyor, çok eski bir dünya. Koyu yeşil duvarlar ve ceviz dolaplar. Odanın ortasındaki masa devasa büyüklükte. Burası çok eski bir havaya sahip, bunu da yenilemem gerekiyor. Kahretsin, bu çok büyük bir iş.

"Nerede çalışıyordun?" diye sordum.

"Eskiden sahibi olduğu futbol takımı için çalışırdım."

"Ah" noktaları birleştirirken gülümsüyorum, bu mantıklı, Enrico'nun futbol takımıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Anlıyorum." Dosyamı açıyorum ve altın harflerle yazılmış siyah başlık sayfasını görüyorum.

Lux

"Dünyanın en lüks ve göz alıcı otellerini yaratmaya hazır mısınız Bay Carballo?" Şakacı bir şekilde sordum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve etkilenmiş gibi görünerek gülümsüyor. "Hadi bakalım."

Üç saat sonra geniş fuaye alanından geçerken yüzümdeki kocaman gülümsemeyi zorlukla silebiliyorum. Toplantı en çılgın hayallerimden bile daha iyi geçti. Bay Carballo zeki, şık ve vizyonumla tamamen uyumlu, başlamak için sabırsızlanıyorum. Sahada olmam gereken malzemeleri sipariş ettiğim için yarın burada tekrar çalışacağım ve son misafirler Pazar günü ayrıldıktan sonra gelecek hafta yıkım çalışmaları başlayacak.

Bir oteli yenilemek kolay bir iş değil, tamamen boşaltılması ve çıplak bırakılması gerekiyor. Çift camlı kapıdan dışarı çıkıp etrafa bakıyorum ve bir adrenalin patlaması hissediyorum.

Özgürlük.

Hayatımda ilk kez korumalarım yok. Korumalarım yok ve buna bayılıyorum.

Kendimi büyümüş hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse artık güvenlik istediğimi bile sanmıyorum.

Onlara ihtiyacım yok, bir kez bile sorun yaşamadım.

Caddede yürüyorum ve dükkanları inceliyorum ve şimdiye kadarki en iyi ruh halindeyim. Kelimenin tam anlamıyla havada yürürken, ileride bir gelato dükkanı görüyorum ve şık bir şekilde kutlamak için içeri giriyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor kasiyer.

Seçeneklere bakıyorum, parmağımı istediğimin üstündeki bardağa koyuyorum. "Bir tane alabilir miyim lütfen--" Duraksıyorum. "Şunu gofret külahındaki çökmekte olan çikolatalı gelatodan iki kepçe yapın lütfen?"

"Elbette." Kepçesini alıyor. "Bunu sıcak çikolataya batırmak ister misiniz?"

"Ooh, kulağa hoş geliyor." Gülümseyerek gözlerimi açtım. "Evet, lütfen."

Çantamdaki telefonum çalıyor ve onu çıkarıyorum. Marcel ekranı aydınlatıyor.

"Merhaba."

"Nasıl geçti?"

"Harika, Tanrım. Çok heyecanlıyım. Bu rüya gibi bir iş."

"Bunu duyduğuma sevindim, dinle, korumaların neden hala evinin önüne park etmiş durumda?"

Çekiniyorum.

"Az önce yedek bilgisayar klavyemi almak için dairenize gittim çünkü benimki kırıldı ve tüm korumalarınız arabalarında."

Kulağa ne kadar huysuzca geldiğini çok iyi bildiğim için yüzümü buruşturuyorum. "Gizlice kaçtım sayılır."

"Ne?"

"Tüm bu güvenlikten bıktım usandım, Marcel. Roma'ya refakatsiz gelmek istedim."

"Bunu neden yaptın?" diye azarlıyor beni. "Nasıl gizlice kaçtın?"

"Kolayca, onlara birkaç günlüğüne evden çalışacağımı söyledim ve sonra sarı bir peruk ve şapka takarak oradan ayrıldım."

"Francesca," diye nefes nefese kalır.

"Lütfen," diye hayıflandım. "Eve döndüğümde güvenliğimi iptal edeceğim. Her yerde takip edilmekten bıktım usandım."

"Eğer buna ihtiyacınız olduğunu düşünüyorlarsa, belli ki bir sebebi var."

"Gençken nedenini anlıyordum ama şimdi çok saçma. Eğer bir şeyler ters giderse, yetişkin nüfusun geri kalanı gibi lanet polisi ararım."

"Francesca," diye iç geçiriyor.

Gözlerimi deviriyorum, keyfimi kaçırdığı için sinirleniyorum. "Seni sonra ararım."

"Neden gitmek zorundasın, ne yapıyorsun?"

"Şu anda çikolatalı dondurma yemek üzereyim, ardından alışverişe çıkıp ayakkabı alacağım ve bu akşam da akşam yemeği için Bellocchi'ye gideceğim."

"Kiminle?"

"Yalnız," diye karşılık veriyorum. "Ben gidiyorum, dondurmam hazır. "Ama...."

"Hoşça kal, Marcel." Sözünü kestim ve telefonu kapattım. Lanet olsun o adama ve mantıklı tavsiyelerine, ihtiyacım yok.

"Buyurun." Kasiyer bana hayatımda gördüğüm en büyük dondurmayı uzatırken gülümsüyor.

"Teşekkür ederim." Ona el sallıyorum ve sokağa çıkıyorum; yüzüme şapşal bir gülümseme geri dönerken dondurmamı yalıyorum. Kimin ne dediği umurumda değil, yalnız kalmak eğlenceli.

Bellocchi's, ününün belirttiği her şey ve daha fazlasıdır. Roma'nın en ünlü restoranı. Neyse ki tam zamanında aradım ve birisi rezervasyonunu iptal etmişti, çok büyük bir bekleme listesi olduğunu duydum, bu yüzden telefonuma cevap veren kişinin aramaya üşenmesi benim için bir şans oldu.

Istakoz yedim, inanılmaz bir salata yedim ve şimdi de dördüncü margaritamı içmek üzereyim. Kafam güzel, heyecandan uçuyorum ve bu sadece bugün yaptığım toplantıyla ilgili değil, her şeyle ilgili. Korumalardan gizlice kaçmak, babamın ve kardeşim Enrico'nun çok sevdiğini bildiğim bir şehirde yalnız kalmak, sonunda Giuliano ve benim şansımız olsa bile asla çalışamayacağımızı fark etmek.

Bugün dondurmam ve aldığım siyah Chanel stilettolar arasında bir yerde bir karara vardım: Fransa'ya döndüğümde hayatımı değiştireceğim. Artık insanların beklediklerini yapmak yok. Artık çizgiyi takip etmek yok.

Ben yetişkin bir kadını ve kendi seçimlerimi yapmak istiyorum ve bundan daha fazlası, kendi hatalarımı yapmak istiyorum. O kadar pamuklara sarılmış durumdayım ki buna nasıl yaşamak diyebilirim? Üniversite boyunca korumalarım vardı, ergenlik dönemim boyunca kiminle takıldığım izleniyordu.

Margarita bardağıma şapşalca gülümsüyorum ve Anna'nın numarasını çeviriyorum.

"Hey," diye cevap veriyor.

"Merhaba." Işıldıyorum. "Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin." "Nerede mi?"

"Roma'da."

"Marcel'de olduğunu sanıyordum?"

"Hayır." Sırıtiyorum, gerçekten içmeyi bırakmalıyım, çakırkeyif hissediyorum. "Muhafızlarımdan kaçtım ve tek başıma Roma'ya uçtum."

"Gerçekten mi?" Anna gülüyor. "Bravo."

"Ve şimdi tek başıma bir restorandayım, margarita içiyorum."

"Etkileyici. Marcel ne dedi?"

"Umurumda değil."

"Haha, bayıldım. Tanrım, korumaların yanında olmasaydı senden nefret ederdi."

Gülümsüyorum, her ne kadar kulağa başka bir anlamı varmış gibi gelse de. "Ne demek istiyorsun?"

"H a d i ama Chesk, senin onlar tarafından bakılmana bayılıyor, böylece iyi adamı oynayabiliyor."

"Beni kontrol ettiğini mi düşünüyorsun?" "Yüzde yüz."

"Oh." Kaşlarımı çattım. "Bunu neden daha önce söylemedin?" "Çünkü kontrol edilmeyi seviyorsun."

"Hayır, bilmiyorum."

"Yirmi yedi yaşındasın ve ilk kez gizlice kaçıyorsun."

Bu doğru.... Hmm.

Garson elinde bir margarita ile masaya geliyor, "Teşekkür ederim," diyorum.

"Bu şekilde yaşamaktan yoruldum," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Bilin bakalım gelecek hafta iş için nereye gitmem gerekiyor?"

"Nerede?"

"İbiza."

"İbiza mı?"

"Uh-huh üzerinde çalıştığımız otel için kullandığım sanatçı İbiza'da yaşıyor."

"Uygun."

"Evet, onunla görüşmem Cuma öğleden sonra ve Pazartesi sabahı tekrar olacak. Yani... Bütün hafta sonu orada kalmam gerekecek."

"İşte bu çok uygun."

Gülüyorum. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Evet. Frank'ten o kadar uzağım ki hiç komik değil." "Neden?" Yüzüm düştü.

"İçimden bir ses beni aldattığını söylüyor." "Ne zamandan beri?"

"Bilmiyorum ama birdenbire güvensizleştım ve içgüdüleriniz size bir şey söylüyorsa bunun genellikle bir nedeni olduğunu biliyorum."

"Hmm.... Sanırım."

İçgüdülerim bana Marcel'in evlenmek istediğim adam olmadığını söylüyor ama bunu asla kabul etmeyeceğim.

Açıkçası, içgüdülerim benim için neyin iyi olduğu konusunda hiçbir şey bilmiyor. "Herhangi bir işaret ya da başka bir şey var mı?" diye sordum.

"Sürekli porno izliyor ve farklı türde pornolar, kızların hepsi sarışın, benim tam tersim. Çok geç saatlere kadar çalışıyor. Birdenbire erkeklerin hafta sonlarına gidiyor."

"Hmm." Kanıtların üzerinden geçerken dudaklarımı büküyorum. "Kasık kıllarını kesmeye başladı."

Tanrım, bu hiç iyi değil. "Şey...." Omuz silkiyorum. "Yani...." Yanlış bir şey söylemeden önce sözümü kesiyorum.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

diye soruyor. "Hiç de değil."

"Her neyse... İbiza'da bir hafta sonu tam da ihtiyacım olan şeye benziyor." "Benim de." Gülümsüyorum.

"Marcel'le evlenme fikrine alışabildin mi?" "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Bu konuda pek de heyecanlı değilsin, değil mi?"

Çekiniyorum. "Belli oluyor mu?"

"Bana göre öyle."

"Tanrım." Yüzümü elime yaslıyorum. "Kendime gelmemi söyle," diye fısıldıyorum. "Bunu istemek istiyorum."

"Ama sen istemiyorsun?"

Suçluluk duygusu mutluluğumu bir kez daha çalarken boğazımda bir yumru oluşuyor. "Kendinizi gerçekleştirmeyi bekleyen bir araba kazası gibi hissettiğiniz oldu mu hiç? Çarpışmada geleceği görebiliyorsunuz ama ona doğru sürmeyi durduramıyorsunuz?"

"Her gün."

Gülümsüyorum, onun sonsuz desteği için minnettarım. Anna beni cehenneme kadar destekler ve destekledi de. "Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

"Kendime gelmem lazım, o çok iyi bir adam ve beni gerçekten seviyor."

"Biriyle bir ömür geçirmek için bu yeterli değil, Chesk."

O haklı.

Gözlerimi kırıştırıyorum. "Neyse, sen ve ben gelecek hafta sonu Ibiza'dayız, bebeğim."

"Evet," diyor heyecanla. "Şansımız varsa orada hayallerimizdeki erkeklerle tanışacağız ve onlar büyük penisli ikizler olacak."

Bir kahkaha patlattım. "İkiz mi?" O da gülüyor ve ben margaritamdan bir yudum daha alıyorum. "İkizlerle ilgilenmiyorum, içmem gereken bir margarita var."

"Çok sarhoş olma, yalnızsın, unuttun mu?"

"Doğru, yalnızım." Gülüyorum. "Harika da hissettiriyor."

"Tamam, iyi eğlenceler. Seni seviyorum. Bye."

Bir içki daha sipariş edip kadehimi dudaklarıma götürüyorum ve havada duruyorum, Giuliano restoranın içinden bana doğru adım atıyor. Yüzündeki ifade öldürücü. "Ne yapıyorsun lan sen?" diye fısıldıyor masama geldiğinde öfkeyle.

Üzerinde mükemmel oturan siyah bir takım elbise ve krem rengi bir gömlek var, tıraş losyonunun kokusu etrafımda dolaşıyor.

Ne oluyor be?

Üzerimde yükseliyor, kahretsin, neden bu kadar güzel

kokmak zorunda, hiç yardımcı olmuyor.

"İçki içiyorum," diye çıktım. "Ne yapıyorsunuz?" "Gidiyoruz."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum." İçkimi yudumluyorum ve etrafıma bakıyorum, sinirliyim, adrenalinin sistemimde dalgalandığını hissedebiliyorum. "Beni yalnız bırak, Giuliano."

"Biz. Gidiyoruz," diye fısıldıyor öfkeyle.

Ona ters ters baktım. "Kulakların boyalı mı?"

Gözleri yuvalarından fırladı. "Beni kızdırma Francesca, gardiyanlarını atladığın için buraya gelip sana bakıcılık yapmak zorunda kalmayacak kadar meşgulüm."

"Gardiyanlarımı atladığımı nereden biliyorsun?" Şak diye söyledim.

"Marcel Marso seni ihbar etmem için beni aradı, işte böyle.

Sonunda bir işe yaradığı ortaya çıktı." Dehşet içinde ağzım açık kaldı.

Ne?

O hain, buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Belki de Anna onun hakkında haklıdır. "Kimse senden bana bakıcılık yapmanı istemedi." Rahat davranarak içkimi yudumluyorum; garson bir margarita daha getiriyor. "Teşekkürler, bir tane daha alayım lütfen."

Garson Giuliano'ya bakıyor, "Ne alırsınız efendim?"

"Gidiyor," diye çıktım. "İçkiye ihtiyacı yok."

Giuliano sandalyeyi çekip karşıma otururken kuru bir sesle, "Ben bir Blue Label viski alayım," diyor.

"O koltuk dolu," diye çıktım.

"Biliyorum. Benim tarafımdan." Masanın üzerinden bana ters ters bakıyor, ben de ona ters ters bakıyorum.

Aramıza bakan garsonun gözleri irileşiyor. "Ne?"

Giuliano ona ters ters baktı.

"Yok bir şey." Garson gülümsüyormuş gibi yapar ve bara doğru koşar.

Öfkemi dizginlemeye çalışıyorum, içkimi onun üzerine fırlatmamak için elimden gelen tek şey bu.

Kara gözleri benimkileri tutuyor. "Sana Roma'ya gelmemeni özellikle söylediğim halde neden korumalarını atladın?" diye homurdanıyor.

"Artık muhafız istemiyorum."

Masanın üzerindeki peçeteyi yeniden düzenliyor. "Pazarlık edilemez."

Gözlerimi deviriyorum. "Milano'ya, kız arkadaşının yanına dön Giuliano. Benim aksime, o senin emirlerini almayı seviyor... ve sırasını," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "İnan bana, burada oturup sana bakmak yapmak isteyeceğim en son şey."

Bunun eskiden tanıdığım adam olduğuna inanamıyorum, bir zamanlar sevdiğim güzel çocukla aynı gezegende bile değil.

Akıl sağlığımın lastiği koptu ve artık havalı bile davranamıyorum. "Annenin cenazesine seni bir arkadaş olarak desteklemek için geldim ve o zamandan beri bana pislik olmaktan başka bir şey yapmadın."

"Seni arkadaş olarak istemiyorum, yeterince arkadaşım var," diye tükürdü. "Ve küfretmeyi kes, bundan hoşlanmıyorum."

"İstediğim kadar sikiş diyeceğim ve aradığınız terim hayranlar."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Senin arkadaşların yok, Giuliano. Hizmetçilerin var."

Bana ters ters baktı.

"Maaş bordronuzda olmayan veya sikinizi yalamak için sırada beklemeyen bir arkadaşınızı söyleyin?"

İşte, al bunu. İçkimi zaferle yudumluyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

Suçluluk beni dolduruyor.

Çok uzak.

Bu çok kabaydı, bunu söylememeliydim. Lanet olsun, bu adam içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. "Sadece arkadaşın olmak istemiştin," dedim özür diler gibi.

"Senin olmak istemiyorum."

Ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Vay canına... ve işte burada.

Bir insan gençken sizi bu kadar çok severken, nasıl olur da sizden bu kadar tutkuyla nefret eder? Birden kendimi aşırı duygusal hissettim. Onu sinemada gördüğümünden beri

Cenaze töreninden beri her seçimimi, en çok da mükemmel bir adamla olan ilişkiyi sorguluyorum. Ve onun orada benden bu kadar nefret ederek oturması kalbimi kırıyor.

"Seni her gördüğümde.... Duygularımı incitiyorsun," diye fısıldıyorum.

Gözleri benimkileri tutuyor.

Gözlerimde aptal yaşlar oluşuyor, lanet olsun, neden bu kadar ağlak bir bebeğim? "Lütfen," diye fısıldıyorum. "Sadece... beni yalnız bırak."

Restorandaki insanlara bakıyor, kilometrelerce uzakta görünüyor. Ya da belki de sadece o durumdan kopuk ve ben değilim.

Her iki durumda da, sessizliği bir bıçak gibi kesiyor, sonunda konuşuyor. "Her şeyi bildiğini sanıyorsun... değil mi?"

"Bunu çözmek zor değil, değil mi?"

"Neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok Francesca." Öne doğru oturur ve sesini alçaltır. "Bir Ferrara kadınının kafa derisinin ne kadar değerli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Ha?

"Büyükbabanı öldürenler, babanı ve kardeşin Enrico'yu öldürenlerle aynı kişiler. Burada, Roma'da yaşıyorlar, yetkililer onların yanında, onlar tarafından işlenen tüm suçlar görmezden geliniyor."

Yüzüm düşüyor.

"Seni burada koruyamam," diye fısıldıyor. "Sen yürüyen bir hedefsin... ve beni ve adamlarımı buraya getirerek hepimizi tehlikeye attın. Çünkü senin aksine ben fark edilmeden gidemem, herkes benim kim olduğumu biliyor."

Gözlerim onunkileri ararken korku boğazımda düğümleniyor.

"Sana burada olamayacağını söylediğimde. Ciddiydim," diye öfkeyle homurdanıyor. "Ve yüzünde o kendini beğenmiş ifadeyle orada oturman..." diye devam ediyor.

"İçkiler," diye araya giriyor garson beceriksizce. Giuliano küskün bir şekilde arkasına yaslanır. "Teşekkür ederim."

Yüzümdeki kan çekilirken garsona bakıyorum, nutkum

tutulmuş.

Ne? Onu tehlikeye attım.

Aman Tanrım.

Restoranın kapısına doğru bakıyorum, aniden panikliyorum. Garson içkileri masaya bırakıyor ve kaçma ihtiyacım artarken masanın üzerindeki içkiye bakıyorum.

Garson bizi yalnız bırakıyor ve Giuliano dolu viski bardağını alıp tek seferde boşaltıyor.

"Neden bana söylemedin?" Fısıldıyorum.

Alaycı bir şekilde gülümsüyor, sanki ben bir aptalmışım gibi ve belki de haklı, çünkü şu anda kendimi tamamen aptal hissediyorum.

"Seni korkutmak istemedim ve bundan daha zeki olduğunu düşünmüştüm," diye yanıtlıyor.

Titreyen bir el ile içkimi elime alıyorum ve büyük bir yudum alıyorum.

"Kim olduğumuzu sanıyorsun

Francesca?" Ona bakıyorum, ne demek istediğinden emin değilim.

"Bizler İtalya'nın yeraltı tarihindeki en acımasız adamların torunlarıyız."

Midem bulanıyor.

"Kanımız bir ödüldür. Ölümümüz bir spor."

Sevgili babamı ve kardeşimi düşünüyorum, gözlerim yaşla doluyor.

"Asla... asla, bir Ferrara kadını Roma sokaklarında tek başına yürümemiştir. Neden gittiğiniz her yerde korumalarınız var? Gerçekten bunun sadece eğlence için olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bana söylemeliydin."

"Sana şimdi söylüyorum," diye tükürür.

Duvarlar etrafımı sarmaya başladığında panik içinde etrafıma bakıyorum. "Ne yapacağız?"

"Biz gidiyoruz." Hesap için elini kaldırır ve garson başını sallayarak hesabı almak üzere ortadan kaybolur.

Kokteylimi aldım ve tek seferde içtim. Telaşlıyım, yarı sarhoşum... tamam, belki de dörtte üçü sarhoş ve şimdi ölümüne korkuyorum.

Ölmek için kesinlikle çok genç.

"Biri bizi görürse ne olur?" Fısıldıyorum.

"O zaman sıçtık."

"Boku tanımlamak
mı?"

"Ölü ördek."

Gözlerim açıldı. "Ölü ördek becerdin mi?"

Sırıtıyor, sonra başını geriye atıp yüksek sesle gülmeden önce bir gülümseme patlatıyor.

"Bu hiç komik değil," diye fısıldıyorum onu masanın altından tekmelerken.

"Ölü ördek sikişi oldukça komik."

"Ciddi olur musun?" Kekeliyorum.

Garson hesapla geldi ve ben çantamı almaya gittim, Giuliano elini dur işareti olarak kaldırdı ve kartını uzattı.

Gözlerim ön kapıdan sokağa doğru kayıyor, dışarıda bizi mi bekliyorlar?

Silahlı adamlar görüyorum ve bizi bir arabanın bagajına doldurup ıssız bir yere götürüyorlar.

Beni öldürmeden önce tecavüz ederler mi?

Tanrı....

Adrenalin iyice yükselmeye başlıyor, korku beni ele geçirirken nabzımı kulaklarımda hissedebiliyorum.

"Buyurun." Garson sakince Giuliano'nun kartını ona geri verirken gülümsüyor. "İyi geceler."

"Teşekkür ederim." Giuliano ayağa kalkıyor, sandalyemi çekiyor ve elimi tutuyor. "Hadi gidelim." Restorana doğru yürüyoruz. Ön kapıdan çıkarken "Başını aşağıda tut," diye fısıldıyor.

Ne?

Başımı eğiyorum.

Olamaz, burada olduklarını sanıyor.

O kurşun Ben dışarı içine ve Sokak,
ve kaldırım insanlarla dolu.

"Siktir," diye

fısıldıyor. "Ne?"

Çenesiyle ileriye işaret ediyor; iki polis bize doğru yürüyor, birbirleriyle derin bir sohbete dalmışlar

Diğer.

"Bizi göremezler," diyor beni iki dükkânın arasındaki bir sokağa çekerken.

"Neden olmasın?" Beni hızla çekerken panik içinde kekeliyorum.

"Çünkü Lombardi'nin lanet maaş bordrosundalar."

Gözlerim ara sokakta geziniyor, karanlık ve çıkış yok. "Ne yapacağız?"

Hızla etrafına bakınıyor ve sonra beni duvara doğru itiyor. "Özür dilerim." Dudakları benimkileri alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Yüzlerimizi görmesinler diye seni öpüyorum."

Ahh.

Beni ö p e r k e n yüzümü ellerinin arasında tutuyor, beni duvara yapıştırırken dili hiç esir almıyor.

Gözlerim istemsizce kapanıyor ve bunun gerçek olmadığını biliyorum. Ama.... Oh.

Öpüşme şekli.

Ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Beni tekrar öpüyor ve bu sefer hiç direnmiyorum, onu geri öpüyorum.

Tüylerim diken diken olurken ellerim kalçalarına gidiyor. Öpüşmemiz derinleşiyor ve aramızdaki hava elektrikleniyor, kontrol için mücadele ederken nefesimiz kesiliyor.

Gözleri çırpınarak kapanıyor ve tekrar açıldığında onu görüyorum.

Eskiden sevdiğim adam, beni seven adam. O hala orada.

Francesca

DUDAKLARI boynuma iniyor ve elleri arkama gidip beni sert sikinin üzerine çekerken dişleri çeneme doğru ilerliyor.

Oh....

Sonra kopar, tüm kontrol.

Hayatımız buna bağıymış gibi öpüşüyoruz, aç ve istekliyiz.

Bir milyon yasak duygu meyvesini veriyor.

Sahip olamadığım adam.

Öpücükten çekildim ve başımı eğdim.

Karanlıkta duruyoruz, nefes almaya çalışırken alnımız birbirine değiyor.

Sessizlik aramızda asılı kaldı.

İkimizin de sahip olamayacağımızı bildiğimiz şeylerin pişmanlığı içinde kaybolduk... yapmamamız gereken şeylerin.

Ben kötü bir insanım.

"Sanırım gittiler," diyor sonunda.

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan tek bir kelime bile geçiremiyorum, çünkü ne söylersem söyleyeyim yanlış olacak.

Elimi tutup beni sokağa geri götürüyor ve köşeyi döndüğümüzde bizi bekleyen siyah Mercedes vagonu görüyoruz, kapıyı açıyor ve ben arkaya binyorum

arkamda kayıyor. Araba trafiğe çıkıyor ve ben şok içinde camdan dışarı bakıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

"Bu gece otelinize geri dönemeyiz," diyor monoton bir sesle.

Başımı sallıyorum, bakışlarım hala pencereden dışarı sabitlenmiş, vücudum hala onun yasak dokunuşundan karıncalanıyor.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa sizin için bir mağazadan aldırırım. Bu gece otelden ayrılmak çok riskli, sadece dikkat çeker," diye mırıldanıyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Çantamdaki telefonum çalıyor ve onu çıkarıp arayanın adını okuyorum.

Marcel

Kalbim sıkışıyor ve Giuliano'nun da ekranımdaki ismi okuduğunu görmek için ona bakıyorum. Gözleri vızır vızır geçen trafiğe dönüyor, kızgın ya da dalgın görünüyor ya da... Bilmiyorum bile.

Lanet olsun, bu büyük bir felaket, telefonumu sessize alıp çantama koyuyorum. Marcel'i sonra ararım.

Bu berbat bir şey.

Garip bir sessizlik içinde araba sürüyoruz ve sadece öpüşüyormuş gibi yaptığımızı ve bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyorum. Parmaklarımı hala karıncalanan dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum, tenim hala onun koyu renkli kirli sakalından dolayı yanıyor.

Gerçek gibiydi.

Uyarılma, olmaması gereken yerde zonkluyor ve utanç içimi dolduruyor. O benim kardeşim.

Yirmi dakika sonra bir yeraltı otoparkına giriyoruz, büyük metal kapılar yavaşça yükseliyor ve arka camdan bakmak için döndüğümde arkadan üç arabanın geldiğini görüyorum

Bizi takip eden insanlar mı var? Giuliano'ya bakıyorum, çelik gibi bakışları pencereden dışarı odaklanmış, tekrar ön tarafa dönüyorum, elbette var.

Daha önceki sözleri aklıma geldi. "Kanımız bir ödüldür. Ölümümüz bir spor."

"İyi akşamlar Bay Ferrara." Muhafızlardan biri başını sallıyor, adamların hepsi sessiz ve tetikte, bana karşı olduklarından çok farklılar ve Giuliano'nun demir yumrukla hükmettiği hissine kapılıyorum. Kimse onun huzurunda çizginin dışına çıkmaya cesaret edemez.

Asansöre biniyoruz ve en üst kata geldiğimizde asansör bir fuaye alanına açılıyor, Giuliano elini bir tarayıcının üzerine koyuyor ve kapılar açılıyor.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Benim evim," diyor geride durup içeri ondan önce girmeme izin verirken. Gözlerim kocaman daireyi tarıyor, Roma'yı tavandan tabana gören pencereleriyle son derece şık.

"Senin evin mi?" Eşarbımı çıkarıp kanepenin arkasına atarken kaşlarımı çatıyorum.

"Operasyonları dışarı taşımadan önce burada yaşıyordum." Başımı salladım ve etrafa baktım, çok etkileyiciydi.

Giuliano içeri giriyor ve geniş merdivenlerden çıkarak gözden kayboluyor. "Misafir odası bu tarafta," diye sesleniyor, beni kovuyor.

Oh....

Onu merdivenlerden yukarı ve büyük koridora kadar takip ediyorum. "Odanı gerekli malzemelerle doldurdum ama bir şeye ihtiyacın olursa araman yeterli."

"Teşekkürler." Etrafıma bakıyorum, yatak odası güzel, zengin ve lüks, egzotik sanat eserleri var.

"Kapıyı kilitli tutun."

Yüzüm düştü. "Birinin odama gelebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu isteyeceklerini biliyorum." Gözleri gözlerimi tutuyor ve birdenbire yatak odamdan kimi uzak tutmak istediği çok net bir şekilde ortaya çıkıyor.

Kendisi.

"Oh...oh...kay..." Kekeliyorum.

"İyi geceler, Francesca." Yatak odamdan çıkıp koridora doğru yürümeye başladı, ben de onu takip ettim.

"Giuliano."

Bana doğru döndü. "Evet."

"Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ama sessiz kalıyor, birbirimize bakıyoruz ve ona doğru olan çekim tarif edilemez. Konuşmamı beklerken gözleri gözlerimi tutuyor, söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, söyleyebileceğim tek bir kelime bile yok.

"Bu tasarım işini bitirebilmemin bir yolu var mı? Kariyerim için büyük bir iş, büyük bir otel zinciri ve bu ilk. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca sadece birkaç kez burada olmam gerekiyor ve geri kalan zamanda Paris ofisinden çalışabilirim. Roma'daki otel yenilendikten sonra bir daha buraya dönmek zorunda kalmayacağım ama bunu bitiremezsem başka bir ülkedeki bir sonraki otele geçemeyeceğim ve istifa etmek zorunda kalacağım."

"Çalışmak zorunda değilsin Francesca," diyor, sesi yumuşak, kandırıcı. Son zamanlarda benimle konuşma şeklinden farklı.

"Ama istiyorum, bu benim hayalimdeki iş. Bunu elde etmek için yıllarca çalıştım, bir kenara atmak istemiyorum." Gözlerim onu arıyor. "Bir çözüm bulabilir miyiz... Sadece birkaç hafta."

Ağır ağır nefes veriyor. "Ne yapabileceğime bakacağım." Orantısız bir gülümsemeyle başımı sallıyorum, "Teşekkürler."

Karanlık salonda tek başımıza birbirimize bakıyoruz. Hava aramızda dolaşıyor ve hala orada.

Somut bir varlık gibi, aramızda hissedebiliyorum. Hesaba katılması gereken bir güç.

"Onunla evlenme," diye mırıldanıyor. "Neden evlenmeyeyim?"

"Çünkü senden yapmamamı istedim."

Birbirimize bakarken kalbim sıkışıyor ve sonra başka bir şey söylemeden dönüp aşağıya doğru kayboluyor.

Salon.

Odama geri dönüyorum ve o lanet kapıyı kilitliyorum.

Giuliano

Merdivenlerden olabildiğince hızlı iniyorum, kravatımı keskin bir çırpıda gevşetiyorum.

Mesafe.

Acil olarak.

Onu yatağa atmadan ve beni kızdırdığı için cezalandırmadan önce biraz mesafe yaratmalıyım.

Kalbim hızla çarparak oturma odama giriyorum ve doğruca bara gidiyorum, bir bardağı buzla dolduruyorum ve sonra viskiyi o kadar hızlı döküyorum ki kenarlardan taşıyor.

Başımı arkaya eğdim ve tek seferde indirdim.

Camı tekrar kapatıyorum ve benimle alay eden merdivene bakıyorum.

O benim evimde.

On uzun yıldır hayalini kurduğum kadın burada.

Ve ona sahip olamam.

Sikeyim.

Bardağımı yeniden dolduruyorum ve tekrar boşaltıyorum, yemek boruma kadar inen yanmayı hissederken irkiliyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken titrek bir nefes alıyorum. Aletimdeki nabız amansız ve beni ara sokağa geri götürüyor, bana onun öpücüğünü hatırlatıyor.

Dudaklarının yumuşaklığı, onu kollarımda hissetmek.

Bana hissettirdikleri.

Pişmanlık içinde

gözlerimi kapatıyorum.

Eğer berbat bir durum varsa, o da budur.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve tekrar merdivenlere bakıyorum.

Sadece bir kere.

Kimsenin haberi bile olmazdı.

Kes şunu.

Kadehimi dolduruyorum ve balkona çıkıp oturuyorum. Roma'nın parıldayan ışıklarına bakıyorum ve bir puro yakıyorum, viskimi yudumluyorum ve uzun bir nefes çekiyorum.

Bu asla olmayacak. Ben

sadece.... Hayır.

Sakin oraya gitme.

Bir saat sonra içeri girdiğimde Francesca'nın kaşmir atkısının kanepenin üzerinde durduğunu görüyorum ve hiç düşünmeden onu alıp yüzüme doğru kaldırıyorum.

Yumuşak ve sıcak... Onun gibi kokuyor.

Kan vücuduma hızla hücum ediyor ve tekrar derin nefes alıyorum, sikim kalınlaşıyor.

Merdivenlere bakıyorum, orada ne yapıyor? Üzerinde kıyafet var mı, bacakları açık mı? Onu çıplak ve üstümde görüyorum, bacaklarını açmış, sikime biniyor, ben onu pompalarken iri göğüsleri zıplıyor.

Islak ve kremi olurdu, şişmiş ve I....

Sadece bir kere.

Derin bir nefes alıyorum ve sikim ön boşalmayı serbest bırakırken ürperiyorum, siktir.... Sadece eşarbındaki kokusundan bile boşalabilirdim.

Transa geçmiş bir zombi gibi merdivenin dibine kadar yürüyüp yukarı bakıyorum.

Tadı nasıl? Kendimi onun bacaklarını geniş tutarken hayal ediyorum, ayakları omuzlarıma dayanıyor.

Bir adım atıyorum, bir adım daha atıyorum.

Onun kıcı.... Onun kıcını hiç sikmedim.... Bahse girerim gergin ve sıkıdır, kendimi ona binerken hayal ediyorum

Arkadan kayganlaştırıcının sesi gelirdi, saçları çılgına dönerdi ve bunun için çok ateşli olurdu. Onu tekrar kıracaktım.

Bütün gece ona binerdim.

Üç adım daha atıyorum.

Kendimi onun ağzını sikerken hayal ediyorum, yüküm onun büyük dudaklarına damlıyor. Amcığı benim için kremi ve şişmiş, sikim titriyor, sadece hayal ederek patlamak üzereyim.

Ona ihtiyacım var.

Aletim ağrıyor ve eve çağrılan bir zombi gibi yavaşça merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Kapısının önünde durdum ve kapısına baktım.

Zonk... zonk... zonk aşağıya doğru nabzım atıyor. Eşarby kaldırıp derin nefes alıyorum ve sikim sertçe titriyor.

Ben de geleceğim.

Takım elbise pantolonumun fermuarını açıp sikimi elime alıyorum, kapısı yüzümden milimetre uzakta. Kalın uzunluğumu sertçe okşuyorum, ucu kapıdaki ahşabı sıyrıyor ve ön boşalmam gereken yere bulaştığında derin nefes alıyorum. Çaresizce ihtiyacım olan şeyin kanıtı.

Francesca.

Beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum, çok kadınsı, çok aç.

Çok özledim.

Vuruşlarım gittikçe s e r t l e ř i y o r , canımın yanmasını istiyorum.

Onu bu kadar çok istediğim için kendimi cezalandırıyorum.

Eşarby üzerindeki kokusunu içime çekiyorum ve kontrolümü kaybederek kapısına doğru sertçe üflüyorum.

Sessizce nefes alıyorum, kalbim çok sert atıyor, tenim terden buğulanıyor.

Tiksindim, benim alın düşer ileri için kapıya yaslanmış. Çok yakın ama dünyalar kadar ayrı.

Yaşayan bir cehennemdeyim.

Sana ihtiyacım var.

"Yakında gitmeye hazır mısınız?" Ben soruyorum.

"Beni otelime geri götürmenin bir sakıncası olmadığına emin misin? Beni başka biri götürebilir, rahatsızlık vermek istemem," diye yanıtlıyor Francesca. Üzerinde banyosunda asılı duran beyaz bir bornoz var, uzun siyah saçları tepesinde dağınık bir topuz yapmış ve oldukça dağınık görünüyor.

Nefes kesici.

"Tabii ki hayır." Ona bakmam gerekenden daha uzun bir süre bakıyorum ve sonra gözlerimi kaçırıyorum. "Sen hazır olduğunda ben de gitmeye hazırım," diye mırıldanıyorum kendime bir fincan kahve yaparken.

Bok gibi hissediyorum, sadece dokuz dakika uyudum. Onun üst katta, yatakta yalnız olduğunu düşünmek yeni bir işkence seviyesiydi.

Taşaklarım bütün gece ağrıdı.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Teşekkürler." Dönüp koridorda yürüyor ve ben alt dudağımı ısırırken arkasından bakıyorum, tamam mı.... Kes şunu.

Kendine gel. Hemen şimdi.

On dakika sonra dün gece giydiği şık siyah elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla beliriyor, bu harika.

Tıklama tuzağı gibi.

Keşke bir çöp torbası ve goril maskesi taksaydı. Kocaman bir bekaret kemerinin de zararı olmazdı.

Göz teması kurun, gözlerine bakın. Aşağı bakmayın.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor.

Ben hiç!

**"Uh-huh." Koridorda n kapıya doğru yürüyorum.
Beni takip ediyor ve asansöre biniyoruz, dümdüz
Önüme bakıyorum ve sessiz kalıyorum.**

Eğer konuşmazsam, pislik olamam.

**Bu yapmamalı işemek Ben kapalı o O
taşındı Bensiz devam ediyor, ama siktir et,
ediyor.**

**"Bugün işiniz kaçta bitecek?" Aşağı inerken
sordum.**

"Yaklaşık iki."

**"Hangi otel zinciri?" "The
Remington."**

**Kaşlarımı attım. "Daha önce hiç
duymadım mı?" "Küçük, lüks bir butik
zinciri."**

**"Tamam, uuşunuzu ne zaman ayarlamamı
istersiniz?"**

**"Umm, bilmiyorum, yaklaşık
beş?" "Paris'e mi?"**

**Bana bakıyor ve gözleri benimkileri tutuyor.
Asansörün kapıları açılır ve o an bozulur. "Evet,
Paris," diye yanıtlıyor.**

Ona geri dönecek.

**"Peki," diye çıkıştım, adımlarımı hızlandırdım ve
fuayeye doğru yürüdüm.**

**Tabii ki öyle, ne de olsa onun nişanlısı. Binadan
ıkarken kanımın kaynamaya başladığını
hissediyorum. Onun için arabanın kapısını açıyorum,
o biniyor ve ben de kapıyı arkasından çarpıyorum.
Yanına bile yaklaşamıyorum, şimdi onunla gidersem
patlayacağımı ve sylememem gereken şeyleri
söyleyeceğimi biliyorum.**

Tüm pisliklerin pisliği.

Bu kadın beni deli ediyor.

**şoförüne dönüyorum. "Francesca'yı oteline geri
götür ve sonra da işe kadar ona eşlik et lütfen. Bugün
onunla birlikte tam bir ekip istiyorum."**

"Evet, efendim."

Camını indiriyor ve bana bakıyor. "Sen gelmiyor musun?"

"Hayır."

"Öğleden sonra seni görebilecek miyim?" diye soruyor umutla. "İşlerim var," diye yalan söylüyorum.

"Oh...."

"İyi günler dilerim." Arabanın tavanına vuruyorum ve ona bir kez daha bakmama gerek kalmadan dönüp binaya geri dönüyorum.

Asansöre yürüyorum ve ofisimi arıyorum.

"Hey, patron."

"Merhaba Marcus, benim için bazı bilgiler toplamamı istiyorum, lütfen."

"Tabii ki."

"Remington oteller zincirinin sahibinin kim olduğu hakkında bir şey bulabilir misiniz?"

"Tamam. Nerede?"

"Küreseller, spesifik bilgilerden emin değilim ama Roma'da bir otelleri olduğunu biliyorum."

"Hallediyorum patron." "Bir sorun mu var?" diye sormadan önce telefonu kapatıyor.

"Hayır. Francesca şu anda onlar için çalışıyor, sadece onun güvende olduğunu bilmem gerekiyor."

"İyi fikir."

"Tamam, bana geri dön."

"Elbette."

Asansörün kapıları açılıyor ve dışarı çıkıp daireme geri dönüyorum ve doğruca Francesca'nın uyuduğu yatak odasına gidiyorum. Hiç düşünmeden üzerinde uyuduğu yastığı elime alıyorum ve derin derin içime çekiyorum, kokusu duyularıma hücum ederken gözlerimi kapatıyorum.

Yumuşak ve tahrik edici, yukarıdan gelen bir anı gibi.

Bunu tekrar tekrar yapıyorum... ve sonra ne yaptığımı fark ediyorum, tiksiniyorum. Yastığı duvara fırlatıyorum.

Senin sorunun ne? O senin kız kardeşin.

Seni hasta herif?

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve hışımla aşağıya iniyorum, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken bir telefon daha ediyorum, buradan siktir olup gitmem gerekiyor.

"Hey patron."

"Bu öğleden sonrası için uçakları ayarlayın lütfen." "Çoğul olarak uçaklar mı?"

"İki. Biri Paris'e, diğeri Milano'ya."

Francesca

"Balo salonunun zemin alanını şimdi ölçebilir misiniz lütfen?" Son ölçtüğümüz odanın detaylarını karalarken asistanıma soruyorum.

Bay Carballo bugün bana nazıkçe iki asistan atadı, onlar otelin tam zamanlı tamircileri ve bugün benim için fırtına gibi ölçüm yapıyorlar. Planların üzerinde kat alanı olduğunu biliyorum ama her ayrıntıyı üç kez kontrol etmek istiyorum.

"Elbette."

"Bayan Ferrara." Arkamdan derin bir ses duydum.

Bir adam görünce irkilerek döndüm. "Evet, merhaba."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve elimi sıkmak için elini uzatıyor. "Dominic Russo."

"Merhaba." Gülümsedim, şaşırdım, kim bu yakışıklı?

Ne kadar yakışıklı olduğunu çok iyi bildiği için gülümsüyor. Otuzlu yaşlarının başında olmalı ve kıvrıcık siyah saçları var. İri mavi gözlü ve yapılı.

"Sevgili Francesca," diyor derinden gelen bir ses, içeri giren Bay Carballo'yu görmek için dönüyorum. "Merhaba, Bay Carballo."

Elini adama doğru uzatır. "Operasyon müdürümü takdim edebilir miyim; bu Dominic Russo. Dominic, bu Francesca Ferrara, Paris'ten baş tasarımcımız."

"Merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Aynı şekilde," diye cevap veriyor, gözleri benimkileri olması gerekenden daha uzun süre tutuyor.

Hmm....

Bay Carballo, "İkinizin tanışmasını istedim, Dominic buradan sonra çoğu şeyle ilgilenecek, Francesca," diyor.

"Oh, tamam." Şaşırarak gülümsedim.

"Kendisi otel zincirimizin CEO'su ve siz de onunla yakın çalışacaksınız."

"Harika." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Kahretsin... Roma'ya sık sık gelemeyeceğimi ona şimdi mi söylesem sonra mı?

"O zaman sizi yalnız bırakayım." Bay Carballo ikimizin arasında gülümsüyor. "Dominic her konuda bilgilendirildi ve dün birlikte geçirdiğimiz günden sonra Francesca, senin tasarımına ve konseptlerine inancım tam."

"Teşekkür ederim." Aklımdan bir düşünce geçiyor, "Ofisiniz burada mı, Bay Carballo?"

"Hayır, binada değil ama üst kattaki çatı katında sık sık kalıyorum, birkaç gündür buradan ayrılmadım."

"Oh." Gülümsüyorum, çalışkan olmasını seviyorum.

Kapıya doğru yönelirken "Hoşça kalın," diyor.

"Güle güle."

Tekrar çizim defterime bakıyorum, Dominic'le aramda garip bir sessizlik oluşuyor, belki de sadece yakışıklı olduğu ve benim bunu bildiğimi bildiği içindir.

"Bu iş süresince Roma'ya taşınacak mısınız?" diye soruyor.

Kahretsin.

"Hayır, ne yazık ki taşınamam." Bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Şu anda devam eden birkaç işim var." İtalya'ya hiç gelmediğimi düşünmesini istemiyorum. "Ve Milano'da çok bulunuyorum."

"Bu mükemmel."

"Neymiş o?"

"Milano'da yaşıyorum, orada görüşebiliriz."

"Gerçekten mi?" Gülümsedim, aman Tanrım, bu çok daha kolay. Dairemde kalabilir ve işi oradan yürütebilirim.

"Bu mükemmel olur."

"Yani?" Ellerini mutlu olmuş gibi havaya kaldırıyor. "Bana da uyar, o zaman toplantılarımız için Roma'ya gitmek zorunda kalmam. Ölçüleri ya da neye ihtiyacınız varsa bugün alırsınız ve haftaya Milano'da devam ederiz."

"Harika." Gülümsedim, Tanrı'ya şükür. Sorun çözüldü. Giuliano artık benim için endişelenmek zorunda kalmayacak.

Arabam piste yanaştığında uçağı bekleyen iki siyah araba daha gördüm.

O burada mı?

Giuliano arka koltuktan inip arabasına yaslanarak beni beklerken midemde küçük bir takla atıyor.

Geldi.

Koyu gri bir takım elbise giyiyor, siyah saçları biraz dağınık, yontulmuş çenesi güzel yüzünü vurguluyor. Uzun, karanlık ve yasak.

Giuliano Ferrara'nın nefes kesici derecede yakışıklı bir adam olduğu inkar edilemez.

Arabam durdu ve Giuliano kapımı açmaya gitti ve kalbim göğsümde takla attı.

Bütün gün onu düşündüm.

"Merhaba," diyor derin sesiyle.

"Merhaba." Ona usulca gülümsüyorum, elimi tutuyor ve arabadan çıkmama yardım ediyor.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor.

"Güzel." Çekingen bir şekilde gülümsüyorum, başımı döndürüyorum. "Seninki nasıldı?"

İri kahverengi gözleri benimkileri tutuyor. "Güzel."

Uçağın motorunun sesi yüksek ve etrafımızda belli bir mesafede duran adamlar var ama rüzgâr saçlarımı savururken sadece onu görebiliyorum.

Birbirimize bakıyoruz ve aramızdaki hava söylenmemiş kelimelerle dolu.

Söylenecek çok şey var ve hiçbirinin gün ışığına çıkmaması gerektiğini biliyorum. "Oraya vardığımda seni ararım," diyorum umutla.

"Yapma."

Gözlerim onunkileri arıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bana Marcel'le evlenmememi söylemesi hakkında konuşmak istiyorum. "Ne dediğin hakkında...."

"Unut
gitsin."
Yüzüm
düştü.

Birbirimize bakıyoruz. "Zaten bir önemi yok... değil mi?" diyor usulca.

Boğazımda bir yumru var.

Bu bir veda.

"Seni tekrar görmek gerçekten çok güzeldi Jules. Seni çok özledim."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor.

"Bana bakmaya geldiğin için teşekkür ederim." Eğildim ve ona sarıldım. "Gerçekten minnettarım."

Elleri iki yanında, duygusuz bir şekilde duruyor. "Sarıl bana," diye fısıldıyorum kulağına. "Lütfen."

Kollarını bana doluyor ve birbirimize sıkıca sarılarak kucaklaşıyoruz.

Kollarımda çok güçlü ve uzun duruyor ve lanet olsun, onu bırakmak istemiyorum.

Yine mi?

Elimi bıraktı ve benden uzaklaştı. "Gitmen gerek."

Gülümsüyorum, onun yanındayken böyle davrandığım için utanıyorum. "Güle güle." Dönüp uçağıma doğru yürüyorum ve merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

"İyi günler Bayan Ferrara," diyor kaptan. "İyi günler." Gülümsemeye zorladım.

"Bu taraftan." Hostes gülümsüyor. Onu takip ediyorum ve cam kenarındaki koltuğa oturuyorum.

Siyah Mercedes vagona bakıyorum ve onun arka koltukta olduğunu biliyorum.

Ona koşmak ve beni aşık olabileceğimiz zamanlara geri götürmesi için yalvarmak istiyorum.

Ama yapamam... çünkü o yapamaz.

Hostes uçağın kapısını kapatıyor ve hava geçirmez mührün s e s i gözlerimi yaşartıyor.

Bu çok son.

Uçak pistte yavaşça ilerlemeye başladı ve ben gözlerimdeki yaşları sildim.

Güle güle, aşkım.

Tekrar görüşmek üzere.

Kapının zilini çaldım.

Giuliano'dan ayrılalı dört saat oldu. Ama ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Asla birlikte olamayacağımızı biliyorum ve bu sorunun asla çözülemeyeceğini anlıyorum.

Ama bu hayatta, kocama karşı her şeyi tüketen bir sevgi hissetmek istiyorum... ve ne yazık ki, Marcel'le buna sahip değilim.

Keşke bilseydim.

Son birkaç gündür ondan uzakta olmak korkularımı gerçeğe dönüştürdü.

Onu özlemedim.

Hem de hiç.

Giuliano'yu özledim. Alt katta uyurken.

Fransa'ya giderken yol boyunca sessizce ağladım çünkü uçaktaki her dakika ondan biraz daha uzaklaşıyordum.

Bu doğru değil ve Marcel'in gitmesine izin vermeliyim ki onu sevmeyi hak ettiğı kadar seven birini bulabilsin.

Benim büyük aşk hikayem yürümedi ama Marcel'inkinin yürümesini istiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum.

Bir yalanı yaşamak zorunda kalmaktansa hayatımın geri kalanında bekar olmayı tercih ederim.

Artık bunu yapamam.

Kapı açılır ve Marcel'in yüzü görünür. "Selam."
Gülümsüyor.

"Merhaba." Hüzünle gülümsedim. "Konuşmamız gerek."

Giuliano

Karanlıkta tavana bakıyorum, gecenin bir yarısı ve oda sessiz ve hareketsiz.

Aramadı.

Umursamamalıyım ve bunun bir önemi olmamalı.

Kendimi sürükleyerek yatağın kenarına oturuyorum ve ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum.

Bok gibi hissediyorum.

"Neyin var?" Amber arkamdan fısıldıyor.

Yatağımdaki çıplak kadını görmek için dönüyorum, güzel ve hayranlık uyandırıcı, istemem gereken her şey. Uyku hapi işe yaramadı, elimi kalçasında gezdiriyorum. "Bir şey yok meleğim. Uyumaya devam et."

Francesca

Tam altıda restorana giriyorum ve Anna'nın arka taraftaki bir masada oturduğunu görüyorum, ona gülümseyip el sallıyorum ama yaklaştıkça ağladığını görebiliyorum.

"Selam." Yanındaki koltuğa kayarken gülümsedim.
"Neyin var?"

"Frank'le aramızdaki her şey
bitti." Yüzüm düştü. "Ne oldu?
Neden?"

"Dün gece yataktaydık, tuvalete gitmek için kalktı ve telefonuna bir mesaj geldi." Dirseklerini masaya dayayarak gözlerini ovuşturuyor.

"Ne tür bir metin?"

"Dün gece seni özledim, buraya gel." yazıyordu.

Şok içinde ağzım açık kalıyor. "Ne dedi o?"

"İlk başta inkar etti. Postaya gidiyordum ve ağlıyordum, bir şeyler olduğunu biliyordum."

Onu dikkatle izliyorum.

"Eve gitmeme izin vermedi, hayatının aşkı olduğumu ve ondan hoşlanan biri olduğunu söyleyip duruyordu ama hiçbir şey olmamıştı."

Dinlerken şarap şişesinden iki kadehimizi dolduruyorum.
"Evet, tamam."

Ağır ağır nefes veriyor. "Ben de kaldım." "Onunla yattın mı?"

Gözlerini deviriyor ve bunun evet anlamına geldiğini biliyorum.

"Her neyse, bir gecede tüm uyarı işaretlerini düşünmeden edemedim, anlıyor musun?"

"Şüpheliydin." Şarabımı yudumluyorum. "Ve iyi bir nedenin de vardı," diye ekliyorum.

"Bu sabah kalktım ve ona birlikte kalabileceğimizi ama mesajı gönderen numarayla aralarındaki mesajları okumak istediğimi söyledim. Bütün gece onunla birlikteydim ve henüz suçlayıcı herhangi bir şeyi silmek için yalnız zamanı olmadığını biliyordum."

"İyi düşünmüşsün."

"Ve eğer bana hemen oracıkta göstermezse, bir şeyler sakladığını biliyordum."

Kadehimi ona kaldırıyorum.

"Doğru." Gözyaşları içinde yüzünü buruşturuyor.

"Ah bebeğim," diye fısıldıyorum onu kucağıma çekerken. "Ne oldu?"

"Bana telefonunu göstermedi," diye fısıldıyor, "Sonra ona bana karşı dürüst olursa bu işi çözebileceğimizi söyledim. Gerçeği bilmezsem devam edemeyeceğimi çünkü ona bir daha asla güvenemeyeceğimi söyledim." Gözlerindeki hüznü yaşları siliyor.

Benim de gözlerim doluyor, onun incindiğini görmekten nefret ediyorum. "Ne oldu?"

"Sonunda itiraf etti, onunla işte tanıştığını ve daha önce tanıştığı herkesten çok farklı olduğunu, İskandinav olduğunu söyledi."

"Sarışın," diye fısıldıyorum korkuyla. "Sarışın pornosu izliyordu, değil mi?"

"Ve o...." Kendini toparlarken duraksıyor. "Sadece onunla yatmak istediğini ve aralarında hiçbir duygu olmadığını, beni sevdiğini söyledi."

Gözlerimi kısıyorum. Lanet olası pislik.

"Bunu ne zamandır yapıyor?"

"Bana söylemedi, sadece bir kez olacağına söz verdi."

"Bir kere çok fazla," diye soluyorum, çileden çıkmış bir halde. Başımı arkaya yatırıp şarabımı yudumluyorum. Bir insan Anna'yı nasıl aldatabilir, o dünyadaki en güzel, en tatlı kadın.

Erkekleri siktir et, hepsinden nefret ediyorum.

Ben onu izlerken ağlıyor. "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Bana telefonunu göstermedi."

"Bu da yalan söylediğini kanıtlıyor, sadece bir kez değildi." "Biliyorum." Utanmış gibi gözlerini deviriyor.

"Ben sadece biliyor musun?"

"Biliyorum, tatlım." İç çektim.

"Ona bittiğini söyledim. Benimle bir daha asla iletişime geçmemesini söyledim ve o da ağlayıp zırlayarak bunu bana yıkmaya çalıştı, yatak odasında yeterince maceracı olmadığımı ve bunun sadece yaşadığı bir evre olduğunu söyledi."

Gözlerimi deviriyorum. "Bitti mi?"

Başını sallıyor, gözleri yine yaşlarla doluyor. "Beni aldatan biriyle uzun vadeli bir geleceğe nasıl sahip olabilirdim ki? Birini aradı ve gidip onunla buluştu, seks yaptı ve sonra bana aşkını itiraf ederek geri döndü. Ona bir daha nasıl güvenebilirim?"

Şarap bardağını alıp ona uzatıyorum. "Özellikle de itirafı dürüst bile olmadığı için."

"Kesinlikle," diye mırıldanıyor kuru bir sesle, kadehini benimkiyle tokuştururken.

"Marcel'den ayrıldım."

"Kahretsin." Yüzünü buruşturdu. "Bunun olacağını biliyordum." "Biliyor muydun?"

"Evet, nişanlı olduğun için en ufak bir heyecan duymuyordun."

"Tanrım." Ağır ağır nefes veriyorum. "Öyle olmalıydım." "Biliyorum, o çok güzel."

"Benim neyim var böyle? Üzüntüyle omuz silkiyor.

Bir süre oturup boşluğa bakıyoruz, ikimiz de kendi iç karartıcı düşüncelerimizde kayboluyoruz.

"Belki de İtalya'daki evimize taşınmamızın zamanı gelmiştir" diyor.

"Belki." Bir an düşündüm. "Tanrı'ya şükür bu hafta sonunu iple çekiyoruz."

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"İbiza," diyorum.

"Oh." Gözleri genişliyor. "Bunu tamamen unutmuşum."

"Bu hafta sonu ne yapmalısın biliyor musun?" Ona söyledim. "Ne yapmalıyım?"

"Tüm zamanların en ateşli İspanyol erkeğini becermelisin." Sırıttıyor.

"Ve arkadaşı," diye ekliyorum kadehimi onunkıyla tokuştururken. "Ve diğer arkadaşı, bu konuda. Pazartesi günü geldiğinde, o aptal Frank'i hatırlamayacaksın bile, o senin üç sevgili arkada olacak." Şarabımı yudumluyorum. "Ve... görünüşe göre İspanyol erkeklerinin büyük penisleri var."

Kıkırdıyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. "Sensiz ne yapardım, Chesk?"

"Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın."

"Buraya sık gelir misin?" Dominic'e gülümsüyorum.

"Evet, burası Milano'daki favori restoranlarımdan biri. Sakın bana gitmediğini söyleme?"

"Yapmadığımı söylemiştim." Omuz silktim, "Bakalım her şey olduğu gibi mi?"

Arsız bir gülümsemeyle gözlerini genişletiyor. "Güven bana, öyle."

Bütün sabah iş yerinde Dominic bu restoranın nasıl bomba olduğunu anlattı. Sonunda pes ettim ve hızlı bir öğle yemeği için buraya geldik.

"Siparişinizi alabilir miyim?" diye sorar garson kız.

Dominic içki menüsünü açar. "Biraz şarap alalım."

"Çalışıyoruz," diye hatırlatıyorum ona. "Sus, bir bardaktan bir şey olmaz."

İçki menüsünü incelerken gülümsüyorum. "Bir bardak St Henri Shiraz alayım lütfen."

"Hmm, kulağa hoş geliyor, ben de aynısından alacağım." "Yemeğinizi sipariş etmeye hazır mısınız?" diye sorar.

"Evet, salata ve ızgara balığı alayım lütfen." Ona menümü geri verirken gülümsüyorum.

"Ben linguini alacağım."

Garson kız gülümser ve ortadan kaybolur.

Dominic'in dikkati bana geliyor. "Bana kendinden bahseder misin?"

Omuz silkiyorum. "Anlatacak pek bir şey yok."

Bu garip, bu sıradan öğle yemeği kesinlikle randevu gibi hissettiriyor. "Bekar mı, evli mi, dul mu?" diye şaka yapıyor.

Gülüyorum. "Dul değilim... ama evliyim," diye yalan söylüyorum, yani yalan sayılır ama kesinlikle piyasada değilim.

"Ah, kim bu şanslı adam?" "Belki de o kadar şanslı değildir."

"İçkileriniz," diyor garson kız iki kadeh şarabı önümüze koyarken.

"Teşekkür ederim," diyorum ve bir yudum alıyorum.

"Hmm, bu çok lezzetli."

Dominic seksi bir gülümsemeyle onun eline yaslanıyor. "Bana her şeyi anlat."

"Umm." Kaşlarımı çatıyorum, keşke bu kadar kolay olsaydı, ne kadar zamanın var? Güzel bir adamdan ayrıldım çünkü yapmamam gereken kötü bir adamı arzuluyorum ve şimdi doğrudan cehenneme gidiyorum çünkü öpüştük ve tüm haftayı Pornhub'da iki başka kadını becerirken onu izlerken mastürbasyon yaparak geçirdim.

Siktir... kulağa çok kötü geliyor... kimi kandırıyorsun, çok kötü.

En kötüsü.

Benim neyim var böyle? Bu durum çok boktan.

"Umm." Duraksadım. "Bilmiyorum, Paris'te yaşıyorum ve...." Yukarı bakıyorum ve yüzüm düşüyor.

Giuliano burada, yanında iki adam var ve sanki işlerini yeni bitirmişler de restorandan çıkıyorlarmış gibi görünüyorlar, şöyle bir bakıyor ve beni görünce olduğu yerde duruyor. Gözleri gözlerime takılıyor, dili dışarı fırlıyor ve kızmış gibi alt dudağının üzerinde geziniyor ve hiç tereddüt etmeden yanıma geliyor. "Merhaba."

"Giuliano, merhaba,"
diye kekeliyorum.
Kahretsin. Lanet olsun.
Lanet olsun.

"Oturmamın sakıncası var mı?" diye soruyor ama ben cevap veremedim o çoktan boş koltuğa oturmuş oluyor. Arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor ve boş gözlerle masanın karşısındaki Dominic'e bakıyor.

Kibir kişileşmiş.

"Kimsin sen?" Giuliano ona sorar.

"Bu Dominic," diye cevap veriyorum endişeyle. "Biz çalışıyoruz...."

Elini kaldırıp sözümü kesti, gözleri hâlâ zavallı Dominic'in üzerindeydi. "Ona bir soru sordum. Bırak cevaplasın."

"Ah...." Dominic'in yüzünde bir kaş çatma izi belirir, tamamen korkmuştur.

Giuliano, işaret parmağı ile başparmağı arasında bir kredi kartı tutuyor, kartın alt kısmı masanın üzerinde dururken parmaklarını kartın üzerinde kaydırıyor ve ardından kartı çevirip cevap beklerken aynı işlemi tekrarlıyor.

"Ben Dominic Russo."

Giuliano'nun gözleri onunkileri tutuyor.

"Kartvizit?" "Üzerimde yok."

"Garip... Cüzdanınızda kartvizitiniz yok mu?"

Dominic meydan okumayı kabul edercesine gülümsüyor. "Bu bir öğle yemeği randevusu, iş görüşmesi değil. Adın ne senin?"

Gözlerim açılıyor ve içkimi alıp yudum yudum içiyorum.
Hay sikeyim.

"Giuliano Ferrara." Gözleri Dominic'in gözlerini tutuyor.
"Öğle yemeği randevusu, ha?"

Sahte bir kahkaha attım. "Haha, zor, çalışıyoruz. Bu sadece öğle yemeği. Randevu değil. Öğle yemeği, yemek." Yardım edin.

Etrafta en yakın çıkışı aramaya başlıyorum, bu iş kötü bitecek, kötü bitecek derken Dominic'in öldürölmek üzere olduğunu kastediyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Yani Francesca ile mi çalışıyorsun?" "Evet."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Giulio...." Sorgulamayı kesmeye çalışıyorum.

Soğuk gözleri kapa çeneni dercesine bana bakıyor. Hay aksi. Şaraptan bir yudum daha alıyorum.

Garsonun dikkatini çekmeye çalışıyorum. Tekila getir, kaltak.

Stat.

Hepsini.

"Francesca'nın yenilediğı otel zincirinin CEO'suyum."

"O şirketin sahibi kim?" Giuliano karşılık verir.

"Bayan Benedict."

Kaşlarımı çatıyorum, ha? Bay Carballo'nun sahibi olduğunu sanıyordum. O sadece müdür falan olmalı.

"Özür dilerim." Dominic kaşlarını çatı. "Sen kimsin ve neden bu kadar kabasın?"

Giuliano, soğuk gözleri Dominic'inkileri tutarken parmaklarını kredi kartının üzerinde kaydırıyor.

Yüzü duygusuz, onu daha önce hiç b ö y l e görmemiştim, benim için bile korkutucu.

"Ben seni izleyecek biriyim." "Bu ne anlama geliyor?" Dominic kaşlarını çatar.

"Bunun anlamı... ona dokunursan lanet olası ölü bir adam olursun," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde, soğuk gözleri Dominic'e dik dik bakıyor ve sonra başka bir şey söylemeden ayağa kalkıp restorana doğru yürüyor.

Oh Tanrım....

Pislik.

Dominic onun gidişini izlerken kaşları havaya kalkıyor.

"Kimdi o?"

Gökyüzü kıpkırmızı olur, öfke ve utanç bir arada yaşanır.

"O benim kardeşim."

Bir pisliği arzulamanın tek bir iyi yanı var... hiçbir şey, bu apaçık bir yalandı. Durumumla ilgili iyi olan hiçbir şey yok.

Cehennem dünyasındayım.

Ara sokaktaki o lanet öpücükten beri tek düşünebildiğim Giuliano Ferrara. Sabah, öğlen ve gece.

Yüzümü tutuşu, gözlerini kapatışı, kollarında hissettiklerim.

Ruhumda yakıcı bir soru var, eğer beni öpmek için hareket ederken içimde bu kadar tahrik olabiliyorsa, beni gerçekten istese nasıl olurdu?

Onun ve iki kızın o lanet pornosunu izleyip duruyorum, keşke ben olsaydım diyorum, tabii toplu tecavüz kısmını değil. Onu asla paylaşmam.

Neden kendimi bu duruma soktuğumu bilmiyorum. Bilgisayarımı her kapattığımda, onu bir daha asla başka biriyle seks yaparken izlemeyeceğime yemin ediyorum... eminim, tıpkı bir uyuşturucu bağımlısı gibi, iki saat sonra tekrar izliyorum, benim olmasını diliyorum, ama asla olamayacağını biliyorum.

Psikolog değilim ama bunun tüm zamanların en kendine zarar verici davranışı olduğuna eminim.

Belki onu arasam, telefonumda geziniyorum ve parmağım onun adının üzerinde geziniyor.

Ne diyebilirim ki?

Senden nefret ediyorum, seni özlüyorum, berbat durumdayım... Gel ve beni daha iyi becer.

Ugh.

Telefonumdan çıkıyorum, komodinin üzerine atıyorum ve tiksintiyle yuvarlanıyorum. Onu aramıyorum, o bir piç... hatırladın mı? Ve birlikte olabilsek bile, zaten yürümeyecekti.

O artık sevdiğim çocuk değil... O artık farklı bir adam, güçlü ve erkeksi.

Beni becerirken bacaklarımı omuzlarının üzerinde tuttuğunu, bunu yaparken gözlerindeki bakışı, beni öpüş şeklini hayal ediyorum. Beni sertçe becerirken vücudu yağlanmıştı ve ben bunun her dakikasına bayılacaktım.

Kesin şunu!

Tiksintiyle yastığımı yumrukluyorum.

En azından önümüzdeki birkaç gün aklımı ondan uzaklaştıracak bir şeyim var, Anna ve ben Ibiza'ya gidiyoruz.

Karanlıkta derin bir nefes alıyorum; acı gerçek şu ki nereye gidersem gideyim onu düşüneceğimi biliyorum.

Giuliano Ferrara kolay kolay unutulmaz

İbiza

Araba güzel otelin geniş dairesel garaj yoluna giriyor, kapıcı gülümsüyor ve arabamıza yaklaşırken ön koltuktaki iki koruma onu durdurmak için dışarı fırlıyor, Bruno nazik bir baş hareketiyle kapıyı açıyor. "Bayan Ferrara."

"Teşekkür ederim." Dışarı çıkıyorum ve Anna da peşimden geliyor, gösterişli çevreye bakıyor ve heyecanla omuzlarını kamburlaştırıyor. "Buraya bakacak mısınız?"

"Oldukça güzel, değil mi?" Gülümsüyorum ve çocuklar bavullarımızı alırken otelin resepsiyonuna doğru ilerliyoruz. "Merhaba, Jones için giriş yapıyorum, lütfen." Sahte kimliğimi tezgahın üzerinden ona uzattım. Ferrara protokolü

on kimlik hakkında. Anna sanki bir sırrı biliyormuş gibi sırtıyor, takma isim kullandığımızda kendini hep bir casus filmindeymiş gibi hissettiğini söylüyor.

Ancak ben hiç etkilenmedim, çok çabuk eskiyor.

"Merhaba." Resepsiyonist gülümsüyor, öfkeyle "Sizi dört gece için..." Tekrar yazıyor. "İki oda, doğu çatı katları."

Kaşlarımı çattım. "Hayır, sadece normal yönetici odaları, çatı katlarını ayırtmadım.

Normalde aynı odada kalırdık ama umarım Anna biriyle yatıp onu sisteminden çıkarmaya karar verir. Kimi kandırıyorum, belki ben de öyle yapmalıyım.

Ve eski erkek arkadaşımı kastetmiyorum.

Resepsiyon görevlisi kapı anahtarlarını bize uzatırken gülümsüyor. "Yükseltmişsiniz, ev için övgüler."

"Oh." Anna'nın gözleri heyecanla açılır. "Çok teşekkür ederim," diye haykırıyor.

"Teşekkürler." Gülümsemeye zorladım, rezerve ettiğim odalarda fazlasıyla mutluydum.

"Asansörle en üst kata çıkın ve oda numaralarınız anahtarlarınızın üzerinde."

"Teşekkür ederim."

Anna ve ben en üst kata çıktık ve yemyeşil geniş koridorda yürüdük.

"Sana söylemeyi unutursam diye söylüyorum, harika zaman geçirdim." Anna şaşkınlıkla gülümser.

Kıkırdıyorum. "Ben de."

Imelda'nın Gece Kulübü, saat 2'de.

Derin seksi ritim kulüpte yankılanıyor, yüzüm kızarıyor ve dans pisti, birlikte kıvranan ve dans eden az giyimli bedenlerle canlanıyor. Bu gece gittiğimiz üçüncü kulüp; korumalarımız artık

dışarıda bekliyor. Anna ve ben içtiğimiz her kokteylde biraz daha çekingenliğimizi kaybediyoruz.

Biz dans ederken, uzun boylu muhteşem bir adam ritme uyarak Anna'ya yaklaşıyor ve onu kollarına alıyor, Anna ona hayranlıkla bakıyor ve adam eğilip onu usulca öpüyor.

Oh.... Bok.... Tamam o zaman.

Git Anna.

Gülümseyip dans etmeye devam ediyorum ve sonra etrafıma bakarken tanıdık bir yüzle göz göze geliyorum.

Giuliano.

Barda duruyor, her kesten yüksekte.

Alana hükmediyor.

Onun burada ne işi var?

Gözleri ayak parmaklarıma iniyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor ve aniden onun gördüğü en seksi kadın olmak istiyorum. Dans etmeye devam ediyorum, birbirimize bakıp olmamamız gereken milyonlarca şeyi düşünürken ritme göre baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyorum.

Gözleri kararmış ve beklentiyle dudaklarını yalıyor, ritme ayak uydurmaya devam ediyorum ve sonra sanki elinde değilmiş gibi içkisini bırakıp bana doğru yürüyor, bizi yüz yüze getiriyor. "Ne yapıyorsun burada?" Fısıldıyorum.

"Biliyorsun."

Aramızdaki hava çatırdıyor ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Biliyorum.

"Bitmemiş bir işimiz var" diyor.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve işaret parmağını dudaklarımin üzerine koyuyor. "Düşünmeyi bırak."

Şarkı Britney Spears'ın "Give Me More" şarkısına dönüyor ve kendimi durduramayıp seksi ritimle dans etmeye devam ediyorum, dudaklarını kulağıma dayayıp "Sana daha fazlasını vermemi ister misin bebeğim?" diye fısıldıyor. Nefesi tenimin tozunu alıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Ona bakarken kaşlarım çatıldı.

Her şeyden çok.

Benimle dans etmeye başlıyor, karanlık ve kalabalık dans pistinde kalçaları benimkilere değiyor. Gözlerim panik içinde sağa sola kayıyor, biri bizi görecek.

Elleri arkama düşüyor ve beni kendine çekiyor, pantolonunun içindeki sert ereksiyonunu hissediyorum.

Bu eylemin baskınlığı beni tahrik ediyor. Bu yanlış....

Dudakları bir kez daha kulağıma gidiyor. "Kapanışa ihtiyacımız var." Kulak mememi usulca ısıyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Sadece bir kez," diye mırıldanıyor elleri beni sert aletin üzerine sürüklerken. Kontrolümü kaybetmeye başladığımda cinsel organıma bir nem seli hücum ediyor. "Kimse bilmeyecek," diye kulağıma homurdanırken saçlarımdan bir avuç tutuyor.

İçimde bir şeyler kopuyor ve elimde olmadan yüzümü kaldırıp onu öpüyorum.

Herkesin görebileceği bir yerde.

Gözleri kapanırken dili ağzımın içine kayıyor.

Uzun, yavaş ve erotik.

Odadaki diğer herkes kayboldu. Sadece ben ve o.

Sanki akli başına gelmiş gibi başını kaldırıyor ve gözleri odanın içinde dolaşüyor, elimi tutuyor ve beni dans pistinden çıkarıp servis koridoruna doğru çekiyor.

Karanlıkta tek başımıza, müziğin sesiyle birbirimize bakıyoruz.

Dudakları benimkileri alıyor, öpüşmemiz çılgınca, ellerim saçlarında, onun elleri arkamda.

Onun sert aleti karnıma giriyor. Bunu istiyorum.

Giuliano Ferrara, çıplak ve üstümde.

Sadece bir kere.

Beş dakika boyunca koridorda öpüştük, tutkuyla tükendik... yangını söndürme ihtiyacıyla ele geçirildik.

"Git Anna'ya onu yarın göreceğini

söyle." "Onu burada yalnız

bırakmayacağım." "Yalnız değil,

Carlo'yla birlikte."

"Onu tanıyor musun?" Nefes nefese kaldım.

"Onu meşgul etmesi için gönderdim."

Gözlerim dehşet içinde açıldı, bu da ne?

"Merak etme, hoşuna gidecektir." Beni öpüyor ve sonra omuzlarımdan tutup çeviriyor, "Git." Beni nazikçe dans pistine doğru itiyor ve ben de koridordan geçerek ana dans pistine doğru yürüyorum. Yaptığım ve yapmak üzere olduğum şey yüzünden zihnim bulanık.

İhtiyacım olan şey.

Gözlerim dans pistini tarıyor ve onları tam oldukları yerde görüyorum. Kirli dans ve hayvanlar gibi öpüşme.

Tanrım... o haklı, bundan zevk alıyor, belki biraz fazla.

Bir oda tut.

Yürüdüm ve Anna'nın omzuna dokundum. "Anna."

Öpücükten çekiliyor, utanarak onun elinden kurtulmaya çalışıyor. "Oh, geliyorum."

"Hayır." Gülümsüyorum, gözlerim öpüştüğü adama kilitleniyor, adam son derece muhteşem.

Git Anna.

"Ben otelimize dönüyorum, yorgunum. Yarın görüşür müyüz?" Eğildim ve ona sarıldım.

"Hayır. Ben gelirim," diyor.

"Onu eve güvenli bir şekilde götüreceğim," diye teklif ediyor adam.

Eminim öyle olacak.

Anna'nın gözleri benimkilerle kilitleniyor ve birbirimize sırtıyoruz, bu gece beklediğimizden daha iyi geçiyor. "Tamam, teşekkürler." Yanağına bir öpücük konduruyorum ve dönüp ön kapıya doğru yürürken Giuliano'nun yanlarında beklediğini görüyorum, elimi tutarken karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve karnım sinirden zangır zangır titriyor.

"Hadi gidelim."

Kulübün kapısına geldiğimizde elimi bırakıyor ve hiçbir şey olmamış gibi dışarı çıkıyoruz. Bruno ve Sav yolun kenarındaki bir sandalyeye oturmuşlar. "Francesca yoruldu, onu eve götürüyorum," diye anons ediyor.

İkisi de ayağa kalkar.

"Siz ikiniz burada diğerleriyle kalın." Bruno, "Sizi ben götürürüm," diye teklif etti.

"Tamam, ama bizi bıraktıktan sonra Anna'ya geri dön, lütfen."

"Tabii ki."

Sav, "İyi geceler," diye yanıtlar.

"İyi geceler," diye cevaplıyor Giuliano arabaya doğru bilerek yürürken, benim için arka kapıyı açıyor, ben içeri giriyorum ve o da yanıma tırmanıyor. Giuliano yolun karşısına bakarken Bruno'ya "Val ve Alex geliyor, acele etmediler," diyor.

Valentino ve başka bir adamın geldiğini görüyoruz, oh Val'i yıllardır görmemiştim.

Araba kenara çekiliyor ve Giuliano elini baldır kaslarımdan yukarı kaydırıyor ve ben içimde çırpınıyorum.

Tanrım, ne yapıyorum ben?

C i ğ e r l e r i m d e hava yok, muhtemelen yeryüzünde ve hayatım boyunca nefes alamıyorum.

Uyarılmao pompalama aracılığıyla benim vücut ve Giuliano sanki hiçbir şey olmamış gibi Bruno ile sohbet eder.

Vücudundaki tüm kan aletindeyken nasıl düşünebilir ki?

En azından, umarım hala öyledir.

"Beni Francesca'nın yanına bırak, ben boş odada kalırım, Carlo da Anna'nın yanında olur, böylece iki kez yolculuk yapmaktan kurtulursun."

"Tamam," diyor Bruno arabayı rahatça sürerken.

Ne?

Bu kadar mı, bundan kurtulmak bu kadar kolay mı?

Anna

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı adam bana doğru dans ederken aşırı heyecanlı, ben de yavaşça dans ediyorum.

Aşağı çocuk.

Tanrım, belki de Chesk ile gitmeliydim. Bu adam herhangi bir sürüngen olabilir.

"Anna." Derin bir ses duyuyorum.

Şaşırdım, I dön içinbkz. a tanıdık yüz, Valentino, Giuliano'nun arkadaşı. Onu yıllardır görmedim.

O büyük ve kaslı ve...oh. Vay canına.

Onun güzel yüzü karşısında şoke olmuş bir halde, kelimelerimin arasında bocalıyorum. "Valentino."

Elimi tuttu. Dans ettiğim adama "Onu ödünç alıyorum" diyor.

"Hey," diye sesleniyor adam beni geri çekmek için elimi tutarken.

Valentino ona ters ters bakıyor ve işaretleri okuyunca adam anında susuyor, sonra da beni kalabalığın içinden hızla çekiyor. "Ne yapıyorsun sen?" Müziğin sesiyle sesleniyorum.

"Ben de sana aynı şeyi sormak istiyorum." Beni dışarıya, avluya doğru çekiyor, orada yüzünü bana dönüyor ve ben de ona bakıyorum.

O da ona bakıyor.

Hâlâ orada.

Valentino ve benim aramda garip bir şey var, aramızda hiçbir şey olmadı. Ama ikimiz de birbirimizden etkilendiğimizi biliyoruz, bu duvardaki sessiz bir mektup gibi.

"Onunla eve gitmeyeceksin," diyor. "Peki neden?"

"Çünkü...." Duraklıyor. "Carlo sana göre biri değil, güven bana."

"Bekle." Şaşıarak kaşlarımı çattım. "Onu tanıyor musun?" "O benim arkadaşım, buraya birlikte geldik."

Ah... Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor. "Oraya geri dön ve ona defolup gitmesini söyle," dedi.

Talepler.

"Affedersiniz?"

"Beni duydun, oraya geri dön ve ona siktirip gitmesini

söyle."
Kıskanıyor.

"Peki bunu neden yapayım?"

Onun cilveli cevabını beklerken gülümsememi koruyorum.

"Çünkü eğer onunla birlikteysen... o zaman hiçbir şey...." Sözüünü keser.

Ha?

"Hiçbir şey neyi yapamaz?" Ona bakıyorum, ilgimi çekti.

"Bizimle ol."

Beynim teklerken ona bakıyorum. "Ama...." Doğru kelimeleri arıyorum. "Seni on yıldır tanıyorum Valentino ve bana bir kez bile çıkma teklif etmedin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yeterince fırsatın olduğunu söylüyorum."

"Fırsatım olmadı," diye tersliyor.

"Birkaç yıl önce karşılaştığımız ve bütün geceyi konuşarak geçirdiğimiz düğünü hatırlıyor musun?"

"Evet." Sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi bana ters ters bakıyor.

"Bana iyi geceler öpücüğü vereceğinden emindim."

Dudaklarını yuvarlıyor.

"Ve dahası, ertesi gün beni arayacağından emindim."

"Ben de öyleydin."

Kaşlarımı çattım. "Peki neden yapmadın?" "Çok açık, değil mi?"

"Benim için değil."

"Eğer bunun cevabını bilmiyorsan, Anna." Dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor. "Senin için heceleyecek değilim."

"Kes şu tavrı, Valentino." Sinirle ellerimi kalçalarımaya koydum, kibri artık beni kızdırmaya başlamıştı. "Hecelelemeye başla."

"Sen benim takılacağım türden bir kız değilsin." Bu ne demek oluyor?

Sanki aptalmışım gibi ellerini havaya kaldırıyor ve sonra bir şey fark ediyor.

"Oh... sen sadece beni becermek istedin."

Öfkelendim. "Yuva kurmaya hazır
değildim."

Bir dakika, hala kafam karışık, ne diyor, şimdi öyle mi?
"Peki ya bu gece?"

"Zamanlama yanlış." "Ne?"

Omuz silkiyor, detay vermek istemiyor.

"Kız arkadaşın mı var?" Kekeliyorum.

Sinirlenmiş gibi ellerini kalçalarına koyuyor. "Evet."

Tüm sinirlerin.

"Yani... doğru anlamış mıyım? Arkadaşınla birlikte olmamı istemiyorsun, böylece ileride bir gün bana çıkma teklif etmek istersen senin için beklemede kalabilirim?"
Çığlık atıyorum.

Elimi tutarken, "O sana göre biri değil, bu konuda bana güven," diye bağılıyor. "Seni eve götürüyorum."

Elimi tuttuğu yerden çekiyorum. "Dokunma bana."

"Onun yarım yamalak saniyelerini almayacağım Anna, ona dokunursan bizim için biter," diye bağılıyor.

Pislik.

"Biz diye bir şey yok," diye bağıriyorum, çileden çıkmış bir halde. "Seni şovenist lanet domuz. Evine, zavallı kız arkadaşının yanına git. Dünyanın her yerinde yedekte kızların olduğunu biliyor mu?"

"Kapa çeneni," diye tükürüyor dişlerini sıkarak.

Kapa çeneni.

"Umarım o küçük kız arkadaşın bütün arkadaşlarına tecavüz eder... kıcına sokar."

Gözleri yuvalarından fırlıyor.

İçeriye yürüdüm, çileden çıktım. O kendini beğenmiş pisliğe inanamıyorum.

Bara doğru fırladım ve Carlo geri geldi. "Hey sen." Bana doğru sevimli bir şekilde dans ederken gülümsüyor. "Bu kızgın surat da neyin nesi?"

Sakin ol, sakın ol, tamamen sakın ol.

Biraz daha dans ediyor ve arkadaşının bir pislik olmasının onun suçu olmadığını biliyorum, öfkem hafiflemeye başlıyor,

Bu adamın yaramaz bir çekiciliği var, eğlence sızdırıyor.

Ve işine gelene kadar beni buza koymak istemiyor... ugh, Valentino tam bir pislik.

"Dans mı ediyoruz?" Ona soruyorum.

Beni dramatik bir şekilde kollarına alıyor ve dans pistine çekiyor.

Beni etrafında döndürürken yüksek sesle gülüyorum ve dönerken dans pistinin kenarındaki Valentino'yu fark ediyorum, yüzü öldürücü.

Canın cehenneme.

Francesca

Karanlıkta ilerlerken, Giuliano elini gizlice kalçamda gezdiriyor. Şöyle bir bakıyorum, camdan dışarı bakıyor ve rahat davranıyor, ön koltuktaki muhafızlar ise habersiz.

Bacaklarımı birbirinden ayırıyor ve araba sessiz kalırken, heyecan içimde çığlık atıyor, bu berbat bir şey.

Çok yanlışı... çok ateşli.

Parmaklarını külotumun paçasından geçiriyor ve sonra yavaşça seksimin dudaklarından geçiriyor, şişmişim ve sıırılsıklamım.

Beni hissederken dişleri alt dudağını yakalıyor, sanki yüksek sesle bir şey söylememek için kendini durdurmaya çalışıyor.

Oh....

Kalın bir parmağı yavaşça seksime kayıyor ve nefesini içine çekerken nefesi titriyor, o kadar tahrik olmuş ki kendini zor tutuyor. Karanlıkta ona gülümsüyorum.

Bu gece beynini kızartacağım, koca oğlan.

Parmağının etrafında kenetleniyorum ve keskin bir şekilde nefes alırken kaşları çatılıyor.

Bruno otelimizin sokağına dönüyor ve Giuliano elini çekip elbisemi yeniden düzenliyor. Dışarı bakıyorum

Adrenalin vücuduma daha önce hiç olmadığı kadar pompalanıyor.

Kalçalarım titriyor.

Tanrım... O kadar tahrik oldum ki bayılacak gibi hissediyorum.

Araba durdu ve Giuliano inip kapımı açtı, inmemeye yardım etmek için elimi tuttu.

Kolumdan elektrik fışkırıyor ve birbirimize bakıyoruz, ani ve mükemmel bir netlik anında aramızda söylenmemiş bir mesaj dolaşıyor.

Gerçek.

"Teşekkür ederim, artık iyiyiz, siz diğerlerinin yanına dönün. Ben Francesca'yı güvenli bir şekilde odasına götüreceğim."

"Evet, efendim. İyi geceler." "İyi geceler."

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum.

Gösterişli otel lobisinden geçip asansöre giriyoruz, ikimiz de sessizce durup kapının arkasına bakıyoruz.

Öpüşemiyoruz, biri bir şey anlar diye birbirimize bakamıyormuşuz gibi hissediyorum.

Yanda bir hareket görüyorum ve Giuliano'nun parmağını emdiğini görmek için bakıyorum.

Neredeyse olduğum yerde kıvranıyorum ve hava yine delilikle doluyor.

Sikeyim.

Ateşli bir uyarılma.

Asansörün kapıları açılıyor ve o koridora doğru adım atıyor, ben de mazoşist gibi peşinden gidiyorum. "Oda anahtarınız?" dedi.

Kapının kilidini açıyorum, sabırla yanımda bekliyor, iki eli kot pantolonunun cebinde. Herkesin içinde bana dokunmaya cesaret edemiyor.

Kapı açılıyor, içeri giriyoruz ve o kilidi açıyor, bir an birbirimize bakıyoruz.

Sonra üzerime çıktı, yüzümü tutarken beni kapının arkasına doğru itti. Öpücüğü derin ve emiş dolu. Elbisemi bir çırpıda başımın üzerinden çekip alıyor ve sonra geri çekiliyor, gözleri vücudumda geziniyor ve karanlık bir şekilde gülümsüyor.

"İşte orada...." diye mırıldanıyor elimi tutup parmak uçlarımı öperken. "Benim kızım...."

Oh....

Straplez sütyenimin mandalını açıp yana atıyor; beni öperken büyük, sıcak elleri göğüslerimi kavırıyor. Tişörtünün altından tutup başının üzerinden yukarı çekiyorum. İri gövdesinin görüntüsüyle ödüllendirildim. Kaslarla dalgalanmış, bronzlaşmış ve altın sarısı.

Cehennem....

Bu vücudu ne zaman aldı?

Elimi karın kaslarının üzerinden ve kot pantolonunun içinde kaybolan siyah saçlarının arasından geçiriyorum.

Şu anda ne oluyor? Rüya mı görüyorum?

Dizlerinin üzerine çöküyor ve külotumun üzerinden beni öpüyor, ellerim saçlarında.

Böylesine güçlü bir adamın benim için diz çöktüğünü görmek beklenmedik bir duygu dalgalanmasına neden oluyor ve yüzünü ellerimin arasında tutarken onu öpmek için eğiliyorum.

Öpücük şefkatli ve sevgi dolu, uzun ve tatlı.

Külotumu yana itiyor ve gözleri benimkileri tutarken oramı yalıyor.

Dili yumuşak ve sert, sadece doğru basınçta ve ürperiyorum.

Oh...siktir.

Külotumu indiriyor ve bir bacağımı kaldırarak beni yalıyor, daha derine, daha derine ve başımı geriye atıyor. Beni gerçekten yemeye başlıyor; gözleri zevkten kapanıyor ve ben hiç böyle alınmamıştım.

Tamamen.

Muhteşem bir adam, dizlerinin üzerinde ve benim merhametimde.

Göz ucuyla bakıyorum ve aynada bizi görüyorum, ben çırılçıplak, o kot pantolonla. Hâlâ antredeydik, yatak odasına bile gidememiştik.

Dudaklarıma gelene kadar vücudumu öpüyor, kirli sakalları uyarılmamla ıslanıyor.

"Yatak," diye nefes alıyorum.

Karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve sonra beni yatak odama götürüp yatağa yatırıyor ve bacaklarımı açıyor. "İşte böyle," diye mırıldanıyor ayağa kalkıp kot pantolonunun fermuarını açmadan önce.

Sırt üstü uzanıyorum ve siyah külotu görüldüğünde nefesimi tutuyorum, horozu bel bandının üzerinden bakıyor. Yavaşça aşağı doğru kaydırıyor ve sert penisi üstten fırlıyor. Nefesim kesiliyor, siki dolgun ve ağır, kalın damarlar içinden pompalanıyor.

Oh....

Daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmediğime eminim.

Parmakları açık seksimde gezinirken beni öpüyor, vücudumda aşağı doğru ilerliyor. "Hayır, Jules," diye inliyorum. "Sana şimdi ihtiyacım var."

"İstiyorum...."

"Sonra," diye çıkıştım. "Sana şimdi ihtiyacım var."

O içimde olmadan gelmemin imkanı yok. Tam paket istiyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Cüzdanını karıştırıyor ve bir prezervatif alıyor ve yavaşça takıyor ve sonra üstümde sürünüyor ve bacaklarımı kalın vücudunun etrafına açıyorum, kendini tutuyor ve horozunun ucunu ayrılmış dudaklarımdan geçiriyor. Girişimi dürtüyor.

Hmm...o büyük.

Gençken bu normal görünüyordu, farklı bir şey bilmiyordum.

Ama artık biliyorum.

Giuliano Ferrara genetik olarak o bölgede kutsanmıştır.

"Seni ısıtmam gerek yoksa canını yakacağım," diye fısıldıyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Hepsini hissetmek istiyorum."

Yavaşça ileri doğru itiyor, lezzetli bir yanık yaratıyor ve sonra derin ve boğuk bir şekilde inliyor. "Kahrolası cehennem...."

Onunla başa çıkmaya çalışırken geniş omuzlarını kavriyorum, tekrar ileri itiyor ve tavana doğru gülümsüyorum. Bu çok iyi hissettiriyor ve henüz hareket bile etmiyor.

Aramızda sihir dönerken birbirimize bakıyoruz, zamanın içinde öyle mükemmel bir an ki.

Alnı çelişkiye düşmüş gibi kırışıyor.

"Sorun yok bebeğim," diyorum usulca. "Artık buradayım." Eğilip onu öpüyorum, dudaklarımız birbirinin üzerinde oyalanıyor ve bunun sadece seksle ilgili olması gerektiğini biliyorum.

Ama öyle değil.

Daha fazlası. Çok daha fazlası.

Tek bir derin hareketle eve doğru kayıyor ve ben ona yapışırken ürperiyorum.

Oww...acıtıyor.

Çekiyor ve yavaşça geri kayıyor, tekrar ve tekrar.

Her pompa bir öncekinden daha derin.

Beni germek için kalçalarını önce bir yana, sonra diğer yana çeviriyor. Sonunda beni gevşeten bir nem hücumu yaşıyorum. "Aferin kızıma," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde. "İşte bu kadar."

Vücutlarımız birbirine o kadar iyi uyuyor ki, sanki birbirleri için yaratılmışlar.

Belki de öyleydiler.

Dizlerini genişçe açtı ve beni sürmeye başladı, derin ölçülü pompalar ve...oh....

Bacaklarımı geride tutmak için bacaklarımı ön kollarının üzerine koyuyor ve gerçekten bana vermeye başlıyor. Yatak duvara çarpmaya başladı ve ben inlemeye başladım. "Çok iyi...oh...Tanrım."

"İşte böyle, aferin kızıma," diye pantolonunu

indirdi. "Hoşuna gitti mi?" Cevap veremedi
başımı sallıyorum.

"Hepsini al... Çok kaymak gibisin."

Ayak parmaklarım kıvrılmaya başladı... Tamam, bu da ne? Şimdi de küfürlü mü konuşuyor?

Bu o çok çok... Ben hakkında için Mola.
Aşırı duygusal yüklenme. "Jules," delirmenin eşiğinde nefes nefese kaldım.

Devam ediyor ve bacaklarımı daha da yukarı kaldırıyor.
"Giuliano," diyorum onu kendine getirmeye çalışırken.
"Beni öpmeni istiyorum."

Gözleri gözlerimi tutarken
durgunlaşıyor. "Lütfen," diye
fısıldıyorum.

Yavaşça dirseklerinin üzerine düşüyor ve beni usulca
öpüyor.

Ve aramızda kalbimi kıran bir yakınlık var... çünkü
birlikte ne kadar mükemmel olursak olalım.

Olmayacağız. Asla da olmayacağız.

Bu, hissettirdiği gibi sonsuza dek mutlu bir son değil, bu
uçuruma doğru giden bir tren, hayatta kalanı olmayan
yaklaşan bir felaket.

Sanki benimle aynı anda aynı aydınlanmayı yaşamış gibi
öpücükten çekiliyor ve beni dizlerimin üzerine çeviriyor. At
kuyruğumu elinin etrafına doluyor ve sertçe vurarak
ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Omuzlarımı keskin bir
hareketle yatağa doğru itiyor. İki kalça kemiğimi elleriyle
kavırıyor ve beni sert ve hızlı bir şekilde sikmeye başlıyor.

Az önceki nazik, şefkatli aşık gitmiş.

Giuliano Ferrara, İtalya kralı burada ve ben onun sikinin
etrafında yüz­süz bir kadını­m.

İnlemeye başlıyor ve bu ses beni harekete geçiriyor,
aceleyle boşalırken sertçe titriyorum, yüzüm sessizce
yastığıma gömülüyor.

İçime derinlemesine boşalırken kıcıma sert bir tokat attı.
Vücudundaki son damlaya kadar boşalırken pompalamaları
neredeyse acı veriyor.

Üzerimden yuvarlanıp sırt üstü düşüyor, nefes nefese
kalıyor, benden saklanmak istercesine ön kolunun arkasını
yüzüne kapatıyor.

Oraya gittik, gerçekten gittik. Ve lanet olsun, çok iyiydi.

Çok iyi.

İçimden bir sürü duygu geçiyor ama
anlamlandırabildiğim tek bir duygu var.

Utanç verici.

Francesca

Toplu nefes alışlarımız sessizliğı dolduruyor ve sonra aceleyle yataktan kalkıyor.

Ha?

Kıyafetlerini toplamaya başlar.

Ayağı kalktım, çıplaklığım tüm çıplaklığıyla ortadaydı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gitmem gerek." Kollarında giysileriyle odadan koşarak çıkar.

Ne?

Gidiyor mu?

Şok içinde dirseklerime yaslanıyorum... Bu da ne? Kemerini düşürdüğünü duyuyorum ve toka yere çarparken çınlıyor, sonra bir ayakkabı yere çarpıyor.

Paniklemiş ve buradan olabildiğince hızlı çıkmak için acele ediyor.

Şaka mı yapıyor?

İçimde bir şeyler kopuyor ve hışımla oturma odasına giriyorum. "Sakın buna cüret etme," diye homurdandım. "Sakın o kapıdan çıkıp beni ucuz çete orospularından biri gibi hissettirmeye cüret etme."

Kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederken göğsü inip kalkıyor.

"Sen." Parmağım la onu işaret ediyorum. "Bunu isteyen sendin. Kapanış isteyen sendin."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve kafese kapatılmış bir hayvan gibi başını sallıyor, "Yapamam...."

"Evet. Yapabilirsin." Göğsüne sertçe bastırıyorum ve sendeleyerek geri çekiliyor. "Erkek ol ve korkaklığı bırak." Uzattığım kolumla yatak odasını işaret ediyorum, "O yatak odasına gireceksin ve bana lanet olası kapanışımı vereceksin, Allah kahretsin," diye bağıyorum.

Nefes almakta zorlanıyor.

"Ben.. Ben. Hayatımın geri kalanını seni düşünerek geçirmeyeceğim," diye bağıırken tüm kontrolümü kaybediyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "O yatak odasına gir ve içimdeki şeytanı becer." Yüksek sesle hıçkırıyorum. "Bunu daha fazla yapamam. Kan dolaşımdan gitmeni istiyorum. İlk ve son kez."

Omuzları yenilgiyle çöküyor, bir adım öne çıkıp beni kollarına alıyor ve göğsüne yaslanıp ağlıyorum.

Çünkü o gitmek istiyordu... ve benim tek istediğim onun kalmasıydı.

Şakağımı öpüyor, "Ben sadece...."

"Yapma." Sözünü kestim. "Düşünmeyi bırak. Bana kapanış sözü verdin. Şimdi onu bana ver." Bana bakıyor ve saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Pazartesi den sonra beni sonsuza dek terk edebilirsin.... Ama şimdi olmaz," diye fısıldıyorum başımı panikle sallayarak. "Bu gece olmaz." Gözlerim yine yaşlarla doluyor. "Beni bu gece terk edemezsin."

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni usulca öpüyor ve ben de yüzümü onunkine yapıştırıyorum çünkü bunun nasıl biteceğini zaten biliyorum.

İyi değil ve belki de bu hikayeden nefret ediyorum, çünkü kalbim şimdiden acıyor ve daha sabah bile olmadı.

Giuliano

Yan yatıp onu uyurken izliyorum, o kadar huzurlu ve dingin ki.

Şu anda hissettiklerimin tam tersi.

Dün gece ben gitmeye çalıştıktan ve o da sinir krizi geçirdikten sonra duş aldık ve bir öpücük diğerine yol açtı, sonra bir baktık ki fayansların üzerinde yavaşça sevişiyoruz.

Bu yanlıştı. Oraya gitmesine izin vermemeliydim, bu çok...samimiydi.

Sonra yatağa gittik, onu yatıştırmaya çalıştım ve benden istediği gibi, bütün gece onun içindeki şeytanı becerdim.

Sert.

Ama onun vücudundan çıkarken, benimkine girdiğini hissettim.

Doymuş, kızgın, kafayı yemiş hissediyorum ama en önemlisi... bir bağlılık. Çok uzun zamandır hayatımda eksik olan bir şey.

Ve yapamam... bu değil....

Uzun siyah saçları yastığın üzerine yayılmış, dudakları öpüşmekten kızarmış.

Hiç bu kadar güzel bir kadın tanımamıştım.

Gözlerini kırptırarak açıyor ve bana odaklandığında utangaç bir gülümseme veriyor, kalbim sıkışıyor, bana bakışı... sadece.

"Merhaba," diye fısıldıyorum, elimde olmadan eğilip onu usulca öpüyorum.

"Merhaba." Dudaklarıma karşı gülümsüyor.

Yan yana uzanıp birbirimize bakıyoruz, ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuşuz.

Birbirimizi bu şekilde istememeliyiz.

Onu kaçırıp sonsuza dek elimde tutmanın milyonlarca yolu aklımdan geçiyor, bu sırada o muhtemelen pişmanlık içinde.

"Biliyor musun, çok tuhaf bir rüya gördüm," diye mırıldandım.

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Çok komik, ben de." Dönüp göğsümü öpüyor ve sonra

Meme ucumu ağzına alıyor, bana bakarken gözleri kararıyor.

İşte yine bu enerji değişimi, bir güç değişimi.

Bana bunu yapan, kendimi tamamen onun merhametine kalmış hissettiren tek kişi o.

Francesca'm, her zaman sevdiğim kız.

Onun kollarında bir an daha geçirmek için dünyadan vazgeçer, her şeyi yapar, herkesi öldürürdüm.

Onun için sınır yok. En azından benim kontrol edebileceğim bir şey yok.

Karnımı öperken nefesimi tutuyorum, sikime gelene kadar gittikçe alçalıyor, altında esniyor ve ağzına alıyor.

Rahatlayarak gözlerimi kapatıyorum. Pişman değil.

Beni emiyor ve taşaklarımı avuçluyor ve ben keskin bir nefes alıp bacaklarımı açarak ona erişim izni veriyorum.

Tıpkı bunun gibi....

Dili ucumun üzerinde geziniyor ve istemsiz bir ön boşalma hissediyorum. Beni böyle yakaladığında, bana sahip oluyor.

İki elimle saçlarını kavırıyor ve boğazının derinliklerine doğru kayarken başını sabit tutuyorum.

Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor. Yani. Çok iyi.

Güzel.

Odağımı kaybederken yavaşça ağzını sikmeye başladım.

Kes şunu.

Başımı arkaya yatırıp tavana bakıyorum. Kiminle vicdan muhasebesi yaptığını bilmiyorum ama beni dinliyor olma ihtimalin yok.

Pazartesi....

Sikim boğazındayken beni eline alıyor ve yavaşça sertçe okşamaya başlıyor ve ben inliyorum.... "İşte bu," diye fısıldıyorum yıldızları görürken.

Kahretsin, bu işte çok iyi.

Bana gülümsüyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor.

"Hmm.... Aynen böyle bebeğim," diye ona koçluk yapıyorum. "Aferin kızıma." Ona bakarken saçlarını nazıkçe alnından geriye doğru itiyorum. Onu sikimi emerken izlemek şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi.

Her zaman öyleydi.

Bacaklarım genişliyor, bedenim daha derin bir bağlantıya ihtiyaç duyuyor.

Pazartesi.

Sınırı çoktan geçtik, şimdi uzaktayken bunun ne önemi var?

Kimse asla bilmeyecek.

Pazartesi.... Söz veriyorum.

Arkamı dönüp gideceğim.

Sonsuza kadar.

Francesca

Saat sabahın 10'u.

Bruno, Giuliano'nun giysilerinden oluşan bir çantayı onun için getirdi, böylece kendi evine dönmek zorunda kalmadı.

Biliyorlar mı?

Gardiyanlar ne düşünüyor? İkiyle ikiyi bir araya getirdiler mi?

Giuliano'yu otel koridorunda takip ediyorum, üzerinde beyaz keten bir gömlek ve kot şort var, üst düğmesi açık, bronzlaşmış yontulmuş göğsü görünüyor.

Sorunlarım var, büyük sorunlarım. Oysa dün sadece uzak anılarım vardı. Bugün ise tam bir bağımlılığım var. Giuliano'ya İtalya'nın kralı denmesinin bir sebebi var.

O lanet olası.

Yatakta gerçek bir rock yıldızı, tecrübeli, asık ve aç.

Ölümcül üçlü.

Bir kadının vücudunu nasıl kullanacağını biliyor ve bunu kendi yararına kullanıyor. Bana sertçe bindi

ve beni daha fazlası için yalvarttı.
Acı çekiyorum, üzgün değilim ve çok ama
çok doydum.

Asansöre biniyoruz, kapılar kapanıyor ve bana dönüyor, gözleri vücudumda geziniyor, gömleğimin en üst düğmesini ilikliyor ve anvelop eteğimin yırtmacını kapatıyor. "Bu etek transparan," diye mırıldanıyor.

"Bu bir sarong."

Onu incelerken bir kaşını kaldırıyor. "Sanırım altına bir şey giymen gerekiyor."

"Ben bikiniliyim. Havuza gidiyoruz." Ben de bir kaşımı kaldırdım.

Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Zekice."

"Sanırım öyle."

Kapılar açılıyor ve dışarı çıkıp ana fuayeden geçerek havuz kenarındaki restorana doğru ilerliyor. Arkasından yürürken tüm kadınların başlarını çevirip onu izlediklerini görüyorum.

Etrafında bir aura var. Güç.

O yeşil canavar çirkin başını gösterdiğinde nabzımın atışını kulaklarımda hissetmeye başlıyorum.

Gözlerinizi kapatın, sürtükler. O alındı. Pek sayılmaz... ama bu hafta sonu öyle.

Havuzun etrafında yürürken Anna ve Carlo'yu görüyoruz, birlikte kahvaltı ediyorlar ve ikisi de aynı anda kafalarını kaldırıp bizi görüyor ve el sallıyorlar.

Zayıf bir gülümseme verip el sallıyorum. "Lanet olsun," diye mırıldanıyor Giuliano nefesinin altından.

"Onlarla oturmak zorundayız," diye fısıldadım. "Neden?"

"Çünkü burada onlarla birlikteyiz." Gözlerimi büyüttüm. "Kibar ol."

Derin bir nefes veriyor ve masaya doğru ilerliyoruz. "Merhaba." Koltuğa kayarken beceriksizce gülümsüyorum.

Giuliano sandalyesine oturur ve rahat hareketlerle arkasına yaslanır. "Merhaba." Ses tonu kesiktir ve arkadaşına başıyla selam verir. "Carlo."

Anna aramıza bakarken gözleri açılıyor. "Dün gece burada mı kaldın?"

Carlo'ya elimle işaret ederken suçlulukla, "Boş odada," diye geveliyorum. "Sadece arkadaşını bekliyordu, hepsi bu."

Carlo'nun gözleri benimkileri tutuyor ve kaşlarını hafifçe kaldırıyor. O biliyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Yanaklarımın utançtan kızardığını hissediyorum. Oh cehennem, lütfen dünya beni bütünüyle yut.

Bu harikanın tam tersi. Bu felaket.

Giuliano menüsünü açıp kahvaltı seçeneklerini incelerken Anna ne oluyor dercesine gözlerini bana dikeyor.

Ona başımı hafifçe sallıyorum ve menümü okumaya devam ediyorum.

"Ne istiyorsun, Chesk?" Giuliano sorar.

Anna çay kaşığını bana doğrultuyor, "Bu iyi bir soru. Ne istiyorsun, Chesk?"

Giuliano ona bir bakış atıyor ve kız soluyor. "Kahvaltı için yani. Tanrım."

"Umm...." Menüye bakıyorum, kelimeleri okuyamayacak kadar dikkatim dağılmış durumda. Bu yaşayan bir kabus, hepsi ne yaptığımızı biliyor. Buna dayanamıyorum; doğruca cehenneme gidiyorum.

"Siz ikiniz tek gecelik ilişkinizi bitirdiniz mi?" Giuliano menüsüne bakarken kayıtsızca söylüyor.

"Bunun tek gecelik bir ilişki olduğunu kim söyledi?"

Carlo karşılık verir. Giuliano şaşırılmış gibi yukarı bakar.

"Bütün hafta sonu Anna'yla kalacağım," diye duyurdu. "Birkaç gece daha o boş odada kalman gerekecek."

Giuliano sinirlenmiş gibi derin bir nefes veriyor ve gülümsememi gizlemek için dudağımı ısıyorum, boş odamda çok mutlu olduğunu biliyorum.

Anna Carlo'ya gülümsüyor. "Bu biraz küstahça, değil mi?"

Carlo uzanır ve onun kalçasını sıkarak, "Seni cezalandırmadan önce kendine gel."

Oh....

Carlo ve Anna birbirlerine bakıyorlar ve aralarındaki kıvılcımı hissedebiliyorum.

Git Anna.

"Bugün hâlâ alışverişe gitmek istiyor musunuz?" Anna soruyor.

Giuliano yüzünü buruşturuyor ve daha kötü bir şey düşünemiyorum, çok yorgunum. Bütün gece zor uyudum.

"Elbette." Carlo omuz silkiyor.

"Kesinlikle dışarıdayım," diyor Giuliano. "İbiza'da yapmak istediğim en son şey alışveriş. Plaja gideceğim."

Gerçekten diğerleriyle alışverişe gitmeliyim ama boş ver. "Kulağa hoş geliyor, ben de sahile iniyorum."

"Bu gece ne yapıyoruz?" Carlo soruyor.

"Sahilde bir bar var, belki oraya gidebiliriz?" Anna öneriyor.

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsüyorum.

"Akşam altı için rezervasyon yapayım mı?" Carlo sorar, Anna'ya bakar. "Gitmeye hazır mısın?"

Anna ayağa kalkıp Carlo'nun elini tutarken "Hı-hı," diye bayılıyor.

Şaşırmış bir şekilde aralarına bakıyorum, bugün Giuliano'yu kendime getirmek gerçekten bu kadar kolay mı?

"Harika." Gülümsüyorum. "Bu gece ikinizle de görüşeceğim."

Giuliano sessiz kalıyor ve odamızda kalmayı tercih edeceği hissine kapılıyorum, çok kötü. Anna'yı bırakmayacağım... umursuyormuş gibi görünmüyor, kelimenin tam anlamıyla parlıyor. "Alışverişte iyi eğlenceler."

"Siz ikiniz birbirinizi öldürmemeye çalışın," diyor Carlo onlar uzaklaşırken.

Giuliano'nun gözleri gözlerimi tutuyor ve yüzünde bir gülümseme izi belirliyor. "Aletle ölüm," diyor ağzından.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum ve peçeteyle onu kırbaçlıyorum. "Terbiyeli ol."

Güneşin sıcaklığı tenimde dans ediyor.

Giuliano ve ben sahilde havluların üzerinde sırt üstü uzanmışız, arka planda kıyıya hafifçe vuran dalgaların sesi var. Siyah bir bikini giyiyorum ve yüzümde siyah bir hasır şapka var. Bu çok garip, her zaman etrafımdaki korumaların farkındaydım. Bugün yeni bir engel var, Giuliano ile aramda bir şey olduğunu anlayacaklar diye ödüm kopuyor.

Bruno ve Sav plajın arka tarafındaki kafede bizi izliyorlar.

Eğlencemi mahvediyorsun.

Yuvarlanıp onu öpmek, güneş yağını sırtına sürmek ve suyun içinde oynaşp kucaklaşmak istiyorum. Ama yapamam, yapamayız.

Giuliano bedenlerimizin arasından uzanıp serçe parmağımı onunkıyla birleştiriyor ve ben şapkamın altından gülümsüyorum. Çok şey anlatan basit bir jest.

O da yalnız olmamızı diliyor.

Yüzü bana dönük olacak şekilde yan dönüyor ve dirseğinin üzerine yaslanıyor. "Dün gece için pişman mısın?" Cevap vermiyorum ve yüzümü görebilmek için uzanıp şapkamı kaldırıyor. "Pişman mısın?"

"Ya biliyorlarsa?" Ben de

diyorum ki. "Bilmiyorlar."

"Ya yaparlarsa?"

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazlar, bu sadece spekülasyon olur. Arkadaş olmaya iznimiz var."

Ona bakarken başımı salladım.

"Sadece üç gün, Chesk. Koca bir ömrün içinde sadece üç gün."

Kalbimin kırıldığını hissederken ona bakıyorum. Haklı, koca bir ömür boyunca onu sadece üç gün görebildim.

Üzüntüyle başımı sallıyorum.

"Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarını çatıyor.

Birden her şeyi yapmak için motive olarak doğruluyorum. "Odamıza geri dönmek istiyorum demek. Hemen şimdi."

O da oturuyor. "Ne yapmak için?"

"Cehenneme biletimizi kazanmak için."

Kıkırdıyor ve sonra kahkahayı patlatıyor. "Benimkini çoktan aldığımı eminim, ama seninkini kazanmana yardım etmekten mutluluk duyarım."

Yatak odasının kapısından içeri daldık ve Giuliano elimden tutup beni dairenin içine çekti ve yatağa fırlattı. "Kımıldama." Ortadan kayboluyor ve elinde plaj çantamla geri gelip çantamı karıştırıyor.

Ne yapıyor bu?

Güneş yağımı çıkarıyor ve sırtıyor. "Yanmanı istemem." Eline biraz döküyor.

Bu da ne böyle?

"Sen bir sapıksın, bunu biliyor musun?"

Eğilip bikinimin alt kısmını çıkarıyor ve güçlü parmaklarıyla cinsel organıma yağ döküp masaj yapıyor, ben huşu içinde ona bakarken bacaklarım açılıyor.

"Sanki sen sevmiyorsun." Karanlık bir şekilde fısıldıyor. O haklı.... Kesinlikle seviyorum.

Oda buharlı ve sıcak, Giuliano ve ben kocaman küvetin içinde üst üste yatıyoruz. Göğsünde dinlenirken ayaklarıma masaj yapıyor. Çok iyi vakit geçiriyoruz, dün bütün günü yatakta geçirdik, dün akşam yemeğe çıktık ve çok fazla kokteyl içtik, kulübe gittik ve eve çok geç geldik.

Bugünü yüzerek ve güneşte uzanarak geçirdik, kendimi çok rahatlamış hissediyorum.

Karşımda oturan adama bakıyorum, bazı insanları tanıdıkça daha da çirkinleşiyorlar.

O değil.

Giuliano Ferrara gittikçe hayalperestleşiyor.

Herkese karşı sert ve soğuk ama bana karşı değil. Ben onun diğer yüzünü görüyorum, gerçek yüzünü, yumuşak ve sevgi dolu. Birlikte bir ya da on ömür yaşayabileceğiniz türden bir adam.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ben sorarım.

"Anlıyorum..." diye ayaklarına masaj yapıyor, "... zaten gideceksin."

"Suç."

Yukarı bakıyor. "Ne olmuş ona?" "Ne oldu?"

Masaj yapmaya devam ediyor. "Bu senin için değil...." Kelimelerini doğru seçiyormuş gibi duraksıyor. "Endişelenmene gerek yok."

"Aptal değilim, orada olduğunu biliyorum." Omuz silkiyorum, neler yapabileceğini bilmem gerekiyor. "İnsanları öldürüyor musun?"

"Bilmiyorum."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Senin adamların da öyle mi?"

"Bazen."

Yüzüm düştü. "Oh."

"Nefsi müdafaa, sevgili yaşlı büyükbaban gibi bir şey değil, bu şekilde söyle."

"Stefano insanları mı öldürdü?" Kaşlarımı çattım.

Kıkırdıyor. "İnsanları sadece öldürmekle kalmıyor, onları henüz hayattayken parçalara ayırıyordu."

Gözlerim dehşet içinde açılıyor ve sessizliğe gömülüyorum.

Hay sikeyim.

Daha fazlasını sormak için ağzımı açtım.

"Chesk." Sözümü kesti. "Cevabını bilmek istemediğin şeyleri sorma bebeğim." Ayağımın kemerine masaj yapıyor.

"Uyuşturucu mu?" Gözlerim onunkileri arıyor.

"Evet."

"Uyuşturucu mu satıyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Biz-" o Jestler için ve hava arasında
Biz, "Eğlence satmak."

"Eğlence mi?" Nefesim kesildi.

"Kokain."

"Uyuşturucu insanları öldürür, Giuliano."

"Zengin insanlar için şeker." Omuz silkiyor. "Kimse kokainden aşırı doz almıyor. Sokaklarda tanesi 1000 dolara kokain alan çocuklar göremezsiniz. Biz üst düzey bir markayız, Avrupa'nın büyük bir kısmına, avukatlara, doktorlara, politikacılara, yüksek kalibreli müşterilere tedarik sağlıyoruz."

Hmm....

"Şey...." Bir an düşündüm. "Nereden alıyorsun?"

"Columbia'dan ithal ediyorum."

"İthal mi ediyorsun?" Nefesim kesildi. Tanrım, bu kulağa çok sert geliyor.

Masaj yaparken gülümsüyor. "Şaşırmış gibi bakma, mülk portföyünün ve tasarımcı yaşam tarzının bedavaya geldiğini mi sanıyorsun?"

"Kokaini nasıl ithal ediyorsunuz?" Ağzımdan kaçırdım. Oops, bu yüksek sesle oldu. Suçluluk duygusuyla banyoya baktım. "Ülkeye nasıl sokuyorsunuz?" Fısıldadım.

"Sınır kontrolü benim için işe
yarıyor." Ağzım açık kaldı.

"Ve polis, ve yargıçlar. Ve ailesi için lüks bir yaşam tarzı isteyen herkes. Çalışanlarıma çok iyi ödeme yapıyorum."

"Ne kadar ithalat yapıyorsunuz?"

"Değişir, genellikle." Rahatça omuz silkiyor. "Üç yüz kilogram."

"Bir yıl mı?"

"Bir hafta."

"Bir hafta mı?" Nefes nefese kaldım. "Bu da ne? Bunun değeri ne kadar?" Fısıldıyorum.

"Yaklaşık seksen milyon."

Gözlerim yuvalarından fırlıyor. "Haftada seksen milyon dolar mı kazanıyorsun?"

"Hayır," diye alay ediyor. "Çok fazla masrafımız var, iki bin personelimiz ve birden fazla işimiz var. İşler paraya mal oluyor Francesca, hem de çok paraya. Personelimizin ihtiyaçlarını karşılamak için ne gerekiyorsa onu yapıyoruz."

"Biz mi?"

"Alex ve Val benimle birlikte çalışıyor. Carlo da."

"Ya yakalanırsan? Hapse girersin," diye panik içinde kekeliyorum. Tatlı Giuliano'mun bir hapishane hücrelerinde ölene kadar yumruk yumruğa dövüştüğünü hayal ediyorum.

Gülümsüyor ve ayağımı kaldırıp öpüyor. "İnan bana, bu işi kuran atalarımızla karşılaştırıldığında, biz yasalız. Kimseye zorbalık yapmıyoruz. Biz bir eğlence endüstrisi yönetiyoruz, ne daha fazlası ne de daha azı. Ayrıca, benim korumam var."

"Ne koruması?"

"Geldiği yatlar sahte bir isim taşıyor. Gemileri işleten ve dağıtımını yapan insanlar bizim kim olduğumuzu bilmiyor. Hiçbir şey bize kadar takip edilemiyor. İş modeli mükemmel ve su geçirmez."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Emin misin?"

Ayağımı tekrar öpüyor. "Ben aptal değilim." Masaj yapmaya devam ediyor.

Bir an düşündüm. "Aynı fikirde değilim," diye cevap veriyorum. "Çünkü sana bir saattir ayaklarıma masaj yaptırıyorum, bu aptallık değilse nedir bilmiyorum."

Kıkırdıyor ve üstüme dalıyor, su yanlardan akıyor. "Ödeme zamanı."

İbiza'daki son gecemiz, son üç gün hayatımın en mutlu günleriydi.

Güneş, kahkaha ve sevgi.

Çok fazla sevgi.

Erkenden hazırlandım ve Anna ile buluşmak için otelin barına indim. Giuliano'yu son iki saattir göremeyince, onu görmek için bir dakika daha bekleyemedim ve oda anahtarımı bıraktım.

Tak, tak.

Bekliyorum.

Sessizlik.

Tak, tak.

Kapı telaşla açılıyor ve gözlerim açılıyor, Giuliano'nun üzerinde beline sardığı beyaz bir havludan başka bir şey yok.

Gözleri vücudumda geziniyor, üzerimde dar, sıcak pembe bir mini elbise ve gök yüksekliğinde sıcak pembe stilettolar var, kalçalarımı hafifçe oynatıyorum. "Oda servisi."

Sırıttıyor ve keskin bir hareketle eğilip beni omzuna atıyor ve kapıyı arkamızdan çarpıyor. "Senin gibi yaramaz oda görevlilerine ne yaptığımı biliyor musun?" diyor dairenin içinde yürürken, baş aşağı asılı dururken kıkırdıyorum.

Kötü şeyler, umarım.

Yatak odasına ve banyoya doğru yürüyoruz ve beni tezgâhın üzerine bırakıyor. "Otur." Beni çabucak öpüyor. "Tıraşımı bitirmeliyim."

Beklediğim kadar kötü şeyler değildi. "Tamam."

Elektrikli tıraş makinesini açıyor ve aynaya bakarken yüzüne sürüyor. Gözlerim vücudunda geziniyor, göğsü geniş ve siyah saçları dağınık. Karın kasları dalgalanıyor ve cildinde güneşin öptüğü güzel bir parlaklık var.

Ona baktığımı görmek için başını çevirdi. "Sen neye bakıyorsun?"

"Sen."

"Peki ya ben?"

"Ne zaman bu kadar ateşlendin?"

Tıraş olmaya devam ederken sırtttıyor, bir süre onu izliyorum. "Neden vardır sen tıraş Yine mi? Sen traş Bu

Sabah."

"Çünkü." Bıçakları duruluyor. "Eğer şimdi tekrar tıraş olmazsam, gece ikiye kadar kirli sakalım seni öpemeyeceğim kadar sert olacak."

Gülümsüyorum, İtalyan erkekleri.

"Oh...." Bir an düşündüm. "Benim kesin bir şey olduğumu düşündüren ne?"

Yüzünde bir eğlence ifadesi belirir.

"Ha?" Ona soruyorum.

Tek kelime etmeden kalçalarımı kavırıyor ve arkamı keskin bir hareketle kendisine doğru çekiyor. Aynaya yaslanmam için beni geriye doğru itiyor ve sonra iki bacağımı kaldırıp omuzlarının üzerine koyuyor.

Aramızdaki hava çatırdarken birbirimize bakıyoruz.

Başını çevirip iç ayak bileğimi yalıyor ve ben bunu derinden hissediyorum. "Çünkü böyle küçük sürtük elbiseleri giydiğinde ben ne dersem onu yapacaksın." Külotumu yana çekiyor ve parmak uçlarını seksimin dudaklarına sürtüyor.

Bacaklarım omuzlarının üzerinde, aynanın karşısında ikiye katlanmış durumdayım.

Tamamen onun merhametine kalmış.

"Yapmayacak mısın?" diyor karanlık bir sesle, kalın parmaklarından ikisini bana saplarken.

"Oh." İnledim.

Parmaklarını sertçe sallıyor. "Yapmayacak mısın," diye vurguluyor cevap beklerken.

"Evet."

Gözleri benimkilere kilitlenmişken parmaklarıyla beni çalıştırıyor, başka hiçbir erkeğin bulamayacağı o mükemmel G noktasına masaj yapıyor.

Anında ıslandım ve bekliyorum.

"Stilettolara karşı bir zaafım var," diye fısıldıyor beni pompalarken. "Özellikle kulaklarımın etrafında." Havlusunu çözüyor ve büyük, sert aleti serbest kalıyor. Kendini tabanında tutarak, ucunu dudaklarıma sürtüyor ve ben biraz

gergin. Bu pozisyonda bana gerçekten zarar verebilir.

"Dikkatli ol," diye fısıldıyorum.

Yüzümü avucunun içine alıyor ve eğilip beni usulca öpüyor, ona karşı gülümsüyorum.

Bu adam....

Sikini vücudumun derinliklerine kaydırırken dudaklarımız tekrar buluşuyor ve etrafımda dalgalandığımı hissediyorum. Gözlerinde uyarılma titreşirken alçak bir ısıklık çıkarıyor.

Prezervatif yok....

Olamaz. Prezervatifi unuttuk.

Kollarını tezgâhın üzerinde iyice düzeltir ve dışarı kayar, sonra tekrar içeri girer.

Dışarı... daha sert içeri.

Siktir et, kimin umurunda, şimdi durmayacağım.

İçime boşalmasını istiyorum. Hepsini istiyorum, son damlasına kadar.

Bana daha yavaş bir pompa daha veriyor ve sonra bana izin veriyor. Derin kalın pompalar ve vücudum onun etrafında sarsılmaya başladı. Onu içine çekiyor.

Saçları alnından sarkıyor ve terden bir parıltı tenini tozlandırıyor. Bu romantik bir an değil; büyük bir aşk jestiyle bana kur yapmıyor. Vücudu kontrolü ele geçirmiş.

Sikişmeye

ihtiyacı var. Çok

sert.

Beni piston hızıyla sikerken iki kolunu da kalçalarımın dolayarak onları bir arada ve göğsüne yakın tutuyor. Omzunun üzerinden bakıp karşımızdaki ayna duvarındaki yansımamızı görüyorum. Bu görüntü beni neredeyse çözüyor, o çıplak ve beni pompalıyor, cehennem için cehennem, verecek hiçbir sikiş yok.

Ben, tamamen giyinik ve onun zevki için merhametliyim. Çok ateşli.

Başımın arkasını sertçe kavırıyor ve yüzümü kendine doğru çekerek beni öpüyor. Sert ve özür dilemeden.

Dişler çarpışıyor ve sonra boynumu sertçe ısıyor.
Kontrolümü kaybettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

Oh Tanrım....

"Gel," diyor beni sikerken. "Gelmen gerek." Yüzünü
buruşturuyor. "Şimdi."

Gülümsüyorum, heyecanlıyım, kontrolünü kaybediyor ve
ondan önce benim boşalmamı istiyor.

Mümkün değil.

Bu raundu kazanmak istiyorum.

Beni pompalamaya devam ediyor. "Chesk."

İnliyor. "Hayır," diye nefes alıyorum.

İki meme ucumu tutuyor ve sıkıyor. "Ahh," diye
ağlıyorum zevk ve acı arasında bir yerden, nedense hareket
vajinal kaslarımı büzüyor. Orgazmın yük trenine sert bir
şekilde çarpıyorum.

Muzaffer bir edayla gülümsüyor ve beni tezgahdan çekip
dizlerimin üzerine çöktürüyor. "Aç" diye emretti.

Bana söyleneni yapıyorum ve sikini boğazımdan aşağı
kaydırıyor ve kalınlaştığını ve titrediğini hissediyorum.

Ne oluyor be?

Aceleyle geliyor ve hepsini almak için mücadele ederken
öğürüyorum, cehennem bir kraker üzerinde. Beklediğim
son bu değildi.

Pislik herif.

Bana gülümsüyor ve nefes almaya çalışırken saçlarımı
düzeltiyor.

"Temiz havlu getirdin mi?" diye soruyor.

"Ha?" Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum, ağzım dolu,
unutulacak kadar sikilmiş ve tamamen kafam karışmış bir
halde.

"Sen oda servisinden değil misin?" Kaşını kaldırdı.

Gülümsüyorum. İnanılır gibi değil.

Beni ayağa kaldırıyor ve köprücük kemiğimi öpüyor,
sonra beni kendisinden uzaklaştırıyor ve arkamı tokatlıyor.
"Duşa gir, seks gibi kokuyorsun." Kendine baktı. "Pembe
rujun sikime çok yakışıyor."

"Evet." Duşu açarken rahatça omuz silkiyorum. "Aletin her şeyin içinde güzel görünüyor."

Carlo elini uzatarak, "Hadi dans edelim," der. Anna ona sevgiyle gülümsüyor ve ayağa kalkıyor. "Dans etmemin sakıncası yok."

Onu dans pistine götürüp kollarına alışını izliyorum, sohbet edip gülüyorlar ve kendimi biraz kıskanç hissetmekten alamıyorum.

Bizden farklı olarak, birbirleriyle dans edebiliyorlar. El ele tutuşabilirler ve isterlerse aşık olabilirler.

Masanın üzerinden Giuliano'ya bakıyorum, sanki aklımı okuyormuş gibi bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Gözlerim dans pistindeki tüm insanların üzerinde geziniyor, buradaki her bir çift sevmekte özgür.

Biz değiliz.

Duygularımız yasaklandı. "Gidebilir miyiz?" Ben soruyorum.

Giuliano başını sallar. "Evet." Ayağa kalkıyor ve elimi tutamayarak sandalyemi çekiyor. Kapıya doğru birlikte ama yalnız yürüyoruz. Dokunmak yok, birliktelik yok.

Sadece soğuk gerçeklik.

Arabanın arkasına bindik ve bir kez daha neyin asla olamayacağını hatırladım.

Giuliano arka koltuğun bir tarafına, ben de diğer tarafına oturdum. İkimiz de ayrı pencerelerden dışarı bakıyoruz.

Yarın yollarımızı sonsuza dek ayırıyoruz.

Bunun olacağını biliyordum ve kendime buna hazır olduğumu söyledim. Ama dünyanın sonuna nasıl hazırlanırsınız?

O asla benim olamaz ve bir anlığına unuttum.

Araba otele yanaşıyor ve şoförümüz arabanın kapısını açıyor. Nazik bir baş hareketiyle "İyi geceler," diyor.

"Teşekkür ederim."

Giuliano ve ben fuayeden sessizce geçip asansöre biniyoruz, ikimiz de katımıza çıkarken kapalı kapılara bakıyoruz.

Sel sularının yükselmesi gibi, geldiğini hissedebiliyorum.
Sonumuz yaklaştı.

Kapılar açılıyor ve benim kapıma gelene kadar koridorda sessizce yürüyoruz.

Bunun birlikte son gecemiz olduğunu biliyorum ama başladığım şeyi bitirebilir miyim bilmiyorum.

O da söyleyebilir.

Gözleri benimkileri arıyor. "Beni içeri davet edecek misin?"

Ona bakıyorum, orada duruyor, yakışıklı ve muhteşem. İstekli ve arzulu... ve bir de ben varım, sudan daha zayıf hissediyorum.

"Henüz sevgilimle dans edemedim," diyor usulca.

Benimle dans etmek mi istiyor?

Boğazıma bir yumru oturuyor ve başımı sallıyorum, dönüp kapıyı açıyorum ve o da beni takip ediyor. Telefonunu çıkarıyor. "Ne dans etmek istersin?" diye soruyor umutsuzca geceyi kurtarmaya çalışırken.

"Romantik bir şeyler." Gülümsüyorum, dünyanın endişelerini bir anlığına unutuyorum.

"Pekâlâ." Spotify'ı açıyor ve yazarken kelimeleri yüksek sesle söylüyor. "Romantik şarkılar." Telefonunu masaya bırakıyor ve elini büyük bir jestle bana doğru uzatıyor.

"Romantikleşmeye hazır mısın aşkım?"

Kıkırdıyorum ve beni kollarına alıyor.

Sessizlik.

Telefonuna bir göz atıyor. "al, sikik."

Tekrar kıkırdıyorum ve müzik başlıyor.

**Eğer kalırsam,
Ben sadece sana engel olurum.**

Kalbim yerinden çıkacak.

Hayır. Bu şarkı değil, bu şarkıdan başka bir şey.
Whitney Houston'ın "I Will Always Love You" şarkısıyla dans ederken birbirimize sıkıca sarılıyoruz.

Çok romantik ve yürek parçalayıcı. Daha önce hiç bu kadar gerçek bir şarkı söylenmemiştir.

Melankolik melodi eşliğinde öpüyorum, dans ediyorum ve onu seviyorum, hoşça kal.

Giuliano

Uçak Milano'ya iniyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Uçuş uzun sürmüştü, Francesca pencereden dışarı bakarken ben de ona bakıyordum.

Yirmi dakika sonra bu uçak onu ve Anna'yı Paris'e geri götürmek üzere tekrar kalkacak. Bu sabah son kez yalnız kalacağımızı bilerek vedalaştık. Kapılar açıldı ve korumalarımız uçaktan çıktı, herkes bagajlarını baş üstü bölmeden alırken telaşlanmaya başladı.

Gidiyor.

Ben ona bakarken duvarlar üzerime kapanmaya başlıyor.

Hayır.

**"Herkes uçaktan insin," diye
bağırıyorum. Francesca'nın gözleri
benimkilerle buluştu.**

"Francesca ile beş dakika yalnız kalmam gerek."

Herkes şaşkınlıkla birbirine bakar.

**"Herkes lanet uçaktan insin," diye bağırıyorum.
"Şimdi," diye bağırıyorum kontrolümü kaybettiğimde,
kaptana ve hostese bakmak için dönüyorum. "Siz de."**

Hepsi teker teker kapıdan çıkıp merdivenlerden iniyor ve bizi yalnız bırakıyorlar.

"Jules," diye fısıldıyor ellerimi ellerinin arasına alırken, yaklaşımakta olan çöküşümü hissederek.

"Tatlım."

"Hayır."

"Başka seçeneğimiz yok." Ellerini benimkilerden çekmeye çalışıyor ama ben ellerini tutuyorum, gitmesine izin vermiyorum.

Beni bırakma.

"Bebeğim..." diye fısıldıyor. "Hayır."

"Benim için bir şey yapmalısın."

Sessiz kaldım.

"Birine aşık olmana izin vermeni istiyorum."

Kaşlarımı çattım. Ne oldu?

"Birinin sana baktığını, seni güvende tuttuğunu ve seni sevdiğini bilmeye ihtiyacım var...." Gözleri yaşlarla doldu. "Çünkü... yapamam."

Ona bakarken burun deliklerim alevleniyor. "İkinci ödülü istemiyorum, Francesca."

Gözleri benimkileri tutuyor. "Bu bir veda, Jules." Görüşüm bulanıklaşıyor.

Uzanıp beni usulca öpüyor. "Beni hatırla." Beni kollarına alıyor ve başımı omzuna koyuyorum. Uzun bir süre birbirimize sarılıyoruz.

Hayır.

Kollarımdan çekilmeye çalışıyor, ben de onu kendime çekiyorum. "Yapma."

"Giuliano." Kurtulmaya çalışıyor.

"Beni bırakamazsın," diye fısıldıyorum öfkeyle, kontrolümü kaybedip onu tutmak için mücadele ederken. "Kim olduğumuz umurumda değil."

Elimden kurtuluyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme. Paris'e gidiyorum."

"Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

"Dönmeyeceksin. Geri dönmeyeceğim." Perili gözleri benimkileri tutuyor. "Bunu yapabilmemizin tek yolu bu." Beni usulca öpüyor. "Hayatımıza devam etmeliyiz."

Geri çekiliyorum, onun kopuk sözleri bir bıçak gibi kesiyor. "Güle güle, Giuliano." Döndü ve salondan çıktı.

uçak.

Hayır.

Kendimi tutmak için bir koltuğun arkasına tutunuyorum.

Hayır.

Hayır.

Carlo kapıdan giriyor, belli belirsiz uçağa doğru yürüyor, gözleri gözlerime takılıyor ve ben şaşkınlıkla ona bakıyorum. Hiçbir şey söylemiyor çünkü söyleyecek bir şey yok.

Çok uzun bir süre gibi gelen bir sessizlik içinde duruyoruz ve o bekliyor... çünkü biliyor.

"Gidelim," diyor. "Gitmek zorundayız." Dönüp uçaktan iniyor ve ben ayakta durup yere bakıyorum.

Bunu yapamam.

Yapmak zorundasın.

Sonunda uçaktan indim ve merdivenlerden aşağı indim. Francesca ile göz teması kurmadan ve otomatik pilotta, beni bekleyen arabanın arkasına biniyorum, araba uzaklaşıyor ve Carlo sessizce yanıma oturuyor. Sonsuza kadar sadık.

Gecenin içine doğru sürüyoruz... cehenneme doğru.

Francesca

Milyonlarca gözyaşı yıkım denizine ağıladı. Sınır tanımayan bir boşluk.

Birini kaybetmek, çekip gidecek kadar cesur olmak bir şeydir, ama onun da acı çektiğini bilmek... çok daha derin keser.

Uçaktaki yüzünü, gözlerinin benimkileri arayışını, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bana sarılışını görüyorum. Sesindeki korkuyu duyuyorum.

Onu teselli etmek, kucaklamak, tehlikeden korumak istiyorum.

Ama yapamam, çünkü ben düşmanım.

O kırık kalpten sorumlu kişi. Ne kadar çok istesem de bunu düzeltemem. Kimse düzeltemez ve bu her şeyi daha da kötüleştirir.

İkimiz için de yeterince güçlü olmalıydım, ancak artık olabileceğimden pek emin değilim.

Bir çukura batmak ve asla çıkamamak istiyorum. En kötüsü de bu konuyu kimseyle konuşamıyor olmam, Anna'yla bile. Bunun ne kadar kötü olduğunu biliyorum ve davranışlarımızın hiçbir mazereti yok.

Ben ciddiyetle dışarı bakarken manzara arabanın camından uçup gidiyor.

Yemek yedi mi?

Şu anda başka birinin kollarında kendini mi teselli ediyor?

Eğer onu sevmek günahsa, belki de artık umurumda değildir.

Duygular hala aramızda, onlara göre hareket edip etmememiz önemsiz görünüyor.

Onun hakkında böyle hissetmek bile bir günah....

Sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya devam ediyor. "Kim olduğumuz umurumda değil. Biz birbirimize aitiz. Bunu biliyorsun, bunu biliyorsun."

Ve biliyorum.

Varlığımın her zerresiyle onun bu hayattaki tek büyük aşkım olduğunu biliyorum.

Ondan uzaklaşmak için.... Sadece....

Boğazımdaki yumru acıyor ve koyu renk güneş gözlüklerimin altından sıcak bir gözyaşının yuvarlandığını hissediyorum. Giuliano'ma veda edeli beş gün oldu... hayal edilemez bir üzüntüyle geçen beş gün.

Ölümümü ve bunun bana getireceği huzuru hayal ettiğim böyle bir karanlığı daha önce hiç yaşamamıştım.

Biz.

En azından o zaman acısı denecek ve hayatına devam edebilecekti.

Acaba ölmenin en az acı veren yolu ne olurdu?

Her şey daha iyi olurdu....

Antonio'nun sesi düşüncelerimi böldü. "Her şey yolunda mı, Bayan Ferrara?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, pencereden dışarı bakmaya devam ediyorum, bütün hafta onunla göz teması kurmadım.

"Kendinde değil gibisin, İbiza'da bir şey mi oldu?" Cevabımı beklerken gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor.

Her şey oldu.

"Hiç de değil." Her zaman sadık olan muhafızıma sahte bir gülümseme gönderiyorum. "Sadece yorgunum, hepsi bu."

"Çünkü...."

"Ben iyiyim Antonio," diyorum daha sert bir şekilde, sözünü keserek.

Dudaklarını kıvrıp başıyla onaylıyor ve sürmeye devam ediyor.

Kahretsin, bu çok kabaydı.

Bu onun hatası değil, ama o konuya giremem, etrafı araştırmasını ve enkaz halindeki aşk hayatımı tartışmaya çalışmasını istemiyorum. Bu konuda konuşacak kadar güçlü değilim, zaten istesem de yapamam.

Onu terslediğim için kendimi affettirmeye çalışıyorum. "Bana hafta sonu kız kardeşinin düğününden bahseder misin?"

Gözleri önündeki yolda sabit kalırken bir kaşını kaldırıyor. "Pekâlâ."

Omuzlarımı dikleştiriyorum, duygularımı daha iyi saklamaya kararlıyım. "Bana her şeyi anlat."

Gün boyunca iyiydim, korkarım yatma vakti geldi.

Karanlık, hüznün korkunç taşıyıcısı ve bir mazoşist gibi her gece bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yapıyorum. Kulaklığımı takıyorum ve Whitney Houston'dan "I Will Always Love You" şarkısını dinlerken karanlığın içinde sessizce ağlıyorum.

Otel odamızda tek başımıza dans ettiğimizi ve onun bana gülümsediğini hayal ediyorum.

Aramızdaki aşk.

Neden kendimi buna zorluyorum? Bilmiyorum.

Ama içimi dökmek zorundaymışım gibi hissediyorum, çünkü bunu kimseye göstermezsen nasıl bu kadar kırgın olabilirsin ki?

İyiymişim gibi davranıyorum.

Adını söylemiyorum, onu sormuyorum, ağlamıyorum ve asla itiraf etmeyeceğim ama dört hafta sonra bile daha iyiye değil, daha kötüye gittiğimi hissediyorum.

Anna'nın Carlo'yla yaptığı telefon görüşmesini sonlandırıldığını duyuyorum, zaten ağlamakta olan yarama tuz basmak için, benim dünyam yıkılırken o ve Carlo kaya gibi sağlam gidiyorlar.

En azından Ibiza birilerinin mutluluğuyla sonuçlandı, keşke benimki olsaydı.

Kendimden başka suçlayacak kimsem yok, Giuliano ile yattığımda neye bulaştığımı biliyordum. Ama yine de yapmak zorundaydım.

Daha da aptalım, ağladığım her gözyaşını hak ediyorum. "Yorulдум," diyorum ayağa kalkarken. "Ben yatmaya gidiyorum."

"İyi geceler," diye yanıtlıyor Anna kanepeye oturup beni bir aşağı bir yukarı süzerken. "Çok kilo vermişsin."

Kendime bakıyorum. "Öyle mi?" Biliyorum, bir deri bir kemik kaldım. Yemek midemi bulandırıyor. "Sanırım çalışmakla o kadar meşguldüm ki yemek yemeye zamanım olmadı." Omuz silkiyorum.

Anna'nın gözleri gözlerimi tutuyor ve bildiğini biliyorum. "İyi misin?"

"Uh-huh."

Gülümsüyorum. "İyiyim."

"Gerçekten iyi misin?"

"Kesinlikle, iyi geceler." Yatak odama giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum, yere oturmak için aşağı kayıyorum, boğazımdaki korkunç yumru geri geliyor.

Ben iyi değilim.

Bugünkü yüzüncü web siteme giriyorum, otel için istediğim lanet duvar kağıdını bulamıyorum. Tam olarak ne istediğimi biliyorum ve lanet olsun, neden bulamıyorum?

Geçmişte çok gördüm ve şimdi nihayet sipariş vermek istediğimde, yeryüzünden kaybolmuş gibi görünüyor.

Ofisimin kapısı çalındı. Patronumu görmek için başımı kaldırdım.

"Merhaba." Gülümsüyorum. "İçeri gel."

"Merhaba Francesca," diye cevap veriyor, gelip masama oturuyor. "Her şey nasıl gidiyor? Harika şeyler duyuyorum."

"Harika." Gururla gülümsüyorum. "Meşgulüm."

"Francesca," diyor Tony kapıdan. "Murdoch işinde kullandığımız fayansın adını hatırlıyor musun?"

"Mat Blackbird."

"Harika. Hatırlayacağını biliyordum." Dışarı çıkmaya hazırlanıyor. "Açılı kesilmesi gerekiyor, unutma," diye sesleniyorum arkasından.

Onu.

"Ah." Tony'nin yüzü düşer. "Öyle mi?"

"Bu görünümü elde etmek için balıksırtı şeklinde döşenmeli." "Chevron yapacaktım."

Çekiniyorum. "Yine de çok güzel, çok farklı görünecek. Murdoch'un işiyle aynı görünümü istiyorsanız, ben balıksırtı yapardım."

"Tamam, teşekkürler."

Dikkatim patronuma döndü.

"Remington projesinde ne durumdayız?" diye soruyor.

"Onlar şu anda yıkım ve Ben malzeme ve mobilyaların sipariş edilmesi."

"Chesk, Chalet Sokağı'nda hangi halıyı kullandık?" Ella kapıdan soruyor.

"Um." İş yerleştirmeye çalışırken yüzümü buruşturuyorum. "Yatak odasında mı yoksa oturma odasında mı?"

"Yatak odaları."

"Yüzde yüz yün püsküllü bir kumaştı. Renginden emin değilim, Merinos'un son kataloğundan."

"Tamam, teşekkürler." Ortadan kaybolur.

Patronum bana baktı. "Her iki dakikada bir sözün böyle kesilir mi?"

Mahcup bir gülümseme veriyorum. "İşle birlikte geliyor sanırım."

"Hayır, olmamalı, hele ki çok önemli bir işin varken. Neden bir süreliğine evden çalışmıyorsun?"

"Gerçekten mi?"

"Böylece kimse her beş dakikada bir sözünüzü kesmez, işlerinizi gerçekten halledebilirsiniz."

"Bu harika olur, teşekkür ederim." İçimden bir ses sessizliğin getirebileceği uğursuz düşüncelerden korksa da gülümsüyorum. Kendimi meşgul tutmak şu anda aklımı başımda tutan tek şey. "Her şeyi sonuçlandırmak için sadece birkaç haftaya ihtiyacım olacak ve sonra ofise geri döneceğim, burada olmayı seviyorum."

Burada olmam lazım.

"Tamam, yarından itibaren telefonunu kapat ve evden çalış. Artık kesinti yok."

"Harika." Gülümsüyorum. Öyle olmasa da, yalnız çalışmak şu anda ruh sağlığım için pek iyi değil.

Kendim için endişeleniyorum.

Antonio arabayı kaldırıma çeker. Omzunun üzerinden, "Hazır olduğunuzda beni arayın," diyor.

"Uzun sürmez." İç çekiyorum, burası olmak istediğim en son yer. Sonunda Marcel ile akşam yemeği yiyeceğim. Haftalardır onu görmem için bana yalvarıyor ve ona bir kapanış borcum olduğunu biliyorum. Her şeyi konuşmaya ihtiyacı var ve ben de onu dinlemeliyim.

Ayrıldığımız günden beri birbirimizi görmedik, ilk başta o istemedi ve sonunda görüştüğümüzde ben kendi kalp kırıklığıma o kadar dalmıştım ki onunla başa çıkamadım.

Ne yazık ki aynı ilişki yüzünden değil.

Resmen tanıdığım en kötü insanım, son birkaç haftayı ve yeniden ortaya çıkan duyguları düşünüyorum, ben

Marcel'i gerçekten sevdim mi bilmiyorum.

En azından benim Giuliano'yu yaptığım gibi değil.

Giuliano'm... Ne şaka ama.

O benim değil, İbiza'ya gittiğimizden beri muhtemelen elli kadınla yatmıştır. Eminim şimdiye kadar beni iyice sikip atmıştır.

Düşüncesi bile iç karartıcı.

Pencereden bakıyorum ve Marcel'in arkadaki bir masada oturduğunu görüyorum, kafasını kaldırıp beni görüyor ve gülümseyip el sallıyorum.

Onu görmek güzel.

Giuliano

Kulübün dışında arabamda oturuyorum, çocuklar içeride beni bekliyor... ama ben içeri girmekte zorlanıyorum.

Alçaldım.

Geçmiyor... Aslında, daha da kötüleşiyor.

Ondan uzak geçen her gün sonsuzluk gibi geliyor.

İbiza'ya hiç gitmemeliydim, o zamandan beri dünyadan kopmuş durumdayım.

Ne burada ne de orada... ölü ya da diri.

Nerede olduğunu, ne yaptığını merak etmeden duramıyorum. Bildiğim zaman daha iyi hissediyorum.

Antonio'nun numarasını çeviriyorum; onun aracılığıyla hareketlerini takip ediyordum.

"Hey, patron," diye cevap veriyor.

"Merhaba, bilgisayarlar bu akşam bir ara hazır olacak."

"Tamam, harika."

"Onları alıp havaalanına götürebilir misiniz? Uçağın saat 11'de kalkması planlanıyor."

"Elbette."

Bilgisayarım patladı ve içinde geri almam gereken çok hassas materyaller olduğu için sadece maaş bordromuzdaki biri tarafından tamir ettirebiliyorum. Ne yazık ki kendisi Fransa'da yaşıyor, bu nedenle bilgisayarımı uçağımızla ona götürmemiz ve sonra da eve getirmemiz gerekiyor. Ayrıca bakıma ihtiyacı olan iki bilgisayarım daha var.

Çok pahalı bir bilgisayar hizmeti ama başka seçeneğimiz yok.

Kimsenin verilerimize erişmesi riskini göze alamayız.

"Almaya hazır olduğunda sizi arayacak," diye cevap veriyorum.

"Tamam."

Gözlerimi kapatıyorum, gizli gündemimle aradığımda her zaman çok garip oluyor. "Neredesin?"

"Bir restoranın dışında."

Çıktı.

Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Akşam yemeği yiyor, değil mi?"

"Evet."

"Kiminle?" Rahat davranmaya çalışıyorum. "Marcel."

Kaşlarımı çattım. "Eski sevgilisi mi?"

"Evet... tekrar bir araya geldiler."

Ne?

Burun deliklerim alevlenirken sessizliğin şokunu yaşıyorum. "Telefonu bekleyeceğim," diye yanıtlıyor Antonio.

"Tamam," diye mırıldandım, dikkatim dağılmıştı. Telefonu kapattım ve başımı koltuk başlığına yasladım.

Sikeyim.

Yani.... biliyordum. Ama.... Hep ona geri dönüyordu.

Dirseğimi direksiyona dayayarak burnumun kenarını sıkıyor ve derin bir nefes veriyorum. İkisini birlikte hayal ediyorum ve öfkeyle midem bulanıyor.

Sikerim böyle işi.

Arabamın kapısı telaşla açılıyor. "Hey," diyor Alex arabamın yanından geçerken. "Ne yapıyorsun?"

Ona bakıyorum, kızgınım, ona öfkeliyim... kendime. Ama çoğunlukla acınacak haldeyim.

"Hadi," diyor Carlo. "Oraya gideceksin ve yüksek kaliteli bir am bulup bundan kurtulacaksın."

Gözlerim Alex'inkilerle buluşuyor. "O haklı, dostum. Güven bana, yarın bize teşekkür edeceksin."

Onunla birlikte.

Yenilenmiş bir kararlılıkla arabadan iniyorum ve kapıyı sertçe çarpıyorum. "Hadi gidelim." Ön kapıdan içeri girdik.

Fedai başını sallıyor ve kırmızı ipi bizim için açıyor. "İyi akşamlar, Bay Ferrara."

"Merhaba." Kulübün çift kapısından içeri bakıyorum, yüksek sesli müzik ve az giyimli kadınlar.

Sarışın havasındayım... ve siktir et, bir tane alacağım.

Belki birkaç tane.

Francesca

Restorana doğru ilerliyorum ve Marcel ben yaklaşırken ayağa kalkıyor, beni yanağımdan öpüyor. "Merhaba."

"Merhaba." Otururken gülümsedim. "Çok güzel görünüyorsun."

"Oh." İltifatı geçiştirmeye çalışıyorum. "Sen nasılsın?"

"Daha iyiyim." Çarpık bir gülümsemeye zorluyor.

Aramıza garip bir sessizlik giriyor.

İkimiz de aynı anda konuşmaya başlıyoruz ve sonra ikimiz de kendimizi durduruyoruz. "Önce sen konuş," diye teklif ediyorum.

"Neden ayrıldığımızı bilmiyorum ama ilişkimizi onarmak istiyorum." Masanın üzerinden elimi tuttu. "Lütfen bana yapabileceğimizi söyle."

"Marcel." Derin bir nefes verdim.

Lanet olsun.

"Sorunlarım var." İç çekiyorum. "Ve bunları ilişkimize dahil etmek hiç adil değil."

"Ne gibi?"

Onu hayal kırıklığına uğratmanın nazik bir yolunu düşünmeye çalışırken ona bakıyorum. Onu incitmeden bunu nasıl yapacağım?

"Benim yaptığım bir şey mi?" "Hayır."

"Evlenme teklifi... Bekleyebiliriz. Eğer evliliğe hazır değilsen sorun değil."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve elini sıkıyorum. "Tatlım, çok üzgünüm." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Evlilik teklifini asla kabul etmemeliydim... ama..." Tanrım, bu en kötüsü. "Bana herkesin içinde teklif ettin. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Hayır de."

"Seni asla böyle küçük düşürmem."

"Tanıdığım herkese nişanlandığımızı söyledikten sonra beni terk ettin."

"Çok özür dilerim. Keşke zamanı geri alabilseydim, her şeyi çok daha farklı bir şekilde ele alırdım."

"Nasıl?" Gözleri gözlerimi tutuyor ve öfkesine çok az hakim olduğunu söyleyebiliyorum.

"Evlilik yelpazesinin herhangi bir yerinde olduğumuzu fark etmemiştim. Bu konuda hiç konuşmamıştık, birlikte yaşamıyorduk bile." Omuz silktim. "Birbirimizi sadece hafta sonları görüyorduk."

"Çünkü meşguldük," diye öfkeyle çıkıştı.

"Hayır, hiç de öyle değildi. Birbirimizi görmek için hiçbir aciliyetimiz yoktu. Şu anda bunu göremediğini biliyorum ama sen de beni doğru şekilde sevmiyorsun."

"Beni sevmiyor musun?" Şaşırmış gibi yüksek sesle soluyor. "Beni gerçekten sevmiyor musun?"

Etrafımızdaki masalarda oturan insanlar konuşmamıza kulak misafiri olarak bize bakmaya başlıyorlar. Neden dinledikleri hakkında hiçbir fikrim yok; bu konuşma tam bir kabus. Kendim duymak istemiyorum... ve içindeyim.

"Demek istediğim," diyorum usulca, "artık bir ilişki içinde olmak istemiyorum ve sen bana evlenme teklif edene kadar bunu fark etmemiştim. Heyecanlanmak yerine tek hissedebildiğim panik ve bunun yanlış olduğuydu. Böyle olmamalıydım ve sen...." Kelimeler kifayetsiz kalıyor. "Çok ama çok üzgünüm." Elini sıkıyorum. "Sen çok daha iyisini hak ediyordun ve sana bu şekilde davrandığım için kendimi asla affetmeyeceğim."

Derin bir iç çeker.

"Bana verdiğin her işareti, her ipucunu kaçırdım. Kaçırmış olmalıyım, çünkü dürüst olmak gerekirse hâlâ şoktayım. Beni tamamen gafil avladın."

O bana bakarken masanın üzerinde el ele tutuşuyoruz.

"Arkadaş olabilirsek çok sevinirim." Umutla gülümsedim. "Hayır. Seninle arkadaş olamam. Ya hep ya hiç."

"Tamam." Üzüntüyle başımı sallıyorum, anlıyorum. Giuliano ile de arkadaş olamam, onu görmek ve ona sarılamamak çok acı veriyor.

Bu gece nerede olduğunu merak ediyorum.

Onunla Ibiza'da seviştiğimizi hayal ediyorum. Tutku, kahkahalar... eve dönme hissi. Aşk.

Sevgilerimle.

Kahretsin, neden akrabayız?

"Ne olmuş yani?"

Marcel'in sesi düşüncelerimi böldü. Ne? Yukarı baktım. Aman Tanrım, tanıdığım en kötü insanım. "Özür dilerim, seni duyamadım?"

"Amerika'ya transfer oluyorum."

"Ne?"

"Chicago'dan bir iş teklifi aldım, geri çevirecektim ama olanlardan sonra yeni bir başlangıç yapmak istiyorum."

Gülümsüyorum. "Bu heyecan verici."

"Gitmemem için bana yalvarmayacaksın, değil mi?"

Birbirimize bakarken gülümsemem kayboluyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum ve aniden buradan gitmek istiyorum. "Ben gidiyorum... Bu hiç yardımcı olmuyor." Ayağa kalkıyorum ve o bana bakıyor. "Yeni işinde iyi şanslar."

"Güle güle Francesca."

Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Güle güle, Marcel."

Keşke moral verici, bu boktan durumu onun lehine çevirecek bir şeyler söyleyebilseydim ama söyleyemiyorum çünkü gerçek şu ki ben başka birine aşığım.

Asla birlikte olamayacağım ve hep yalnız kalacağım biri.

Onu özlüyorum.

Gerçekler yüzüme çarpıyor ve gözlerim doluyor.

Restorandan çıkıp köşeyi döndükten sonra telefonumu çıkarıp Antonio'yu arıyorum.

"Hey, naber?"

"Köşedeyim."

"Şimdiden bitirdin mi?"

"Evet."

"Yola çıkıyorum."

"Teşekkürler." Telefonu kapatıyorum ve hüzün beni ele geçirirken yolun karşısına bakıyorum.

Bok gibi hissediyorum... ve öyle de hissetmeliyim.

Araba kaldırıma yanaştı ve ben arka koltuğa geçtim. "Merhaba."

Arabayı trafiğin içine çekiyoruz. Antonio arabayı sürerken "Çok hızlıydı," diyor.

"Evet." Hüzünle pencereden dışarı bakıyorum, aklım bir kez daha sevgili Giuliano'mun şimdi nerede olduğunu merak ediyor. Düşüncelerim hep ona geri dönüyor.

Umarım iyidir.

Giuliano

Annem ölmek üzereyken cama vurdum. "Anne, ben buradayım. Dayan."

Ben kapıyı kırmaya çalışırken başı öne eğiliyor. "Buradayım anne. Gitme, beni bekle."

Korumaları koşarak gelirken çaresizce izliyorum. "Angelina," diye bağılıyor biri. "Ambulans çağırın."

Çılgınca kapıya vuruyorum, hiç böyle bir panik yaşamamıştım.

Bir çığlık beni uyandırıyor ve telaşla doğruluyorum, kalbim göğsümde sertçe çarparken karanlık sessiz odaya bakıyorum. Kim çığlık atıyordu?

Öyleydim.

Beni uyandıran çığlıklarımdı.

Hay sikeyim.

Doğrulup bacaklarımı yataktan dışarı sallıyorum, terden ıslanmışım, dirseklerimi dizlerime dayayıp karanlıkta oturuyorum. Bana neler oluyor böyle?

Kaybediyorum.

Lorenzo'nun ofise girdiğini hissediyorum. "Bugün çok sessizsin," diyor iki elini arkadan omuzlarıma koyarken.

"Çünkü çok yorgun," diye takılıyor Val. "Şanslı herif."

Ağır ağır nefes veriyorum. "Kapa çeneni."

Bugün bu boktan şey için havamda değilim.

"Kim o?" Lorenzo masama otururken gülümsüyor.

"Hiç kimse." E-posta klasörümü açarken iç çektim.

"Saçmalık," diye tersliyor Carlo. "Tadının da görüldüğü kadar güzel olduğunu söyle bana?"

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Siz ikiniz dışarı çıkıp biraz iş yapmama izin verebilir misiniz?"

Herkes ofisten çıkıyor ve ben bilgisayar ekranıma odaklanmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Beynim kızarmış durumda ve kendimi o kadar dengesiz hissediyorum ki bu çok saçma.

Hiçbir şey beni bu kadar kötü etkilememeli.

Alex tekrar ofisime giriyor ve ellerini arkadan omuzlarıma koyuyor. "İyi misin?" diye sordu.

"Uh-huh." Ekranıma bakmaya devam ediyorum. "Beni endişelendiriyorsun."

"Ben iyiyim." Onu kovuyorum.

"Onu görmeyeli altı hafta oldu."

"İyi olduğumu söyledim," diye çıkıştım öfkeyle.

"Siktir git." "Bir hafta izin al, tükenmişsin. Bir haftan vardı.

Annen öldüğünde bir gün izin almıştın. Kendini biraz rahat bırakmalısın, Giuliano. Bunu unuttuğunu biliyorum ama sen de bir insansın. Son birkaç aydır çok şey yaşadın."

Bilgisayarıma bakarken boğazıma bir yumru oturdu. "Lombardi...."

"Lombardi'yi siktir et, Lombardi'nin icabına ben bakarım. Üç adam daha öldürdü, bizim adamlarımız değillerdi. Kimin umurunda?"

"Kontrolde çıkmaya başladı."

"İşte bu yüzden sana iyi ve dinlenmiş olarak ihtiyacım var." Sırtıma bir tokat atıyor, sonra sandalyemi kendisine doğru çeviriyor ve gözleri benimkileri tutarken ellerini kolçaklara dayıyor. "Como Gölü'ndeki evine git, ihtiyacın olan zamanı ayır. Kendini daha iyi hissettiğinde geri gel, ne zaman olursa olsun. Her şey kontrolüm altında, Carlo ve Val burada, hepimiz güvertedeyiz ve her şeye hazırız."

Daima sadık bir dost.

Derin nefes alıyorum, birkaç gün izin kulağa iyi geliyor.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

Bana doğru uzandı ve bilgisayarımı kapattı. "Şimdi git." Ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarımı çantama koyuyorum ve kapıya yöneliyorum, sonra geri dönüyorum. "Teşekkürler, hey."

Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Rahatlamak için ne gerekiyorsa yap. Sana ihtiyacımız var."

"Yapacağım."

Annemin evinin ön kapısının kilidini açarken derin bir nefes veriyorum, ailemin görüntüsünün tüm gücüyle karşılaşıyorum. Gerçek boyutlu bir tablo, mükemmel bir aile.

Adam ve metresi.

Yüzüne bakıyorum, güçlü, yakışıklı ve bilge....

Ya da ben öyle sanıyordum.

Onu hiç tanımadım bile.

Resme doğru yürüyorum ve parmağımı yüzünde gezdiriyorum ve sanki yanmış gibi çekiyorum.

Yüz yüze duruyoruz, ölümler ve yaşayanlar.

Gerçek ve yalan.

Üzerime ezici bir hüznün çöküyor ve resim gözyaşları arasında bulanıklaşıyor.

"Senden birçok nedenden dolayı nefret ediyorum," diye fısıldıyorum öfkeyle. "Ama onu benden aldığın için seni asla ve asla affetmeyeceğim."

Francesca

Planlara bakarken kahvemi yudumluyorum, belki de oraya fazladan bir duvar eklemem gerekiyor. Bu da alan için başka bir fuaye olarak işe yarayabilir, hmmm.... Bu alanda gerçekten fazladan alana ihtiyacım var.

Havada bir vızıltı var, herkes meşgul ve mutlu bir şekilde konuşuyor.

Şu anda tek mutlu olduğum yerdeyim, ofisimde.

Şu anda evden çalışmam, zaten akıl sağlığımın sınırındayım. Uçurumun ne kadar yakın olduğunu biliyorum ve ona yaklaşıyorum. O yüzden şimdilik ofis. Kesintiler umurumda değil, gelsinler. Kesintiler kanepemde tek başıma ağlamaktan iyidir.

Tak, tak, kapıdan sesler geliyor.

"İçeri gel," diye sesleniyorum kafamı kaldırmadan. Kapı açılıp arkasından kapanıyor ve kimse bir şey söylemeyince başımı kaldırıp baktığımda sessizlikle karşılaşıyorum.

Giuliano.

Duygularım beni ele geçiriyor ve tereddüt etmeden ayağa kalkıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor, "Ben sadece...." Kelimeleri bulamamış gibi omuz silkiyor.

Birbirimize bakıyoruz ve Tanrım, onu özlüyorum.

Konuşmak için ağzımı açıyorum ve elini kaldırarak beni anında susturuyor.

"Bir şey söylemek zorundayım." Sanki kendini çelikleştiriyormuş gibi derin nefes alıyor. "Biliyorum... Marso'ya geri döndüğünü."

"Marcel," diye düzeltiyorum.

"Adı her ne sikimse," diye tersliyor. "Mutlu olduğunu biliyorum ve bu harika. Mutlu olmanı istiyorum. Sen en iyisini hak ediyorsun."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Ama sadece bir şeyi bilmeni istedim. Ve neden bunu bilmene ihtiyacım varmış gibi hissettiğimi bilmiyorum ama sadece ihtiyacım olduğunu biliyorum."

Kaşlarım çatıldı.

"Evlenmeyeceğim, birine aşık olmayacağım. Ufkumda bir aile yok" diyor yumuşak bir sesle.

"Neden olmasın?"

"Çünkü ikinci ödülü istemiyorum. Başka birini seviyormuş gibi yapmak istemiyorum. Geriye dönüp baktığımda

ve tüm hayatımı babamın yaptığı gibi bir yalan olarak yaşadım."

Gözlerim onunkileri arıyor.

"Evleneceğini biliyorum ve senin adına çok mutluyum, gerçekten."

"Giuliano."

Yenilmiş gibi elini kaldırır, "Söylemeye çalıştığım şey, Chesk... Seni seviyorum. Seni on dokuz yaşımdan beri her gün sevdim. Ve öleceğim güne kadar da seveceğim... ki umarım yakında olur, çünkü sensiz bir hayat yaşamak istemiyorum."

Francesca

Ona bakarken NEFESİM KESİLİYOR. Çok kayıp ve kırılmış görünüyor, gözleri vahşi.

"Marcel'le evlenmeyeceğim."

Kaşlarını çatı.

Ahlaki pusula çizgimi bir kez daha aşarak ona doğru bir adım atıyorum. "Ben de ikincilik ödülünü istemiyorum."

Birbirimize baktık, "Ama... sen ona geri döndün." "Hayır. Dönmedim."

"Antonio söyledi."

"Yanlış anlamış," diyorum daha sert bir sesle, iki elini tutuyorum. "Fransa'ya neden geldin?"

"Seni görmem gerekiyordu."

"Beni sevdiğini söylemek için mi?"

Sözleri çok güzel ve lanet olsun ki kollarına atlamak istiyorum ama nasıl bir ağırlık taşıdıklarını biliyor mu?

"Evet."

"İçinde a mükemmel Dünya, Giuliano, nerede olur aşk ilanınız bizi nereye götürüyor?"

Cevabını düşünürken kaşları çatılır.

"Bu nasıl işe yarayabilir ki?" Ona soruyorum, o bir çapkın, a kalp kırıcı. I olmazdı. hayatta kalmak onu

Bana ihanet ediyorsun.

"Eğer...." Duraklıyor. "Eğer sen de aynı şeyi hissetseydin.... senden Milano'ya taşınmanı isterdim." Sesi kesiliyor.

"Ve ne?"

"Ve benimle bir ilişkiye başla."

"Gizlice mi?"

"Evet." Gözleri benimkileri tutuyor. "Bunu nasıl yapacağız?"

Alt dudağını ısıyor ve sorunun cevabını zaten bildiği hissine kapılıyorum. Bunu düşünmüştü.

"Milano'da senin dairenin altındaki daire benim. Eğer sen oraya taşınırsan, ben de benimkine taşınırım. İki daire arasında görünmeden hareket edebiliriz. Korumalar üst katlara çıkmaz. Kimsenin haberi olmadan birlikte olabiliriz."

Bilmediğim bir duygu içimden geçerken ona bakıyorum. Umut.

"Peki biz nerede duracağız?" "Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı.

"Eğer kimsenin bizden haberi yoksa."

"Kastettiğin buysa başka kimse olmaz. Amber'la görüşmeyi bıraktım, artık yalan söyleyemem ve istemediğim birini istiyormuş gibi davranamam." Bana bakarken yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Bu bir hevesle ortaya attığım bir şey değil, bunun hakkında uzun uzun düşündüm. Bunu istiyorum, sen benim için osun, Chesk." Beni usulca öpüyor. "Seni karım olarak kabul ediyorum. Belki yasal olmayabilir.... Ama benim gözümde...." Sanki söyleyecek söz bulamamış gibi omuz silkiyor.

Güzel erkeğime bakarken gözlerim doluyor. Peki ya çocuklar?

"Yalvarmamı mı istiyorsun... çünkü yalvaracağım, tam burada ellerimin ve dizlerimin üzerine çökeceğim," diye kekeliyor. "Her şeyi yaparım, ne gerekiyorsa."

İşte bu, ahlakım ve kalbim arasında seçim yapacağım an. İkisi de bundan sağ çıkamaz. Ya biri ya da

Diğer.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Onu öperken fısıldıyorum.
Bana karşı kaşlarını çatıyor ve elleri belime dolanıyor.
"Ne diyorsun sen?"

"Seni seviyorum."

Dudakları dudaklarımı kavrarken gülümsüyor, dili yavaşça dudaklarımın üzerinde kayıyor ve biri kapıyı açmaya gidiyor ve o uzanıp kapıyı kapatıyor. "Sonra gel," diye sesleniyor.

Gözlerim açılıyor, bunu az önce yapmadı. "Hadi gidelim," diyor.

"Hayır."

Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Ne?"

"Korumalarımız dışarıda. Eğer bu işin yasal olarak yürümesini ve fark edilmememizi istiyorsan, bugün Milano'daki evine gideceksin. Birlikte görünmemeliyiz, çift olduğumuza dair hiçbir işaret olmamalı. Daireye taşın ve her şeyi hazırla."

Gözleri benimkileri arıyor. "Cuma günü geleceğim."

"Cuma günü mü taşınacaksınız? Bu Cuma," diye onaylıyor.

"Evet." Bu mükemmel zamanlama Aslında, I zaten evden çalışma iznim var.

Beni tekrar öpüyor, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde, kapıya doğru bakıyor.

"Kilit yok." Aklından geçenleri okuyarak sııttım.

"Kimin umurunda?"

"İstiyorum." Kendimi tamamen kaybetmeden önce kollarından çekiliyorum. "Milan'daki evine git ve benim için hazırlan. Çarkları harekete geçir, her şeyi düzene sok ve hazırla."

Ellerimi tutuyor ve ayakta durup birbirimize bakıyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum." Bana nefes kesici bir gülümseme veriyor. "Buna pişman olmayacaksın, Chesk. Mutlu olacağız. Söz veriyorum."

Gözlerim yine bulutlanıyor. "Biliyorum."

Şefkatle öpüşüyoruz, aramızda çok büyük bir sevgi var. Somut bir güç gibi hissedebiliyorum.

"Cuma." Yüzümü ellerinin arasında tutarken dudaklarıma gülümsüyor.

"Cuma."

Dönüp arkasına bakmadan ofisimden çıkıyor ve ben de kapının arkasından şapşal şapşal gülümsüyorum. Umut, sevgi ve büyük bir rahatlama ile doluyum.

Artık umurumda değil. Birlikte olduğumuz sürece, önemli olan tek şey bu.

Dünyanın canı cehenneme.

Dairemin ön kapısından zorlukla geçiyorum; bu çantalar çok ağır.

Anna'nın gözleri büyür. "Vay anasını! Bütün dükkânları sen mi satın aldın?"

"Belki." Çekiniyorum.

Fırtına gibi alışveriş yapıyorum, Giuliano ile gizli randevum için seksi malzemelere ihtiyacım var.

Çantaları yere bırakıp banyoya koşuyorum. "Günün nasıl geçti?" Giderken seslendim.

"Güzel," diye sesleniyor. "Vay anasını! Bu iç çamaşırı kimin için?"

Gözlerim açıldı, kahretsin. Alışverişlerimi karıştırmış.

"Um." Pantolonumun fermuarını çekiyorum ve ellerimi yıkıyorum, ne diyeceğim ki? "Bu hafta sonu bir randevum var," diye yalan söylüyorum, teknik olarak yalan sayılmaz, biraz doğruluk payı var. Köşeyi döndüğümde yemek masasının üzerine yayılmış siyah deri ve dantel iç çamaşırlarını görüyorum.

"Kiminle?" Anna alay ediyor. "Ve Tanrım, burada on randevuya yetecek kadar iç çamaşırı var."

Dantelli bir ayakkabıyı alıp vücudumun üzerinde tutuyorum. "Sence beğenecek mi?"

Gözleri açılıyor. "Bence bayılacak, ama kim o?" "Şey...."
Ayakta düşünmeye çalışıyorum. "Bir adam aracılığıyla tanıştım.

Milano'da çalışıyorum, bana
çıkma teklif etti." "Kim?"

"Umm...o bir diplomat."

Kaşlarını çatıyor.

"Yıllardır aramızda bir elektrik vardı ve artık bekar olduğumu bildiği için bana çıkma teklif etti."

"Milano'da mı?"

"Evet."

"Ben de bu hafta sonu eve gidiyorum." Gülümsüyor.
"Belki Carlo ve onunla çifte randevuya çıkabiliriz."

Oh lanet olsun.

"Hayır," diye çok hızlı cevap verdim. "Yani... benim için birinden ayrıldı, bu yüzden... bunu bir süreliğine çok gizli tutmamız gerekiyor."

Gözleri büyüyor. "Senin için bir ilişkiyi mi bitirdi?"

"Şey...." Kahretsin, bunu neden söyledim ki? Şimdi yuva yıkan biri gibi konuştum. "Zaten çıkmak üzereydiler, bu sadece işleri biraz hızlandırdı."

"Oh." Dikkatle dinliyor. "Carlo benden Milano'ya taşınmamı istedi."

Kaşlarımı çattım. "Onunla mı?"

"Hayır ama... o bir ilişkiye başlamak istiyor ve ben başka bir ülkede yaşıyorum."

Kahretsin.

Bir sonraki cümlemi düşünürken buzdolabına gidip ikimize de birer kadeh şarap dolduruyorum. Ona söylemem gerekiyor.

"Bu ne anlama geliyor?" diyor. "Ne mi?"

"Cevap yok."

Şarap bardağını uzatıyorum, bu uzun zamandır aklımdaydı ama konuya nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum.

"Carlo hakkında ne kadar şey biliyorsun Anna?"

"Ne demek

istiyorsun?" "Ona

güveniyor musun?"

"Tabii ki."

"Ferrara'da ne yaptığını biliyor musun?"

"Belirgin değil." Omuz silkiyor. "Ama eminim...."

"Onun bir kiralık katil olduğuna eminim," diye ağzımdan kaçırdım. "Giuliano'nun kişisel güvenlik ekibinden biri, Giuliano'nun onu sadece yetenekli ve istekli olması durumunda orada tutacağını biliyorum."

Bana bakıyor, şok olmuş bir halde.

"Bakın, onun kötü bir insan olduğunu söylemiyorum."

"O zaman ne diyorsun Francesca?" diye tersliyor, sinirlenerek.

"Diyorum ki o benim ailem gibi, Giuliano gibi. O da onlardan biri. Ve onlardan biriyle çıkmak sizin için sorun değilse, o zaman devam edin. Ama iki yıl geçtikten sonra artık çok geç olduğunu fark edemezsiniz."

Yemek masasındaki sandalyeye çöküp oturur ve şok geçirerek sessizliğe gömülür.

Yanına oturdum. "Bak, onunla birlikte olmak için Milano'ya taşınma ya da bu işin peşini bırak demiyorum. Sadece resmin tamamının farkında olmanı istiyorum. O güçlü bir adam ve kiminle ilişkiye girdiğini tam olarak bilmeni istiyorum. Her şey güllük gülistanlık olmayacak. Onun hayatının karanlık bir tarafı da var."

Üzüntüyle başını sallıyor ve bir an düşünüyor. "Onun gibi bir adamla birlikte olur muydun?"

"Evet." Tereddüt etmeden cevap veriyorum. "Eğer onu sevseydim, evet, severdim. Hiçbir şey beni aşkın peşinden gitmekten alıkoyamazdı."

Patronuna aşığım.

Sözlerimi tartarken başını sallıyor. "Biliyor musun, Giuliano ile akraba olmamanızı gerçekten isterdim."

Gözlerim ona doğru fırladı, bunu yüksek sesle mi söyledim? "Neden böyle söylüyorsun?"

"Birlikte çok iyi olduğunuz için, onu İbiza'da görmek sizin için acı tatlı olmuş olmalı? Herhangi bir anıyı canlandırdı mı?"

Ağzımdan kaçırmak ve ona her şeyi anlatmak istiyorum... Bunu ondan saklamak istemiyorum ama yapamayacağımı da biliyorum. Kimsenin bizden haberdar olması riskini göze alamam.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

"O sadece iyi bir arkadaş, hepsi bu. Bir geçmişimiz var ve İbiza'daki arkadaşlığından keyif aldım, onu tekrar görmek harikaydı," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor ve elimi elinin içine alıyor. "Ben Carlo'yu tanıırken onunla takıldığın için teşekkürler, benim için bunu yapmaya hazır olman çok şey ifade ediyor."

Suçluluk duygusu içimi dolduruyor. Ben berbat bir insanım.

Hüzünle gülümsüyorum. "Arkadaşlar garip bir eküri olmak için değil de ne içindir?"

Şaşırmış gibi bana bakıyor. "Gerçekten o kadar garip miydi?"

Omuz silkiyorum. "Belki benim de Milano'daki evime taşınma vaktim gelmiştir." İç çekiyorum.

"Yani sen gizlice diplomatınla çıkabilirsin ve ben de açıkça bir tetikçiyle çıkabilirim öyle mi?"

Kıkırdıyorum. "Kulağa çok...." geliyor. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum.

"Saçma mı?" diye soruyor.

"Evet, işte bu. Gülünç."

"Hey, belki Cumartesi gecesi diplomatınla çıkmayacaksan Carlo ve benimle çıkabilirsin, Giuliano'nun gelmesini sağlayabiliriz. Carlo, Valentino ve kız arkadaşını da davet etmekten bahsetti."

Yüzüme neredeyse bir gülümseme yayılıyor. "Evet, belki." Rahat davranıyorum. "Umarım bir randevum olur."

"Adı ne?" "Kim?"

"Diplomat."

Kahretsin, doğru ya, adı neydi? "Massimo."

O yükseltir onu Kaş, onu ilgi piqued. "Seksi isim."

Sırıtiyorum, sahte bir adam için sanırım öyle.

Karanlıkta yorganın altında yatıyorum, telefon elimde, iyi geceler demek için birazdan beni arayacak.

Bu hafta her gece geldi ve günümün en önemli anı oldu, yıllar önce tanıştığımız anları, gizli telefon görüşmelerini ve çalınan öpücükleri hatırlattı.

Genç ve yasak aşk, her şeye sahip olabileceğimizi düşündüğümüz zamanlar.

Bunu sadece düşünmekle kalmadık, biliyorduk ya da en azından bildiğimizi sanıyorduk.

Cuma günü Milano'daki evime dönüyorum ve şu anda hayatımdaki tercihlerimi sorguluyor olmam gerekirdi ama gerçek şu ki sabırsızlanıyorum.

Onu görmeye çok ihtiyacım var.

Telefonum elimde titriyor ve hızlıca kaydırarak açıyorum. "Merhaba."

"Merhaba, Chesk," diye fısıldıyor derin sesi, Duygularım beni boğuyor. Birinin sesini duymak nasıl bu kadar anlamlı olabilir?

"Merhaba." Gülümsüyorum. "Bu gece geç mi kaldın?"

Ağır ağır nefes veriyor. "Bir toplantım vardı, seni arayabilmek için erken çıktım."

Karanlığa gülümsüyorum; erken gitmesi hoşuma gidiyor. "İki gün," diye fısıldıyor.

Heyecan midemde daha önce hiç olmadığı kadar dönüyor. "Sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Beni gördüğünde yapacağın ilk şey ne olacak?" diye soruyor.

"Sarıl sana."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış gibi davranıyor.

"Neden, ne yapacağımı umuyordun?"

"Bilmiyorum, dizlerinin üzerine çök ve sikimi yala ya da başka bir şey yap."

Gülüyorum. "Hayal kurmaya devam et."

Kesinlikle yapacağım.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu hafta inanılmaz yavaş mı geçti?" "Çok yavaş." Bir şey hatırlıyorum, "Anna bana Cumartesi gecesi onunla ve Carlo'yla dışarı çıkmak istedim, sana, Valentino'ya ve kız arkadaşına soracaklardı."

"Val gitmeyecek."

"Neden olmasın?"

"Çünkü Anna Carlo'yla birlikte olduğu için çok kızgın." "Ne? Neden?"

"Ona karşı hep bir şeyler hissetti, Carlo'nun Ibiza'da onunla yatmasına çok kızdı."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Ne?" "Onun liginde olmadığını söyleyip duruyordu."

"Ama onun bir kız arkadaşı yok mu?"

"Ben de ona öyle dedim." "Peki, o buna ne dedi?"

"Sadece onu sakladığını ve bunu bildiğimi ve Anna'yı ona asla vermemem gerektiğini."

İnançsızlıkla yüzümü buruşturuyorum.

"Ciddi anlamda ip gibi biriydi, üç gün boyunca benimle konuşmadı."

"Tanrım." Bir an düşündüm. "O zaman kız arkadaşına aşık olmamalı."

"Aptalca olan da bu, öyle. Onunla kesin evlenecek." "Yani, Anna'yı elinde tutmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Bekar olma ihtimaline karşı buzda."

Siktiğimin erkekleri.

Giuliano kıkırdar. "Kim bilir? Hadi yine dizlerinin üstünde olman hakkında konuşalım."

"Nasıl oluyor da gece geç saatlerde yaptığımız görüşmeler hep telefon seksi olarak sonuçlanıyor?"

"Çünkü o sensin ve ben çok uzun zamandır seks yapmadım. Tüm zamanların en seksi sesine sahip olduğundan bahsetmiyorum bile."

Karanlığa gülümsüyorum, bu cevabı sevdim.

"Bilin diye söylüyorum, hafta sonu yataktan çıkmıyoruz"
diye ekliyor.
Getirin....
"Kulağa korkunç geliyor."

Cuma, Milan.

Araba binamın yeraltı otoparkına giriyor ve arkamızdaki arabalar park ediyor. Görevliler bagajdan bavullarımı alıyor ve bellboy onları bir el arabasına yüklüyor. Bugün Cuma ve tarihin en uzun haftasından sonra bugün onu görebileceğim.

"Bundan sonrasını ben hallederim," diyor Antonio.

Diğer üç adam etrafta dolanırken Antonio elindeki bavul arabasıyla benimle birlikte asansöre biniyor. Anahtarımı okutuyorum; asansörün kapıları kapanıyor ve yukarı çıkmaya başlıyoruz. Evime giren tek kişi o, özel yaşam alanlarımı başkalarının görmesini istemiyorum.

Asansör kapıları açılıyor ve özel fuayeme geliyoruz, parmak izimi okutuyorum ve kapı bir klik sesiyle açılıyor. Burası o kadar çok güvenli ki casus filmlerini andırıyor.

"Teşekkür ederim, çantaları kapının yanına koyun."

"Onları odana taşımamı istemiyor musun?" diye soruyor.

"Hayır. Sorun değil." Gülümsedim. "Yapacak işlerim var, yine de teşekkürler."

Valizlerimi bagaj arabasından indiriyor. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı, Bayan Ferrara?"

Etrafıma bakınırken "Hayır, teşekkürler" diyorum. "Bu gece tekrar gitmeyeceğim, emekli olabilirsiniz."

"Bir şeye ihtiyacınız olursa aşağıda her zamanki adamlar olacak" diye yanıtıyor.

"Teşekkür ederim, iyi geceler."

Asansör kapıları arkasından kapanırken "Yarın görüşürüz," diyor.

Dönüp çatı katıma bakıyorum, burayı seviyorum.
Gözlerden uzak ve özel.

Gardiyanlar aşağıda bekleyebilir, onları görebileceğim kadar yakın olmalarına gerek yok. Ben buradayken etrafta olduklarını bile unutuyorum.

Bu, babam öldükten sonra Giuliano'nun bana devrettiği ilk mülk parçasıydı. Sanırım bunun manevi bir değeri olduğunu söyleyebilirsiniz, geleneği bozup bana verdiğinde büyük bir şok yaşamıştım. O zamanlar bunun, önümüzdeki birkaç ay boyunca bana ve kardeşlerime devredeceği pek çok mülkün ilki olacağını bilmiyorduk.

Şehre bakan tavandan tabana pencereler var ve çatı katı olduğu ve buradaki tek daire ben olduğum için, havuz ve kabinle tamamlanmış büyük bir güverte ve eğlence alanım var. Dışarıda güzel bahçeler ekili, hatta ağaçlı bir çimenliğim bile var.

Bir apartman dairesinde yeşil çimenler, kim bilebilirdi ki?

Ağır sürgülü kapıyı açıp bahçeme çıkıyorum, stratejik olarak yerleştirilmiş spot ışıkları bitkilerin üzerinde parlıyor ve uzaktan su tesisatının sesi geliyor.

Şezlonglardan birine oturdum ve Giuliano'ya mesaj attım.

Buraday ım ökü.

Şimdi.... Bekliyorum. Heyecanlıyım, gerginim ve aynı anda yanlış bir şey yaptığım için çok korkuyorum.

Ama artık geri dönüş yok. Buradayım ve şansımı denemeye hazırım.

Çünkü o buna değer, bundan eminim.

Arkama yaslanıp gökyüzüne bakıyorum, İtalya'dayım.
Belki bu sefer sonsuza kadar.

A sıcak ve bulanık hissetmek filtreler
aracılığıyla Kan dolaşımım.
Evde olmak güzel.

Giuliano

Bilgisayar ekranımın üstündeki saate bakıyorum, işten çıkmak için geri sayımdayım. Francesca'nın iki saat önce bana burada olduğunu bildiren mesajından sonra, kızgın teneke çatıdaki kedi gibiyim. Sadece buradan gitmek istiyorum, soğukkanlı davranmak düşündüğüm kadar kolay değil.

Her zaman en son ben ayrılıyorum ve farklı davranmıyorum, hiçbir şeyin alınma riskini göze alamam.

Lorenzo kapıyı iki kez çaldı. "Ben eve gidiyorum."

"Tamam. İyi geceler."

Oyalanıyor ve benim ona bakmama neden oluyor.

"Hafta başında Paris'e gittiğinizi duydum..."

Francesca'yı ziyaret etmişsiniz."

Sinirlenerek sandalyeme geri oturuyorum. "Şimdi de beni mi takip ediyorsun?"

"Hiç de değil, sadece...." Tereddüt eder. "Sadece ne?"

"Onu görmek için neden başka bir ülkeye gitme zahmetine katlandığınızı merak ediyorum."

Siktir git artık.

"Fransa'dan yeni bir bağlantıdan bir bilgisayar aldım, onunla yüz yüze görüşmek istedim ve zaten orada olduğumu görünce Francesca'yı ofisinde on dakikalığına ziyaret etmek için aradım. Annemin cenazesinden beri onu görmemiştim ve geldiği için teşekkür etmek istedim. Bu sürpriz olabilir Lorenzo ama her şeyi sana danışmıyorum."

Gözleri benimkileri tutuyor.

**"Hepsi bu mu?" Şak diye söyledim.
Birbirimize bakıyoruz; aramızda dile getirilmeyen
bir uyarı dolaşıyor.**

Yolumdan çekil.

O başını sallar Bir kere, açıkça sinirli.

"Var mı a iyi geceler."

"Sen de."

**O koridorda kayboluyor ve ben sandalyeme oturup
derin bir nefes alıyorum ve böylece başlıyor.**

**Bir saat sonra Ferrari'mi yeraltı otoparkına
çekiyorum, iki araba arkamdan geliyor ve park ediyor,
iniyorum ve korumaların arabalarına doğru
yürüyorum. "Bu gece gitmiyorum, böylece emekli
olabilirsin."**

"Burada ne kadar kalacaksınız Bay Ferrara?"

**Omuz silkiyorum. "Diğer evimdeki tadilat ne kadar
sürerse o kadar," diye rahatça cevap veriyorum.**

**Birdenbire burada kalmamın şüpheli görünmemesi
için diğer dairemi hızlı bir şekilde yeniden planlamak
zorunda kaldım. "Bu bina güvenli, gidebilirsiniz."**

"Bize ihtiyacınız olursa arabalar ön tarafta olacak."

**"Teşekkür ederim." Asansöre kalbimle
bindim**

**Göğsümde sertçe çarpıyor, her yükseldiğim kat beni
ona daha da yaklaştırıyor.**

**Daireme varıyorum, çantamı yere atıyorum ve
banyoya koşuyorum, yıldırım hızıyla soyunuyorum ve
duşa giriyorum.**

**Geçirmek üzere olduğum geceyi tahmin ederken
kalbim hızla çarpıyor.**

O burada.

**Kendimi sakinleştirmek için başımı ellerimin
arasına alırken sıcak suyun başımın üzerinden
akmasına izin verdim. Bunu mahvetme.**

O burada.

On beş dakika sonra dairemden çıkıp merdivenlere giriyorum, benim dairemden onun dairesine çıkan asansörün ışığını birinin görmesi riskini göze alamam. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve onun katına varıyorum, kapıyı hafifçe açıp dışarı bakıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, onun katına kimsenin çıkamayacağını zaten biliyorum. Kalbim boğazımda, kapısının ziline basıyorum ve içeride yankılandığını duyuyorum. Avuçlarım terliyor, kalbim küt küt atıyor ve lanet olsun, neden beni bu kadar etkiliyor?

Kapı telaşla açılıyor ve karşımda güzel meleğim duruyor. Uzun siyah saçları açık ve kocaman gülümsemesi tüm korkularımı anında dağıtıyor.

Sakinlik çöküyor üzerime ve onu kollarıma alıyorum, vücudu benimkine karşı eriyor ve birbirimize sımsıkı sarılıyoruz.

"Tanrı'ya şükür buradasın" diye fısıldıyor boynuma, ona daha sıkı sarılıyorum.

Kahretsin, çok uzun zaman oldu.

Öpüşüyoruz ve sanki tüm dünya kendi ekseninde dönüyor. Önemli olan tek şey bu, ben ve o. Birlikte olduğumuz sürece önemli olan tek şey bu.

Tekrar tekrar öpüşüyoruz, aramızda bir aciliyet oluşuyor. Dizlerinin üzerine çöküyor ve ben onu yakın tutmak için tutuyorum. "Seni öpmem gerek."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Beni geri mi çeviriyorsun?"

Kıkırdıyorum. "Şimdilik." Onu daireye götürüp kanepeye oturtuyorum ve kucağıma çekiyorum.

Kayboldum, mükemmel öpücükler denizinde, bu kadının üzerimdeki gücünde kayboldum.

Gözleri gözlerimi ararken "Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Duygularım beni ele geçiriyor, ereksiyon pantolonumu deliyor ve bacaklarını benimkilerin üzerine açarak daha derin bir bağ arıyor. Uzun bir süre öpüşüyoruz, şefkatli ve sevgi dolu ve ellerim kalçalarında, vücudunu benimkinin üzerinde yönlendiriyor.

Titriyor ve yaklaştığını biliyorum, lanet olsun... henüz değil, onu sonsuza dek böyle öpmek istiyorum.

Onun içinde olmalıyım, külotunu çıkarıp sikimi çekiyorum, dizlerinin üzerine kalkıyor ve kendimi ona doğru yönlendiriyorum. Sikimin ucunu ıslak dudaklarının arasından geçiriyorum, sırlıslık ve ben kaya gibi sertim.

En iyi kombinasyon.

Ben yavaşça kabzaya doğru kayarken birbirimize bakıyoruz, ikimiz de zevkle inliyoruz.

Sikeyim.

Yavaşça sikimin üzerinde sallanırken aramızda mükemmel bir yakınlık oluşuyor. Sıkı vücudu benimkinin etrafında dalgalanıyor.

Sonunda.

**"Seni seviyorum." Hayranlıkla ona fısıldıyorum.
"Çok, çok fazla."**

Francesca

Perdelerin kenarlarından ışık sızıyor ve gerinerek derin bir nefes alıyorum, rahatlamışım ve çok uykum var. Saat kaç acaba? Gözlerimi sürükleyerek açıyorum ve büyük kahverengi gözlerle karşılaşıyorum. Giuliano yan yatmış, dirseğine dayanmış beni izliyor, uzanıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor.
"Merhaba.

Utangaç bir şekilde gülümsüyorum ve eğilip onun büyük, güzel dudaklarını öpüyorum. "Merhaba." Kolunu bana doluyor ve beni göğsüne çekiyor ve birbirimizin kollarında sükûnet içinde uzanıyoruz.

"Ne geceydi ama." Üstümde gülümsediğini hissediyorum. Dudakları şakağımda dururken kıkırdıyorum ve bu çok tuhaf bir şey, sanki tek bir bedeni paylaşıyoruz. Aramızda hiçbir şey yok, kalplerimiz bir atıyor. Bütün gece seviştik, sabahın ilk ışıklarına kadar yorganın altında tatlı sözler fısıldadık.

Birlikte olmanın katıksız mutluluğuyla sarhoş olmuş. Ve işte bu, aşkın özü. Nasıl olması gerektiği.

Hiç kimseye bu kadar yakın hissetmemiştim ve asla da hissetmeyeceğimi biliyorum.

Sevmek için doğduğum adam.

"Bugün ne yapıyoruz?" Yakışıklı erkeğime bakıyorum.

"Biz...." Kaşları şaşırmış gibi yukarı kalkıyor. "Bir kelime var ben...." Sesi kesiliyor.

"Daha önce duymadın mı?"

Üstümden gülümsüyor. "Hoşuma gitti."

Korkmuş gibi yaparak doğrulup ona bakıyorum. "Öyle olsa iyi olur."

Kıkırdıyor ve beni sırt üstü çevirip ellerimi başımın üzerinde tutuyor. "Yoksa ne olur?"

"Ya da sen alacaksın," diye takılıyorum. "İşte bu."

"Ve sen de onu bana mı vereceksin?" Diziyle bacaklarımı ayırırken gözlerini şakayla açıyor. "Devam et o zaman, sert çocuk." Beni öpüyor. "Şimdi yap."

Yüksek sesle gülerken kurtulmak için mücadele ediyorum ve o bana bakıyor, ciddileşiyoruz.

"Bu bakış da ne?" Fısıldıyorum.

"Sen bak...." Doğru kelimeleri arıyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

Umutla gülümsüyorum, bu oyunu seviyorum. "İğrenç."

"Ne?" Bir kahkaha patlattım. "İğrenç mi?" Nefesim kesildi.

Ben onun üstünde olacak şekilde bizi döndürüyor. "İğrenç bir şekilde sikilebilir."

Vücuduna sarıldığımda doğruluyorum, eli uzanıp göğsümü kavıyor, başparmağı göğsümün üzerinde ileri geri geziniyor.

Meme ucu.

Birbirimize bakarken sessizliğe gömülüyoruz, aramızda sihir dönüyor.

"Asıl iğrenç olan sensin," diyorum.

Bana gülümsüyor. "Bundan eminim." Başımın arkasından tutup beni kendine doğru çekiyor ve öpüyor. "Birbirimiz için iğrenç derecede mükemmeliz." Dudaklarına karşı gülüyorum, o haklı, dünyanın canı cehenneme.

Bizler.

Dönüp aynada arkama bakıyorum, dar siyah elbisem her yerime tam oturuyor. "Hazırlanıyor musun, hazırlanmıyor musun?" Ben sesleniyorum.

Giuliano oturma odasından "Hayır," diye cevap veriyor. "Sen git, ben seni burada bekleyeceğim."

Dışarı çıktığımda onu kanepede ilgisiz bir şekilde uzanırken gördüm ve ellerimi kalçalarımaya koydum. "Neden Anna ve Carlo ile yemeğe gitmek istemiyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Çünkü bilmiyorum." Derin bir nefes verir ve televizyonu kapatıp kumandayı sedirin üzerine fırlatır.

"Neden olmasın?"

"Benim sana dokunamamam ve onların birbirlerini sadece beş dakika tanıdıktan sonra birbirlerine yaltaklanmaları beni sinirlendiriyor."

Kucağına oturdum. "Biliyorum ama dışarı çıkmak istemiyor musun?" Onu öpüyorum ve saçlarını alnından geriye doğru tarıyorum. "Bu dairede kalıp sürekli seks yapamayız."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bana uyar."

"Giuliano, arkadaş gibi davranmaya alışmamız gerekiyor." Etkilenmemiş gözleri benimkileri tutuyor.

"Yani... bunu bir ömür boyu yapmak zorundayız."

Beni kucağından itiyor ve aceleyle ayağa kalkıyor, pencereye gidiyor ve manzaraya bakıyor. Bu düzenlemeden hoşnut değil, şimdiden söyleyebilirim.

Bunu söylememeliydim.

"Hey." Ona arkadan sarılıyorum. "Birlikte olduğumuz sürece, değil mi?" Omzundan öpüyorum. "Kimse bunun kolay olacağını söylemedi, böyle olacağını biliyorduk."

Sessizce pencereden dışarı bakmaya devam ediyor ve doğruyu söylemek gerekirse, bu sırla benden çok daha fazla mücadele ediyor. Yalan söylemek onun doğasında yok. Giuliano tam olarak olduğu kişi olmaya alışkın.

Ancak ben, tanıştığımız günden beri ilişkimiz hakkında yalan söylüyorum.

"Bakın, Anna'ya geleceğime söz verdim, şimdi geri dönemem."

Başını sallıyor, görünüşe göre derin düşüncelere dalmış.

Bir an bekliyorum, bu onu gerçekten rahatsız ediyor, belki de kafasını toparlaması için ona biraz alan tanımalıyım, rahatsız olduğu bir şeyi yapması için ona baskı yapmak yardımcı olmayacak. "Sorun değil," diye kabul ediyorum. "Gelmek zorunda değilsin, sadece birkaç saat kalacağım. Zaten ayrı arabalarla gidiyorduk."

Omzunu bir kez daha öpüyorum ve çantamı alıyorum. "Biraz saat sonra görüşür müyüz?"

"Tamam," diye mırıldanıyor usulca, dikkati tamamen dağılmış durumda.

Tereddüt ediyorum ve ön kapıya geldiğimde ona dönüyorum. "Gerçekten gelmeyecek misin?"

"Sen git bebeğim, iyi eğlenceler." Dönüp yanıma geliyor ve beni öpüyor. "Özür dilerim... Sadece mükemmel bir günü mahvetmek istemiyorum." İç geçirdi.

Kalbim sıkışıyor ve hüznle gülümsüyorum. "Tamam."

Beni bir kez daha öpüyor. "Bu arada çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler." Asansörle zemin kata iniyorum, böyle mi olacak?

Ayrı hayatlar, sadece özelde birlikte olmak?

Öyle olduğunu biliyorsun.

Zemin kattaki kapılar açılıyor ve kendimden emin bir şekilde dışarı çıkıyorum. "İyi akşamlar Bayan Ferrara," diyor Bruno.

"İyi akşamlar." Yanlarından geçerken sahte bir gülümseme takınıyorum ama mutlu hissetmiyorum. Bir korku hissediyorum.

Kalbimi yukarıda bıraktım.

Anna

Masaya oturuyorum ve Valentino'nun iri kahverengi gözlerine bakıyorum. Kız arkadaşı restoranın tuvaletinde ve ben de Carlo'yla birlikteyim.

Birbirimizi ilk kez başkalarıyla birlikte görüyoruz.

Garip hissettiriyor.

Carlo'nun telefonu çalar ve ekrana bakar, "Buna bakmam lazım, bir dakika içinde dönerim." Ön kapıya doğru yürür.

Rahatsız hissederek kucağımdaki peçeteyi yeniden düzenliyorum. "Nasılsın?" O derin ve seksi sesiyle soruyor.

"Tamam." Gülümsemeye zorladım.

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor, "İyi görünüyorsun."

Aramızdaki hava dönüyor ve yine orada, birbirimize olan bu kozmik çekim.

Ağır çekimde şarap kadehini dudaklarına götürür ve bir yudum alır, "Gerçekten güzel."

"Val." Fısıldıyorum, "Kes şunu." "Onunla olmandan hoşlanmıyorum."

"Senin bir kız arkadaşın var." Etrafıma bakarken öfkeyle fısıldıyorum.

"Üzerine gelmiyorum, sadece seni onunla birlikte sevmediğimi söylüyorum."

"Başka seçeneğin yok."

"Onunla mutlu olmayacaksın." Tersledi.

"Senin fikrini sormuyorum." Çileden çıkmış bir şekilde fısıldıyorum.

Valentino'nun kız arkadaşı masaya gelip oturdu, çok hoş ve arkadaş canlısıydı. Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor, "Sizinle tanışmak çok güzel."

"Sen de." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Şarabımdan büyük bir yudum alıyorum, acele et ve buraya gel Francesca.

Francesca

Restoran tam bir faaliyet kovani ve masaya doğru ilerlerken gülümsüyorum. Milano... Dünyada daha canlı bir şehir var mı? Hayır, yok. Bundan eminim.

Anna ve Carlo'yu masada başka bir çiftle otururken görüyorum ve gülümseyip el sallıyorum, midem biraz bulanıyor. Harika, çifte randevu... ve ben.

Kahretsin, neden gelmedi?

"Merhaba." Geldiğimde gülümsüyorum, Anna ayağa kalkıyor ve yanağımdan öpüyor. "Hey, Tanrı'ya şükür buradasın, bizi ekeceğini sanıyordum?"

Keşke yapsaydım.

"Hayır." Gülümsüyorum.

Anna diğerlerine döner. "Carlo'yu hatırlarsınız, bu Val ve kız arkadaşı Giovanna."

Gözlerim masanın etrafında geziniyor. "Merhaba."

Hepsi gülümsüyor. Beceriksizce yerime oturuyorum.

Lanet olsun, Valentino çok seksi bir adama dönüştü. Gençken de yakışıklı olduğumu hatırlıyordum ama şimdi....

"Sizinle tanışmak çok güzel," diyor Giovanna yanımdaki koltuğundan. "Anna bana iç mimar olduğunuzu söyledi?" Kadehimi şarapla doldurup bana uzatıyor, uzun siyah saçları ve ölünecek bir vücudu var, süper göz alıcı.

"İtalya'nın en iyisi," diye araya giriyor Anna, kadehini kadeh kaldırma sembolü olarak kaldırıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Pek sayılmaz, çalışıyor musun?"

Ona soruyorum.

"Evet, ben doktorum, Memorial Hastanesi'nde pediatri bölümünde çalışıyorum."

"Vay canına." Gülümsedim, etkilendim.

"Bu kadar güzel birinin nasıl beyni de olabilir?" Anna alay eder.

"Biliyorum," diye katılıyorum.

Kızlarla konuşmaya devam ediyoruz ve çevresel görüşümden Valentino'nun birine mesaj attığını görüyorum ve Carlo da telefonunu çıkarıp mesaj atıyor.

"Giuliano'nun geleceğini söylememiş miydin?" Anna sorar.

"Gelemedi." Valentino gözleri masanın karşısında benimkileri bulduğunda kaşlarını hafifçe kaldırıyor.

O biliyor.

Kahretsin.

Bardağımı elime alıp kocaman bir yudum alıyorum.

Carlo sandalyesinde arkasına yaslanmış, kolunu rahatça Anna'nın sırtına dolamış, konuşurken parmakları Anna'nın teninde tozlanıyor. Ona sırılsıklam aşık, bu gün gibi ortada. Anna parlıyor, bakışmalarını, gülüşmelerini ve sohbet etmelerini izliyorum. Bu beni geriyor, yani onun mutlu olması ve adamın mutlu görünmesi beni mutlu ediyor... ama onun için endişeleniyorum. Şimdiye kadar Carlo'nun nasıl bir adam olduğu konusunda tamamen korumalıydı.

Onun tipini tanıyorum, babam ve büyükbabam aracılığıyla onun tipini yaşadım... belki Giuliano bile, istediği hayatın bu olmadığını anladığında, ona çoktan aşık olacağından ve kaçmak için çok geç olacağından endişeleniyorum. Tabii çoktan olmadıysa.

Hâlâ yapabiliyorken çok ama çok uzağa kaçmasını istiyorum. Sonu benim gibi berbat olmadan önce.

"Francesca," diyor Carlo masanın öbür ucundan. "Söyle bize, bugün ne yaptın?"

Sanki beni kışkırtıyor.

En iyi arkadaşının aletini emdim.

"Fazla değil." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Alışveriş, sıkıcı şeyler."

Val şarap kadehini benimkiyle tokuşturuyor. "Tanrıya şükür bizimle gelerek günü kurtardın."

"Biliyorum." Anna gülüyor. "Hadi biraz kokteyl alalım."

Tam on ikide daireme girdim, eve Giuliano'ya gitmek için acele etmek istesem de, ona yalnız kalıp düşünmesi için zaman tanımak için dışarıda kalmak da istedim.

Belki de şimdiden bizim hakkımızda tereddütleri vardır? Sadece lambaların aydınlattığı karanlık dairede yürüyorum.

Hâlâ burada mı?

Çantamı yere bırakıyorum ve içimden bir aciliyet duygusu geçerken merdivenlerden yatak odama çıkıyorum. Lütfen hala burada ol.

Yatak odasının kapısını açtığımda onu derin bir uykuda buluyorum ve omuzlarım rahatlayarak çöküyor.

Tanrı'ya şükür.

Bir süre ay ışığında onu izliyorum, zamanın içinde mükemmel bir durgunluk anı.

Çaresizce sevdiğim adamı kesintisiz izlemek. Herkes için o bir katil, bir uyuşturucu baronu... benim kardeşim.

Benim için o bir dünya, hayatımın aşkı.

Sırt üstü yatıyor; geniş göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyor. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde alnına dökülüyor. Beyaz battaniye kasıklarının üzerinde birikerek en mahrem yerlerini örtüyor.

Onu bu şekilde, tamamen rahatlamış ve sakin bir halde görmek pek sık rastladığım bir şey değil.

Savunmasız.

Bu gece neden gelemediğini biliyorum, anlıyorum.

Makyajımı çıkarıp duş alıyorum ve sonra yorganın altına girip sırtına sarılıyorum, kıpırdanıyor. "Hmm," diye fısıldıyor uykulu bir şekilde, dönüp kolumu öperken. "Saat kaç?"

"Gece yarısı," diye fısıldıyorum.

"Hmm." Gözleri kapalı kalıyor, düzenli nefes alış verişini bana uykuya daldığını söylüyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Sırtını.

Eve, onun yanına dönmek asla eskimeyecek. Omzunun arkasını öperken "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

O uyuyor ve ben
gülümsüyorum. Buna
bayılıyorum.

Titrerken sırtımın yatağın dışına doğru çıktığını hissederek uyanıyorum.

Ne oluyor be?

Bacaklarımın arasında bir dil hissediyorum ve güçlü eller uyluklarımı birbirinden ayırıyor.

"Oh..." Gözlerimi odaklamaya çalışırken kırıpıştırıyorum ve Giuliano'yu tüm ihtişamıyla bacaklarımın arasında bulmak için battaniyeleri geri çekiyorum.

"Günaydın," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde, dudakları uyarılmamla parlıyor.

Genişçe gülümsüyorum. "Neden evet... evet, öyle."

Giuliano

Bilgisayar ekranımdaki tablolara bakıyorum, bu rakamlar birbirini tutmuyor, Lorenzo ve ben bütün sabah üzerinde çalıştık. Birkaç yüz bin dolar eksik var. "Bir yerlerde yanlış hesaplama olmalı."

Lorenzo derin bir iç çeker. "Lanet olsun, o kadar da fazla olamaz."

"Sorun değil, ben bulurum. Sen git ne yapman gerekiyorsa yap," diyorum.

Alex kafasını kapıdan uzatıyor. "Öğle yemeği almaya gidiyorum, geliyor musun?"

"Hayır. Ben iyiyim."

"Ne yiyorsun?" Lorenzo soruyor. "Apollo's."

**"Evet, Ben yaparım. Gel. Bendişarı .
ve ofis Bu öğleden sonra, yarın**

görüşürüz."

Gözlerim ekrana yapıştı kaldı. "Güle güle."

Lorenzo ayağa kalkar ve birlikte resepsiyonda gözden kaybolurlar.

Mario ofisimin önünden geçiyor. "Hey." Kapımın önünde durdu.

"Merhaba."

"Dün gece babanın bir fotoğrafını gördüm."

Yaptığım işten başımı kaldırıp bakıyorum.

"Gerçekten mi, nerede?"

"Halk kütüphanesinde."

"Öyle mi?"

"Oğlumun okulda bir sanat sergisi vardı ve geçmiş yıllarda bağışlanan sanat eserlerinden arşivlenmiş bir fotoğraf bölümü vardı."

"Hmm." Bilgisayarına dönerken başımı salladım.

"Neyin fotoğrafıydı?"

"O ve annen."

Gülümsüyorum.

"Bunu fark ettim çünkü karısı Bianca da fotoğraftaydı ve hamileydi."

Yaptığım şeyden başımı kaldırdım. "Ne?" Kaşlarımı çatıyorum. "Karısı fotoğraftaydı da ne demek? Annem asla onunla ve karısıyla bir yere gitmez."

"Bu yüzden fark ettim, ben de tuhaf olduğunu düşünmüştüm."

Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. "Karısının hamile olduğunu ve annemin orada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Uh-huh." Başını sallıyor. "Lorenzo da fotoğraftaydı."

Sandalyemi ona doğru çeviriyorum, ilgim artıyor.

"Lorenzo mu?"

"Evet."

"Bizim

Lorenzo mu?"

"Hı-hı."

Zihnim yarışmaya başladı. "Fotoğraf neredeydi?"

"Sanat sergisinin bulunduğu odaya girdiğinizde bir panonun üzerindeydi."

"Onlar olduğuna emin misin?"

"Olumlu. Senin baba vardı onun kol etrafında annenin beli."

Ne?

Hamile karısı oradayken mi?

"Milan kütüphanesi mi?"

Kabul ediyorum. "Evet."

Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Haber verdiğin için teşekkürler. Bir dahaki sefere oraya gittiğimde kontrol ederim."

"Merak etme." Koridorda rahatça yürüyor ve ben bilgisayarına geri dönüyorum.

Ne oluyor lan?

Annem ve Bianca bir davette birlikteler, bu hiç mantıklı değil.

İki kadın birbirinden nefret ediyordu, değil mi?

Anahtarlarımı alıp kapıya yöneliyorum, bu lanet fotoğrafı görmem gerek.

Francesca

Telefonum masanın üzerinde titriyor ve Dominic isminin ekranda yandığını görmek için elime alıyorum, "Merhaba, Dominic."

"Merhaba Francesca. Bir daha ne zaman Milano'da olacağını merak ediyordum?"

Kaşlarımı çatıyorum, burada olduğumu zaten biliyor mu? "Aslında çoktan Milano'dayım."

"Güzel, sizinle birlikte gözden geçirmem gereken bazı şeyler var. Planları inceliyordum ve dördüncü kattaki banyoların fayans seçimi yanlış."

"Onların nesi var?"

"Diğer katlarla olan ilişkilerinden memnun değilim."

"Oh." Kahretsin. "Bu öğleden sonraki randevularımı yeniden ayarlamaya çalışayım ve seni bir toplantı için ayarlamaya çalışayım."

"Teşekkür ederim, çok makbule geçer."

"Milano'daki ofisleriniz nerede?"

"Ahh...." Tereddüt ediyor. "Ofisim şu anda yeniden boyanıyor, her zaman buluştuğumuz restoranda buluşalım."

buluşalım."

"Tamam." I duraklama olarak I davranmak için randevuları yeniden planlayın. "Öğleden sonra bir nasıl?"

"Güzel. Seninle orada buluşuruz."

"Harika." Telefonu kapattım ve panik içinde bilgisayarımı açtım, dördüncü seviye için hangi taşları seçmişim?

Tam saat birde restorana giriyorum, Dominic duruyor ve gülümsüyor.

"Merhaba, umarım çok beklememişsinizdir?" Elini sıkarken özür dilerim.

"Hiç de değil." Benim için sandalyemi çekti. "Teşekkür ederim." İçeri iterken gülümsedim.

"Bize bir şişe şarap sipariş etme cüretini gösterdim, toplantılarımızı keyifli hale getirebiliriz." İki kadehi şarapla doldurur.

"Teşekkürler." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum, neden her zaman bir randevudaymış gibi alkol sipariş ediyor?

Kes şunu.

Büyük klasörümü açıyorum ve uygun zemin bölümüne geçiyorum. "Pekâlâ, bu karolar hakkında konuşalım."

Sessiz kalıyor ve bana cevap vermeyince ona bakıyorum.

"Kapıdaki korumalarınız mı?"

Kaşlarımı çatıyorum ve Nico ile Sergio'yu görmek için kapıya doğru bakıyorum.

Korumalarım olduğunu nereden biliyor?

"Hayır." Sakince gülümsüyorum. "Muhafızlarım olacağını nereden ç ı k a r d ı n ?"

Gözleri gözlerimi tutuyor ve bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündüğümü bildiğini biliyorum.

"Ferrara olduğunuz için muhafızlarınız vardır diye düşünmüştüm." Büyülenmiş gibi şarabını yudumluyor.

"Gerçekten mi?" "Nedenmiş o?" diye cevap verdim.

"Hikayeleri duyuyor musun...." Sesi kesiliyor.

Sinirlenerek arkama yaslandım. "Buraya boş dedikoduları değil, fayansları tartışmaya geldiğimizi sanıyordum."

"Oh, öyleyiz." Gülüyor. "Sakin ol, sadece bir soruydu." Şarabını yudumluyor. "Sadece sana çıkma teklif etmek için kaç muhafızla savaşmam gerektiğini bilmek istedim."

"Sadece kardeşim."

Gözleri benimkileri tutarken bir kaşını kaldırıyor. "Milano'dayken nerede kalıyorsun Francesca?"

Yine alarm zilleri çalıyor, bu adamın nesi var? "Ailemle," diye cevap veriyorum. "Oh, unutup duruyorum, patronum dosyaya koymak için kartvizitinizi istiyor."

"Evet, tabii ki." Cüzdanını çıkarır ve içine bakar. "Görünüşe göre üzerimde yok. Bitirmiş olmalıyım." Sakince gülümsüyor. "Bir dahaki sefere."

Burada bir terslik var gibi.

"Fayansların nesini sevmiyorsun?" diye sordum.

"Renklerin doğru olduğunu düşünmüyorum."

"Neden olmasın, üzerinde anlaştığımız renk şeması buydu, sen de imzaladın."

"Biliyorum ama o zamandan beri çok şatafatlı olduklarını düşünüyorum. Mobilyalarla renk kombinasyonunu beğenmedim. Belki de yedinci katla aynı fayansı, çikolata rengi Coco'yu tercih etmeliyiz."

Söylediklerini anlamaya çalışırken ona bakıyorum, gerçekten de fayanslarla ilgili bir sorunu var.

Giuliano beni tamamen paranoyak yaptı.

"Tamam." Dosyamı karıştırıyorum. "Tedarikçiyle temasa geçebilirim, fayansları çoktan sipariş ettim ama belki de o zemini değiştirmek için çok geç değildir."

"Güzel." Hayal panomdaki resimleri inceliyor ve çikolatalı Coco karolarını işaret ediyor. "Ben kesinlikle bunları tercih ederim, ya sen?"

"Hayır, ilk seçeneği beğendim ama karar nihai olarak size ait." Resimlere odaklandım ve sonra

kafamı kaldırıp tekrar muhafızlarıma doğru baktığını görüyorum. Gözlerinin onları taramasını izliyorum ve sonra dışarıda bekleyen diğer iki kişiye doğru patıkaya bakıyorum.

Onları sayıyor. Hay
sikeyim.

Kim o?

"Tuvalete gitmem gerekiyor; bana biraz izin verir misiniz?" Gülümsedim.

"Tabii ki."

Kadınlar tuvaletine girip kabine giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Hemen telefonumu çıkardım ve Sergio'ya mesaj attım.

**Birlikte olduğum adamda bir terslik var.
Gözden uzakta beklemeni istiyorum.
Korumalarım olduğunuzu
biliyor. Nasıl?**

Cevabını beklerken kalbim hızla çarpıyor.

Arabaya git.

Cevap veriyorum.

Tamam.

Sikeyim.

Ellerimi yıkıyorum ve aynadaki yansımama bakıyorum.
Muhtemelen tamamen paranoyaklaşıyorum.

Giuliano'nun sözleri aklıma geldi. "Dişi bir Ferrara kafa derisinin ne kadar değerli olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Çifte lanet.

Kendimi çelikleştirirken omuzlarımı düşürüyorum ve sakince restorana geri dönüyorum.

Dominic sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Nerede kalmıştık?"

Dosyayı kendime doğru kaydurdım ve kapattım.
"İhtiyacım olan tüm detayları aldım, sizinle irtibata geçeceğim."

"Gidiyor musun?"

"Evet, olarak bahsedilen Ben rezerve
edildi Sağlam. Benim bir sonraki
randevu sizi bekliyor."

"Ama...."

Ayağa kalktım ve sahte bir gülümseme
takındım. "Hoşça kal, Dominic." "Seni
geçireyim." Ayağa kalktı.

"Gerek yok." Dönüyorum ve dosyam kolumun altında,
restorandan çıkabildiğim kadar hızlı çıkıyorum. Araba
bekliyor, çift park etmiş ve Nico kapıyı benim için açık
tutuyor, neredeyse arka koltuğa dalıyorum ve birkaç dakika
içinde hızla dışarı çıkıyoruz. Dominic ön kapıdan çıkarken
arkama bakmak için dönüyorum.

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

"Kim o?" Sergio soruyor.

"Yenilediğim otel için çalışıyor, patronlardan biri ve
muhtemelen paranoyaklaşıyorum ama bilmiyorum...
korumalarım olduğunu biliyordu."

Sergio ve Nico birbirlerine
bakarlar. "Bunu nereden bilebilir
ki?" Ben soruyorum.

"Belki de öyle sanmıştır," diye öneriyor Nico. "Bir tesadüf
olabilir."

"Sence öyle mi?"

Sergio döner ve omzunun üzerinden bakar. "Hayır. Hayır,
istemiyorum."

Giuliano

**Merdivenlerden çıkıp Milano kütüphanesine
giriyorum ve anılarıma doğru bir yolculuk yaparken
gülümsüyorum. Çocukken Francesca'yı görmek için
gizlice girdiğimden beri buraya gelmemiştim.**

Telefonum cebimde titriyor ve Sergio isminin

**ekranda yandığını görmek için telefonumu
çıkarıyorum. Onu arayacağım.**

Sonra telefonumu cebime geri koydum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor kütüphaneci, ufak tefek, kır saçlı, altmışlı ya da yetmişli yaşlarda olduğunu söyleyebilirim, çok tatlı ve ağırbaşlı.

"Evet, arkadaşım dün gece burada bir sanat sergisindeydi," diye cevap veriyorum.

Gülümsüyor. "Evet, büyük balo salonundaydı."

"Görünüşe göre bir fotoğraf panosu ya da Bir şey mi?"

"Bir sürü vardı."

"Geçen yılın başışı gibi bir şey miydi?" Omuz silktim. "Görünüşe göre rahmetli ailem fotoğraflardan birindeydi, onu görmeyi umuyordum."

"Oh." Başını sallıyor. "Evet, kapının yanındaydı. Bu taraftan." Yürümeye başladı ve ben de onu takip ettim, bahçelerden geçip bitişikteki balo salonuna girdik. Duvarı ve sergilenen sayısız fotoğraf panosunu işaret ediyor. "İşte buradalar."

"Teşekkürler." Ellerimi takım elbisemin ceplerine soktum ve panoları incelemeye başladım. "Bu fotoğraflar ne kadar eskiye dayanıyor?" diye sordum.

"Kütüphane açıldığından beri." "Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Seksen yıl."

"Vay be." Panolara bakmaya devam ediyorum, sanki bir zaman makinesine girmiş gibiyim, bazı fotoğraflar siyah beyaz, bazıları modern. Hepsi sanat başışları etrafında toplanmış. Bakıyorum, bakıyorum, bakıyorum. Mario yanılmış olmalı, burada bir fotoğraf yok. "Bettina," diye sesleniyor biri.

"Evet," diye sesleniyor tatlı, küçük, yaşlı kadın. "Bana bir dakika yardım edebilir misiniz?"

"Bir dakika burada kalabilir misin canım?"

"Elbette."

O uzaklaşıyor ve benim gözlerim tekrar tahtaların üzerinde geziniyor, bir sonrakine ve bir sonrakine

yürüyorum. Benim

Gözlerim panoları tarıyor ve sonra olduğum y e r d e duruyorum.

Ve işte, Mario'nun dediği gibi.

Babamın anneme sarılmış bir fotoğrafı. Bianca yanlarında duruyor, onun yanında da Lorenzo var.

Geri çekildim, şoktan sessizliğe büründüm.

Fotoğrafa bakarken parmaklarımı kirli sakallarımın arasından geçiriyorum, bu fotoğraf çekildiğinde on iki aylıktım.

Bianca ağır hamileydi... Ne?

Gözlerim kapıya doğru kayıyor ve fotoğrafı panodan çıkarıp takım elbise ceketimin iç cebine yerleştiriyorum. Ellerimi rahatça pantolonumun ceplerine geri sokuyorum ve olay yerinden uzaklaşıyorum.

"Nasıl geçti hayatım?" diye soruyor kadın dönerken.

"Hiçbir şey bulamıyorum, bir hata olmalı.

Yine de teşekkürler."

Sempatik bir şekilde gülümsüyor. "Özür dilerim."

"Evet." Başımı salladım. "Ben de." Ön kapıdan çıkıyorum ve siyah Lamborghini'min kilidi ben yaklaşırken otomatik olarak açılıyor. Yakınımda bekleyen dört güvenlik görevlisine el sallıyorum ve arabaya binip trafiğe çıkıyorum. "Lorenzo'yu ara," diyorum arabama.

Zil, zil, zil, zil.

"Ne oldu?" Lorenzo soruyor.

"Benimle ofiste buluşabilir misin?"

"Bu öğleden sonra oraya geri dönmeyecektim."

"Planlarınızı değiştirin." Telefonu kapattım ve zihnim dakikada milyonlarca mil hızla çalışırken direksiyonu kavradım ve keskin bir köşeyi döndüm, bazı lanet cevaplar istiyorum.

Yarım saat sonra elimde fotoğrafla masamda oturmuş, resme dikkatle bakıyorum. Ne anlama gelebileceğini çözmek için elimden geleni yapıyorum.

Lorenzo içeri girdi.

"Hey." "Kapıyı kapat."

Dönüp kapıyı kapatmadan önce kaşlarını çatıyor, kalemimle koltuğu işaret ediyorum. "Otur."

Oturuyor ve ben doğru kelimeleri seçmeye çalışırken bir süre ona bakıyorum.

Bu soru için doğru kelimeler yok, o yüzden olduğu gibi söyleyeceğim.

"Siz Francesca'nın babası mısınız? Yüzü düştü. "Ne?"

"Beni duydun, Francesca'nın biyolojik babası sen misin?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Lanet soruya cevap ver," diye bağıriyorum.

Fotoğrafı masamın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. Kaşlarını çatıyor ve resme bakıyor, sonunda bir şey söylemek için ağzını açıyor ve ben onun sözünü kesiyorum.

"Bana yalan söylersen seni öldürürüm."

Giuliano

DUDAKLARINI BÜKÜYOR. "Bunu nereden buldun?"

"Seni ilgile n d i r m e z." Ona ters ters baktım.

"Cevap ver.

Şu. Lanet olası. Soru."

"Hayır."

"Ne yok?"

"Ben onun babası

değilim." "Kim?"

"Giuliano Ferrara. Baban."

Çenemi sıkıyorum ve fotoğrafı ondan alıp havaya kaldırıyorum. "Bunu bana açıkla."

Bir süre ona baktı ve sessiz kaldı, sonunda cevap verdi. "Bianca ve ben arkadaştık, babandan ayrılmıştı ve o da Angelina'nın yanına taşınmıştı, bir pazar günü onu bir sanat sergisine götürmemi istedi." Hatırladıkça dudaklarını yuvarlıyor. "Oraya vardığımızda baban ve Angelina'nın aynı etkinlikte birlikte olduğunu görünce yaşadığı dehşeti tahmin edebilirsin."

Dinliyorum.

"Bu fotoğraf, kıyamet kopmadan yaklaşık iki dakika önce bir fotoğrafçı tarafından çekildi."

"Saçmalık. Babam kolunu anneme dolamış, Bianca'ya karşı bu kadar düşüncesiz olmazdı, o bir canavar değildi."

Omuz silkiyor. "O zamana kadar Bianca ile araları iyice açılmıştı."

"Onun çocuğuna hamileydi," diye çıkıştım, öfkeyle.

"Bu onu rahatsız etmemiş gibi görünüyordu."

"Tam olarak hangi noktada babamın karısıyla çıkmaya başladın?" Öfkelendim.

Hs sırtıyor, benim kinimle eğleniyor. "Onun pisliğini temizledim ve kıldığı kadına aşık oldum, Francesca üç yaşlarındaydı." Ayağa kalkıyor. "Babanın kusurları için beni suçlama." Kapıya doğru yürüdü ve sonra bana döndü. "O kütüphanede ağır hamile Bianca'yla durduğum ve kocası sevgilisini bir hiçmiş gibi herkesin içinde dolaştırırken kalbinin kırılmasını izlediğim gün," diye duraksıyor, "onun arkadaşı olmaktan utandım." Gözleri uzun bir süre benimkileri tutuyor ve ben arkasından bakarken dönüp ofisten çıkıyor.

Sikeyim.

Sandalyemde geriye doğru yığıldım... utandığımın yarısı kadar bile değil.

Ondan nefret ediyorum.

Francesca

Yemeği karıştırırken gülümsüyorum, romantik bir gece planladım. Bütün hafta sonu hayvanlar gibi seviştik ama bu gece farklı olacak.

Onu görmeden önce hissediyorum ve Giuliano'nun kapı pervazına yaslandığını görmek için ona doğru bakıyorum. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?" Kıpırdanmaya devam ederken sırtıyorum.

Bir adım öne çıkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni kollarının arasına alıyor. "Bütün gün sana bakabilirim." Beni usulca öpüyor. "Akşam yemeği harika kokuyor."

"Sevdiğim insanlar için yemek yapmak benim en sevdiğim şey."

Kravatını yavaşça çözerken karanlık gözleri benimkileri tutuyor. "Öyle mi?"

"Uh-huh." Kravatını yavaşça çıkarıp elinde tutarken dikkatim dağılmış bir şekilde fısıldıyorum.

"En sevdiğim şey ne biliyor musun?" diye soruyor kravatı parmaklarının arasında tutarken.

"Ne?"

"Lanet olsun."

Birbirimize bakarken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bana öyle bakma."

Gülümsüyor. "Ne gibi?"

"Sanki beni yiyeceksin, hayvanlar gibi sevişmediğimiz düzgün bir randevu istiyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bunu muhtemelen o kıyafeti giymeden önce düşünmeliydin... ya da o kıyafeti soyunmadan önce mi demeliydim?" Kucağına vuruyor.

"Hayır." Gülümsüyorum.

"Şimdi" diyor, nedense vücudum anında ona itaat ediyor. Ondan sızan bu cinsel baskınlık var, onu memnun etme ihtiyacım daha önce hiç yaşamadığım bir şey. Ona doğru yürüyorum ve bileklerimi birleştirip kravatını etraflarına sarıyor, sıkı bir düğüm atarken izliyorum.

Beni tamamen onun merhametine ve kontrolüne bıraktı.

Yavaşça bornozumun kurdelesini çekiyor ve kuşak çözülüyor, çıplak vücudum anında sergileniyor ve gözleri çıplak bedenimde gezinirken bana memnun bir gülümseme veriyor. Elini kaldırarak göğsümü avuçluyor ve başparmağını meme ucumun üzerinde ileri geri gezdiriyor, meme ucu onun için sertleşiyor ve alçak sesle mırıldanıyor. "Vücudunun bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum."

benimkine," diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde. Eğilip ağzına götürüyor ve tüylerim anında diken diken oluyor.

Bana her dokunduğunda ilk kez dokunuyormuşum gibi hissediyorum.

Bu olmadan nasıl yaşadım ben?

Koyu renk gözleri gözlerimi tutarken dişlerini gösteriyor ve göğüs ucumu ısıyor, canımı yakacak kadar sert ama acıdan hemen önce. "Oww," diye inliyorum.

"E doloroso, piccola?" (Çevirisi: "Acıyor mu, bebeğim?) diye fısıldar.

İçimden bir heyecan geçiyor, benimle daha önce hiç İtalyanca konuşmamıştı, bu yeni bir şey.

Başımı salladım.

Beni daha sert ısıyor. "Bene." (Çevirisi: İyi.)

"Oww." Geri adım atıyorum ve o bileklerime sarılı kravatı tutuyor. "Non andrai da nessuna parte." (Çevirisi: Hiçbir yere gitmiyorsun.) Takım elbise pantolonunun içindeki büyük ereksiyonu görmek için aşağı bakıyorum.

Heyecanım tavan yaparken ona bakıyorum.

Çocukluk aşkım gitti. İtalya kralı burada.

Şu anda olduğu adam olarak burada, bir hayvan, çok erkeksi, ilkel.

Bağlı ellerimden tutarak beni kanepeme götürüyor ve kanepenin ucuna oturtuyor. "Solleva le Braccia." (Çevirisi: Kollar yukarı.)

"Ha?"

Kollarımı bağından tutup yukarı çekiyor ve beni kanepenin ucuna doğru eğiyor, dirseklerimin üzerine yaslanırken kollarım başımın üzerinde bağlı. Sonra bornozumu kaldırıyor, böylece çıplak popom havaya kalkıyor. "Cosi va meglio," (Çevirisi: Daha iyi.) diye mırıldanıyor yavaş dairesel hareketlerle tenimi okşarken. Sonra sağ bacağımı kaldırıp kanepenin arkasına yaslıyor ve beni etkili bir şekilde dışarı çıkarıyor.

Kanepeye doğru sırtıyorum. Siktiğimin sapığı.

"Ecco un panorama mozzafiato," (Çeviri: Bu çok daha iyi bir manzara.) diye yanıtlıyor.

Kıkırdıyorum ve sonra iki eliyle arka yanaklarımı ayırıyor ve anında sessizliğe gömülüyorum.

Ne yapıyor bu?

Parmak ucunu arka giriş kapımın üzerinde gezdiriyor. "Jules."

"Şşş, ağzını tıkamama neden olma, bebeğim.

Çoraplarımın tadını sevmeyebilirsiniz."

İngiliz, bana geri döndü.

Gülümsüyorum, rahatlamış bir şekilde kanepeye uzanıyorum ve sonra dilini orada hissediyorum.

Oh....

Beni tekrar yaladığında nefesimi tutuyorum, asla....

Lanet olsun....

Beni tekrar yalıyor ve kirli sakalını hissedebiliyorum, tüylerim diken diken oluyor.

"Seni burada becereceğimi biliyorsun, değil mi?" diye homurdanıyor ve beni daha sert yalamaya başlıyor, elleri yanaklarımı ayırıp beni tamamen ona açıyor.

O daha fazlasını ararken benim seksim dikkat çekmek için zonkluyor.

Beni soktuğu pozisyonda, ellerim başımın üzerinde bağlı, bacaklarım iki yana açılmış halde, istesem de hareket edemezdim.

Takım elbise pantolonunun fermuarını açıyor ve kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Bana yaptığı şey bu, beni ateşe veriyor. Her birini.

Bekar.

Zaman

Pantolonunu biraz aşağı çeker, kaya gibi sert ereksiyonunu ortaya çıkarır, şişmiş ve uzunluğundan aşağı doğru uzanan kalın bir damarla dolmuştur. Vücudu daha fazlasını ararken ön ejakülat damlıyor.

Beni birbirinden ayırırken elleri neredeyse vahşileşiyor, dili olmaması gereken yerlere giriyor.

Ürperiyorum ve arkama sert bir tokat atıyor. "Non osarevenire, cazzo." (Çevirisi: Sakın geleyim deme.) diye hırlıyor.

Ne?

Yardım edebilir miyim?

Tükürüğünü seksimin dudaklarına sürüyor ve sonra kendini tabanında tutarak girişime konumlandırıyor ve tek bir sert pompayla kabzaya giriyor.

Bedenim onun etrafında titrerken ağzım açık kalıyor, ciğerlerimde hiç hava kalmıyor.

Kahretsin... O büyük.

Kaç kez yaparsak yapalım, yine de ona alışmak zorundayım.

Beni gevşetmek için kalçalarını bir o yana bir bu yana çeviriyor.

"Accogliami dentro di te, piccola," (Çevirisi: Beni içeri al, bebeğim.) diye mırıldanıyor.

"Fammi sentire quanto sei eccitata." (Çevirisi: Bana şu kremadan biraz ver.)

Pislik herif.

Bu lezzetli his karşısında kanepeye doğru gülümsüyorum... Tanrım, bu iyi hissettiriyor.

Derin bir iniltiyle nefes alıyor ve elleriyle kalça kemiklerimi kavlıyor ve sonra çekip sertçe içeri giriyor.

Oh.... Lanet olsun.

Çekiyor ve tekrar tekrar yapıyor ve sonra zorlanıyoruz.

Bu Giuliano Ferrara'nın en iyi olduğu zamandır.

Sırf zevk için sevişirken, zevk için bir kadının vücudunu ele geçirirken.

Hiçbir şeyi siklemeden.

Eli kürek kemiklerimin arasına geliyor ve göğsümü kanepeye doğru iterek pozisyonumu değiştiriyor. "Dikkat et," diye inliyorum, bu şekilde tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Sanki bunu kendisi de fark etmiş gibi yavaşlıyor ve ardından derin bir inilti çıkarıyor. "Sei cos incredibile, cazzo." (Çevirisi: Çok iyi hissediyorsun.) Beni pompalıyor. "Bunu hissediyorsan, her santimini al." Beni daha sert pompalıyor ve sonra başparmağını kığımın derinliklerine kaydırıyor.

Gözlerim kafamın içinde dönmeye başladı...oh lanet olsun.

Yavaş romantik randevum buraya kadarmış.

İçinde bulunduğum pozisyon, başparmağının olduğu yer ve beni piston hızında becerme şekli, bunu tutmak için cehennemde bir şansım yok.

Yıldızları gördüğümde haykırıyorum, aceleyle gelirken vücudum onunkinin etrafında sertçe kenetleniyor.

"Siktir," diye bağıyor, kendini derinlere tutuyor ve içimin derinliklerine boşalırken sikişinin sarsıldığını hissediyorum. Vücudunu tamamen içime boşaltırken beni daha sert, uzun ve derin darbelerle pompalıyor.

Sırtımın üstüne düşüyor ve ikimiz de nefes almak için çırpınıyoruz, benim yüzüm kanepeye gömülü, onun yüzü sırtıma dönük.

Bir süre sonra çekiliyor ve kıkırkır yanıma öpüyor. "Brava ragazza." (Çevirisi: Aferin kızıma.) Diğer yanıma da öpüyor ve ben mindere yaslanıp gülümsüyorum.

"Bu gecenin romantik olmasını istedim."

Beni ayağa kaldırırken kıkırkırıyor. "Bu benim romantikliğimdi." Yüzümü kendine doğru çekip iki eliyle tutuyor ve beni öpüyor, derin ve şefkatli, erotik bir şekilde yavaş.

Mükemmellik.

Ocak tıslıyor ve sebzeler kaynarken ikimiz de ona doğru dönüyoruz.

"Oh kahretsin. Az önce yemeği yaktım."

Beni tekrar öperken kıkırkırıyor. "Bu gece yaktığın ilk şey değil."

Geç oldu, uzun ve sıcak bir banyodan sonra Giuliano ve ben kanepede oturmuş televizyon izliyoruz.

"Bugün bir şey buldum," diyor usulca.

"Ne buldun?" Gülümsüyorum.

"Şey...." Şarabını yudumluyor ve kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi tereddüt ediyor. "Adamlarımdan biri dün gece çocuklarının kütüphanedeki sanat sergisindeydi."

"Tamam," diye cevap veriyorum, bu nereye gidiyor?

"Her neyse." Tekrar duraklıyor ve yanılmıyorsa biraz gergin görünüyor.

"Ne oldu?"

Hala kanepenin üzerine yayılmış olan takım elbise ceketine gidiyor ve iç cebinden bir şey çıkarıyor, bana uzatıyor ve kaşlarımı çatıyorum.

Annem, babam ve Angelina'nın bir fotoğrafı. Babam kolunu Angelina'ya dolamış ama annem ağır bir şekilde hamile, Lorenzo da orada.

Ha?

Gözlerim onunkilere dikiliyor. "Bu ne zamandan kalma?" "Arkasında tarih yazıyor."

Fotoğrafı çeviriyorum ve tarihi görüyorum. "Bu benim doğduğum yıl." Kaşlarımı çatıyorum ve tekrar incelemek için fotoğrafı ters çeviriyorum. "Ne zamandan beri...." Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum. "Annem hamile ama Angelina orada, kolu annemin boynunda? Bu fotoğrafı anlamıyorum, hiç mantıklı gelmiyor."

"Biliyorum."

"Peki Lorenzo'nun orada ne işi var?"

"Kesinlikle."

"Hmm." Ona bakıyorum. "Bundan ne anlıyorsun?"

"Yani." Ağır ağır iç geçiriyor. "İlk bakışta, daha iyi bilmesem, çifte randevu gibi görünüyor. Benim babam ve annem, senin annen ve Lorenzo."

Fotoğrafı tezgâhın üzerine bırakıyorum ve tırnağımı ısıtırken ona bakıyorum. "Haklısın, öyle."

"Ve Lorenzo ile annenizin siz küçükken çıkmaya başladığını biliyoruz."

"Ama Angelina ve annem birbirlerinden nefret ederlerdi."

"Ama öyle miydi?" Fotoğrafı işaret ediyor, "Birbirlerinden nefret ediyorlarmış gibi mi görünüyor? O fotoğrafta ikisi de gülümsüyor."

Gözlerim onunkilere dikildi. "Ne diyorsun sen?"

"Lorenzo ve annenizin sandığımızdan daha önce birbirlerine aşık olmuş olmaları mümkün."

Şaşkınlıkla göz kırpiyorum.

"Lorenzo ve annenizin, siz gebe kalmadan çok önce birlikte olmak için babamın onayını almış olmaları mümkün mü?"

Korkuyla elimi ağzıma kapatıyorum ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Sence Lorenzo benim biyolojik babam olabilir mi?"

Omuz silkiyor. "Bu pek çok şeyi açıklar."

"Ne gibi?"

"Annenizin, başka bir kadına aşkını ilan etmiş ve sadece bir yıl önce ona bir çocuk vermiş bir adamdan neden hamile kaldığı gibi."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Bu gerçek olabilir mi?" "Öyle olmasını umarsam bu beni kötü bir insan mı yapar?" Başımı ellerimin arasına aldım.

"Chesk, bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diyor elimi tutarken. "Biyolojik olarak akraba olmadığımız anlamına geliyor."

Tabak büyüklüğündeki gözlerim onunkileri tutuyor.

"Birlikte olabiliriz. Gerçek anlamda birlikte." "Ama neden yalan söylesinler ki?"

"Babamın adamlarından biri karısını hamile bıraksa halkın nasıl ayağa kalkacağını hayal edebiliyor musunuz? Babamın adamları tarafından hain olduğu gerekçesiyle derhal öldürülürdü, annen de öyle. Bir düşün Chesk, senin korunman Ferrara olmandan kaynaklanıyor, eğer Ferrara değilsen

Adamlarının gözünde sen bir hainin çocuğusun ve ortadan kaldırılacaksın."

Parmak uçlarımla şakaklarımı tutuyorum.

"Bir düşünün, annenizi Angelina için terk etti ve ondan bir bebek sahibi oldu. Annenize bir arkadaş olarak değer verdiğini ve onun mutlu olmasını istediğini biliyoruz. Onun en yakın arkadaşıyla, evinde çocuklarıyla birlikte güvenilebileceği biriyle gizlice çıkması mükemmel bir senaryo olurdu. O hayatının aşkıyla yaşayacak ve sevgili karısı da başka bir adamın kollarında mutlu ve güvende olacaktı."

"Ama... hamile kaldı," diye fısıldadım.

"Yani, yalan söylemek zorundaydılar... yoksa hepsi itibar kaybedecekti."

Bulmacanın tüm parçaları yerine oturuyor ve gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Jules."

"Biliyorum." Umutla
gülümsüyor. "Eğer bu
doğruysa...."

"Evlenebiliriz, Chesk." Elimi tuttu ve öptü. "Çocuk sahibi olabiliriz, normal olabiliriz."

Yüzüm düştü. "Ama... ya değilse?" Fısıldıyorum.

"Öyle, biliyorum öyle. Birini seni sevdiğim kadar sevemem ve bunu kutlayamam. Hiçbir hayat bu kadar acımasız olamaz."

Oh...kalbim.

Gözlerim doluyor ve başımı sallayarak onları siliyorum. "Doğru." Bir an düşünüyorum. "Gidip annemi göreceğim."

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil. Bunu tek başıma yapmalıyım."

Birbirimize gülümsüyoruz ve uzun zamandır ilk kez aramızdaki havada farklı bir şey vızıldıyor.

Umut.

Sabahın sekizinde annemin evine girdim, bir dakika daha bekleyemezdim.

"Merhaba anne."

Kaşlarını çatıyor. "Merhaba, sevgilim." Yanağımdan öpüyor. "Bugün erken kalkmışsın, Milano'da olduğunu bile bilmiyordum." Antrenman kıyafetlerini giymiş ve saatlerdir ayaktaymış gibi görünüyor.

"İş. İş toplantıları, tüm iş toplantıları," diye mırıldanıyorum. "Çalışmakla çok meşgulüm."

Kapa çeneni, mahvediyorsun. Neden bu kadar kötü bir yalancıyım?

"Bir fincan kahve ister misiniz?" diye sorar. "Evet, lütfen."

Onu mutfağa kadar takip ediyorum ve tezgâha oturuyorum, o da kahve yapmaya başlıyor.

Kalbim küt küt atıyor ve kendimi hasta hissediyorum, birçok şey bu toplantıya bağlı.

Tüm geleceğimi.

İkimize de birer fincan kahve yapıyor ve karşıma oturuyor. "Ee? Ne var ne yok?"

"Neden bir şeyler olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü sabah sekizde buraya habersiz gelmezsin. Ben senin annenim Francesca, seni senden daha iyi tanıyorum."

"Anne." Gözlerim onunkileri arıyor. "Sana bir soru soracağım ve bana doğruyu söyleyeceğine dair söz vermeni istiyorum."

Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü bu sorunun doğru ya da yanlış bir cevabı yoktur."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ve yargılama yok, geçmiş geçmişte kaldı ve hepimiz mutluyuz ve **birbirimizi** seviyoruz." Ellerimi sıkıyorum

kucağımnda gergin bir şekilde.

"Francesca," diye tersliyor. "Ne oldu?" "Lorenzo benim babam mı?"

Yüzü düştü. "Ne?"

"Lorenzo'yla ben hamile kalmadan önce mi çıkmaya başladın? Çıktıysan sorun değil, seni anlıyorum." Umutla gülümsedim. "Babam bir serseriydi, anlıyorum. Tamamen anlıyorum."

"Bal...." İç çekiyor.

Fotoğrafi ona uzattım. "Bunu buldum ve bana söylenenlerle uyuşmadığını biliyorum ve Lorenzo'yu seviyorum. Yani...."

Fotoğrafa bakıyor ve onu tezgâhın üzerine bırakıyor. "Hayır."

"Ne yok?"

"Lorenzo senin baban değil."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken burun deliklerim şişiyor. "Ne demek istiyorsun? Bu fotoğraf nasıl olabilir...." Kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Bu fotoğraf halk kütüphanesinde çekildi; babanla temelli ayrılmıştık ve ben Lorenzo ile arkadaşım. Yalnız gitmek istemediğim için Lorenzo'dan beni bir sanat sergisine götürmesini istedim, oraya gittiğimizde Giuliano ve Angelina ile karşılaştık."

Ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Onları gördüm, bir saniye geçmeden bir fotoğrafçı birlikte durmamızı ve gülümsememizi istedi, olay çıkarmak istemediğimiz için gülümsedik."

"Ama...." Gözlerim yaşla doldu.

"Tatlım." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bunun Giuliano junior ile bir ilgisi var mı?"

Başımı üzüntüyle öne eğiyorum. "Ona aşık mısın?" Gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor.

"Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum, aranızdaki aşkı hissedebiliyorum. Babasının kim olduğunu öğrenmeden önce birbirinize aşık olduğunuzu biliyorum. Sence Enrico

sizi ayırmaya neden bu kadar kararlıydı?"

Yıllar önce bizi kütüphanede birlikte bulduğunda deliye döndüğünü hatırlayınca boğazıma bir yumru oturuyor. "Biliyor muydu?"

"Evet, biliyordu." Başını salladı. "Çok üzgünüm, sevgilim. Gerçek şu ki, baban bir çapkındı ve ben onu seviyordum. Defalarca cazibesine kapıldım ve yatağına girdim. Beni onun için terk ettiğinde çocuğuna hamileydim. Lorenzo parçaları toplayan ve beni kurtaran değerli bir adam. İnan bana, Lorenzo'nun kızı olmanı her şeyden çok isterdim. Onun kendi çocuğu yok, benimle birlikte olmak için bu ayrıcalıktan vazgeçti. Eğer ona bu hediye verebilseydim, hayatımı tamamlamış olurdu."

Ben ona bakarken silueti bulanıklaşıyor.

Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Giuliano'yu sevemezsin, tatlım. O senin kardeşin. Gitmesine izin vermelisin."

Gözyaşları barajı yıkıyor ve yüzümden aşağı yuvarlanıyor. "Bunun gerçek olmasını istedim," diye fısıldıyorum.

Hüzünle gülümsüyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Ben de. Keşke sana bunu verebilseydim."

"Ama... Onu seviyorum." Fısıldıyorum.

"Biliyorum. Ama dünyada bu sorunu çözebilecek kadar sevgi yok. Gitmesine izin vermelisin."

Annemin evindeki eski yatak odamda oturup ağlıyorum, ağlıyorum ve ağlıyorum.

Tüm umutlarım ve hayallerim paramparça oldu ve gardiyanlarla ve onunla yüzleşmeden önce bunu dışarı çıkarmam gerekiyor.

Ona söylediğimde Giuliano'nun yüzünü hayal ediyorum ve daha çok ağlıyorum.

Mutlu bir sonu hak ediyor ve kahretsin ki bunu ona veren kişi ben olmak istedim.

Ama annem haklı.

Bunu aşmanın kolay bir yolu yok.

Birbirimizin kollarında istediğimiz kadar rol yapabiliriz, ancak bu sorunu asla çözmeyecektir.

Eğer onun mutlu olmasını istiyorsam, gerçekten mutlu olmasını. Ferrara ismini devam ettirmek için kendi çocuklarına ihtiyacı var ve ben bunu biliyorum... Onu bırakmalıyım, hayatına devam etmeli ve ona hak ettiği aile hayatını verebilecek biriyle tanışmalı.

Banyomdaki duşa giriyorum ve fayanslardan aşağı kayarak sıcak suyun altında yere oturuyorum.

Kendimi toparladıktan sonra eve gideceğim ve dünyamı parçalayacağım.

Tekrar.

Üç saat sonra dairemin kapısını açıyorum ve Giuliano'nun burada olduğunu hemen hissediyorum.

Onun varlığı beni çok etkiliyor ve köşeyi döndüğümde bana doğru koşuyor. "Ne dedi o?"

Anahtarlarımı yan masaya bırakıp ona doğru döndüm. "Yanıldın." Omuz silktim, "Öyleydi..." Duraksadım. "Tam da Lorenzo'nun anlattığı gibi oldu."

"Saçmalık."

Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Özür dilerim, tamam mı?" "Üzgün müsün?" Kaşlarını çatıyor. "Ne demek bu?"

"Bunun doğru olmasını ne kadar istediğini bildiğim anlamına geliyor." "Sen istemiyor musun?"

"Evet... ve hayır."

"Hayır mı?" diye tersler. "Neden, hayır mı?"

"Senin aksine Giuliano, ben babamı seviyordum, onun olmadığım düşüncesi..." Sesim kesiliyor.

"Ne değildi?" diye bağılıyor. "Buna değer miydi?"

Yanımdan geçip mutfığa giriyorum, Hulk gibi beni takip ediyor.

"Ne dedi?" diye soruyor.

"Lorenzo ile arkadaş olduklarını ve onunla sanat galerisine gittiğini, babamın da annenle birlikte orada olduğunu ve bunu yüzüne vurduğunu."

Gözlerini kısıyor. "Ve sen ona inandın mı?"

"Annem bana yalan söylemez," diye çıkışıyorum.

"O fotoğrafta kızgın değildi, kendi gözlerimle gördüm ve sana hayatın boyunca yalan söyledi Francesca," diye bağıyor. "Beni biliyor muydun?" Göğsüne vuruyor. "Sevgili babacığının onu her gün başka bir kadına verdiğini biliyor muydun? Başka bir ailesi olduğunu biliyor muydun? Onun katil bir pislik olduğunu biliyor muydun?"

"Kes şunu," diye bağıyorum.

"Annen yalan söylüyor. Onun ağzından çıkan hiçbir şeye inanmıyorum. Orada Lorenzo'yla birlikteydi, bunu biliyorum. Babam evde yokken onu sıcak tutuyordu."

Kulaklarımda öfkeli kalp atışlarımı duymaya başlıyorum, onun kötü adam olarak resmedilmesinden bıktım, o bir oyuncuya aşık olan iyi bir kadın. "Anneme saygısızlık etmeye cüret etme, Giuliano. Asla! Kes şunu."

"Bırakayım mı?" Kaşlarını çatıyor. "Bırakmak mı? Birlikte tüm geleceğimiz buna bağlı ve sen bana bırakmamı mı söylüyorsun?"

Ellerimi kalçalarımın altına koydum.

"Cehenneme git, Francesca."

"Bu da ne demek oluyor?" Bağıyorum.

"Bu anlamına gelir Ben değil uyuyor ile benim lanet olsun Artık kız kardeşim yok. Bunu yapamam. Yapmayacağım."

Vay canına.

Ve işte soğuk gerçekler.

Birden sinirlendim, bu berbat duruma, dünyaya, babama... ama açıklanamaz bir şekilde, en çok da ona. "Tamam." Hışımınla koridora çıktım. "Yapma o zaman."

Onu kolayca yüzüstü bırakmam gerekiyordu, kendimi terk ettirmem değil.

"Oraya geri dön ve lanet olası gerçeği talep et," diye bağıyor.

Yatak odama girdim. "Çık dışarı." Elime bir parfüm şişesi aldım ve dönüp ona fırlattım.

Kafasının yanından uçup giderken eğilir. "Oraya git ve gerçeği iste."

"Gerçeği anladım, seni aptal ve özür dilerim." Ellerimi yenilgiyle havaya kaldırdım. "Olmamı istediğin kişi olmadığım için özür dilerim. Lorenzo'nun kızı olmadığım için üzgünüm."

O kadar öfkeli ki boynundaki damarlar dışarı çıkıyor, öfkesini kontrol etmekte zorlanırken göğsü inip kalkıyor.

"Ve endişelenme, artık kız kardeşinle yatmak zorunda değilsin."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu işimiz bitti demek. Siktir git." "Bunu benimle bitiremezsin."

"Az önce yaptım. Çık dışarı." Onu yatak odamdan dışarı itiyorum, kapıyı çarpıyorum ve kilide hafifçe vuruyorum.

"Francesca. Aç şu lanet kapıyı," diye bağıyor kapıyı yumruklarken.

"Git başımdan."

Kapı sertçe çarptı, neredeyse menteşelerinden çıkacaktı, sıçradım. Kapıyı yumrukladı. "Umarım elini kırmışsındır, seni aptal."

"Hemen buradan çık!"

"Yoksa ne olur?" "Silahını çıkarıp beni vuracak mısınız? Senden korkmuyorum, Giuliano."

Kapı tekrar sertçe çarpıyor.

Gözlerimi deviriyorum, bu gördüğüm en büyük felaket.

Bavulumu çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum, kıyafetlerimi iki kat hızla içine atmaya başlıyorum.

Siktir git
buradan. Bu
zehirli.

O kapının diğer tarafında bağıırken, ben eşyalarımı topluyorum ve bavulumun fermuarını çekiyorum, kapıyı açıyorum ve bavulumu taşıyarak onun yanından koridorda ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor peşimden gelirken.

"Eve." Aceleyle ön kapıyı açtım.

"Burası senin evin!" Gözleri yuvalarından fırlamak üzere.

"Hayır, Giuliano." Asansöre bindim. "Nerede durduğumuzu açıkça belirttin. Bir daha kapını çalmayacağım. Merak etme, seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Kimi istersen becer." Asansör düğmesine bastım. "Sadece benden uzak dur."

"Nereye gidiyorsun?" diye bağırır. "Paris.... Ait olduğum yere."

Yedi gün. Yedi gece. Bir milyon kırık rüya.

Kanepede, battaniyemin altında cenin pozisyonundayım, güvenilir dizüstü bilgisayarım ve telefonum yanımda.

Milano'da onunla geçirdiğim bir hafta nasıl dünyamı sona erdirmiş gibi hissettirebilir?

Yedi gün... ve bana bak, berbat durumdayım.

Kapı çalınıyor ve kaşlarımı çatıyorum, bu garip, kimse benim katıma çıkamaz.

Ayağa kalkıyorum ve tekrar çalışıyor, bu sefer daha sert, daha acil.

Gözetleme deliğinden bakıyorum ve iki adam görüyorum, kim bunlar?

Kahretsin.

"Francesca, kapıyı aç," diye sesleniyor tanıdık bir ses. Ne?

Küçücük gözetleme deliğinden dışarıda tam olarak kimin olduğunu görmeye çalışıyorum, neden bu lanet şeyleri daha büyük yapmıyorlar?

"Benim, Dr. Miracash."

"Oh." Ne? Evden aile doktorum arıyor. "Neler oluyor?" Kapıdan sesleniyorum.

"Kapıyı aç, açıklayacağım."

Bir an düşündüm ve sonra omuz silktim, aile doktoruma güvenemeyeceksem kime güvenebilirim? Çekinerek kapıyı açıyorum. "Merhaba." Kaşlarımı çattım.

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba." Diğer adama işaret ediyor, "Bu Dr. Ormond."

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Neler oluyor?"

"Buraya bazı testler yapmak için gönderildik." "Ne tür bir test?"

"Babalık testi, Bay Ferrara bizi gönderdi."

Francesca

"OH," diyorum, şaşırdığımı söyleyemesem de, Giuliano annemin söylediği tek bir kelimeye bile asla inanmayacak ve birkaç gün düşündükten sonra kabul etmek zorundayım, hikayesinde boşluklar var. Benim de şüphe duymama yetecek kadar, ne de olsa şimdiye kadar babamla ilgili pek çok konuda bana yalan söyledi, bunu farklı kılan ne? Ona gittiğimden beri annem benimle bir kez bile iletişime geçmedi... ki bu çok garip.

Vicdan azabı çekiyor mu? Merak ediyorum.

Doğruyu söylemek gerekirse, onun bu işten vazgeçmemiş olması beni rahatlattı.

Biz.

Geri çekildim ve kolumu uzattım. "Lütfen, içeri gelin." İçeri giriyorlar ve Dr. Miracash çantasını masaya koyuyor, bir çubuk ve bir test tüpü çıkarmasını izliyorum. "Bu invaziv bir test değil, sadece bu çubuğu yanağınızın iç kısmına sürmeniz gerekiyor ve analiz için göndereceğiz."

"Bu kadar mı?" Kaşlarımı çattım.

"Evet, bu bize daha fazla test gerekip gerekmediğini anlamak için yeterli DNA verecektir."

"Sen...." Sesim kesiliyor, bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum.

"Bay Ferrara testini çoktan yaptı."

"Oh." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum, işte cevabım.

"Elbette."

Çubuğu çıkarıp bana uzatmasını izliyorum ve yanağımın iç kısmına ve sonra diğer tarafına sürüyorum. Yemin ederim neredeyse kan gelene kadar batırıyorum.

Ben de cevap istiyorum.

Ona geri veriyorum ve o da test tüpüne koyup poşetliyor.

Dr. Ormond daha sonra başka bir çubuk çıkarıp uzatıyor, kaşlarımı çatıyorum.

"Bay Ferrara emin olmak için iki test yapılmasını ve ayrı laboratuarlara gönderilmesini istiyor."

Tabii ki öyle, gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kısıyorum ve testi ondan alıp işlemi tekrarlıyorum.

Dr. Ormond bana üzerinde izin kâğıdı olan bir pano uzatırken, "Bu evrakları doldurmanızı istiyorum," diyor. Benden isteneni yaptım, doldurdum ve geri verdim.

"Sonuçların çıkması ne kadar sürer?" Ben soruyorum.

"Sayın Ferrara konunun aciliyetini ifade etti, umarım birkaç gün içinde çözüme kavuşur."

Kalbim kabarıyor, beni acilen görmek istiyor. Bu ikimiz için de geçerli, onsuz geçen bu hafta bana cehennemde sonsuzluk gibi geldi.

"Tamam," diye gülümsüyorum kapıya doğru yürürken. "Şimdi eve mi uçuyorsun?"

"Evet, Ferrara jetiyle geldik, bu gece dönüyoruz."

Aklıma bir düşünce geldi. Dr. Miracash'ı sadece evimize geldiğinde görmüştüm. "Milano'da kendi muayenehaneniz var mı?" Bunu sormak daha önce aklımın ucundan bile geçmemişi.

"Hayır, ben pratisyen hekimim, aynı zamanda cerrahım. Ferrara Sanayi için tam zamanlı çalışıyorum" diye yanıtlıyor Dr. Miracash.

"Oh...." Yıllar boyunca kaç Ferrara erkeğini bir araya getirdiğini merak ederken ona bakıyorum. "Anlıyorum." Bir cerrah... Vay canına, bu sayede

Hastane sistemi tarafından takip edilememiş. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." Kapıyı açtım. "Yani beni arayacak mısın?" diye sordum.

"Bay Ferrara test sonuçlarının önce kendisine gönderilmesini talep etti, oradan bize talimat verecek."

"Tamam." Anlamak için başımı salladım. Bu, eğer iyi bir haberse Giuliano'nun bana kendisinin söyleyeceği, eğer kötü bir haberse, ki öyle olduğunu düşünüyorum, doktorun beni arayacağı anlamına geliyor. "Güle güle."

İki adamın koridorda yürümelerini ve asansöre binmelerini izliyorum, kapılar kapanıyor ve gözden kayboluyorlar.

Bir an kapalı kapılara bakıyorum, gelecekteki hayatımın tükürükle kaplı bir çubuğun sonuçlarına bağlı olacağını hiç düşünmemiştim. Derin bir nefes veriyorum ve kapıyı kapatıyorum, fazla umutlanmayın.

Ofisimin ağır cam kapılarını iterek dışarı çıktığımda yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor. Bugün sahada çalıştım ve tıpkı patronumun tahmin ettiği gibi, neredeyse her on dakikada bir bölündüm ve neredeyse hiçbir şey başaramadım. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca kesinlikle evden çalışacağım, bugünkü üretkenliğimle tüm teslim tarihlerime yetişmemin imkanı yok.

Dışarı çıkarken siyah Mercedes'imi ve kapısı açık duran başka bir adamı görüyorum, alışlagelmiş siyah takım elbisesini giymiş ve başında bir şemsiye tutuyor. Onu daha önce görmemiştim, kim o?

Kahretsin.

Binaya geri dönüp mesajlarımı kontrol ediyorum. Lorenzo'dan bir saat önce bir mesaj gelmiş ama henüz görmedim.

**Merhaba Cheska,
Bugün yeni bir şoförün var.
Adı Davidoff.**

Lorenzo

Xox

Ne?

Hemen Lorenzo'nun numarasını çeviriyorum ve sanki aramamı bekliyormuş gibi ilk çaldığında cevap veriyor.

"Merhaba, sevgilim."

"Merhaba." I kuvvet kendim için
kullanım benim Görgü kuralları. "Antonio
nerede?"

Lorenzo sakince, "İtalya'ya geri götürüldü," diye yanıtlıyor. "Neden?" Cevabı zaten biliyor olmama rağmen patlıyorum.

Çünkü Giuliano'ya Marcel'e döndüğümü söylemiş.

"Giuliano onu şimdilik Roma'da istiyor."

"Roma mı?" Gözlerim yuvalarından fırladı. "Roma güvenli değil, onu neden Roma'ya göndersin ki?"

Lorenzo derin bir nefes verir. "Giuliano'nun personelini nereye yerleştireceğine karar vermek bize düşmez Francesca, Davidoff artık seninle ilgilenecek."

"Davidoff?" Nefes nefese kaldım, sinirliydim, iri yarı adamı görmek için camdan içeri baktım.

İri yarı, kırklı yaşların sonunda ve sertleşmiş. Kimse Davidoff'a bulaşamaz.

Lorenzo, "Uzun yıllardır şirkette çalışıyor ve Giuliano'nun en güvendiği korumalarından biri," diye yanıtlıyor.

"Giuliano'nun en güvendiği korumalarından biri.... kiralık katillerin şifresidir. Ben aptal değilim Lorenzo. Hayır, bu işe yaramaz." "Antonio'yu geri istiyorum. Teşekkür ederim." Umursamaz görünmeye çalışıyorum.

Lorenzo sakince, "Bu konuda söz hakkın yok sevgilim," diye cevap veriyor. "Eve ne zaman döneceksin, annen ve ben seni özledik."

Kaşlarımı çatıyorum, bu ton.... Bana karşı kullandığı. Daha önce hiç fark etmemiştim ama babacan bir tavır. "Yakında."

"Güzel, dört gözle bekliyorum."

Yağmur gerçekten yağıyor, dışarıda sağanak var. "Yağmuru duyabiliyor musun?" Ona sordum.

"Bu muydu yani? Tanrım, bunun kötü bir replik olduğunu düşünmüştüm. Git, çık şu havadan."

"Tamam." Gülümsüyorum ve görüşmelerimizi bitirdiğimizde her zaman söylediğim şeyi söyleyecekken kendimi durduruyorum.

Neden Lorenzo'ya onu sevdiğimi söylüyorum?

Bu birbirimize her zaman yaptığımız bir şey. Aslında Lorenzo'ya onu sevdiğimi muhtemelen anneme söylediğimden daha fazla söylüyorum. Beni besleyen hep o oldu, annem değil.

Tuhaf.

"Seni seviyorum, sevgilim," diyor.

"Sen de," diye cevap veriyorum usulca, ona karşı hissettiklerim gerçek ve belirgin hale gelirken.

"Git, eve git ve havadan uzak dur, Davidoff iyi bir adam, onu sevmeye başlayacaksın."

Etkilenmemiş bir şekilde gözlerimi deviriyorum. "Güle güle." Telefonu kapatıp arabaya doğru koşuyorum, Davidoff gülümsüyor ve şemsiyeyi üzerime tutuyor. "İyi günler, Bayan Ferrara."

"Merhaba." Gülümsemeye zorluyorum ve arabaya biniyorum, kapıyı arkamdan kapatıyor ve direksiyona geçiyor, trafiğe çıktığımızda derin bir nefes alıyorum.

Neredesin, Antonio?

Özür dilerim.

E-postamı açıyorum, onuncu kez tekrar kontrol ediyorum ve bıkkınlıkla nefes veriyorum. Kahretsin, neden cevap vermiyor?

Dominic ortalıkta yok, fayansları değiştirebilirim ama onun istediği fayanslarla değil, şu anda stokta yoklar ve fayansçılarla yaptığımız zaman çizelgesine uymayacaklar. Bana ikinci bir seçenek sundu ama önce bunu onunla netleştirmek istiyorum. Onu aradım, e-posta gönderdim... cevap yok.

Belki de tatildedir?

Giuliano

Önümdeki dans pistine amaçsızca bakarken işaret parmağım şakağımda dikleşiyor. Hava dumanlı, müzik tantrik ve masamdaki erkekler sohbet edip gülerken, sahnedeki muhteşem kadın baştan çıkarıcı bir striptiz yapıyor.

Carlo sahnede yırtıcı bir hayvan gibi sırtıyor. "Kız çok ateşli, dostum," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Başımı salladım, etkilenmiş gibi davrandım.

Bu benim alıştığım bekar hayatı.

İç

n. Artık istemediğim.

Düşüncelerim burada değil, ya da çevremde, ya da çıplak kadınlarla ve kesinlikle benimle birlikte olanlarla değil.

Onunla birlikteler... Her zaman onunla birlikteler.

Lanet olsun, nerede bu lanet sonuçlar?

Francesca babalık testi yaptıralı beş gün oldu, daha ne kadar sürebilir ki? Ne yapıyorlar, onun DNA'sından klon mu üretiyorlar?

Telefonumu ters çevirip ekrana bakıyorum.

Cevapsız arama yok

Val ve Alex kalabalığın arasından beliriyor ve masamıza doğru yürürken bana gülümseyip başlarını sallıyorlar.

Gülümsüyorum, bu gece ilk kez heyecanlanıyorum. Bir erkeğin isteyebileceği en iyi iki arkadaş. Çocukluğumdan beri benimleydiler, birlikte büyüdük ve sonra gerçekte kim olduğumu öğrendim, bir Ferrara. Yargılama ve korku yerine gerçek sadakatlerini gösterdiler, yanımda durdular ve iki sağ kolum olmak için meydan okudular.

Benim için her şeyi riske atıyorsun.

Yürüyüp gidebilirlerdi. Sırtlarını dönebilirlerdi. Bunun yerine, normal bir hayata dair umutlarının ve hayallerinin benimkiyle birlikte boşa akıp gitmesine izin verdiler.

Onlar sadıktır, en iyinin en iyisidir.

Alex tamamen aynı kalırken ve personelin işleyişiyle daha fazla ilgilenirken, Valentino kendisinin daha karanlık bir versiyonu haline geldi.

Varlıklarımızın lojistiğini yürütmek. Onun, Carlo'nun ve benim Alex'le paylaşmadığımız şeyler var, çünkü o bunu yapamaz, ama sorun değil, biz yapabiliriz.

Onu elimizden geldiğince koruyoruz, her şeyi bilmesine gerek yok. Varsayılan olarak, arkadaşımız olduğu için burada ve buna saygı duyuyoruz.

Me.... Ben farklıyım.

Sık sık hep bu kadar karanlık mıydım diye merak ediyorum. İçimde kaynayan ve dışarı çıkmayı bekleyen bir şey miydi? Eğer hayatım bu şekilde gelişmeseydi, yine de organize suçlarda çalışmaya devam eder miydim?

Belki de... burada olmak çok doğal geliyor, ama belki de kanımda olduğu içindir. Benden önceki adamlar onlarca yıldır bu şekilde yaşıyorlardı.

Kafayı yemiş durumdayım; bunu zaten biliyorum. Kendi kız kardeşiyle yatan her erkek öyledir. Bunu inkar edemem, pişman değilim.

Ben neysem oyum, diğerlerini siktir et.

Valentino'nun her zaman böyle bir hayatı olacağına gerçekten inanıyorum, güç, adrenalin, kadınlar, para ve öldürmenin peşinde koşmakla büyüyor.

Hayatta bu rol için yaratılmıştı, İtalya'nın kokain kralı.

Carlo'nun kas gücü ve Valentino'nun darbe gücüyle kaybetmemiz mümkün değil.

Carlo yana kayıyor, Valentino ve Alex yanımdaki koltuğa çöküyor, Val bir puro çıkarıp dişlerinin arasına koyuyor, çıplak adama karanlık bir şekilde gülümsüyor

sahne de bir kadın var. "Yeni mi?" diye soruyor, ardından havaya ince bir duman üflüyor. Bakışlarım ona döndüğünde omuz silkiyorum, uzun sarı saçları ve uğruna ölünecek bir vücudu var. Kıvrımlı ve sikilebilir. "Hiçbir fikrim yok." Parmağımı kaldırıyorum ve az giyimli Garson görünür. "Bir tur daha lütfen."

"Elbette, efendim." Kaybolmadan önce başını sallayarak gülümsüyor.

Viper kulübündeyiz, buranın sahibiyiz. Canlı şovların ve egzotik konukların olduğu bir bar, üst katta üst düzey kızlar erkekleri eğlendiriyor ve mekan Ferrara erkekleriyle dolu. Burası bizim bölgemiz.

Burada güvendeyiz, korunuyoruz.

Val telefonunu açıyor, dinliyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?" Dinlerken purosunu içine çekiyor ve sonra gözlerini kısıyor. "Ne zamandan beri?" Gözleri bana kayıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Bir helikopter gönderin." Tekrar dinliyor. "Peki ne oldu?" Ağır ağır nefes veriyor. "Beni bilgilendirmeye devam et." Telefonu kapattı ve bana doğru eğildi, kulağımı ağzına dayadım. "Yat kayıp."

Gözlerim onunkilerle buluştu, "Ne zaman gelecekti?"

"Bu öğleden sonra saat 2'de. Hiçbir temas kurmadılar ve takip cihazları az önce kapatıldı."

Saatime baktım, akşam 10.

Sikeyim.

Başımı arkaya eğip viskimi boşaltıyorum.

Val purosunu içine çekerken bana ters ters bakıyor, eğilip Carlo'ya da aynı şeyi fısıldıyor ve çenesini sıkarak "Biri ölecek lan!" diye mırıldanıyor.

Sabahın erken saatleri ve ofis drama ile çalkalanıyor.

Darbe yüklü yatımız kayıp, limanımıza yanaşmak üzere olduğu dün öğleden sonra saat 1'den beri kendisiyle irtibat kurulamıyor. Dün limana yaklaşık bir saat kala uydu takibi kapatıldı ve o zamandan beri helikopter izini süremedi. Bunun tek açıklaması, takip cihazının başka bir gemiye yönlendirilmiş olması ve bu geminin de bizi yanıltmak için rotasını değiştirmiş olması olabilir.

Her yerde olabilir.

Yirmi milyon dolarlık bir süperyat kendiliğinden kaybolmaz ve bu sadece iki şeyden biri anlamına gelebilir.

Mürettebat öldü ve seksen milyon değerindeki paramız ve yatımız başkasının elinde. Ya da onu çalanlar mürettebat ve ölüm arzusuyla yaşamaya hazırlar.

Her iki durumda da bu tam bir kabus ve daha önce hiç karşılaşmadığımız bir şey.

Val, bunun nerede ve ne zaman gerçekleşmiş olabileceğini görmek için uydu takip haritasına bakıyor.

Lorenzo tüm mürettebatın evlerine ve ailelerine adam göndererek onları gözetim altında tutuyor, herhangi bir tutarsızlık olup olmadığını kontrol ediyor. Eğer mürettebat isyan ettiyse ve bunu başardıysa, birileri kızları için eve dönecektir, her zaman dönerler.

Telefonum çaldı.

Nicolai

"İşte başlıyoruz." Val'in dikkatini çekmek için parmaklarımı şıklatıyorum ve o da ayağa fırlayıp ofis kapısını kapatıyor. Telefonun hoparlörünü açıp "Nicolai" diye cevap verdim.

"Giuliano. Nasılsın dostum?"

Arkama yaslanıp sandalyemde sallanıyorum, polis şefiyle konuşmak her zaman bir zevktir. "Güzel, güzel.

Benim için neyin var?"

"Adamlarınızdan birinin Lombardi'nin maaş bordrosunda olduğu söyleniyor."

Gözlerim Carlo'nunkilerle buluşuyor ve o da küçümseyerek gözlerini kısıyor.

"Kim?" Ben soruyorum.

"Bilmiyorum, ciddi bir darbe almak üzere olduklarına dair söylentiler var. Duyduğuma göre büyük bir darbe."

"İlginç," diye yanıtlıyorum.

Carlo ve ben birbirimize ters ters baktık.

Başka bir çağrı geldiğinde telefonum yanıyor ve hemen reddet tuşuna basıyorum.

"Bu üflemeği nereden alıyorlar?" Ben soruyorum.

"İki gün önce Columbia'dan ayrılan bir yatın kaçırıldığına inanıyorum. Takip cihazı, izlerini kaybettirmek için rotasında kalan sahte bir gemiye yerleştirildi."

"Anlıyorum."

Elinde bilgi var, para arıyor.

Val bana ne teklif edeceğimi söylemek için kağıda bir not karalıyor.

Yatın yeri için 10 milyon: Hainin adı için 10 milyon.

Yüzümü buruşturuyorum ve başımı sallıyorum, "Çok fazla," diyorum.

Kağıda tekrar bir şeyler karalıyor.

**Eğer bir isim
bulamazsak, boku
yeriz!!**

Teklifimi düşünürken sandalyemde sallanıyorum, lanet olsun.

Val haklı, cevaplara ihtiyacımız var.

Bu, icabına bakılana kadar ortadan kalkmayacak bir sorun. Eğer bir hainimiz varsa, hemen icabına bakmalıyız.

"Yatımı bulun ve on milyonu teslim edelim," diyorum. "Güzel," diye cevaplıyor Nicolai.

"Bana bir isim verin ve bir onluk daha alacaksınız." Nicolai, "Tamamdır," diye yanıtlar. "Biraz zamana ihtiyacım var."

"Çabuk ol." Telefonu kapattım.

Val elindeki kâğıdı buruşturup şiddetle duvara fırlatıyor. "Birini öldüreceğim."

Carlo içeri girer. "Olaya karışan herkesi izliyoruz, helikopter sahilde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Onu bulacağız, merak etme. Ve bulduğumuzda, bunu ödeyecekler."

O ve Alex komplo teorilerini tartışmaya başlıyorlar ve ben telefonumdan cevapsız çağrıya tıklıyorum, bu numarayı tanımıyorum.

Numarayı çeviriyorum ve çalmasını bekliyorum. "Dr.

Miracash," diye cevap veriyor ses.

Kahretsin.

Gözlerim çocuklara kayıyor ve kalbim göğsümde küt küt atarken ayağa kalkıp ofisten çıkıyorum. "Alo, ben Giuliano Ferrara, telefonunuza cevap veriyorum."

"Evet, Giuliano. Sonuçlar geldi." "Ve?"

"Olumsuz."

Yüzüm hayal kırıklığına uğradı.

"İkinizin genetik olarak akraba olmanıza imkan yok."

"Ne?" Altımdaki toprak hareket ederken koridorda hareketsiz duruyorum. "Emin misin?"

"Her iki patolojide de testleri üç kez yaptık.

Eşleşme olmadığına yüzde yüz eminim."

Gülümsüyorum, içimden coşku geçiyor. "Teşekkür ederim."

**"Yap sen istiyorum Biz için teslim et
ve Sonuçlar Francesca'ya?"**

**"Hayır... Ben
yaparım."**

"Tamam."

**"Tekrar teşekkürler." Telefonu kapattım ve başımı
ellerimin arasına aldım.**

Tanrı'ya şükür.

**"Her şey yolunda mı?" Alex koridorda yürürken
sorar.**

**"Evet." Onu tutup alnından öpüyorum, sevincimi
gizleyemiyorum.**

Kaşlarını çattı. "Kayıp bir yatınız falan yok mu?"

**"Evet." Kokain kaçırmak umurumdaymış gibi
gülümsedim.**

DNA eşleşmesi yok.

**Fuayede Lorenzo'yu görüyorum ve ona doğru bir
adım atıyorum, ilk içgüdüm onu bayıltmak.**

Hayır.

**Francesca'nın ilk öğrenmesi gereken kişi olması
gerekliyor.**

**Onlara bildiğini söyleyecek kişi o olmalı. Bu benim
görevim değil.**

**Ofisime geri döndüm. Val ve Carlo'ya "Fransa'ya
gidiyorum," diye duyurdum.**

**"Ne?" Yukarı bakıyorlar. "Ne
zaman?" "Yarın döneceğim."**

**"Ne? Bugün mü? Bugün mü? Hayır. Sana burada
ihtiyaç var." Val tersledi. Eşyalarımı toplarken beni
dehşet içinde izliyorlar. "Nasıl olur da onu
düşünebilirsin?"**

bu boktan şey devam ediyor mu?" Val tersledi.

**Genişçe gülümsüyorum ve zıplayıp havayı
yumruklamak istiyorum.**

Nasıl yapamam?

**Sanki çıldıracakmışım gibi kaşlarını çatıyorlar....
Belki de öyleyimdir.**

"Sevgili Valentino." Gölüyorum ve alnından öpüyorum. "Yarın görüşürüz, dostum." Anahtarlarımı ve çantamı alıyorum.

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Resepsiyona doğru yürürken Val'in ofisinden seslendiğini duyuyorum. "Giuliano," diye bağılıyor. "Boku yedin," diye ağladığını duyuyorum.

Güldüm ve asansöre bindim.

DNA eşleşmesi yok.

Araba Paris'in en yoğun trafiğinde ilerliyor ve ben Cheshire kedisi gibi gülümseyerek pencereden dışarı bakıyorum.

Heyecanımı zor tutuyorum.

Francesca'nın kapısının açıldığını ve sonra ona söylediğimi, kollarıma atladığını ve sonsuza dek mutlu yaşadığımızı hayal ediyorum, ama böyle gitmeyeceğini biliyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu şimdiye kadar aldığım en iyi haber olsa da, Francesca şimdiye kadar bildiği tek kimliğini kaybetmek üzere. Karmaşık ve karmaşık bir durum olacak ve durumun yasal boyutlarını çözmek zaman alacak. Harap olacak.

Araba dairesinin önünde durdu ve kendimi toparlamak için bir an durdum.

Lütfen bu iş iyi gitsin.

Beş dakika sonra, kapısında durdum. Tak, tak.

Dönüp koridora bakıyorum, burası onun kaldığı diğer yerlerden çok farklı. Mütevazı, eski. Daha iyi bilmeseydim, onun böyle bir yerde yaşadığını asla hayal edemezdim.

Kapı telaşla açılıyor ve beni görünce sesli bir nefes alıyor.

Gözleri benimkileri arıyor, aramızda hava dönüyor.
"Bana iyi bir şey söyle," diye fısıldıyor.

Gülümsememi tutmaya çalışıyorum ama
başaramıyorum. "DNA eşleşmesi yok."

Gözleri yaşlarla doldu. "Yani...."

Boğazıma bir yumru otururken başımı
sallıyorum.

"Biz değiliz...."

"Hayır."

Kendini kollarıma atıyor ve birbirimize sıkıca
sarılıyoruz. Uzun bir süre sarıldık. Koridorda
dururken.

Aramızdan milyonlarca duygu geçiyor, rahatlama,
umutsuzluk... Yıllardır çektiğimiz acılar için benim
tarafımdan bir öfke ve ne için?

Ama çoğunlukla tek hissedebildiğim heyecan.
Çünkü sonsuza dek ilk kez, sevdiğim tek kadınla bir
gelecek umudum var.

Sevgili Francesca'm.

Elimi tutup beni dairesine çekiyor ve kapı
arkamızdan kapandığında onu aniden kollarıma alıp
öpüyorum, dudaklarıma gülümsüyor.

Öpüşmemiz uzun, yavaş ve samimiydi, sanki dünya
kadar vaktimiz varmış gibi.

Ve şimdi biliyoruz.

Elimi sırtında gezdiriyorum ve daha fazla kilo
kaybettiğini hissediyorum. "İyi misin?"

Zoraki bir gülümsemeyle başını sallıyor ve
kollarımdan çekiliyor, gözleri cevaplar için
benimkileri arıyor. "Yalan söyledi."

Sessiz kalıyorum, söyleyecek ne var
ki? "Bunca zamandır biliyordu...."

"Bianca'yı savunmak gerekirse, bunu kabullenmek
kolay bir şey olmazdı." Omuz silkiyorum. "Bunun
ortaya çıkmasını neden istemediğini
anlayabiliyorum."

"Onu nasıl savunabilirsin?" Kaşlarını çatıyor.

"Sen bilirsin...." Düşüncelerimi düzgün bir şekilde ifade etmeye çalışırken dudaklarımı yuvarlıyorum. "Bunu ve o zamanlar işlerin nasıl yürüdüğünü düşündüm. Babalarımızdan biri için skandal olurdu-"

"Baban." Sözümü kesti.

Kalbim sıkışıyor ve başlıyor. "Bırakın hamile kalmasını, adamlarından birinin karısıyla çıkması bile skandal olurdu. Bunun Ferrara saflarında yaratacağı dramı hayal edebiliyor musunuz? Bir ayaklanma olurdu."

Dinlerken gözleri benimkileri tutuyor.

"O zamanlar metres sahibi olmak normaldi... bazı yerlerde hala öyle. Ama senin karın, senin karın. Başka bir erkekle birlikte olsan da, o senin karın. Babam sadece Bianca'yı değil, Lorenzo'yu da koruyordu. Annenin mutlu olmasını ve ona iyi bakılmasını istiyordu, ikisini de önemsiyordu ve bir gün gerçeğin ortaya çıkacağını bildiğinden hiç şüphem yok, ama o sırada üçü de ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Bunun için onları suçlayamazsınız."

Francesca'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Selam." Onu kendime çekiyorum ve sarılıyorum. "Seni seviyordu, her zaman onun kızı olarak kalacaksın," diye fısıldıyorum saçlarına.

"Ama bu ne anlama geliyor?" diye mırıldanıyor üzüntüyle. "Biz nasıl... hatta?"

"Şimdilik bu konuda endişelenmeyin. Biliyoruz, bu noktada önemli olan tek şey bu." Onu usulca öpüyorum. "Birlikte olabiliriz ve önemli olan tek şey bu. Kafanı toparlamak için kendine zaman tanı, büyük bir duyuru yapmak için acele etme." Parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum. "Kendini hazır hissettiğinde annenle konuş." Başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Ona karşı gülümsüyorum. "Ve seni seviyorum." "Kötü bir adam olmak için fazla düşüncelisin." Ona sarılırken kıkırdıyorum. "Ben bir pisliğim." "Ne zaman?" Bana gülümsüyor.

"Bir dakika sonra seni yatağa sürüklediğimde ve on yıldır kaçırdığım seksi telafi ettiğimde."

Sırıttıyor ve saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Jules... benim için ayın iyi bir zamanı değil."

Ne?

Yüzüm düşüyor. "Sakın...."

Bana sırtlıyor. "Uh-huh." "Ciddi misin?"

Omuzlarım yenilgiyle çöküyor. "Evet."

"Peki... bu ne kadar sürer?" "Bir hafta."

Gözlerim dehşet içinde açıldı. "Bir hafta mı?" Nefes nefese kaldım. "Uh-huh."

Mutfaka doğru yürüdü.

Bu keşfedilmemiş bir bölge, ikimizin arasındaki her şey her zaman çok seksiydi. Hiç öylesine takılmadık. Hem de hiç.

Ve böyle bir gecede... lanet olsun.

"Peki, bütün gece ne yapacağız?" Nefes nefese kaldım. "Kanepemde uzanacaksın ve Google'da nasıl

"Normal bir erkek arkadaş olacağım ve bize yemek pişireceğim."

Ona baktım, dehşete düşmüştüm.

"Ve sonra, eğer iyi bir çocuk olursan, ayaklarımı ovabilirsin."

"Ya da sikimi ovabilirsin?" Teklif ediyorum.

"Hayır," diye sertçe yanıtlıyor, "Öyle bir şey olmayacak, beni bekliyorsun."

"Yedi gün mü?" "Uh-huh."

Ben tiksintiyle koltuğa yığılıyorum, o da mutfakta yaygara koparmaya başlıyor.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi. Umduğum ateşli ve ağır makyajlı seks değildi, bu kesin. Mutfakta uzun süre uğraşmasını izliyorum ve bir süre sonra kendi kendime gülümsüyorum.

Belki bu ateşli ve ağırdan bile daha iyidir.

Gerçek şu ki, onunla hep arzuladığım şey buydu. Normallik, hayallerimin kızıyla sıradan bir hayat.

Alışmamın biraz zaman alacağını biliyorum ama bu zorluğa hazırım.

Belki de normal bir erkek arkadaş nasıl olunur diye Google'a bakarım. Ev mutluluğu.

Bir saat sonra yemeğimizi bitirmek üzereydik, Francesca sessizdi ve dile getirmem gereken bir konu daha vardı. Aklından çok şey geçtiğini biliyorum ama bundan kaçış yok.

"Bebeğim," diyorum masanın üzerinden elini tutarken usulca. "Milano'ya geri dönmeni ve benim yanıma taşınmanı istiyorum."

Kaşlarını çatıyor.

"Yapamam... Bu uzun mesafe olayını yapamam. Seni on yıldır uzaktan seviyorum ve bu cehennemde yaşamak gibi bir şey. Bunun sevdiğin bir işi bırakmak anlamına geldiğini ve bunun büyük bir istek olduğunu biliyorum. Ama yapamam...." Tereddüt ediyorum. "Taşınamam, bu bir seçenek bile değil. Yapabilseydim yapardım."

Bir süre bana baktı. "Tamam."

Kaşlarımı çatıyorum, o kadar kolay olmayacağı kesin. "Ne zaman gidiyoruz?"

Güzel kızıma gülümsüyorum. "Yarın dönmek zorundayım. Bir ya da iki hafta sonra geri gelip eşyalarını toplayabiliriz ama şu anda yapmam gereken şeyler var."

Geri dönmem gereken bir işim var ve ben... Seni tekrar burada bırakamam. Benden bunu isteme."

Oturduğu yerden kalkıp yanıma geliyor ve kucağıma oturuyor, kollarını boynuma doluyor ve beni usulca öpüyor. "Tamam."

Öpüşmemiz derinleşirken dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Şimdi senin için bir şey yapacağım."

"Ne gibi?"

Kıkırdıyorum. "Ben dušta sikimin emilmesini seviyorum."

"Bu senin için, seni aptal." Ayağa kalkarken gülüyor ve elimi tutarak beni ayağa kaldırıyor. "O zaman duş alalım." Beni banyoya götürüyor, sıcak suyu açıyor ve tişörtümü başımın üzerinden çıkarıyor. Kendimi tutmaya çalışırken ona bakıyorum, zorlamıyorum.

Seks yok dedi.

Pantolonumun fermuarını açıp elini pantolonumun önünden aşağı kaydırırken dudakları dudaklarıma yapışıyor, taşaklarımı avuçluyor ve gözlerim kapanıyor.

Bana ne hissettirdiğini.

Her şeyi.

Öpüşürken beni okşuyor ve kelimenin tam anlamıyla onun merhametine kalıyorum.

İstediği her şeyi yaparım; istediği her şeyi yapacağım.

Elimi onun elinin etrafına koyup sıkıca kapatıyorum, kendimi daha sert sarsıyorum, böylece neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Sert.

Çok sertti.

Çılgınca öpüşürken ağzımın içinde inliyor ve Tanrım.

Bu kadını çok seviyorum.

Yeni hayatım tam burada, şu anda başlıyor.

Francesca

Beş gün.

Beş mükemmel, aşk dolu gün.

Giuliano ve ben resmi olarak sadece beş gündür birlikteyiz ama sanki bir ömür boyu sürecekmış gibi geliyor. Şöyle ifade edeyim, bir ömür boyu sürecekmış gibi.

Bu adamı on yedi yaşımdan beri tüm kalbimle sevdim ve birbirimizden uzak kalarak cehennemi yaşadık... ama şimdi, birlikte geçirdiğimiz her an ikimizin de değer verdiği bir hediye.

Öpüşüyoruz, gülüyoruz ve birbirimizi bakarken yakalıyoruz... Gecenin geç saatinde karanlıkta saatlerce konuşuyoruz.

Onu her zamankinden daha çok seviyorum.... Düşündüğümünden çok daha fazla.

O benim ruh eşim, bundan eminim ve tek bir çekincem bile yok.

Onunla olmak için her şeyi yaparım.

Benim daireme taşındı ve birlikte olduğumuzu kimseye söyleyemediğimiz için, kişisel eşyalarıyla iç asansörde bir milyon kez sinsice inip çıktık. Bazen kendimi gardırobumda kıyafetlerimin yanında asılı duran takım elbiselerine hayretle bakarken buluyorum.

Eşyalarımız bir arada... Kalplerimiz her zaman olduğu gibi.

Aynada kendime bakıyorum ve gülümsüyorum. Bir kadeh şampanya eşliğinde müzik çalıyor, siyah bağcıklı bir korse ve tüm süslemeleriyle birlikte kalça yüksekliğinde askılı kemer giyiyorum.

Bu gece dışarı çıkıyoruz, bir yardım balosuna.

Henüz herkesin önünde olmadığımızı biliyorum ama bu bizim ilk resmi randevumuz. Daha önce hiç giyinip yalnız dışarı çıkmamıştık, heyecanlıyım, gerginim ve biraz da korkuyorum.

Ya anlaşılamazsak?

Ya birbirimizi çok fazla seviyorsak ve bu bize karşı işliyorsa?

Bu benim asla kurtulamayacağım bir aşk.

Bir partnere bu kadar aşık olmanın normal olup olmadığından emin değilim. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve Giuliano'nun hiç ciddi bir ilişkisi olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. O benden çok daha büyük bir alışma evresinde. Kendini bulması için ona zaman ve alan tanimalıyım.

Cumartesi günü ofiste çalışıyor. Görünüşe göre, ilgilenmesi gereken bir şey varmış, yakında evde olur.

Makyajımı tazelemeyi bitiriyorum ve onu görmeden önce hissediyorum, Giuliano'nun kapı pervazına yaslandığını görmek için dönüyorum, aç gözleri vücudumda aşağı kayıyor ve alçak bir ıslık çıkarmadan önce geri dönüyor. "Ve işte orada," diye mırıldanıyor neredeyse kendi kendine.

Heyecan midemde kabarcıklar oluşturuyor ve ellerimi kalçalarımın koyup ona kalçalarımınla seksi bir salınım yapıyorum.

Aylığım sonunda gitti... Bu gece tamamen onunum.

Sonra üzerime çıktı, dudakları boynumda, elleri kıkımda. Büyük ereksiyonu karnıma dayanıyor. "Ho bisogno di scoparti," (Çevirisi: Seni becermem gerek.) diye hırılıyor tenime karşı, tüylerim diken diken oluyor kollarımda.

İtalyanca.

O burada.

Kontrolünü kaybederken dişleri çene çizgimi sıyrıyor. "Ora." (Çevirisi: Şimdi.) Beni yatağa doğru itiyor ve yüzümü yatağa çevirip dizlerimin üzerine çöktürüyor, arkamda duruyor ve onaylarcasına tıslarken elini yavaşça kıkıma sürüyor.

Onu aynada izliyorum, işte onu böyle seviyorum. İhtiyaçlarını filtreleyemediğinde, tamamen içgüdüsel olarak sevişmeye koştuğunda.

Elini G-string'immin üzerinde gezdiriyor ve sonra iki parmağıyla onu yana doğru çekiyor ve kısık bir ıslık çalıyor.

Seksime bakıyor. "Sei perfetta." (Çevirisi: Mükemmellik.)

Baştan çıkarmak için kalçalarımı oynatıyorum. "Bu gece, bebeğim." "Adesso." (Çevirisi: Şimdi.) Eğiliyor ve beni öpüyor

Orada. "Sana şimdi ihtiyacım var."

Şimdi vaktimiz var ama ben biraz gecikmiş haz istiyorum. "Şimdi vaktimiz yok, hazırlanman gerek."

Beni tekrar yalıyor, seksimin dudakları arasından alçak bir uğultu yükseliyor ve bunu yapmasına izin verirsem her şeyin biteceğini biliyorum. "Jules," diyorum onu içgüdüsel transından çıkarmak için.

Beni sırtüstü yatırıp üzerime uzanıyor, güçlü kollarıyla bedenini benimkinden ayırıyor. "Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

"Bana sahipsin." Ona gülümsedim.

"Ne ho bisogno" (Çeviri: Buna ihtiyacım var.) Parmakları külotumun üzerinden cinsel organımı okşuyor. "Ti desidero da impazzire." (Çevirisi: Sana çok açım.)

"Bu gece." Onu öpüyorum. "Hazırlanmalısın."

Kaşları çatılıyor ve sonra ayağa kalkıp başımda dikiliyor, elleri iki yanında kenetlenmiş.

Ona gülümsüyorum ve banyoyu işaret ediyorum. "Duş al," diyorum.

"Lanet olsun," diye karşılık veriyor.

Kıkırdıyorum ve eğilip ellerimi başımın üzerinde tutuyor ve beni derinden öpüyor, dili hiç esir almıyor.

Oh.... Beni öpüş şekli.

Cidden... randevuyu siktir et. Çıkmak kimin umurunda ki zaten?

Hayır.

"Jules," diye hatırlatıyorum ona.

Tiksintili bir hırıltı çıkarıyor, kendini toparlıyor ve banyoya doğru yürüyor. Sırt üstü uzanıp tavana doğru aptalca gülümsüyorum.

Hayat güzel.

Balo salonu görkemli, garsonlar gümüş tepsilerde kokteyller ve şampanyalarla etrafta dolaşıyor. Kalabalık en iyi siyah-kravatlarını giymiş ve herkes burada.

Giuliano ve ben içeri girip oturma tahtasına doğru yürüyoruz, insanların ikimizi birlikte gördüklerinde hafif nefesler aldıklarını duyabiliyorum.

Ailenin kara koyunu ile korunan prenses kızı. Bu metresin oğlu, kimsenin bahsetmediği karanlık.

Siyah kravatıyla çok yakışıklı olan güzel erkeğime bakıyorum. Birinin koluna girdiğim için hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Onun gelmesi de birbirimize olan bağlılığımızın bir başka kanıtıdır.

"Bu taraftan." Masamıza doğru bir işaret yapıyorum ve o da gözlerini dikip keskin bir nefes alıyor.

Gülümseyerek onu masamıza götürüyorum ve aileme tatlı bir şekilde gülümsüyorum.

"Herkes merhaba." Gülümsüyorum, Giuliano sandalyemi çekmeden önce etkilenmemiş bir kaşını kaldırıyor, ben oturuyorum ve o da yanıma oturuyor.

Annemin yüzü düşüyor, Lorenzo sinek yutmuş gibi bakıyor ve iki kardeşimin gözleri kocaman.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor annem dehşet içinde, kimin izlediğini görmek için etrafına bakınırken.

Muzaffer bir edayla gülümsüyorum. "Bence Giuliano'nun Ferrara'ların geri kalanıyla birlikte toplumdaki yerini almasının zamanı geldi... sence de öyle değil mi?"

Giuliano'nun gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana hayatımda gördüğüm en güzel bakışı atıyor.

"Francesca," diye fısıldıyor öfkeyle. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Şampanya kadehimi alıp ona doğru tutuyorum.
"Kutluyoruz."

"Neyi kutluyoruz?"

Gülümsüyorum ve kadehimi Giuliano ile tokuşturuyorum.
"Babalık testlerimiz sonuçlandı... Anne." Alay ediyorum.

Yüzündeki kan çekiliyor.

"İtiraf etmek için yirmi sekiz günün var... yoksa ben ederim." Giuliano'ya dönüyorum. "Dans etmek ister misin, sevgilim?"

Giuliano bana seksi bir göz kırptı. "Emin olabilirsin."

Francesca

Dans pisti tıklım tıklım dolu ve Giuliano saygıdeğer bir mesafeyi korumaya dikkat ediyor ve beni kol mesafesinde tutuyor. Balo salonundaki herkes için teknik olarak hâlâ kardeşim olduğunun farkında. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor gözleri kalabalığın üzerinde gezinirken.

"Vakit
geldi." "Ne
için?"

"Gölgelerden çıkıp ışığa adım atmanız için."

Yüzünde bir kaş çatma ifadesi beliriyor ve ardından geldiği gibi hızla kayboluyor.

"Belki de ışığın içinde olmak istemiyordumdur," diye cevap veriyor biz müziğin eşliğinde sallanırken.

"Bir sebepten ötürü sır olarak saklandın,
Giuliano." "Ve ikimiz de bunun nedenini
biliyoruz, değil mi?"

"Bu asla gizli bir aşk çocuğuna sahip olmakla ilgili değildi, bundan daha fazlası var," diyorum usulca. "Seni Ferrara'nın başına geçmen için yetiştirdi. Liderlik etmen için."

Dinlerken gözleri benimkileri tutuyor.

"İki oğlu daha var Giuliano, ama yine de seçtiği kişi sensin. Doğru zaman geldiğinde, senin gelmeni istedi."

gölgelerden çık ve parla." Ona gülümsüyorum. "Ve şu haline bak," diye fısıldıyorum. "Dönüştüğün bu adamla gurur duyardı."

Burun delikleri alevleniyor ve sinirlerime dokunduğumu anlıyorum. "Sen parlamaktan daha fazlasısın, aşkım. Tıpkı onun her zaman yapacağını biliyordum."

"Peki ya biz?" diye soruyor.

Soru sorarken kaşlarımı çatıyorum.

"Eğer annen gerçeği kabul etmiyorsa, bu bizi nereye götürür? Sonsuza kadar saklanmayacağım, onu şu anda ifşa etmekten mutluluk duyuyorum."

"Bunun şoku geçene kadar beklemeliyiz." Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışırken dudaklarımı yuvarlıyorum. "Kendine gelecektir ve senin ne kadar harika biri olduğunu öğrendiğinde bizi kabul edecek ve benim gerçekte kim olduğumu açıklayacaktır."

"Bu odadaki herkese Francesca, ben senin ağabeyim. Herkesin korktuğu suç patronu. Bizi asla kabul etmeyecek."

"Ferrara'ya kendi oğullarının liderlik etmesini istiyordu ve sen yönetimi devraldığında onu evinden kovdun ve ondan ne kadar nefret ettiğini açıkça belirttin. Seni kollarını açarak karşılayacağını gerçekten düşünüyor musun?"

Yüzünü buruşturuyor. "Geriye dönüp baktığımda, yaptığım en akıllıca hareket değildi."

Yakışıklı erkeğime gülümsüyorum. "Şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum."

Kıkırdıyor. "Sana meydan okuyorum."

"Bu gece ona iyi davranmaya çalışabilir misin... benim için?" Ona tatlı tatlı gülümsedim.

Gözlerini deviriyor.

"Annemi hayatımdan çıkarmıyorum Giuliano, sen ve o iyi geçinmenin bir yolunu bulmalısınız. O benim annem, sadece bir tane var."

Ağır ağır nefes veriyor. "Lütfen?"

"Tamam."

Şarkı biter. "Hadi masaya dönelim."

"Yapmayalım," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Gözlerimi açtım. "Deneyeceğine söz vermiştin."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Peki."

Masaya geri dönüyoruz ve kimsenin oturmadığını görüyoruz, hmm neredeler? Giuliano ve ben oturuyoruz ve Matteo geri gelip oturuyor.

"Annem ve Lorenzo nerede?" Ona sordum.

"Gittiler," diye yanıtlıyor içkisinden bir yudum alırken. "Ne?" Patladım. Gitti mi lan?

"İkinizle burada oturmak için kendini alçaltmayacağını söyledi." Omuz silkiyor. "Birlikte gelmenizin biraz garip olduğu konusunda ona katılıyorum. Siz ikiniz ne zamandan beri arkadaşsınız?"

Terlemeye başladım.

"Biz hep arkadaştık." Gülümsüyormuş gibi yapıp Giuliano'ya bakıyorum, "Değil mi?" Garip bir kahkaha attım. "İkinizin arkadaş olması garip, onun nasıl Matteo kuru bir şekilde, "Anneni tedavi ettim," diye cevap veriyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Kahretsin... Bu iş dönüyor. Dümdüz aşağı.

Giuliano viski bardağını boşaltır ve buzu çıtırdatır, soğuk gözleri Matteo'nunkileri tutar.

Gözlerim aralarında gidip geliyor, kahretsin. Durumu yatıştırmalıyım. "Bana bir içki getirebilir misin, lütfen, Giuliano."

Kardeşıme ters ters bakmaya devam ediyor, düşmanlık havada uçuşuyor ve sanki tam bir dünya savaşına girmelerine saniyeler kalmış gibi hissediyorum.

"Jules." Onu kendine getirmek için bacağına vuruyorum. "Lütfen?"

Matteo'ya bakarken meydan okurcasına çenesini kaldırıyor ve biliyorum ki ben burada olmasaydım onu çoktan yere sermişti.

"Giuliano," diye bağırđım. "Bara git." Bacağına bir kez daha vurdum. "Şimdi."

Giuliano'nun soğuk gözleri Matteo'nunkileri tutuyor.
"Yolumdan çekil," diye alay ediyor.

"Ya da ne?" Matteo cevap verir.

Giuliano karanlık bir şekilde
gülümser. "Göreceksin." "Bu bir
tehdit mi?" Matteo tükürür.

"Bu lanet bir söz." Ayağa kalkar ve bara doğru yürür.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor, lanet olsun.

Kabul ediyorum, istediği zaman korkutucu olabiliyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Matteo fısıldar. "Boku yedi.
Şunu duydun mu? Yolumdan çekil yoksa beni öldürecek."

"Seni öldüreceğini hiç söylemedi," diye çıkıştım.
"Öldürebilirim. Eğer ona iyi davranmazsan."

"Biliyorsun, ona uzun süre tahammül ettim. Ama seninle
kanka olacağınızı düşünüyorsa, çizgiyi çekiyorum. Ona bu
şekilde davrandıktan sonra annemin burada oturup mutlu
aileleri oynamasını mı bekliyorsun? Hiçbir şekilde onunla
takılmayacaksın, o kötü haber Francesca. Onu buraya
getirmenin iyi bir fikir olduğunu neden düşündün ki?"

Tanrım, bu bir felaket.

"Ona da aynı şekilde kötü davrandı," diye karşılık
veriyorum.

"Nasıl? Kocasının bir metresle olan ilişkisini ve aşk
çocuğunu kabul etmediği için mi?"

Şaşırmış bir şekilde göz kırpmıyorum.

"Francesca, evlendiğinde, kocan başka bir kadını hamile
bıraktığında ve sonra o çocuk büyüdüğünde ve en büyük
oğlun öldükten sonra kendi iki oğlunun şirketini çaldıktan
sonra seni kendi evinden attığında nasıl hissedeceğini söyle
bana."

"O hiçbir şey çalmadı, şirket ona bırakıldı, babam onun
sorumlu olmasını istedi," diye çıkışıyorum. "Ben bile
değilim...." Sözümü kesiyorum. Ona babalığımдан
bahsedemem, ne yeri ne de zamanı. "Biliyor musun?"
Ellerimi kaldırdım. "Bu kötü bir fikirdi."

"Evet, öyleydi."

"Eğer onu tanısaydın."

"Onu tanımak istemiyorum." "O iyi bir adam."

"Bir uyuşturucu satıcısı için," diye homurdanıyor.

"Lütfen, tüm paranızın nereden geldiğini sanıyorsunuz? Orada oturup büyüklük taslama, o sana milyonlarca dolarlık mülk devretti. Ona böyle saygısızca davranmaya nasıl cüret edersin?"

"Onunla takılmanı istemiyorum."

Derinlerde bir şey kopar. Yanlış, uğursuz ve kindar bir şey.

"Onunla takılmaktan fazlasını yapıyorum Matteo, onunla yatıyorum."

"Ne?" diye patladı.

"Genetik olarak akraba bile değiliz," diye fısıldıyorum öfkeyle. "O yüzden bir dahaki sefere melek anneni savunurken kızının babasının kim olduğunu sor, çünkü kocası değildi." Çantamı alıp ayağa kalkıyorum ve bardaki Giuliano'ya doğru yürüyorum. "Biz gidiyoruz."

"Hallelujah."

Eve dönüş yolculuğu uzun ve sessizdir. Giuliano camdan dışarı bakar, o da kendi düşüncelerinde kaybolmuştur.

Aptalca bir nedenden ötürü, gece boyunca ailemle bir masada oturmanın bir sonucu zorlayacağını, kimsenin kaçamayacağı, bağıramayacağı veya çılglık atamayacağı güvenli bir yerde olanlar hakkında konuşacağımızı düşündüm. Lorenzo ve annem itiraf edecek, kardeşlerim de kafalarını toparlayabileceklerdi. Bir çözüm bulabilirdik ve Giuliano ile birlikte ilerleyebilirdik... birlikte.

Ama hayır.

Bu çok kolay olurdu ve son on yılda öğrendiğim bir şey varsa o da Giuliano ve benim asla kolay olanı

Yol.

Manzara uçup gidiyor ve ben derin bir nefes veriyorum, Giuliano bana bakıyor ve sonra gözleri ön tarafa dönüyor, duygusuz ve soğuk, çenesini sıkarken tik tak ediyor.

Öfkeli, her an patlamaya hazır sessiz bir bomba gibi.

Ve onu suçladığımı söyleyemem, annem onunla iki dakikadan fazla oturma nezaketini bile göstermedi.

Benim için bile değil.

Lanet olsun.... Giuliano'ya ailemin bu gece baloda olacağını söylemeliydim.

Ne düşünüyordum ki? Bu plan kağıt üzerinde mükemmeldi.

Araba yeraltı otoparkına dönüyor ve ağır garaj kapıları yavaşça açılıyor, içeri giriyoruz ve bizi takip eden iki siyah araba da aynı şeyi yapıyor.

Her zaman konvoy ve şimdi de sırlar.

Toplum içinde kavga bile edemiyoruz çünkü kimse birlikte olduğumuzu bilmemeli. Tüm dünya için biz hala kardeşiz ve annem gerçeği kabul etmezse, bunu nasıl aşacağız?

Nasıl ilerleyeceğiz?

Bu gece Giuliano'ya ne kadar karşı olduğunu gösterdi. Ondan büyük bir tutkuyla nefret ediyor ve onu tanımıyor bile. Babam kim olursa olsun bize asla onay vermeyecek. Bana bir ültimatom verecek, ya o ya o, vereceğini biliyorum.

Düşüncesi bile boğazımda bir yumru oluşturuyor.

Davidoff arabanın kapısını açıyor ve Giuliano dışarı çıkıyor, sonra dönüp elimi tutuyor ve inmeme yardım ediyor. "Teşekkür ederim."

Tek kelime etmeden dönüp bekleyen asansöre doğru yürüyor ve ben de onu takip ediyorum.

Düğmeye basıyor ve kapılar kapanıyor, sessizlik içinde en üst kata çıkıyoruz.

Ruh hali kasvetli ve hüzünlü... onun tarafından kızgın. Gerçeklik bir sürtüktür... ve sonra biraz.

Kapılar benim katımda açılıyor ve ikimiz de dışarı çıkıyoruz, kapının kilidini açıyorum ve içeri giriyoruz. Giuliano cüzdanını ve anahtarlarını cebinden çıkarıp yan masanın üzerine koyuyor ve yatak odasına doğru yürüyor.

"İyi misin?" diye sordum.

"Evet." Koridorda yürümeye devam ediyor ve gözden kayboluyor, duşun açıldığını duyuyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Beklediğim ilk buluşma değildi, tiksintiyle çantamı masaya fırlatıyorum.

Banyoya girdiğimde Giuliano'yu sabunlanırken buluyorum, bana bir bakış atıyor ve sonra sırtını dönüyor.

Gözlerim geniş sırtında ve çıplak poposunda geziniyor.

Ne kadar güzel bir adam.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum.

"Sana neden kızayım ki?" Kendini yıkamaya devam ediyor.

"Bana kızgınmış gibi davranıyorsun."

Gözleri yukarı kayıyor ve öfkesinin parıltısını görüyorum. "Bunun kızgınlık olduğunu sanıyorsan, kendini kandırıyorsun Francesca," diye tersliyor.

Ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Ve işte orada." "Bırak onu," diye bağılıyor.

Söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışırken dudaklarımı yuvarlıyorum. "Onunla yarın konuşacağım."

"Zahmet etmeyin." Duşu kapatıyor ve yanımdan geçip gidiyor, bir havlu kapıyor, beline sarıyor ve banyodan çıkıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Arkasından sesleniyorum. Sessizlik.

Tanrı aşkına, yatak odasına girdiğimde onun hararetle kurulandığını görüyorum, cildini öyle sert ovuyor ki

Kan akıtmadığına şaşıyorum. "Onun onayına ihtiyacım yok," diye tersliyor.

Ama sen istiyorsun.

"Biliyorum." Yatağa oturmak için eğildim, dişlerini fırçaladı ve sonra ışığı kapattı. "İyi geceler." Battaniyeyi öfkeyle üzerine örtüyor ve bana sırtını dönüyor.

Karanlıkta oturuyorum ve ona bakıyorum, orada yatıyor, yaralı.

Ve birden sinirlendim.

Öfkelendim.

Kimse ona zarar veremez, o iyi bir adam.

Siktir et onları.

Nasıl olacak bu iş?

Lorenzo'nun kızı olduğumu kabul etmezlerse... Giuliano ve ben nasıl bir çift olarak ortaya çıkacağız? Annem gerçeği söylemezse insanlar doğal olarak babalık sonuçlarının sahte olduğunu düşünecek. Bizimle birlik olmasını istiyorum. Bunu tek başımıza yapamayız.

Çok yakın ama yine de çok uzak.

Uzun bir süre karanlıkta tek başıma oturuyorum ve Giuliano yanımda olsa da yapayalnızım.

Kendi kafasının içinde kaybolmuş, benimkini umursamıyor bile.

Sonunda uzun ve sıcak bir duş alıp Giuliano'nun arkasındaki yatağa giriyorum, sırtına sarılıp omzunu öpüyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum karanlığın içine.

Sessizli

k.

"Bebeği

m?"

"Ben de seni seviyorum," diyor usulca.

Tekrar sırtını öptüm, beni

seviyor. Önemli olan tek şey bu.

Gelen bir mesajın sesi beni uykumdan uyandırıyor ve Giuliano'nun yuvarlanıp telefonunu kontrol ettiğini hayal meyal duyuyorum. Doğrulup birine mesaj atıyor ve yataktan kalkıyor.

Banyoya giriyor ve duşun açıldığını duyuyorum, saate bakıyorum, sabah sekiz.

Ne yapıyor bu?

İki dakika sonra duş kapanıyor ve havluya sarınmış bir şekilde yatak odasına geri dönüp gardırobun içine giriyor. "Ne yapıyorsun?" diye seslendim.

"İşe gitmem gerekiyor."

"Ne?" Dirseklerimin üzerine oturdum. "Bugün Pazar."

"Biliyorum." Yeniden ortaya çıkıyor ve iş gömleğinin düğmelerini iliklerken onu izliyorum. "Orada...." Duraklıyor. "Bir şeyler oluyor."

"Ne gibi şeyler?"

"Ferrara için çalışan bir köstebeğimiz var."

"Ne?" İçimden panik geçiyor. "Peki, bu tehlikeli mi?"

"Benim için değil." Eğilip beni öpüyor ve tekrar yatırıyor. "Uyumaya devam et meleğim." Bana bakarken saçlarımı kulaklarımın arkasına doğru itiyor.

"Dün gece için özür dilerim." Fısıldıyorum.

"Olma." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Annen ve ben asla anlaşamayacağız. Bu asla senin istediğin gibi büyük ve mutlu bir aile olmayacak, bunu kafana sokmalısın."

"Ben sadece...."

Beni usulca öpüyor ve sözümü kesiyor. "Uyumaya devam et." "Peki, ben bütün gün ne yapacağım?" diye soruyorum.

Ayağa kalkarken omuz silkiyor. "Git

Anna'yı gör." "Carlo'yla birlikte uzakta."

"Şu anda dönüş yolunda, buralarda olacak."

"Oh." Gülümsüyorum, onun da hafta sonu planları sekteye uğradığı için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

"Jules." Dün geceyi hafızamızdan silmek istiyorum.

"Seni seviyorum."

"Biliyorum." Alnımdan öpüyor ve sonra başka bir şey söylemeden dönüp gidiyor.

Tiksintiyle yastığıma uzandım, hayır ben de seni seviyorum. Ne kadar sinir bozucu.

İstediği kadar saklamaya çalışsın, dün gecenin nasıl geçtiğine dair hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ve kardeşimin söyleyeceklerini duymadı bile.

Giuliano'nun Matteo'yu yolundan çekilmesi için tehdit ettiğini görüyorum ve midem bulanıyor.

Bu sadece büyük bir felaket.

Giuliano

Asansör Ferrara binasının en üst katında açılıyor ve ben bir amaç uğruna dışarı çıkıyorum.

Nicolai'nin elinde istihbarat var, bu sabah bana mesaj attı ve öğlen 1'de rıhtımda buluşmamızı istedi, köstebeğin kim olduğunu biliyor. Ve ben öğrenir öğrenmez, o kişi kendi yaratıcısıyla buluşacak. Çalınmak bir şeydir, ama bunun içeriden bir iş olduğunu ve kendi adamlarımdan birinin suçlu olduğunu öğrenmek... kabul edemeyeceğim bir ihanettir.

O ölü bir adam.

Resepsiyondan geçip koridorda ilerlerken Lorenzo'yu görüyorum, gülümsüyor. "Merhaba evlat."

"Siktir git." Onun yanından geçip ofisime girdim, masama oturdum ve bilgisayarımı açtım.

Kapımda belirdi. "Biraz vaktin var mı?" "Yok."

Derin bir nefes veriyor ve içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor. "Dün gece hakkında konuşmamız gerek."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

O damlalar içineve sandalye at benim masa Her neyse. "Francesca benim kızım değil."

Gözlerim onunkilere kayıyor ve ona ters ters bakıyorum.

"Yani...." Kelimeleri arıyormuş gibi omuz silkiyor. "Francesca benim kızım değil, yani dün gece her ne ima ettiysen.... Bildiğini sandığın şey her neyse doğru değil."

Ona bakıyorum, zihnim karmakarışık bir karmaşa içinde. "Anlamıyorum."

"O zaman ikimiz de öyle, çünkü ben de bazı cevaplar istiyorum."

"Hamile kalmadan önce onunla yatmadığını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle aşıktık ve bir ya da iki kez oldu ama inanın bana tarihler çok farklıydı. Francesca'nın benim kızım olmasını her şeyden çok isterdim."

Gözlerimi deviriyorum. "Bugün bu saçmalık için vaktim yok."

"Dün gece ayrıldım çünkü cevaplar istiyordum." "Gittin mi?"

"Evet, ben çıktım ve Bianca da beni takip etti. Başka kimseyle yatmadığına yemin ediyor."

"Ona inanmıyor musun?"

Dudaklarını yuvarlıyor. "Çok güzel bir kadındı. O zamanlar kim bilir neler yapabiliyordu."

"Sence senden başka erkeklerle de yatıyor muydu?"

"Arasında sen ve Bana." O duraklar.

"Ve bu odadan çıkmayacak, beni anlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Antonio ve Bianca hakkında hep şüphelerim vardı."

"Antonio mu?" Kaşlarımı çattım. "Francesca'nın koruması Antonio mu?" "Evet, o sıralarda onun muhafızıydı."

"Daha çok gençti."

"Öyleydi. Yirmili yaşların başındaydı ama ona aşıktı. İhtiyaçları olan göz alıcı yaşlı bir kadındı ve çapkın bir kocası yoktu."

"Ama eğer sana aşıkısa...." Parçaları bir araya getirmeye çalışırken sesim kesiliyor.

"Birkaç kaza yaşadık ama babanın onayını alana kadar onunla bir daha yatmamaya karar vermişim. O benim en iyi arkadaşımdı ve ona ihanet etmek içime sinmiyordu. Bu konuda mutlu değildi, sık sık kavga ederdik."

"Sence Antonio mu?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum ve aklıma gelen tek şey bu. Dün gece düğünden çıktıktan sonra ona karşı kesinlikle kendimi kaybettim. Şimdiye kadar yaşadığımız en büyük tartışmaydı."

"Ne dedi?"

"İnkâr etti, benden başka kimse olmadığına yemin etti."

"Ona inanmıyor musun?"

"Kim bilir?" Üzüntüyle iç geçiriyor. "Çok üzgünüm. Sevdığım kadının başka bir adamdan hamile kaldığını bilmek yeterince kötüydü. Ama bir başkasının, üçüncü bir kişinin daha olduğunu öğrenmek... ve o adamın benim umutsuzca istediğim çocuğu ona vermesi."

"Lanet olsun." Sandalyeme oturup derin bir nefes veriyorum, ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz, bu berbat bir durum. "Benden nefret ediyor."

"Gerçekten öyle." Lorenzo gülümsüyor. Sırıtiyorum, nedense eğleniyorum.

"O iyi bir insan, Giuliano. Onun hakkında ne bildiğini düşünürsen düşün. O kötü bir duruma düşmüş iyi bir kadın." Gözleri gözlerimi tutuyor. "Ve eğer sevgili Francesca'ya zarar verirsen, seni ellerimle öldürürüm."

Ona üzgün bir gülümseme verdim. "Üzgünüm, o senin kızın değil."

"Benim kadar üzgün değil."

12:30.

Alex sandalyesinde sallanırken, "Bundan hoşlanmıyorum," diye homurdanıyor. "Sana telefonda söyleyemez mi?"

"Nicolai'nin mesajı, onunla saat 13:00'te kasaba pazarındaki manavda buluşmam gerektiğini, köstebeğin kim olduğunu bildiğini ve yalnız gelmemi söylüyordu."

Carlo silahımı doldurmakla uğraşırken Val ofise girdi ve bana kurşun geçirmez bir yelek fırlattı. "Bunu giy."

"Bu saçmalığa ihtiyacım yok." Gözlerimi deviriyorum. "Onunla bir halk pazarında buluşacağım."

"Evet, öyle. Orada kimin olacağını bilmiyoruz. Bu bir tuzak olabilir, doğrudan lanet olası bir tuzağa doğru yürüyor olabilirsiniz."

Gözlerimi deviriyorum ve yeleği gömleğimin altına giyiyorum. "Sorun olmayacak. Nicolai ile daha önce birçok kez görüştüm, sorun yok. Drama kraliçesi olmayı bırakın."

Carlo bana silahımı uzatıyor ve ben de onu kolumun altındaki tutucuya sokuyorum, sonra da takım elbisemi üstüme geçirip iki elimi uzatıyorum. "Mutlu musun?"

"Daha iyi." Carlo başını sallar. "Sahada altı adamımız var ve köşede olacağız, hemen bize ismi mesaj at ki vur emrini verebilelim."

"Alabama dönmeden önce onun ölmesini istiyorum. Anladın mı?" Cevap veriyorum.

"Olacak, merak etme."

Her şeyin yanımda olduğundan emin olmak için ceplerimi yokluyorum. "Hadi yapalım şu işi."

Pazar kalabalık ve hareketli, ben de hedefim olan meyve dükkanına doğru ilerliyorum. Etrafa bir göz

atıyorum

Etrafımdaki insanlar, ortalama bir Cumartesi öğleden sonrasında ürünlerini almak için yoğun bir şekilde alışveriş yapıyorlardı.

Meyve dükkanına giriyorum ve Nicolai'yi arkamdan görüyorum, alışveriş yapıyormuş gibi davranarak elmaları plastik bir torbaya koyuyor. Ben de bir sepet alıp elmaların yanına yürüyorum ve aynı şeyi yapıyormuş gibi yapıyorum. Beni görünce başını kaldırıyor ve hafifçe selam veriyor.

"Benim için neyin var, sevgili dostum?" diye sordum.

Gözleri etrafta geziniyor ve gergin olduğu belli oluyor. "Yatınız Lombardi'de."

Şerefsiz herif.

Elmaları çantaya koyarken çenemi sıkıyorum. "Lanet yatımı nereden biliyordu?" Nefesimin altında mırıldandım.

Yüksek sesli bir düdük çalıyor.

Uzaktan bir kadın çığlığı geliyor.

Nicolai sendeleyerek geri çekiliyor ve göğsünü tutuyor, yere düşerken bana doğru uzanıyor. Gömleğinin içinde kan birikiyor.

Vuruldu.

Sikeyim.

Onun yanında dizlerimin üzerine yere çöküyorum. "Nicolai." Elini tutuyorum. "Burada kal, benimle kal. Her şey yolunda." İnsanlar çığlık atıyor, saklanmak için kaçışıyor ve gözlerim etrafa kayıyor. "Bunu kim yaptı?"

Kan kaybediyor, etrafta kan biriktikçe hayatın ondan uzaklaştığını görebiliyorum. Kanamayı durdurmak için ellerimi göğsündeki kurşun deliğinin üzerine koyuyorum. Kan üzerime fışkırmaya başladığında "Ambulans çağırın," diye bağıriyorum. "Nicolai," diye kekeliyorum. "Hadi ama. Dayan, gitme."

"Fran...France...."

"Kim?" Panik içinde sordum.

"Francesca," diye fısıldıyor acı içinde.

Altımdaki toprak hareket ederken kaşlarımı çatıyorum. "Kız kardeşim mi?"

Başını sallıyor.

Hayır.

"Peki ya o?"

Gözleri kapanıyor. "Güven.... I...."

"Francesca ne olacak?" Ağlıyorum, adrenalın damarlarımda sert bir şekilde pompalanıyor. "Nicolai, ölme," diye yalvarıyorum. "Söyle bana."

Başı öne düşer, gözleri boşluğa bakar.

Gitmiş.

Topuklarımın üzerine oturdum, kan içindeydim. Kalbim göğsüme sertçe çarpıyordu.

Ne söyleyecekti ki?

Francesca

Anna'nın numarasını çeviriyorum ve çalmasını bekliyorum.

"Selam bebeğim, ben de tam seni aramak üzereydim," diye cevap veriyor. "Ne yapıyorsun?"

"Şu anda Toskana'dan dönüş yolundayız."

Genişçe gülümsüyorum. "Toskana'ya gittin, kulağa romantik geliyor?"

"Hiçbir fikrin yok." Gülüyor. "Geç bir öğle yemeği için buluşmak ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor."

"Tamam, saat iki gibi gelirim? Sana anlatacak çok şeyim var."

"Ne gibi?" Carlo'nun arka planda söylediğini duyuyorum. "Ona ne söylemen gerekiyor?"

Konuşmamızı dinlerken onun araba kullandığını hayal ediyorum. "Yatakta ne kadar boktan oluyorsun," diye cevap veriyor.

"Sen öyle san," diye gürlüyor sesi.

Yüksek sesle güldüğünü duyuyorum ve az önce onu bacağından falan çimdiklediğini anlıyorum.

Onları dinlerken gülümsüyorum, sesinin bu kadar mutlu çıkmasına bayılıyorum.

Kapımın zili çaldı ve kaşlarımı çattım, bu kim olabilir?

"Kapıda biri var, gitmem gerek."

"Tamam, yakında görüşürüz."

Telefonu **k a p a t ı p** kapıyı açıyorum, annem yanımdan geçip daireye giriyor.

Harika.

"Merhaba anne."

"Merhaba,
hayatım."

Deve renginde dar bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiş, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve her zamanki gibi bir tasarımcının fotoğraf çekiminden yeni çıkmış gibi görünüyor.

"Kilise nasıldı?" Ben sordum.

"Güzel. Senin için dua ettim." El çantasını mutfak tezgahına bırakıp kahve makineme doğru yürüdü.

"Benim için dua etmene gerek yok anne."

"Evet, öyle. Dün geceki küçük beyin kırılmasından sonra birinin senin adına bunu yapması gerekiyor." Bir fincan kahve yapmaya başladı. "Sen de ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Sinirli bir şekilde kollarımı kavuşturuyorum. "Buraya benimle kavga etmeye mi geldin? Çünkü zahmet etmene gerek yok, dün gece veda etmeden gittiğin için sana zaten kızgıyım."

Derin bir nefes veriyor. "Lorenzo dramatik davranıyordu. Dışarı çıktı ve ben de onu takip etmek zorunda kaldım."

Ona bakarken kaşlarımı çatıyorum. "Neden çekip gitsin ki?"

"Çünkü o senin baban değil Francesca. Öyle olsaydı sana uzun zaman önce söylerdim. Sence bu bilginin masanın karşısında, onun önünde bana söylenmesi ona ne hissettirmiştir?"

"O seninle yatarken sen başka bir adamla evliydin, nasıl hissetsin ki?" Öfkeyle bağırdım.

"Beni dinle." Sanki bu konuşmayı her gün yapıyormuş gibi rahatça kahvesini yudumluyor. "Her şeyi bildiğini düşündüğünü biliyorum ama seni temin ederim. Bu konuda yanıyorsun."

"Yani ben hamile kalmadan önce Lorenzo ile hiç yatmadın mı?" diye sordum.

"Yaptım. İtiraf ediyorum, yaptım."

Tiksintiyle gözlerimi deviriyorum. "Neden bu konuşmayı yapıyoruz ki?"

"Çünkü tarihler çok uzaktı. Lorenzo'nun kızı olmana imkan yok ve olmanı çok isterdim, onun çocuğu yok ve seni kendi çocuğuymuşsun gibi seviyor. Seni ona vermek sevginin en büyük hediyesi olurdu."

"Yani, bana Lorenzo'nun olmadığını yüzde yüz kesinlikle söyleyebilir misin?"

Omuz silkiyor. "Eğer öyleysen."

"Yani... eğer var mı?" Alay ediyorum.

"Sadece söylüyorum, eğer Lorenzo'nun bebeği olsaydın, bu kırk iki haftalık gebelikte doğduğun anlamına gelirdi. Gecikmiş bir bebeğe benzemiyorsun."

Ellerimi tiksintiyle havaya kaldırdım, "İddian bu mu? Gecikmiş bir bebeğe benzemiyor muydum?" Başımı sallıyorum. "Şu anda kendini duyabiliyor musun? Beni rahat bırak."

"Bu bir gerçek."

"Hayır anne, gerçekler bunlar. Aynı anda iki erkekle yatıyordun ve babalık testi yaptırdım, bu da senin sandığın kişi olmadığını kanıtlıyor."

Meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırıyor. "Ne olursa olsun, o senin için doğru adam değil."

"Onu seviyorum."

"Umurumda değil. Yapamazsın."

"Bunun için biraz geç anne. Enrico ölmeden çok önce, Giuliano'nun akraba olduğunu bilmeden çok önce aşık olmuştuk."

"Biliyorum." Ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı. "Enrico ikinizi kütüphanede yakaladığında bu karmaşayı öngörmüştü."

"Bizi o kadar uzun zaman önce biliyor muydun?"

"Evet ve geriye dönüp baktığımda sana o zaman söylemeliydim."

İnanmayarak başımı salladım. "Çok geç kaldın, biz zaten aşığız ve birlikte yaşıyoruz."

Onun yüz düşüyor. "Sen yapamam Aşk a adam gibi onu, tatlım."

"Neden olmasın?"

"Çünkü tıpkı onun gibi bir adamı sevdim. Aslında onun ikizini."

Ve bak hayatım nasıl değişti."

"Baba?"

Üzüntüyle başını sallıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Bunun sana şu anda bir anlam ifade etmediğini biliyorum sevgilim, ama sana tüm kalbimle gerçeği söylediğime dair söz veriyorum. Giuliano Ferrara gibi görünen ve seven güçlü erkekler asla tek bir kadınla tatmin olmazlar."

İlk kez annemin gerçekte ne olduğunu görüyorum... kırılmış.

Onu gerçekten seviyordu.

"Herkes onun ve Angelina'nın büyük bir aşk hikayesi olduğunu düşünüyor... ve öyleydi, bunu inkar etmek mümkün değil, ne kadar istese de ondan uzak duramadı," diyor yumuşak bir sesle. "Ama başka kadınlar da vardı."

"Ne?" Kaşlarımı çattım.

"Bana çalıştığını ve Angelina'ya benimle birlikte olduğunu söylerdi ama kulüplerde olurdu. Bir suç patronunun hayatını yaşıyordu, striptizciler, parti kızları, kumar ve kumarhaneler vardı. Çete patlamaları, seks partileri... adını siz koyun, o yapardı. Ve bunu iyi yaptı, İtalya'daki her kadın onu istiyordu."

Giuliano ve o iki kızın olduğu porno gözümün önüne geliyor ve kalbim sıkışıyor.

Bayılmıştı, o üçlüde iktişamlıydı.

"Ve Giuliano'yu böyle şeylere sahip olduğu için suçlayamazsın... Bu işin doğasında var. Adamları ona saygı duyuyor ve seni sevdiğinden hiç şüphem yok, sevgilim." Kırıcı sözlerini yumuşatmak için elini saçlarımda gezdirirken hüznle gülümsüyor. "Ama zamanla... yoldan sapacak. Bu konuda hayatımı garanti edebilirim. Ve sen onun çocuklarına sahip olacaksın ve

Bunu görmezden gelmekten başka çareniz yok, çünkü onsuz yaşama düşüncesi sizi öldürecek."

Ona bakıyorum.

Tanrım.

"Size sizi sevdiğini söyleyecek ve siz de ona inanacaksınız. Bu, kendinize olan saygınızın uzun süren bir ölümüdür."

"Ama ben onu seviyorum..." Fısıldıyorum.

"Biliyorum. Onun gibi adamları sevmek kolaydır." Kanepeye oturuyorum ve o da yanıma oturuyor. "Özür dilerim. Keşke her şeyi değiştirebilseydim."

Gözlerim onunkileri tutuyor. "Bunu nasıl yaptın anne? Sürekli başka kadınlarla yatan bir adamı nasıl sevdin?"

"Gözyaşlarıyla," diye fısıldıyor.

Ona bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor. "O farklı," diye fısıldıyorum. "Giuliano farklı." Onu mu ikna etmeye çalışıyorum yoksa kendimi mi?

Belki ikisinden de biraz.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve sözlerinin sağır kulaklara gittiğini fark ederek hüzünlü bir gülümsemeye zorluyor.

Ama değiller.

Uyarısını yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyorum. Korkunç bir şey.

Sırtını dikleştiriyor ve ayağa kalkıyor, çelik zırhı sıkıca yerine oturuyor. "Gitmene izin vereceğim." Ön kapıya doğru yürürken yüksek topukları tıkırdıyor ve ben de kendi iç karartıcı düşüncelerimde kaybolmuş bir halde onun peşinden gidiyorum.

Bana doğru döndü. "Güle güle, sevgilim."

"Giuliano ve ben nasıl ortaya çıkacağız anne? Akraba olmadığımızı ve birlikte olduğumuzu dünyaya nasıl duyuracağız?"

"Bu kararı vermek için acele etme Francesca. Hayatının geri kalanındaki mutluluğun buna bağlı. Bu aceleyle getirmek isteyeceğin bir şey değil."

Gözlerim onunkileri tutuyor.

"Eğer istediğin hayatın bu olduğuna karar verirsen,

bununla birlikte başa çıkacağız." Saçımdan bir tutamı arkasına sıkıştırdı.

Kulağıma. "Sana söz veriyorum."

"Tamam."

Gülümsüyor ve yanağımdan öpüyor. "Seni seviyorum." Gözyaşları içinde başımı salladım. "Ben de seni seviyorum."

Anna ve ben saat dört civarında restorana girdik, Giuliano'dan bütün gün haber alamadım.

Pazar günü çalışmasını gerektirecek kadar önemli ne olabilir hiçbir fikrim yok.

Garson bize yerlerimizi gösteriyor ve sandalyelerimizi çekiyor. "Teşekkür ederim."

"Bugün neden bu kadar çok muhafız var?" Anna fısıldıyor. "Ne?"

"Buraya gelirken üzerimizde dört araba vardı, fark etmediniz mi?"

Pencereden dışarı baktığımda Davidoff ve üç adamın kaldırımında durduğunu görüyorum. "Hayır, görmedim." Kaşlarımı çatıyorum. "Muhtemelen Jules yine aşırı korumacı davranıyor."

Gülümsüyor. "İkinizin arasında neler oluyor?"

Sadık arkadaşşıma bakıyorum ve ona her şeyi anlatmak istiyorum ama annemin sözleri göğsümde ağır bir yük oluşturuyor.

Kafam karışık ve kaybolmuş hissediyorum ve sadece Giuliano'nun eve gelmesini istiyorum, beni daha iyi hissettirebilecek tek kişi o. Anna'ya akraba olmadığımızı söylemeden önce birkaç gün daha bekleyeceğim.

Annem haklı, aceleye gerek yok.

"Yeni bir şey yok, biz sadece arkadaşız," diye yalan söyledim. "Döndüğünden beri onu gördün mü?"

"Hayır." Konuyu değiştirmek için dudaklarımı yuvarlıyorum, başka bir yalan. Ben boktan bir arkadaşım.

"Peki... bana Carlo'dan bahseder misin?" Konuyu

değiştirmek için söyledim.

"Oh, Chesk." Rüya gibi gülümsüyor. "O mükemmel biri. Beni Toskana'ya götürdü; güldük, seviştik ve...." Başını hafifçe sallıyor. "Ona fena aşık oluyorum."

Annemin bana verdiği uyarı dersinin aynısını ona da vermek istiyorum ama sonra benim ondan daha kötü bir durumda olduğumu hatırlıyorum. "Bu harika."

"Biliyor musun, eve geldiğimden beri bir geceyi bile ayrı geirmedik."

Onu dinlerken sahte bir gülümseme takınıyorum.

"O sadece çok... ve seks, Tanrım. Bunca zamandır çok şey kaçırmışım" diye haykırıyor.

Kıkırdıyorum, bunu kesinlikle anlayabiliyorum.

Telefonu alar ve ekranda Carlo ismi belirir. "şeytandan bahset." Cevap verir. "Merhaba." Seksi bir şekilde gülümsüyor. "Kulakların mı yanıyor?"

Onun konuşmasını dinlerken kıkırdıyor, belli belirsiz duyabiliyorum. "Oh." Yüzü düşüyor. "Tamam." Tekrar dinliyor ve gülümsüyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Çantamdan gizlice telefonumu çıkarıp bakıyorum. Cevapsız arama yok.

Birkaç dakika boyunca ikisinin flrtn dinliyorum. "Tamam, sonra görüşürüz o zaman."

Kıkırdıyor ve ben onun şakacı ve seksi bir şey söylediğini anlıyorum. "Dört gözle bekliyorum, hoşça kal." Telefonu kapatıyor ve şarabını yudumluyor.

"Nerede o?" Giuliano'nun hangi cehennemde olduğunu ve neden beni aramadığını içten içe merak ederek soruyorum.

"Striptiz kulübüne falan gitmişler."

şaşırmış bir şekilde göz kırpıyorum. "Ne? Striptiz kulübünde mi?" "Evet, yle söyledi."

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır." şarap kadehimi doldururken omuz silkiyor. "Belli ki masum, yoksa bana söylemezdi."

Ona bakarken kaşlarını atıyorum.

"Endişelenmeniz gereken şey size söylemedikleri zamandır. Eğer sır saklıyor olsaydı, bir şeylerin peşinde olduğunu anlardım."

"Kiminle beraber?" Gelişigüzel sordum.

"Giuliano, Alex ve Valentino. Tüm iş arkadaşlarını söyledi, yani her kimlerse."

Annemin uyarısı ruhumda alarm zillerini çaldırıyor.

Başımı arkaya yatırıp şarabımı yudumluyorum.

Giuliano bir Pazar günü çocuklarla striptiz kulübüne gitmek için beni evde yalnız bıraktı.

Vay canına.

Ve böylece başlıyor.

Ben saate bakarken saat on bire doğru ilerliyor, dairemde ölüm sessizliği var.

Ben burada yatakta tek başıma uzanırken, o bir striptiz kulübünde. Nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum, etrafta oturup erkeklerle gülüyor, güzel çıplak kadınlar kendilerini ona atıyor.

Çekip gitmek, şehvetin ve ateşli bir kıcın peşinden gitmek onun için daha kolay olurdu.

Beni sevmek zor iş.

Onu pornodaki o iki kadınla birlikte görüyorum, aralarında gidip gelirken yüzündeki ifadeyi. Gözlerindeki kaygısız şehvet ve içimden biraz ölüyorum.

Bu ona asla veremeyeceğim bir şey.

Belki de annem haklıdır, onun gibi görünen güçlü erkekler istedikleri her kadına sahip olabilirler. Neden sözde kız kardeşiyle karmaşık bir ilişki istesin ki?

Gözlerim doluyor ve boğazımdaki yumru acımaya başlıyor.

Daha önce hiç güvensiz olmamıştım, belki de hiç kimseyi kaybetme korkusu yaşayacak kadar sevmemiştim.

Onsuz hayatım nasıl olacak?

Gerçekçi olmak zorundayım, belki de gerçekten yürümeyeceğiz, belki de bu başka bir hayat dersidir. Belki de beni çekici bulmasının sebebi bana sahip olamamasıdır?

Ve şimdi o....

Titrek bir nefes alıyorum ve Carlo Anna'yı aradığında hissettiklerimi düşünüyorum, sadece birkaç haftadır çıkıyorlar. Ve yine de bir şekilde, ona daha çok bağlı.

Striptizciler müşterilerle seks yapıyor mu merak ediyorum... tabii ki yapıyorlar.

Gözyaşlarımı öfkeyle sildim.

Sikerim böyle işi.

Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Ön kapının sesini duyuyorum ve hızla gözlerimi siliyorum, kendimi zayıf ve savunmasız hissederken bu gece onunla uğraşmak istemiyorum.

Ona bu zevki tattırmayacağım.

Yatak odasının kapısı açılıyor ve içeri girip bir süre tepemde durarak beni izliyor, puro dumanı ve alkol kokusu üzerine siniyor.

Pislik.

Uyuyormuş gibi yaparken gözlerim sımsıkı kapalı kalıyor, düşün açıldığını duyuyorum.

Başka bir kadını teninden temizliyor mu?

Elbette...yapmaz...değil mi?

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

Sikeyim.

Kendimi tutamıyorum, kontrolümü kaybediyorum ve yastığıma doğru ağlamaya başlıyorum. Omuzlarımın titrediği sert hıçkırıklar.

"Hey," diye fısıldıyor yanıma otururken, elini başımın arkasına koyuyor. "Neyin var tatlım?"

Kahretsin, duşta olduğunu sanıyordum. Yüzümü yastığa daha sert bastırıyorum, şimdi ağlayan bir bebek olduğum için ben de utaniyorum.

Yüzümü görebilmek için beni sırtüstü yatırıyor. "Francesca, sorun ne?"

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturup ona bakıyorum. "Ne oldu?" Yüzü panik içindeydi.

"İyi miydiler?"

"Ne güzeldi?"

"Zekama hakaret etme Giuliano," diye bağıyorum yataktan fırlarken, aramızda biraz mesafe olması lazım. "Hep böyle mi olacak?"

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor. "Sen neden bahsediyorsun be?"

"Onların yarım yamalak saniyelerini istediğimi sanıyorsan yanıyorsun!" Odadan çıktım ve koridorda bir fişek gibi yürüdüm.

"Ne diyorsun lan sen?" diye bağıyor peşimden hışımla gelirken.

Ellerimi havaya kaldırdım. "İnkar et. Devam et. Sana meydan okuyorum."

Sanki iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyor... Belki de öyleyimdir, daha önce hiç bu kadar sinirli olduğumu görmemişti. Bu kadar dramatik olabileceğimi bile bilmiyordum.

"Beni deli ediyorsun!" Bağıyorum.

"Belli ki."

Birden utandım, çünkü deli gibi devam ettiğimi biliyorum ve kendimi durduramıyorum. Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum ve yüksek sesle hıçkırıyorum.

"Bebek...." Sesi yumuşar.

"Sence bu beni nasıl hissettiriyor, Giuliano?"

Hıçkırarak ağlıyorum. Bana bakıyor, tamamen kaybolmuş.

Ellerimi açtım. "Sana yetmiyor muyum?" "Ne?"

"Sana hiç yetecek miyim?"

"Francesca," diyor. "İngilizce konuş çünkü burada ne haltlar döndüğünü bilmiyorum?"

"Seni sertleştiriyorlar mı?" Fısıldıyorum.

"Ha?"

"Bahşış veriyor musun? Üst kata çıkarıyor musunuz?"

Kaç tane?" Yüzü düştü. "Ciddi olamazsın?"

Gözyaşlarım gözlerimi doldururken silueti bulanıklaşıyor.
"Sence ben...." İnançsızlıkla başını hafifçe sallar.
"Seninle eve gelmek yerine bir striptizciye gideceğimi mi sanıyorsun?"

"Düşünmüyorum, biliyorum. Bu gece tam olarak bunu yaptın Giuliano."

"Çalışıyordum."

"Çalışıyorum! Ha," diye hayıflanıyorum. "Yalan söylemeyi kes," diye bağıriyorum. "Bana yalan söylemene gerek yok. Ben büyük bir kıyım, bunu kaldırabilirim."

"Şaka yapıyor olmalısın," diye bağıriyor öfkesini kaybederken. "Seni on dokuz yaşından beri her gün sevdim. Sonunda sana sahip olduğum için seninle yatıp kalkacağıma gerçekten inanıyor musun?"

Yüzümü buruşturuyorum, soğukkanlı davranmaya bile çalışmıyorum.

Yüzü empatiyle doluyor. "Chesk." Kollarını bana doluyor ve sıkıca sarılıyor. "Seni seviyorum, bunu yapacağımı nasıl düşünebilirsin...."

"O zaman neden oraya gittin?" Ağzımdan kaçırdım.

"Kulübün sahibi biziz, orası erkeklerimle bulduğum bir yer. Oradayken kızlara bakmıyorum bile."

Tanrım, daha da kötüsü, onun maaş bordrosundalar. Yani, aklımdan bir köşesinde bunu hep biliyordum ama şu anda bunu duymak beni daha iyi hissettirmiyor.

"Seni bekliyordum," diye fısıldadım. "Ve seni orada düşünmek... onlar için sertleşmek. Bu beni deli ediyor. Annem Giuliano'nun hayatını yaşamayacağım. Bunu yapamam. Babam gibi olmak istiyorsan bırak gideyim. Bırak gideyim."

"Biliyorum," diyor beni öperken usulca. "Sana asla böyle davranmayacağım. Sana söz veriyorum. Özür dilerim, düşünemedim bile." Yüzümü ellerinin arasına alırken beni tekrar öpüyor. "Eğer istemezsen bir daha oraya gitmeyeceğim."

"Bilmiyorum."

"Tamam." Dudakları dudaklarımı kavriyor ve tuzlu gözyaşlarımın tadını alabiliyorum.

Beni uzun süre kollarında tutuyor ve ben şu anda ne düşündüğümü bile bilmiyorum.

Sadece daha iyi hale getiriyor.

"Seni seviyorum, Chesk, sen benim her şeyimsin. Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin? Gerçekten de sahip olduğumuz şeyi... adi bir seks için riske atacağımı mı düşünüyorsun?" diyor usulca. "Neye sahip olduğumuzu biliyorsun." Şakağımı öpüyor. "Nasıl düşünebilirsin ki? Gözlerine bak, ne zamandır ağlıyorsun?"

Yüzümü onunkine yapıştırıyorum, sanki tam bir ruhsal çöküntü yaşıyormuşum gibi hissediyorum. "Çıldırarak üzüldüm," diye hıçkırıyorum.

"Tatlım," diye fısıldıyor beni sakinleştirmeye çalışırken. "Sorun yok, artık evdeyim."

Başımı boynunun kıvrımına koyuyorum ve bana sıkıca sarılıyor, uzun süre birbirimizin kollarında kalıyoruz, kalp atışlarımın yavaşlamaya başladığını hissediyorum. "Hadi, bebeğim. Duş al."

Elimi tutuyor ve beni yatak odasına götürüyor; duş hala çalışıyor ve yatak odası şimdi buharla dolu. Geceliğimi başımın üzerinden kaldırıyor ve önünde çıplak duruyorum. Bana bakarken başparmağı göğüs uçlarımın üzerinde geziniyor, gözleri tenimde dolaşıyor. "Bugün kız arkadaşımı özledim," diye mırıldanıyor.

Ona bakıyorum ve aniden daha yakın olmak için umutsuzluğa kapılıyorum. Sanki kırılman kalbim sadece seksle rahatlayabilirmiş gibi.

Buna ihtiyacım var, ona ihtiyacım var.

Öpüşmemiz derinleşirken dudaklarım onunkileri alıyor.

Gömleğinin düğmelerini çözüp omuzlarının üzerinden çıkarıyorum, sonra fermuarını indirip pantolonunu çıkarıyorum.

Büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor, çok dürüst ve empatik, sevgi dolu.

"Düşüncesine bile katlanamıyorum...."

Bir öpücükle sözümü kesti. "Böyle bir şey olmayacak." Elim kalın ereksiyonunun etrafına sarıyor ve okşuyor

kendisi. "Ben seninim." Beni öpüyor. "Sadece senin." Elim sıkıca kavıyor ve bu gece buna çok ihtiyacı olduğunu biliyorum. İçinden sızan ihtiyacı hissedebiliyorum, dudaklarına karşı usulca gülümsüyorum. "Ben sadece senin oldum, Chesk," diye fısıldıyor. "Her zaman sendin."

Oh...kalbim.

Öpüşmemiz umutsuzluğa dönüşüyor ve çırılçıplak, duygularla dolup taşmış bir halde duşa giriyoruz.

Deliliğin sınırına yaklaştık. Bizimle ilgili her şey berbat durumda.

Beni duvara yapııştırıyor ve bacaklarımı vücudunun etrafında kaldırıyor, dudaklarımız kilitliyken vücudumun derinliklerine kayıyor.

Aramızdaki hava çatırdıyor, bedenim onunkinin etrafında dalgalanıyor.

Aramızdaki his çok büyülü. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum.

"Seni seviyorum." Beni öpüyor. "O kadar çok ki benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne olursa," diye mırıldanıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. "Evlen benimle."

Francesca

NE?

Doğru mu duydum?

Şok olmuş bir halde ona bakıyorum.

"Yani... bu benim... uzun süredir birlikte olmadığımızı biliyorum ve ben.... Siktir. Dünyanın en kötü teklifi." Kelimelere takılıyor. "Sıçtım, beklemem gerekiyordu. Kendime beklemem gerektiğini söyledim."

Bunu gerçekten düşündü mü?

Bir yığın büyük planlama yapmadan ortaya çıkmasını seviyorum.

Kalbinden geldi.

Vücudu bedenimin derinliklerinde olan güzel erkeğime gülümsüyorum. "Evet."

"Evet ne?"

"Evet, seninle evlenirim."

Beni sıkıca kavırıyor, birbirimize sarılıyoruz ve o lanet gözyaşları geri geliyor. Yüzümden aşağı akıyor, çünkü bunun planlanmadığını biliyorum ama bir şekilde mükemmel.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum. "Beni ciddiymişsin gibi sev."

Bana karşı karanlık bir şekilde gülümsüyor ve başka bir şey söylemeden beni kaldırıp sertçe üzerine indiriyor.

Aman Tanrım.

Vücutum duvara yapışmış, bacaklarım kollarının üzerine kalkmış haldeyken ona sahip olmama izin verdi.

Hepsi, son santimine kadar. Kalın, güçlü ve piston hızında.

Yanık çok iyi geliyor ve birbirimize bakarken omuzlarına yapışıyorum.

Vücutlarımız doruğa doğru çılglık atarken birbirlerinden besleniyorlar. Ona dayanıyorum, elimden geldiğince sıkıyorum ve bir orgazm beni parçalara ayırırken haykırıyorum.

Bir, iki, üç kalın pompa ve kendini derinlere tutuyor ve başını geriye eğip yüksek sesle inliyor.

Derin ve gırtlaktan... Dünyadaki en sıcak ses.

Aleti vücudumun derinliklerine boşaldığında sarsıldığını hissediyorum.

Kalplerimiz hızla çarpıyor, göğüslerimiz nefes nefese, aramızda bir ev duygusu yüzerken birbirimize bakıyoruz.

"Karım," diye fısıldıyor huşu içinde.

Ona aptalca gülümsüyorum. "Ve soyadımı değiştirmeme bile gerek yok."

Sırıttıyor, sonra gülümsüyor ve sonra başını arkaya eğip yüksek sesle gülüyor.

Ben de öyle. Katartik bir şey. En saf haliyle delilik.

Giuliano'nun yumuşak nefes alışının sesi ritmik.

İçeri... dışarı. İçeri... dışarı. İçeri... dışarı.

Yanımda uyuyan Tanrı'nın şaşkınlığıyla yan yatıyorum.

Sırt üstü yatıyor, beyaz çarşaf kasıklarının etrafında toplanıyor, bir eli aletin üzerinde, diğeri başının arkasında. Altın teni, altındaki mükemmel kasları sergiliyor.

Dalgalandı ve kesildi.

Gözlerim yontulmuş karın kaslarının ve çarşıftan dışarı sarkan bacağındaki kalın dörtlü kasın üzerinden aşağıya, göğsünün üzerinden yukarıya, üzerine serpilmiş siyah saçlara doğru geziniyor.

Giuliano Ferrara güzel görünümlü bir adam. Bakir, erkeksi ve güçlü.

Ama benim sevdiğim onun kalbi, onun kocaman güzel kalbi. Ve o bana ait.

Her zaman evliliğin beni değiştirmeyeceğini, aynı şekilde hissedeceğimi söyledim.

Ama garip bir şekilde, çoktan oldu bile.

Sekiz saattir nişanlıyım ve bunun bana getirdiği yakınlık ve güven duygusu yeni bir tür yüksek.

En iyisinden.

Gecenin çoğunda seviştik, yumuşak ve sert. Sert ve yumuşak.

Ve bir şekilde, yeni bir samimiyet seviyesine ulaştık. Bunun nasıl mümkün olduğunu gerçekten bilmiyorum, çünkü biz her zaman birlikte mükemmeldik. Ama bu... bu, başka bir şey, ikimizden de daha yüksek bir şey.

Kader.

Giuliano Ferrara her zaman benim tek gerçek aşkım olacaktı.

Ve öyle.

Kıpırdanıyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor, kendini toparlayıp etrafına bakınırken onu izliyorum.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

Yüzünde yavaş ve seksi bir gülümseme beliriyor ve elini yastığımın altına koyup beni kendine doğru çekiyor. "Ne geceydi ama."

Kocaman kollarını bana doladığında gülümsüyorum. "Rüya mı gördüm?"

"Yani, bana evlenme teklif ettin ve ben de kabul ettim mi?"

Kaşlarını çatarak gülümsüyor. "Evet, o kısım."

"Uh-huh." Parmaklarımı koyu renkli kirli sakalında gezdiriyorum. "Artık bundan kurtuluş yok, kilitledim. Bu bir randevu."

Kıkırdıyor ve beni vücuduna çekiyor, ben de göğsüne sokuluyorum. "Bundan kurtulmak istemiyorum. Ama keşke...." Sözüünü kesti.

Ona bakıyorum. "Ne diliyorsun?"

"Keşke daha iyi yapsaydım.

Dirseğime yaslanıyorum. "Ne daha iyi oldu?"

"Büyük romantik bir evlenme teklifi planlamıştım ve ben...." Utanmış gibi omuz silkiyor. "Aklımı kaybettim ve sıçtım."

Oh....

"Mükemmeldi Jules," diye fısıldıyorum.

Sanki kendine kızmış gibi başını kaşıyor. "Lanet olası bir yüzüğüm bile yoktu, bir dahaki sefere daha iyi olacak. Söz veriyorum." Üstümde dönüyor ve ellerimi başımın üstünde tutuyor, dizlerini bacaklarımın arasına iterek onları ayırıyor.

"Bunu kutlamalıyız." Bana gülümsüyor. "Neyi kutluyoruz?"

"Seni bir ömür boyu sevmek."

Ve işte bu... Bu adamı sevmemin nedeni.

Nasıl sevmeyeyim ki?

O gökyüzündeki güneş, ay ve yıldızlar. Benim her şeyim.

Giuliano köşeyi dönerken yağmur yağıyor.

"Bu arabanın içinde yere o kadar alçalmışsınız ki neredeyse su birikintilerinin içindeyiz gibi hissediyorum," diyorum yolu izlerken.

"Bu a Lamborghini." O bakışlar bitti. "Bu nokta."

Gözlerimi deviriyorum. "Sen ve bu araba arasında ne var?"

Sertçe çeviriyor ve kız yüksek sesle mırıldanıyor, sırıtıyor ve uzanıp kalçamı sıkıyor. "Kıskandın mı?"

"Ha," diye alay ettim. "Bu arabanın mı?" Kollarımı kavuşturuyorum, "Kesinlikle hayır."

Biraz öyleyim ama bunun tamamen mantıksız olduğunu biliyorum.

"Merak etme, seni sürmeyi daha çok seviyorum." Bana seksi bir göz kırptı.

"Oh." Gözlerimi açtım. "Gururum okşandı." Haberler radyoya geliyor

**SON DAKIKA HABERLERINE GÖRE, POLİS ŞEFİ
ÖLDÜRÜLDÜ. KALABALIK BİR PAZAR YERİNDE,
ORGANİZE BİR SUÇ EYLEMİ OLARAK
NİTELENDİRİLEN OLAYDA VURULARAK
ÖLDÜRÜLDÜ.**

Giuliano düğmeye basar ve radyoyu kapatır.

Ona baktım, bu garipti. "Onu tanıyor muydun?"

"Evet." Köşeyi dönüyor. "Üç çocuk, iki erkek ve bir kız. Hepsi on yaşın altında. Güzel bir eş. Tam bir trajedi."

Onu izlerken kaşlarımı çatıyorum. "Onu iyi tanır mıydın?" Bir kez başını salladı, gözleri yola sabitlenmişti. "Kim yaptı bunu?" diye soruyorum.

"Ben."

"Ne?" Gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Polis şefini mi vurdun?"

"Hayır. Ben yapmadım. Yine de ölmesi benim suçum." "Neden?"

"İhtiyacım olan bilgiye sahipti ama bana söyleyemeden biri onu vurdu."

"Ne bilgisi?"

"Ferrara için çalışan bir köstebeğimiz var." "Ne demek istiyorsun?"

"Geçen hafta uyuşturucularımızın bulunduğu yatımız çalındı, bu içeriden yapılmış bir işti."

Dehşet içinde kaşlarımı çatıyorum. "Kim o?"

"Dün bana söylemek üzereydi ve sonra...." Sesi kesiliyor.

"Dün onunla mıydın?" Kaşlarımı çattım.

"Kollarımda öldü."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Vurulduğunda onunla mıydın?"

Sanki bu konuşmayı her gün yapıyormuş gibi, rahatça araba kullanırken alt dudağını ısırtıyor.

"Ve sen bunu bana söylemeyi düşünmedin mi?"

Kekeliyorum. "Ben...." Omuz silkiyor. "Önemli değil."

Şok olmuş bir halde ona bakıyorum. Onun hayatı benimkinden o kadar farklı ki bazen onu gerçekten tanıyıp tanımadığımı merak ediyorum. Aslında merak etmiyorum, tanımadığımı biliyorum.

Ama diğer tarafı bilmek istemiyorum çünkü bu beni çok korkutuyor.

"Günü karakolda soruları yanıtlayarak geçirdim ve dün gece saat dokuzuna kadar dışarı çıkmadım, eve dönerken kulüpte meslektaşlarımla görüşüp bilgi almaya gittim."

Kalbim sıkışıyor. "Kulüpte mi?" Başını sallıyor.

"Ve sen eve benim striptizciler hakkındaki dramatiğime mi geldin?" Başımı ellerimin arasına aldım, kendimi dünyanın en büyük pisliği gibi hissediyordum. "Tanrım, Giuliano, neden bana söylemedin?"

Omuz silkiyor.

Mahcup bir şekilde ona bakıyorum. "Ve yaşadığın o günden sonra bana evlenme mi teklif ettin?"

"Yaşadığım gün yüzünden sana evlenme teklif ettim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hayat kısa. Her an önemlidir."

Korku etrafımda dönerken ona bakıyorum. "Öyle söyleme.

Senin hayatın değil."

Sürmeye devam ediyor ama sessiz kalıyor. "Tehlikede misin?"

"Hayır," diye çok hızlı bir şekilde tersledi.

Bir an düşündüm. "Bu yüzden mi her yerde fazladan korumalar var?"

"Evet." Uzanıp bir kez daha kalçamı tutuyor. "Güvendesin bebeğim, endişelenme."

"Peki ya sen?"

"Ben büyük bir çocuğum, başımın çaresine bakabilirim."

Bu haber tam bir kabus. "Ölemezsin, Giuliano. Buna dayanamam, risk almayacağına söz ver."

Bana gülümsüyor. "Akşam yemeği için ne istersin?"

"Konuyu değiştirme." Arkamıza baktığımda bizi takip eden üç araba görüyorum ve ilk defa orada olmalarına seviniyorum.

Bir otoparka girerken "Ben hallederim," diye cevap verir. "Bırak onu."

"Ama...."

"Konuşmanın sonu," diye öfkeyle tersliyor ve konunun artık sınırların dışında olduğunu biliyorum. Muhtemelen bana söylediğine bile pişman olmuştur.

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla koşarken ona bakıyorum.

"Akşam yemeği için ne istersin?"

Emniyet kemerimi çıkarırken derin bir nefes veriyorum. "Her neyse." Artık aç bile değilim.

Banyo tezgâhına oturup Giuliano'nun kravatını düzeltmesini izliyorum, gözlerim güzel bir erkek örneğinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Üzerinde mükemmel oturan kömür rengi bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek, son moda elbise ayakkabıları ve kalın gümüş bir Rolex saat var. Koyu renk saçları gür ve parlak, kare çenesi camı kesebilir.

Çok ateşli.

Ona aptalca gülümsedim.

Kravatını bağlama işine konsantre oluyor ve bana yan gözle bakıyor. "Ne?"

"Sadece erkekliğinize hayranım."

Sırıttıyor ve bağlamaya devam ediyor. "Evet, bu gece benim erkekliğim senin kadınlığına hükmedecek."

"Nasıl gidiyor?"

Boynumun arkasından tutup beni kendisine çekiyor, beni doğru miktarda emerek öpüyor, dili dudaklarımın arasından geçiyor ve bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Oh....

"Bu gece," diye fısıldıyor karanlık bir şekilde.

Hay aksi. "Bu akşam Carlo ve Anna ile yemek yiyeceğiz, şimdi hatırladım."

Yüzünü buruşturup elimden kurtuluyor ve yatak odasına doğru yürüyor. "İptal et."

Tezgâhtan atlayıp onu takip ediyorum. "Neden?"

"Neden?" diye alay ediyor. "Merak ediyorum?" Takım elbise ceketini giyiyor ve altın kol düğmelerini takıyor. "Arkadaşlarımla dışarı çıkmayı ve daha dün tanışmış iki insanın birbirlerine yaltaklanmalarını izlerken müstakbel karımla çıkmıyormuş gibi davranmayı seviyorum." Gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Bu benim mükemmel gecem."

"Şundan bahsetmeyi kes." Kravatını düzelttim. "Perşembe günü annemle öğle yemeği yiyeceğim ve bir zaman çizelgesi oluşturacağız."

"Zaman çizelgesi mi?" Kuru bir şekilde tekrarlıyor.

"Evet, artık birlikte olmamız fikrine alıştığına göre ileriye dönük bir harita çıkarabiliriz."

"Haritamız neden ona bağlı?"

"Ailemle aramız düzelene kadar herkese söylemek için bekleyebileceğimizi söylemiştin." Omuzlarım çöktü. "En azından deneyene kadar bu konuda kendimi suçlu hissetmek istemiyorum. Lütfen, benim için?"

Gözlerini deviriyor. "Ailen çok sinir bozucu Francesca."

"Biliyorum." Parmak uçlarıma çıkıyorum ve onu usulca öpüyorum.

"Ve eğer annen bana kabul edilebilir bir..." parmaklarını havaya kaldırarak "-yol haritası-" dedi.

Sırıtiyorum.

"Koca bir Mack kamyonuyla onun dur işaretine doğru koşuyorum."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Tamam mı?" Şaşırmış görünüyor.

"Hı-hı," diye başımı salladım. "Perşembe günü saklandığımız yerden çıkabileceğimiz kesin bir tarih belirleyeceğim."

Beni kabaca arkamdan tutuyor ve dişleriyle alt dudağımı ısırıyor. "Tabii bu geceyi atlatabilirsen."

Anna ve ben tam yedide restorana girdiğimizde Giuliano ve Carlo'nun çoktan masaya oturmuş olduğunu görüyoruz, işte gecikmişler ve bizimle burada buluştular.

Omuzlardan sarkan sıcak pembe bir elbise, nude gök yüksek stiletolar ve clutch giyiyorum. Uzun siyah saçlarım açık ve dolgun ve sıcak pembe rujla boğucu bir makyaj yaptım.

"Merhaba, Smithson adına bir rezervasyonumuz var," diyorum garsona.

"Evet, bu taraftan." Dönüp restorana doğru yürüyor ve biz de onu takip ediyoruz, mekanda müzik çalıyor ve kalabalık son moda ve eklektik. Restoran çok büyük ve birkaç kattan oluşuyor; bar en üst katta, yedi basamak aşağıda ana restoran ve mutfak, yedi basamak aşağıda ise yüksek masa ve taburelerin bulunduğu bar alanı yer alıyor.

Giuliano ve Carlo'nun arka tarafta, orta katta bir masada oturduklarını görüyorum ve genişçe gülümsüyorum.

Bugün onu özledim.

Yaklaştıkça Giuliano'nun gözleri ayaklarıma iniyor ve sonra tekrar yüzüme bakıyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en lanet bakış.

Bu elbiseyi sevdi.

Heyecanla içim kıpır kıpır oluyor, ondan o bakışı almak en üst noktası.

"Merhaba." Masaya geldiğimizde gülümsüyorum. "Merhaba," diye sakince cevap veriyor.

Anna eğilir ve Carlo'yu öper. "Selam sana."

"Ne kadar da ateşlisin." Carlo onu daha yakından incelemek için elini uzatırken gülümsüyor.

Giuliano'nun karanlık gözleri benimkileri tutuyor ve yüzünde bir gülümseme izi belirliyor ve şimdi ne demek istediğini anlıyorum. Bu ikisinin sevgilerini bu kadar özgürce gösterebilmeleri çok can sıkıcı.

"Bizimle geldiğiniz için teşekkürler." Anna sandalyesini iterken Giuliano'ya gülümsüyor. "Geçmişiniz göz önüne alındığında arkadaş olarak birlikte takılmanızın kolay olmadığını biliyorum. Carlo ve ben bunu takdir ediyoruz, değil mi bebeğim?"

Giuliano ona bakıyor.

"Sorun değil," diye ağzımdan kaçırıyorum o cevap veremedi. "Biz arkadaşız, değil mi Jules? En iyi arkadaşlarımızla takılmaktan mutluluk duyarız."

Bir kaşını kaldırıyor ve sessiz kalmayı tercih ederek içkisini yudumluyor.

Yalan söyleyemez.

Bunu daha önce hiç fark etmemiştim, şarabımı alıp yudumlarken gülümsüyorum. İstihbarat bankası için hayati bir bilgi daha.

"Kim aç?" Carlo sorar.

Giuliano'nun karanlık gözleri benimkileri tutuyor.

"Açlıktan ölüyorum."

Açık menüye sahte bir bakış atarken gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvrıyorum.

Yemek için demiyor.

"Herkes ne yiyor?" Konuyu değiştirmek için soruyorum.

"Kendimi etobur hissediyorum." Giuliano menüye bakarken rahatça söylüyor.

"Etobur mu?" Anna kaşlarını çatar.

"Kendimi et gibi hissediyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyor, hala okuyor. "Bütün etler."

Şaşırarak kıkırdadım. Ne oluyor be? Kapa çeneni, aptal.

Bizi yakalayacaklar, o dünyadaki en kötü sahte erkek arkadaş olmayan kişi. "Et?" Cevap veriyorum. "Kim bir restorana sadece et için gider ki?"

"İstiyorum."

Menüyü okuyormuş gibi yaparken gözlerimi açıyorum, tamam o zaman.

Sanırım bu gece eve gittiğimizde sertleşeceğim.

Hadi bakalım, bebeğim.

"Kadeh kaldırmak istiyorum," diyor Carlo içkisini kaldırırken. Hepimiz kadehlerimizi onunkilere kaldırıyoruz.

"Arkadaşlığa," diyor.

Gülümsüyorum, Anna'nın onunla olmasına bayılıyorum. Jules ve ben durumumuzu düzelttikten sonra dördümüz birlikte çok eğleneceğiz. "Arkadaşlığa."

Yemek çok lezzetliydi ve kahkahalar eksik olmadı.

Çok güzel bir gece geçirdik ve çok fazla şarap içtik.

Giuliano'nun gözleri bütün gece beni soydu. Ne zaman dudaklarını yalasa ve dilini görsem, onu bacaklarımın arasında hissediyorum. Aklında kötü şeyler olan kötü bir adam. Benim şeylerim.

Anna ve Carlo derin bir sohbete dalmış durumdalar ve bizim burada olduğumuzu fark etmiyorlar bile.

Giuliano'nun gözleri benimkilere takılıyor ve masanın üzerinde duran telefonuna dokunuyor.

Ha? Kaşlarımı çatıyorum.

Tekrar dokunur ve gözlerini genişletir. Oh....

Telefonumu çantamdan çıkarıp kucağıma koyuyorum.
Bir mesaj bipliıyor.

Tuvalete git. Kapıyı kilitleme.

Gözlerim yukarı kayıyor ve bir kaşını kaldırıyor.

Ne?

Bir çağrıya cevap verirken telefonunu kaldırıyor.
"Selam." Telefonunu kulağından indirir. "Buna bakmam
gerek, önemli bir arama. Birazdan dönerim." Alt kattaki bar
alanına doğru gözden kaybolur.

Onun gözden kayboluşunu izliyorum ve gözlerim Anna
ve Carlo'ya kayıyor, dikkatleri tamamen dağılmış bir şekilde
flört ediyorlar.

Ne... şimdi mi?

Şu anda telefonda konuşurken tuvalete gitmemi mi
istiyor?

Bir an düşündüm. Boş ver, neden olmasın?

"Ben tuvalete gidiyorum," diyorum sandalyemi dışarı
iterken.

"Tamam," diye yanıtlıyor Anna, gözleri randevusuna
sabitlenmiş.

Uzun koridorda yürüyorum ve önce sola sonra sağa
bakıp banyoya giriyorum. Otomatik olarak kapıyı
kilitlemeye gidiyorum ve sonra kendimi durdurup kilidi
açıyorum.

Aynaya dönüp saçlarımı kabartıyorum.... neden
kilitleyemediğime dair hiçbir fikrim yok.

Düşüncelerimi bölen kapı açılıyor ve Giuliano içeri girip
kilidi açıyor.

Onun bu yakınlığı karşısında kalbim küt küt atıyor.

"Merhaba."

Yüzümü tutuyor ve açık dudaklarımı yalıyor. "Sai cosa
succede alle ragazze cattive che si prendono gioco me
durante la cena," (Çeviri: Yemek sırasında bana sataşan
kötü kızlara ne olduğunu biliyorsun) diye fısıldıyor.

karanlık bir şekilde. Açık dudaklarımı tekrar yalıyor ve içim titriyor. "Ne?" Nefes alıyorum.

Yüzümü tutuşu neredeyse acı verici. "Sono punite." (Çevirisi: Cezalandırılacaklar.) Alt dudağımı ısıırıyor ve bir uyarılma dalgası altıma akarken onun tahakkümü karşısında irkiliyorum.

Oh...bu adam.

Beni agresif bir şekilde kendisinden uzaklaştırıyor, böylece aynaya bakıyorum, sırtım onun ön tarafına dönük ve dudakları boynuma gidiyor, beni orada yalarken gözleri kapanıyor, o anda tamamen kayboluyor ve sırtıma girerken kocaman ereksiyonunu hissedebiliyorum.

Aynada bizi izliyorum, onun gibi bir adamın beni böyle tutkuyla istemesi bu dünyanın dışında bir şey.

Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde boynumu emerken, gözleri gözlerime kilitlenmiş, elbisemi kalçalarımın üzerinden yukarı kaydırıyor. Dudakları boynumdaki köprücük kemiğine iniyor ve parmakları G-string külotumu yana çekiyor, parmakları seksimin dudakları arasından kayıyor. "Come sta la mia dolce fica?" (Çevirisi: Tatlı amım nasıl?) Beni hissederken gözleri uyarılmış bir şekilde titriyor, parmakları uyarılmışlığımın arasından kayıyor. "Fradicia." (Çevirisi: Sırılsıklam.) Beni sertçe ısıırıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Dışarıdaki koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyen insanları duyabiliyorum. Aman Tanrım, biri bu tuvaleti kullanmak için mi bekliyor?

Bu yanlış.

Onu izlerken kalbim küt küt atıyor, bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Boynumun arkasından tutup başımı aşağı doğru itiyor ve kıcımlı sadece ona gösteriyor.

Takım elbise pantolonunun fermuarının indiğini duyuyorum ve sonra külotumu yana çekerken sikiğin ucunun açıklığını dürttüğünü hissediyorum.

Keskin bir çatırtı hissediyorum ve sonra yırtık külotumun yere düştüğünü görüyorum.

Oh lanet olsun.

Sanırım onun yoluna çıkmışlar.

İki elini kaldıraç olarak omuzlarıma koyuyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan vücudumun derinliklerine doğru kayıyor. Derin bir gırtlak iniltisi çıkardı.

"İşte bu," diye tıslıyor.

Sahipliği karşısında ağzım açık kalıyor... oh... o gerginlik. Kaç kez seks yaparsak yapalım, onun büyüklüğüne asla alışamayacağım. Şikayet ettiğimden değil.

Sonra bana sertçe biniyor, çok sert. Omuzlarımdaki elleri vücudumu onunkine öyle bir kuvvetle çarpıyor ki nefesimi zor tutuyorum.

Yumuşak inlemeleri beni çılgına çeviriyor ve biri içeri girmeye çalışırken kapının kolu ses çıkarıyor.

Beni pompalamaya devam ediyor, başka kimseyi siklemiyor.

Tenlerimizin sertçe birbirine çarpma sesi fayanslardan yankılanarak etrafımızdaki her şeyi büyütüyor. Ama onu durduracak bir şey yok, vücudunu ihtiyacı olan şeyle beslemeye odaklanmış durumda.

"Torna dopo," (Çevirisi: Sonra gel.) diye homurdanıyor, bir bacağını kaldırıyor ve sertçe ürperiyorum.

Memnun bir gülümseme verir ve başını geriye eğer. "Questa fica e cosi deliziosa cazzo," (Çevirisi: Bu amcık çok iyi.) diye homurdanıyor. "Islak ve sıkı, tam istediğim gibi."

Onun iğrenç sözlerini duymak beni sert bir şekilde döndürüyor ve kendimi tutmak için lavaboya tutunuyorum ve bana binerken arkama sert bir tokat atıyor. "Becer beni," diye fısıldıyor. "Daha sert." Bana gerçekten izin veriyor.

Kapı kolu tekrar ses çıkarır.

"Siktir git!" diye bağılıyor.

Oh, Tanrım... Bu çok berbat bir şey.

İyi kızlar böyle yapmaz... özellikle de hayat arkadaşlarına karşı.

İçeri giriyor ve kendini derinlerde tutuyor, vücudu benimkinin derinliklerinde agresif bir şekilde sarsılıyor ve ben boşalırken yıldızları görüyorum ve inliyorum.

Bacaklarım jöle gibi. Ciğerlerimde hava yok. Vücut fonksiyonlarımın kontrolü için mücadele ediyorum.

Cehennem....

Pantolonunu çıkarır ve fermuarını çeker. "Acele et ve masaya dön." Başka bir şey söylemeden çıkıp gidiyor ve ben az önce kaybolduğu kapıya bakarken nefes nefese kalıyorum.

Aman Tanrım, bu da neydi böyle?

Kilidi hızlıca açıyorum ve darmadağınık yansımama bakıyorum. Kızarmışım, nefes nefese kalmışım, saçım başım dağılmış, boynumda ısırık izleri var.

Ama görebildiğim şey parıltı. Her şeyi tüketen, iyi becerilmiş bir parıltı, yansımama gülümsüyorum.

Sadece becerdin bana iyi görünüyor.

Kendimi temizleyip toparlıyorum ve kendimi sakinleştirmeye çalışırken elbisemi düzeltiyorum ve sonra kapıyı açıp rahatça masaya geri dönüyorum.

Oturuyorum ve Giuliano'nun yüzünde bir gülümseme izi belirliyor.

Pislik herif.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Anna alay ediyor.

"Oh." Suçlulukla etrafıma bakıyorum. "Uzun bir sıra vardı."

Anna menüye bakar. "Kim tatlı yiyecek?" diye soruyor.

Menüyü okuyormuş gibi yapıyorum. "Doydum," diye cevap veriyorum, hâlâ darmadağınık bir halde.

"Doğru söyledin," diye mırıldanıyor Giuliano nefesinin altından.

Gelmekle dolu.

Menüme sırtıyıyorum, o benim nişanlım.

Kuku cezalandırıcı.

Giuliano

"Size içecek başka bir şey getireyim mi?" diye soruyor garson kız.

"Evet." Lorenzo yemeğini yutuyor. "İki Blue Label viski daha alalım lütfen."

"Evet, efendim." Arka tarafta kayboldu ve ikimiz de sessizce yemeye devam ettik.

Lorenzo ve ben öğle yemeği için ofisten kaçtık, özel olarak konuşabileceğimiz bir yerde yalnız kaldığımız nadirdir.

"Bianca'yla hâlâ tartışıyor musun?" Ben soruyorum. Tabağındaki makarnayı çatalıyla itiyor. "Bilmiyorum. O bir şey söylüyor; tüm kanıtlar başka bir şeyi işaret ediyor."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?" "Nasıl etmesin ki?"

Ona bakarken yemeğimi çiğniyorum, üzgün olduğu belli. "Biliyorsun, yirmi sekiz yıl önceydi... belki de unutmalsın."

"Biliyorum. Kendime sürekli vazgeçmemi söylüyorum."

Kalabalık restorana bakarken başımı sallıyorum. "Francesca'yla nasıl gidiyor?"

"İnanılmaz biri." Karım olacağını düşündükçe gururla ışıldıyorum. İnsanlara söyleyene kadar sabırsızlanıyorum. Bunu çatılardan haykıracağım.

Hayalimdeki kız, Francesca Ferrara, benimle evlenecek.

Hiç inandırıcı değil.

Beni izlerken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Öyle."

"Giuliano." Arkamdan derin bir ses geliyor, ikimiz de Lombardi'nin başımızda dikildiğini görmek için dönüyoruz.

İkimiz de takım elbise ceketlerimizin içinden silahlarımıza uzanırken çatal bıçaklarımızın tabaklara çarpma sesi etrafımızda yankılanıyor.

"Rahatla." Ellerini havaya kaldırdı. "Huzur içinde geldim." Masaya oturur.

"Ne istiyorsun?" Tersliyorum.

"Konuşmamız gerek."

Ona ters ters baktım. "Yatım nerede?"

Gözleri Lorenzo'ya kayıyor. "Giuliano ile yalnız konuşmam gerek."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye homurdanıyor Lorenzo.

Lombardi gülümser, eğlendiği bellidir. "O zaman söyleyeceklerimi duymayacaksın." Ayağa kalkıyor ve ben elimi kaldırıyorum, söyleyeceklerini duymak istiyorum. Lorenzo'ya "Bizi yalnız bırak," diyorum.

"Bilmiyorum...."

"Şimdi." Sözünü kestim.

Lorenzo ayağa kalkıyor ve duvara doğru yürüyor, gözleri bir an bile bizden ayrılmıyor, eli ceketinin içindeki silahında.

Lombardi ve ben birbirimize ters ters bakıyoruz, bu adamdan varlığımın her zerresiyle nefret ediyorum.

Babamı öldürdü... ve büyükbabamı. Enrico. "Hiç yüz yüze tanışmadık," diyor sakince. sesi derin, boğuk.

"Kes şu saçmalığı. Ne istiyorsun lan?"

Dirseğini masaya yaslıyor ve bana bakarken parmağını şakağına doğru dikleştiriyor. "Ölüyorum, Giuliano."

Kaşlarımı çattım, söylemesini beklediğim son şey buydu.

"Ameliyat edilemeyen kanser, fazla ömrüm kalmadı." "Güzel." Gülümsüyorum. "Umarım yavaş ve acı verici olur." "Benim hakkımda ne kadar şey biliyorsun?" diye soruyor.

"Sen umurumda değilsin, lanet yatımın nerede olduğunu söyle?" Homurdanıyorum. "Seni vurup öldürmeden önce beş dakikan var."

"Annenin korumasıydım."

Ne?

"Kocası karısına geri döndüğünde ona bakan bendim."

Gözlerimiz kilitlendi.

Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Birden fazla şekilde." Kalp atışlarımı kulaklarımda duymaya başladım. "Eve dönme vakti evlat."

"Bu da ne demek oluyor?" "Ben senin babanım."

Giuliano

"YALANCI.

"

"Öyle miyim?" diye sakince yanıtlıyor. "Bundan emin misin?"

Damarlarımda düşmanlık pompalanmaya başlarken ona ters ters bakıyorum.

Masanın üzerinden bana bir zarf uzatıyor. "DNA dosyam bu laboratuarda. Eğer bana inanmıyorsanız, bilime inanın. Bu size ihtiyacınız olan kanıt verecektir."

Önümdeki zarfa bakıyorum, elinde kanıt var.

Ne oluyor lan?

"Sadece birkaç haftalık ömrüm kaldı, Lombardi operasyonlarını devralmanı istiyorum. Şirketi benim yönettiğim seviyede yönetebilecek tek kişi sensin. Bizi yeni nesle taşımak için."

"Cehenneme kadar yolun var," diye alay ediyorum. "Hayatım buna bağlı olsa bile senin virüslü şirketine dokunmazdım."

"Belki de öyledir." Sanki tepkimi tahmin ediyormuş gibi gülümsüyor. "Sana ait olmayan bir şirketi yönetmeyi mi tercih ediyorsun? Sen bir Ferrara değilsin; asla bir Ferrara olmayacaksın. Ve bir gün, bunu anlayacaklar ve

bir hain, bir Lombardi olarak ortaya çıkacaksın. O zaman nerede olacaksın? Senin yanında duracaklarını mı sanıyorsun? Ölene kadar sana soyadını bile vermedi, senden utanıyordu. Söyle bana Giuliano, tüm bu sıkı çalışmanı ödüllendirecekler mi? Bunun cevabını ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

Gökyüzü kırmızıya döner.

"Seni öldüreceğim," diye fısıldadım.

"İşte saygı duyduğum şey bu. Sana bir Ferrara olmadığını söylüyorum ama yine de tek düşünebildiğin beni öldürmek." Sırıttı. "Sende bunu seviyorum... Benim gibi düşünüyorsun."

Biftek bıçağını masadan alıp elimde tutuyorum.

"Ne yapacaksın?" Odanın etrafını işaret ediyor. "Kalabalık bir restoranda herkesin gözü önünde beni bıçaklayarak mı öldüreceksin? Artık polis komiserinin korumasına sahip değilsin Giuliano. Hatırladın mı?"

"Sen onun icabına baktın," diye cevap veriyorum.

"Nicolai yoluma çıkıyordu." Omuz silkiyor. "Yapılması gerekeni yaptım."

İçimde uğursuz bir şey kopuyor.

Bıçağımı alıyorum ve durduğu yerde elinin arkasına saplayarak masaya sabitliyorum.

Bıçağı etinde daha da ilerlettiğimde yüzünü buruşturuyor.

"Ve yapılması gerekeni yapacağım." Acısından zevk alarak ona ters ters bakıyorum. "Seni öldüreceğim ve bu canını yakacak."

"Aptal olma Giuliano," diye fısıldıyor acı içinde. "Beni dinle."

Bıçağı tekrar çevirip, amacıma ulaşmaya çalışıyorum. "Benden uzak dur." Ayağa kalkıyorum, zarfı alıyorum ve arkama bakmadan aceleyle restorandan çıkıyorum. Ön kapıdan hışımla geçip Lamborghini'ne doğru yola çıkıyorum, arabaya atlayıp caddeye çıkıyorum

aceleyle. Adamlarım arkamdan arabalarına koşarken bana yetişmek için çabalıyorlar.

Gaza basarken direksiyonu elim ayağım titreyerek kavıyorum.

Benim dünyam... kendi ekseninde dönüyor.

Hayır.

Yeraltındaki otoparkıma giriyorum ve asansörü kendi katıma çıkarıyorum. İşe gidemezdim ve gitmek de istemiyorum... Francesca'nın yanında bile olamam.

Yalnız kalmaya ihtiyacım var.

Asansör benim katımda duruyor ve daireme giriyorum, Francesca ve ben iki hafta önce eşyalarımı taşıdığımızdan beri buraya adımımı atmamıştım.

Titreyen bir elle kendime bir bardak viski dolduruyorum ve boşaltıyorum, o kadar hızlı dolduruyorum ki kenarlardan taşıyor ve tekrar boşaltıyorum.

Yüreğimin acısını dindirmek için mutlu bir dikkat dağıtıcı.

Annem onunla yattı. Başka bir adamlarla.

Lombardi.

Bunca zaman ona kızdığım, babamı kötü adam olarak gördüğümde... O benim babam bile değil.

Gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum ve bardağımı tekrar doldurup boşaltıyorum.

Tüm hayatım bir yalandan ibaret, Linden olarak yetiştirildim, Ferrara olduğum söylendi ve şimdi... bu durumun ne kadar berbat olduğu gerçeğiyle midem bulanıyor.

Annemle babamın öpüştüğünü, birbirlerine aşık olduklarını hayal ediyorum.

Sonsuz aşkını ilan etti. Başka biriyle yattı.

Midem bulanıyor. Kimim ben?

Kim olduğunu bile bilmiyorum.

İki elimi saçlarımda gezdiriyorum ve alnımda boncuk boncuk terler birikirken adımlarımı hızlandırmaya başlıyorum.

Francesca

Arabalarım saat tam altıda yeraltı otoparkına yanaşıyor, az önce Anna ile spin dersi yaptım.

Giuliano'nun siyah Lamborghini'sini park yerinde görüyorum ve biraz heyecanlanıyorum.

Eve, onun yanına gelmek hiç eskimeyecek.

Asansöre binip en üst kata çıktım ve kapıyı açtığımda sessizlikle karşılaştım. "Bebeğim?" Seslendim.

Nerede o?

Daireye doğru yürüyorum. "Jules," diye seslendim. "Neredesin?" Etrafıma bakınmaya devam ediyorum ve terasa çıkıyorum. "Jules?"

Hmm, bu garip.

Belki bugün arabasını almamıştır? Bu sabah çıktığımda orada mıydı hatırlamıyorum. Davidoff'u ararım.

"Merhaba, Bayan Ferrara."

"Giuliano evde mi?" Rahat görünmeye çalışarak soruyorum. "Evet, sanırım öyle. Öğle yemeği vakti eve geldi."

"Oh." Aşağıda, dairesinde olmalı. "Teşekkür ederim, onu arayacağım." Telefonu kapattım.

Bütün öğleden sonra evdeydim ve onu görmedim.

Tuhaf.

Asansöre binip onun katına iniyorum, dairesinin kapısı kilitli değil ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Sikeyim.

Neler oluyor?

Kapıyı yavaşça itip açıyorum ve içeri giriyorum, gece çökerken apartman gölgeler içinde.

"Jules," diye sesleniyorum sessizliğe.

Ayağını görüyorum, karanlıkta duvara yaslanmış yerde oturuyor.

Perili gözleri benimkilerle buluşuyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Neyin var?" Ona doğru koştum ve yere düştüm.

Yanında.

Bana bakıyor, yüzünün her yerinde yıkım yazılı. "Birimiz Ferrara'yız, birimiz değiliz." Viski ve puro kokuyor.

Kaşlarımı çatıyorum, ha?

"Ama düşündüğümüz gibi değil." "Ne demek istiyorsun?"

"Ben Ferrara değilim," diye fısıldıyor üzüntüyle. "Ne?"

Buruşuk bir zarf tutuyor.

Elinden kaptığım gibi yırtıp açıyorum, DNA analizi.

"Anlamıyorum."

"Onu sevdiğini sanıyordum," diye fısıldar.

Oh....

Onu kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum, duyguları onu ele geçirirken yüzünü boynuma gömüyor.

"Sorun yok, tatlım. Her şey yoluna girecek." Onu sakinleştirmeye çalıştım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Anlamıyor musun Francesca," diye mırıldanıyor. "Bu her şeyi değiştirir."

Giuliano

"Sana bir şey getireyim mi bebeğim?" Francesca bana sordu. "Hayır."

Beni daha iyi hissettirmek için etrafımda dolanıp duruyordu.

Keşke yapabilseydi.

Yıkıcı düşünceler kafamın içinde o kadar gürültülü ki bir yerlere kaçmak istiyorum. Ama nereye gidebilirim ki?

**Gerçek peşinden
gelirdi. Kapı zili çaldı.**

"Kim o?" Francesca soruyor.

**"Evde değilim," diye iç
geçiriyorum.**

**"Bu muhtemelen Anna, Ben yaparım.
olsun kurtulmak . onu." Kapıyı
açıyor. "Anne," diye nefes nefese kalıyor.**

Sikeyim.

"Merhaba, sevgilim."

**Burnumun kenarını çimdikliyorum, şimdi onunla
uğraşamam.**

**Francesca'nın ona, "Şu an iyi bir zaman değil,"
dediğini duyuyorum. "Buraya seni görmeye
gelmedim, Giuliano'yu görmeye geldim." "Hayır,
anne."**

"Saçmalama."

**"Şimdi olmaz dedim," diye sesleniyor Francesca
ama Bianca'nın onu geçip gittiği çok açık.**

Bianca kapının önünde dururken görünür.

"Merhaba Giuliano," diyor usulca.

**Boğazıma bir yumru oturdu, buraya böbürlenmeye
gelmiş.**

**Perili gözlerim onunkileri tutuyor, benim
hakkımda düşündüğü her şey... doğru.**

"Francesca, bizi yalnız bırak lütfen," diyor.

**"Hayır. Şimdi zamanı değil ve onu daha fazla
üzmeyeceksin. Beni duyuyor musun!"**

"Giuliano ile konuşmam gerek... yalnız."

**"Hayır." Francesca sinirlenmeye başlar. "Gitmeni
istiyorum. Şimdi!"**

Şu işi bitirelim bari.

**"Sorun değil," diye cevap veriyorum, bu konuşmayı
duymak zorunda kalmasını istemiyorum. İsteyeceğim
son şey onun daha da üzülmesi. "Sorun yok, Chesk.
Yürüyüşe çık."**

Kaşlarını çatıyor.

**"Sorun yok, git." Ona yumuşak bir gülümseme
veriyorum ve o da yanıma gelip alnımdan öpüyor. "On**

dakika içinde döneceğim," diye annesini uyarıyor, ön kapıdan çıkarken kapının klik sesini duyuyorum.

Bianca kapının yanında duruyor, ben de kanepede oturuyorum.

Aramızda sessizlik var.

Odaya girdi ve karşımdaki sedirin üzerine oturdu.

Ona bakamıyorum bile.

"Annenizin adına buradayım."

Görüşüm bulanıklaştıkça dudaklarımı yuvarlıyorum. Başka hiçbir insan beni annem kadar hayal kırıklığına uğratmamıştı.

"Giuliano," diyor usulca. "Bana bak."

Gözlerimi onunkilerle buluşturuyorum ve o hiç beklenmedik bir şey yaparak iki elimi avuçlarının arasına alıyor. "Sevgilim, bunu anlamamanın senin için zor olduğunu biliyorum."

Ona bakıyorum, konuşmadan uzak ama aynı zamanda kalbim parçalanıyor.

Bu kadından empati görmek isteyeceğim son şeydi.

"Annen, Giuliano. Zor zamanlar geçirdi, evli bir adama umutsuzca aşıktı."

Boğazımdaki yumru nefes almamı engellemekle tehdit ediyor.

"Baban.... Size söylenenlere ve her zaman inandığınıza rağmen karısını seviyordu. Ve eğer seçme şansı olsaydı benim yerime annenle evleneceği de doğrudur. O onun tek gerçek aşkı, ruh eşiydi. Bu incitici bilgiyi bana yıllar boyunca birçok kez anlattı."

Ellerimi kendi elleriyle sıkıyor.

"Ama baban evliliğini bitirmedi ve bazen annenle bu konuda tartışıyorlardı... haftalarca."

Dudaklarımı yuvarlıyorum.

"Anlamalısın Giuliano, o büyük eski evde haftalarca tek başına bırakıldı. Hayır."

ailesi, çok az arkadaşı vardı. Güvenebileceği tek insanlar muhafızlarıydı."

"Onu mu savunuyorsun?" Tükürdüm.

"Onu anlıyorum... herkesten daha iyi anlıyorum." Hüzünle gülümsüyor. "Annenizin hayatını farklı bir açıdan yaşadım. Ve korumasıyla fazla yakınlaşan tek Ferrara kadını o değil. İkimiz de onu sevdik, ikimiz de diğeriyle birlikteyken onu özledik, hepimiz acı çektik. Baban da..."

"O benim babam değil," diye cevap veriyorum.

Ellerimi kendi elleriyle sıkarak dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor.

"Evet. Öyle. Seni çok ama çok sevdi Giuliano. Sen onun umutsuzca istediği çocuktun. Seninle çok gurur duyuyordu ve sen ona çok mutluluk verdin."

Gözlerim doluyor ve ne yapmam gerektiğini biliyorum. "İşteki her şeyi Andrea'ya aktaracağım, Lorenzo ona yardım edebilir."

"Böyle bir şey yapmayacaksın," diye tersliyor. Kaşlarımı çatıyorum.

"Sen Ferrara'ya liderlik etmek için doğdun Giuliano. Bu senin çağrındı. Cesur ve sadıksın, zekisin ve babanda hiç olmayan bir sertliğe sahipsin. Duyduğuma göre, şimdiye kadarki en iyi liderimizmişsin." Yumuşakça gülümsüyor. "Belki de bunu biyolojik babandan almışsındır." Bana bakarken saçlarımı alnımdan geriye doğru itiyor. "Yarın Francesca'nın Lorenzo'nun kızı olduğunu tüm dünyaya duyuracağım. İkinizin evlenmesi için benim onayım var. Gerçek babalığınızı kimse bilmeyecek. Bunu mezara götüreceğim."

Ne?

"Bunu neden yapasın ki?" Fısıldıyorum.

"Baban için... ve annen için. Ve onlardan çaldığım her şey için." Gözleri benimkileri arıyor. "Bu ne

isterlerdi. Doğru olan bu. Ben aptal değilim, Giuliano. Kendime göre sebeplerim var, eğer yönetimi ele geçirirlerse kendi oğullarımın bir hafta içinde kendilerini öldürteceklerini biliyorum. Ben onları koruyorum, eğer bunu yaparsan... Francesca da dahil olmak üzere hepimizi korumuş olacaksın. Yetki sende olduğu sürece hepimiz güvendeyiz. İstifa ettiğin an Ferrara İmparatorluğu düşmanlarımızın eline geçecek. Baban, annen ve ben, hayatlarımızı boşuna feda etmedik."

Silueti bulanıklaşıyor.

"Seni kollarımı açarak aileme kabul edeceğim ve kendi oğlum gibi seveceğim ama bir şartım var" diyor.

"O da ne?"

"Eğer kızımın kalbini kırarsan, bil ki seni öldüreceğim."

O ciddi.

Kaşlarımı çatıyorum ve ilk kez onun gerçekte kim olduğunu görüyorum. Omurgalı.

Onu seviyordu.

"Kalbi güvende," diye fısıldıyorum. "Onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum."

Gülümsüyor. "O zaman anlaştık mı?"

Şok olmuş bir halde ona bakıyorum. "Ferrara'yımışım gibi mi davranmamı istiyorsun?"

"Numara yapmak yok." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sen her yönden bir Ferrara'sın, bizi gururlandır."

Francesca

Dairemin ön kapısının dışında duruyorum.

Sikeyim.

Ona olanları anlatmamalıydım ama kendimi savunmam gerekirse, biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı ve başka kimseye anlatamazdım. Buraya koşarak geleceğinden haberim yoktu. Zavallı Giuliano'mun ihtiyacı olan son şey bu, annemden bir sondaj.

Kalp atışlarım hızla ve sertçe atarken koridorda adımlamaya başladım.

Ne oluyor orada?

Ona benim duymamı istemediği ne söylemek istiyor?

Bir şey biliyor mu? Belki

biliyordur... ama ne?

Onları duyup duymadığımı görmek için kulağımı kapıya dayadım. Sessizlik.

En azından çığlık yok, sanırım.

Tekrar adımlamaya başlıyorum ve sonra geri dönüp kulağımı tekrar kapıya dayıyorum.

Ya büyük bir kavga ederlerse ve aralarında geri dönüşü olmayan bir hasar oluşursa? Şimdiye kadar, ikisi de

benim hatırlım için birbirimize karşı nispeten medeni kaldık.

Tekrar dinliyorum... sessizlik.

Lanet olsun, ne yapacağım?

Boş ver, tekrar giriyorum. Şifremi tuş takımına giriyorum ve kapı açılıyor. Sessizce içeri girdim.

Annemin sesini duyabiliyorum, alçak sesle konuşuyor ama ne diyor? Dinlemeye çalışmak için olduğum yerde duruyorum ama konuşmayı tam olarak anlayamıyorum.

Sesler kesildi.

Koridorda parmak uçlarımla onlara doğru ilerliyorum ve yine duruyorum.

"Seni kollarımı açarak aileme kabul edeceğim ve kendi oğlum gibi seveceğim ama bir şartım var" diyor.

"O da ne?" diye yanıtıyor.

"Eğer kızımın kalbini kırarsan, bil ki seni öldürürüm."

Ne oluyor lan? Anne, sen lanet bir psikopatsın.

"Kalbi güvende," diye yanıtıyor Giuliano. "Onu hayatın kendisinden daha çok seviyorum."

Gözlerim iyi görüyor. Ve seni seviyorum, bebeğim.

"Ferrara'yımışım gibi mi davranmamı istiyorsun?" Giuliano cevap verir.

Ne? Kaşlarımı çattım, bekle... Doğru mu duydum? Tamam, burada gerçekten neler oluyor?

"Numara yapmak yok. Sen her yönden bir Ferrara'sın, bizi gururlandır."

Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken gözlerim açılıyor. Kalbim boğazımda, cevabını dinliyorum. "Hayır."

Ellerimi ağzıma götürdüm, hayır.

"Ben neysem oyum. Hayatımı olmadığım biri gibi davranarak geçirmeyeceğim. Beni rahat bırak, Bianca."

Kalbim kabardı, tabii ki bunu söyleyecekti. Yalan söyleyemeyecek kadar onurludur.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benden nefret ediyorsun," diye tersliyor ve sesinde daha önce olmayan bir öfke duyabiliyorum.

"Senden nefret etmiyorum, Giuliano."

"Ferrara değilsem neden dümende kalmamı istiyorsunuz? Bu hiç mantıklı değil; tüm bu lanet senaryo yanlış," diye çıkışıyor. "Ne kadar çok düşünürsem, bu o kadar berbat bir durum. Lombardi'yi bu işe sen mi bulaştırdın?"

"Ne?" Nefes nefese kaldı. "Saçmalama."

"Burada bir terslik var," diye bağılıyor. "Akla yatkın değil."

"Biliyorum ve katılıyorum, burada bir terslik var. Lombardi'ye bir saniye bile güvenmiyorum," diye karşılık veriyor ve onun da öfkesinin test edildiğini biliyorum. "Ama ya sen onun oğluysan Giuliano? O zaman ne olacak? Oradan nereye gideceğiz?"

"Değilim," diye tersledi.

"Olabilirsin."

"Annemi tanıyorum," diyor usulca. "Ve onu ne kadar çok sevdiğini biliyorum. O bunu yapmazdı. İmkânı yok, bu onun hakkında bildiğim her şeye aykırı."

"Ama ya yaptıysa?" diye soruyor. "Seni yetiştiren aileye gerçekten sırtını mı döneceksin?"

"Beni sen yetiştirmedin," diye alay ediyor. "Benden nefret ettin." "Senden asla nefret etmedim, temsil ettiğin şeyden nefret ettim.

kocamın başka bir kadına olan aşkıydı."

Kalbim parçalanıyor... Zavallı annem, o evliliği yaşamış olmasından nefret ediyorum.

"Bakın, babam zina yapan bir pislik olduğu için üzgünüm. Ama bu şu anda bulunduğumuz yeri değiştirmez."

"Onun hakkında kötü konuşma," diye tersledi. "Ona bu şekilde saygısızlık edilmesine izin vermeyeceğim. Bana karşı kullandığın bu dil yüzünden şu anda mezarında ters dönüyor olurdu."

"Ne istersem onu söylerim," diye homurdanıyor. "Ve

siktir et onu, bu lanet karmaşanın içinde olmam tamamen onun suçu.

Dinlerken kendi kendime gülümsüyorum.

"Dürüst olmak gerekirse," diye iç geçirdi annem, "Lombardi'nin oğlu olduğunu düşünmüyorum, sana çok fazla benziyorsun.

Babam ve Enrico. Ancak bir yedek planımız olmalı" diyor.

"Neden?"

"Çünkü kızımın Lombardi Industries'in başkanıyla birlikte olmasına izin veremem. Kardeşini, babasını ve büyükbabasını öldürdü. Onun tarafına geçmene seyirci kalamam. Seni cehenneme kadar takip eder."

"İltica falan etmiyorum, beni hiç mi dinlemiyorsun Bianca," diye bağılıyor. "Ondan senden daha çok nefret ediyorum ama tüm hayatımı bir yalanı yaşayarak, olmadığım biri gibi davranarak ve omzumun üzerinden bakarak geçirmek benim için bir seçenek değil."

"Aptal olma ve gururunun bu konudaki kararını gölgelemesine izin verme," diyor sesi yükselerek. "Bir Lombardi olmanız durumunda, bunu gizli tutacağız. Kan bağıyla ya da evlilik yoluyla Ferrara'lı olmanızın ne önemi var? Her iki durumda da, Francesca ile evlenirsen yasaların gözünde bir Ferrara olacaksın. İş olduğun gibi yürütmeye devam edersin. Kimse bilmeyecek. Lombardi ile buluşmandan kimseye bahsetme, beni duyuyor musun?"

Göğsümde umut çiçekleri açarken gözlerimi kapatıyorum. Al

Teklif, bebeğim.

Sessizlik.

Dinliyorum ve bunu düşündüğünü biliyorum.

Daha fazla sessizlik.

Dışarıda neler oluyor?

"Peki bunu nasıl bileceğiz?" Giuliano diyor ki. "Lombardi'nin DNA'sı hakkında bir kağıt parçasına güveneneğimi gerçekten düşünüyor musun?"

"Katılıyorum."

"Benimle bir laboratuvar da buluşmasını isteyemem çünkü muhtemelen bir tuzak olacaktır. O pisliğin ne planladığını kim bilebilir?" diyor.

"Anlaştık."

Daha fazla sessizlik.

"Merhaba, Matteo." Annemin sesini duyuyorum. Kaşlarımı çatıyorum, ne yapıyor? Kardeşimi mi arıyor?

Bir süre dinledikten sonra, "Bugün Andrea'yla birlikte eve gelmeniz gerekiyor," dedi. "Kardeşinin sana ihtiyacı var." Tekrar dinliyor. "Giuliano. Evet, beni doğru duydun. Hemen eve gelin." Telefonu kapatır. "Dördünüz için birlikte bir DNA testi yapacağız ve gerçeği kesin olarak öğreneceğiz."

Kahretsin.

Koridora geri dönüyorum ve ön kapıyı açıp yüksek sesle kapatıyorum, sonra sanki yeni gelmişim gibi oturma odasına çıkıyorum.

Giuliano camdan dışarı bakıyor, sırtı bize dönük, derin düşüncelere dalmış.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum.

Giuliano bize doğru dönerken, "Annen de şimdi g i d i y o r d u ," diyor.

"Hayır, değilim." Annem sakince gülümsüyor, "Bana bir fincan kahve yap hayatım, daha ziyaretimizi yapmadık."

Giuliano gözlerini deviriyor ve ben gülümseyerek anneme sarılıyorum. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ona sıkıca sarılırken.

"Ben de seni seviyorum sevgilim," diye fısıldıyor. Bunu düzeltmeye çalışıyor... ve belki, sadece belki. Düzeltebilir.

Giuliano sıcak su musluğunu kapatır ve sıcak suyun altına geri kayar, derin banyo kenardan akar.

Banyo sıcak ve buharlı, Giuliano ve ben köpüklerle dolu derin bir banyoda üst üste yatıyoruz. Bacakları vücudumu saracak şekilde açılmıştı ve benim bacaklarım da onun kollarının altında sıkışmıştı.

Bir saatten fazladır buradayız, su soğuyana kadar yatıyoruz, biraz su bırakıyoruz ve sonra bir kez daha sıcak dolduruyoruz.

Giuliano, annemin bu öğleden sonraki ziyaretinden beri daha rahat görünüyor, sanki zihni umutsuzluktan daha olumlu bir şeye geçmiş gibi.

Yine de bunun tam olarak ne olduğundan emin değilim.

Sessiz kaldım, annemin ona ne teklif ettiğini bilmiyormuş gibi davrandım.

Hazır olduğunda bana söyleyecek. Umarım.

Giuliano derin düşüncelere dalmışken iri elleri bacaklarımda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Uyluklarımda iç kısımlarında geziniyor ve parmakları neredeyse seksimin dudaklarını sıyırdığında içim ürperiyor.

Neredeyse.

Sonra onları dış taraflarından aşağıya doğru sürüyor ve lezzetli süreci tekrarlıyor.

Köpük banyosu cennetindeyim.

"Annem öğleden sonra ne dedi?" Rahat davranarak soruyorum.

Omuz silkiyor, parmakları bu sefer nazıkçe seksimi sıyrıyor ve ben de güzel erkeğime gülümsüyorum.

Bu kadar.

Omuz silkiyor. "Fazla değil."

Dilimi tutmak için dudaklarımı yuvarlıyorum, söyle bana, lanet olsun. İlgisiz davranırken gözlerimi kapatıyorum.

"She...." Duraklıyor.

Gözlerimi bilerek kapalı tutuyorum.

"Lombardi olayını gizli tutmamı istiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Birlikte oynarken soruyorum.

Elleri iç kalçalarımın yukarı kayıyor ve seksimin dudaklarını ayırıyor ve ben keskin bir şekilde nefes alıyorum.

Evet... tam orada.

"Lombardi'nin oğlu olduğum ortaya çıkarsa, bunu bir sır olarak saklamamı istiyor."

"Nasıl?"

"Kimseye söyleme, hala bir Ferrara'yımışım gibi davran."

Gözlerimi açıp onunla buluştuğumda, onu içeri davet etmek umuduyla bacaklarımı biraz daha açıyorum. "Ne dedin sen?" diye soruyorum.

"Hayır."

"Neden?"

"Hayatımı annenin her istediğini yapmam için bana şantaj yapmasıyla geçirmeyeceğim. Bunun imkanı yok." Ne?

"Neden onun yaptığı her şeyin uğursuz olduğunu düşünüyorsun?"

Beni koruyor olabileceği hiç aklına geldi mi?"

Omuz silkiyor, parmakları içimde kayıyor, yukarı vuruşta sıkıyorum.

"Yaptı mı o hiç meydana gelir için sen o Orada o Bu işte ciddi bir terslik mi var?"

diyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Lombardi bir gün ortaya çıkıp bana babam olduğunu ve şirketini devralmamı istediğini mi söyledi?"

Dinlerken ona bakıyorum.

"Ya annen benden kurtulmak için Lombardi ile çalışıyorsa? Ya bu beni içeriden çökertmek için hazırlanmış bir plandıysa? İlişkimizde 180 derece dönüş yapması sence de tuhaf değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Ona güvenmelisin."

"Güven kazanılır Francesca," diyor aceleyle öne doğru oturup kendini yaklaştırırken.

"Ona güveniyorum," diyorum. "Annem pek çok şey olabilir Giuliano, ama onu tanıyorum. Ferrara için her zaman en iyisini yapacaktır. Ailesi için her şeyini feda etti."

Parmağını seksime doğru kaydırıyor. "Bana güveniyor musun?" diye mırıldanıyor karanlık gözleri benimkileri tutarken.

Başımı sallıyorum, bacaklarım biraz daha açılıyor ve bir parmak daha ekliyor, beni çalıştırmaya başladığında çenesi sıkılıyor. Oda buharlı ve sıcak, gözlerimiz kilitli.

Uyarılma aramızda elektrik gibi zıplıyor ve sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi, kendini tabanından tutuyor ve aletini yukarı kaldırıyor, bir çadır direği gibi

sudan dışarı çıkıyor.

"Devam et."

Giuliano arabasını otoparka çeker ve motoru kapatır. Yanaklarına hava üflüyor ve önüne bakıyor, sabahtan beri sessiz.

Onu böyle görmekten nefret ediyorum.

Uzanıp kalçasını okşuyorum, güçlü dörtlü kası kot pantolonunun altında varlığını belli ediyor. "Birazdan bitecek," diyorum usulca, her şeyi daha iyi hale getirmeye çalışmak için. "On dakika sonra her şey bitmiş ve tozlanmış olacak."

DNA testlerini yapmak için doktora geldik, ailemin geri kalanıyla burada buluşacağız.

"Ya da on dakika sonra bildiğim hayat bitmiş ve tozlanmış olacak," diye yanıtlıyor.

Başımı sallıyorum, yanlış bir şey söylememek için kendimi zor tutuyorum. Düşünürken bir an sessiz kalıyorum.

"Her iki şekilde de." Uzanıp yanağına bir öpücük konduruyorum. "Birlikte olacağız. Bunun boktan bir şey olduğunu biliyorum." Gözlerimin içine bakması için yüzünü çeviriyorum. "Ama bu senaryoyu kardeş olup asla birlikte olamayacağımızdan çok daha fazla seviyorum."

"Haklısın." Başını sallıyor. "Üzgünüm, ben sadece...."

"Hey, özür dileme. Bu duruma kızgın olman son derece normal, ikimiz de annelerimiz tarafından kandırılmış olabiliriz. Bu yüzleşmesi zor bir gerçek."

Alnını benimkine yaslıyor.

"Her neyse." Umutla gülümsüyorum. "Lombardi hikâyesinin yanlış olduğunu hissettiğini söylemiştin."

"Öyle."

"Ee?" Umutla gülümsüyorum. "İçgüdülerine güven... O asla yanılmaz."

Derin bir nefes vererek başını sallıyor, sonra gözleri benimkilerle buluşuyor. "Ya öyleyse?"

Onu izliyorum.

"Ya tüm hayatım bir yalansa? Bundan sonra nereye gideceğim?"

Elini tutuyorum ve parmak uçlarını öpüyorum. "İleriye gidiyoruz, Giuliano... birlikte. Çünkü bugün bu sınav bizden ne alırsa alsın, birbirimize olan sevgimizi ortadan kaldıramaz."

"Haklısın." Beni usulca öpüyor. "Sana sahip olduğum için nasıl bu kadar şanslıyım?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Ben de sık sık merak ederim."

O kıkırdıyor, ben kıkırdıyorum ve bir an sessiz kalıp birbirimize bakıyoruz.

Bunun o an olduğunu, hayatımızın ve geleceğimizin belirleneceği an olduğunu biliyorum. "Hazır mısınız?" diye soruyorum.

"Olabileceğim kadar hazırım sanırım." Arabanın kapısını açtı. "Hadi şu işi bitirelim."

Elimde listemle marketin koridorunda yürüyorum, Davidoff birkaç adım arkamdan arabamı itiyor. Bitki ve baharat bölümüne geliyoruz ve seçeneklere bakarken gülümsüyorum.

Ben bir görevdeyim.

İki gündür kilerimi yeniden dolduruyorum, Giuliano için yemek yapmak en sevdiğim yeni şey. Rafları inceliyorum ve Davidoff sessizce kenarda duruyor, Antonio burada olsaydı bana listeyi okur ve bir şeyler bulmama yardım ederdi, onu özlüyorum. "Antonio'yla konuştun mu?" diye soruyorum.

"Hayır, görmedim." Omuz silkiyor. "Neden?"

"Bir nedeni yok," diye yanıtlıyorum. "Sadece nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Ben de öyle tahmin ediyorum, farklı bir şey duymadım."

"Hmm." Bir an düşündüm, Giuliano'dan onu Roma'dan geri getirmesini isteyeceğim, orada olmasından hoşlanmıyorum.

Orası benim tatlı Antonio'm için çok tehlikeli.

Telefonum çalıyor ve özel bir numaranın arayan kimliğini görmek için çıkartıyorum. Kim olduğunu merak ediyorum. "Merhaba."

"Alo, Francesca'yla mı görüşüyorum?" diye cevap verir bir erkek sesi. "Evet."

"Ben Benedict Marias, Dominic'ten görevi yeni devraldım."

"Oh." Kaşlarımı attım. "Gitti mi?"

"Evet, maalesef ailedeki bir ölümle ilgili kötü bir haber aldı ve aniden ayrıldı, geri döneceğini umuyorduk ama bu pek mümkün görünmüyor. E-postalarınıza daha önce yanıt verilmediği için özür dilerim."

Biri ölmüş...oh hayır.

"Sorun değil," diye cevap verdim. "Neler olduğunu merak ediyordum. Ona hiç ulaşamadım."

"Şimdi görevi ben devralıyorum, tüm notları okuyorum ve işe alışmaya çalışıyorum. İşlerin büyüklüğü göz önüne alındığında yetişmem gereken çok şey var."

"Tamam, harika."

"Salı günü buluşup konuşalım mı?" dedi rahatça. "Tabii, nerede buluşacağız?" ekiniyorum.

"Otelde, balo salonunda, saat dokuzda?"

Yüzümü buruşturdum, kahretsin.

Roma'da.

Kahretsin, görevimden istifa etmeden bu işin içinden çıkamam ve zaten bunu yapmayı düşünmeme rağmen, haber vermeden bu şekilde yapamam. Düzgün bir devir teslim yapmak için ilgili herkesi gerçekten hızlandırmam gerekiyor.

"Kulağa harika geliyor," diye yalan söylüyorum.

Kulağa hiç de hoş gelmiyor, kulağa büyük bir felaket gibi geliyor, Giuliano çılgına dönecek.

"Görüşürüz o zaman."

Telefonu kapattı. Hay sikeyim.

Telefonumu çantama geri koyuyorum, tüm bunlar çok garip, önce o kayboluyor ve şimdi başka biri benimle buluşmak istiyor. Roma'da olmak zorunda, değil mi?

Giuliano ile bu konuyu tartışmak için sabırsızlanıyorum. Bunu Pazartesi günü düşüneceğim, şimdi konuyu ona açarak hafta sonu tatilimi mahvetmeyeceğim.

Hafta sonu için Como Gölü'ne gidiyoruz, Giuliano'nun Londra'daki teyzesi Angelina ile gençlik yıllarına ait bazı fotoğraflar istedi, görünüşe göre Angelina'nın tavan arasındalar. Giuliano annesinin eşyalarını karıştırmayı erteliyor, şüpheleniyorum ki annesinin eşyalarını karıştırdıktan sonra bir daha asla geri dönmeyeceğini düşünüyor. Kalbim kırılıyor, keşke burada olsaydı da bu karmaşada bize yardım etseydi, hayatının gerçekten bazı cevaplara ihtiyaç duyduğu bir döneminde, kimsenin ona cevap vermek için hayatta olmaması adil görünmüyor.

Giuliano'nun göl kenarında bir evi var, Enrico'nun evinden çok uzakta değil. Kalbim parçalanıyor, keşke bu hafta sonu kardeşimi görmeye gidebilseydim, onu çok özlüyorum.

Çok fazla ölüm....

Ferrara kanı bir spordur.

Giuliano'nun sözleri aklıma geliyor ve süpermarkette etrafıma bakıyorum.

Ferrara'lı bir kadının kafa derisinin ne kadar değerli olduğunu biliyor musunuz?

Tanrı....

Şu anda bizi izleyen biri mi var?

Takım elbiseli adamların dışarı fırladığını ve ikimizi de vurarak öldürdüğünü görüyorum, mağazanın önüne bakıyorum, diğer korumalarımız dışarıda güvende mi?

"Sorun nedir?" Davidoff korkumu hissederek soruyor.

"Hiçbir şey," diye çok hızlı cevap veriyorum, aniden buradan gitmek istiyorum. Alışveriş arabasına bakıyorum. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Davidoff'un yüzünde bir kaş çatma ifadesi belirir. "Buradan sonra hâlâ meyve pazarına gitmek istiyor musun?"

"Hayır. Sadece eve gitmek istiyorum." "Bir şey mi...."

"Hayır." Arabayı ondan aldım ve hızla kasalara doğru itmeye başladım. "Hadi, acele et."

Como Gölü'ne yolculuk nispeten sessizlik içinde yapılır.

Giuliano araba kullanıyor ve derin düşüncelere dalmış, kilometrelerce uzakta. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Elimi kalçasından çekecek oluyorum, elimi tutarak beni durduruyor, şöyle bir bakıyor. "Yapma."

"Seni rahatsız ettiğimi düşündüm."

"Hayır." Kaşlarını çatıyor. "Sanki bana dokunmak hiç can sıkıcı olacakmış gibi."

"Bir saatten fazladır tek kelime etmedin."

"Özür dilerim." Dudaklarını yuvarlıyor. "Aklımda çok şey var." "Ne gibi?"

Başını hafifçe sallıyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Jules." Kalçasını sıkıyorum. "Her şeyi tek başına yapmaya alışkın olduğunu biliyorum, ama bir ortağa sahip olmanın en önemli faydalarından biri de kendine ait bir danışma kuruluna sahip olmaktır."

O tarafa bakıyor.

"Bir konuda endişeleniyorsanız, bunu biriyle konuşmanız işinizi kolaylaştırır."

Sırıtıyor ve gözlerini yoldan ayırmıyor, elimi dudaklarına götürüyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "Gerçekten mi?"

"Evet." Erkeğime umutla gülümsüyorum. "Peki... ne için endişeleniyorsun?"

O	bükülmüş	onun Dudaklar	olarak
Eğer	düşünmek	anlatmak	Ben.

"Şey...." Sözünü kesti.

"Peki, ne?" Nefesimi tutarak cevabını bekliyorum.

"Sikimin kıcına nasıl sığacağı konusunda endişeliyim."
Şaşkınlıkla kahkahayı patlattım. "Ne?"
Gözleri ona kayıyor ve bir kaşını kaldırıyor. "Gerçek hikaye."

"Bunun için endişelenmene gerek yok, seni aptal, çünkü böyle bir şey olmayacak." Kıkırdıyorum, bu adam beni öldürüyor.

"Göreceğiz." Yolu izlerken gülümsüyor. "Bana zaman ver."

Endişelendiği şeyin bu olmadığını biliyorum ama bu onun ciddi bir konuyu saptırma yöntemi.

Giuliano arabayı annesinin evinin önüne çekiyor ve ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz.

Üzerine çöken kederin ağırlığını hissedebiliyorum. "En son ne zaman buradaydın?" diye soruyorum.

"Cenaze."

Kaşlarımı çattım. "Geri dönmedin mi?" "Sadece kâbuslarımda."

Oh....

Birdenbire onun endişesinin her zerresini hissediyorum, acısını üstlenirken beni eziyor.

Arabayı kapatıyor ve sessizce oturup karanlık eve bakıyoruz, arkamızdaki arabaların farları da yoldan dönüyor.

"Ne yapmalıyız biliyor musun?" Ben söylerim. "Eve mi gitmeliyiz?"

Gülümsüyorum. "Hayır, doğrudan içeri girip bu gece fotoğraf işini yapmalıyız, böylece bunu atlatabilir ve hafta sonunun geri kalanının tadını korku duygusu olmadan çıkarabiliriz."

"Evet, belki." İç çekiyor.

"Gel hadi." Arabamın kapısını açtım. "Eğer uslu durursan, beni eski yatağında becermene izin veririm."

Kıkırdıyor. "Bana izin vereceğini söylemen çok tatlı... Sanki başka seçeneğin varmış gibi."

Ön kapıya doğru yürüyoruz ve o anahtarlarla uğraşılıyor ve sonunda kapı açılıyor. Işıkları yaktı.

Babamın ve çok sevdiği küçük oğlunun kocaman, gerçek hayattan daha büyük bir resmi yüzüme çarptı.

Ona bakarken kalbim sıkışıyor. Giuliano haklı, kaybedecek çok şeyi var.

Saat gece yarısını geçti.

Ev ürkütücü bir sessizlik içinde, tavan arasında kutu kutu fotoğrafları inceliyoruz. Aşkımın ruh haliyle birlikte ışıklar da loş.

Fotoğraflar hem onun hem de benim için iyi, kötü ve çirkin pek çok anıyı canlandırıyor.

Bize akşam yemeği hazırladım, bir şişe şarap içtik ve Giuliano çocukluk yatağında seks yapıp uyumayı tercih etse de, bunu şimdi yapmak istedim.

Yaklaşan endişeden nefret ediyorum, üstesinden gelmek daha iyi. Ancak, şimdi ve buradayız, bunu yapmak istediğimden de emin değilim.

Annesi ve babamın birbirine aşık olduğu tüm bu fotoğraflar, annem ve yaşadığı hayat için beni çok üzüyor.

Bu evden ona her dönüşünde muhafızların önünde hissettiği utancı hayal edebiliyorum. Yolun her adımında onunla birlikteydiler, her şeyi biliyorlardı. Angelina'nın yatağından ayrılıp onun yatağına döndüğünde... hepsi biliyordu.

Bu utançla nasıl başa çıktı?

Eğer benim kocam olsaydı, eminim ki uykusunda bir makasla aletini keserdim.

Piç kurusu.

Açtığım kutuyu karıştırıyorum, fotoğrafları bir gün ayrı albümlere koymak üzere yığnlara ayırıyoruz. Bir aile yığını, bir arkadaş yığını ve bir de rastgele yığın.

Bir fotoğrafı elime alıyorum ve bir süre bakıyorum, kanepede yatan bir adamın fotoğrafı. Kanepe farklı ama ben

Buranın alt kat olduğunu söyleyebilirim.

Yakışıklı, siyah saçları dağınık ve kaslı, üzerinde sadece bir çift şort v a r .

Hmm....

Başka bir fotoğraf alıyorum, aynı adam bu sefer takım elbise giymiş. Gülümsüyorum, çok yakışıklı, bu onun erkek kardeşi olmalı. Bakmaya devam ediyorum ve yine aynı adamın başka bir resmini buluyorum, bu sefer boxer şortuyla yatakta uzanıyor.

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum, yaramaz görünüyor... ve tanıdık. Daha önce bir fotoğrafını falan görmüş olmalıyım.

"Neye gülüyorsun?" Giuliano soruyor.

"Bu annenin kardeşi mi?"

"Kim?" Fotoğrafı elimden alıyor ve bakarken yüzü düşünüyor.

"Ne?"

"Bu benim amcam değil." Perili gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Bu Luciano Lombardi."

Gözlerim açıldı.

Sikeyim.

Francesca

GIULIANO elindeki resme bakarken dizlerinin üzerine oturur.

Genç bir Luciano Lombardi'nin fotoğrafı neden annesinin tavan arasında olsun ki?

Unless....

O sessiz kalıyor, ben de öyle, çünkü lanet olsun, ikimiz de bunun Lombardi hikayesinin gerçekten doğru olabileceği anlamına geldiğini biliyoruz.

Kahretsin.

Fotoğrafları yığının üzerine atıyor, ayağa kalkıyor ve tavan arasından koşarak çıkıyor, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ayak seslerindeki paniği duyuyorum.

Kalbim hızla çarparken fotoğrafları elime alıp tekrar göz gezdiriyorum. Başka bir fotoğrafa ulaşıyorum, Luciano ve Giuliano senior'ın fotoğrafı, ikisi de takım elbise giymiş ve daha önce görmediğim başka iki adamla birlikte duruyorlar.

"Angelina... ne yaptın sen?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Ne yaptın lan sen?"

"Francesca," diye sesleniyor Giuliano aceleyle.

"Gidiyoruz." Yüzümü buruşturuyorum, ha?

Bu korkuyla yüzleşmesini istiyorum, eve kaçmak bunu değiştirmeyecek.

"Ne demek istiyorsun?" Geri aradım.

"Dedim ya. Gidiyoruz," diye talep ediyor.

Merdivenlerin başına kadar yürüyorum ve aşağıda dururken ona bakıyorum. "Bu gece burada kalacağımızı sanıyordum."

"Hayır." Ellerini kalçalarına koydu, onu sorgulamamdan rahatsız olmuştu. "Planlar değişti, eve gitmek istiyorum. Şimdi."

"Fotoğrafları düzenlemek istiyorum." Üst katı işaret ediyorum. "Onları bu şekilde bırakamayız."

"Sana o fotoğrafları nasıl ayıracağını söyleyeyim," diye bağılıyor. "Üstüne benzin dök ve yak şu orospu çocuklarını. Arabaya binin," diye bağırdıktan sonra ön kapıdan çıkıyor, kapı arkasından büyük bir gürültüyle kapanıyor.

Ne oluyor be?

Yatak odasından gece çantalarımızı bile alıyor mu?

Bu tam bir karmaşa.

Yere saçılmış fotoğraflara bakıyorum, onları bu şekilde bırakamam ve her şeyi kutulara geri atıp az önce yaptığımız iki saatlik tasnifi boşa harcamayacağım. Yere diz çöküyorum ve fotoğraf yığınlarını büyük zarfların içine koymaya başlıyorum.

Düzeni sağlamak için çabalarken alt katta ön kapının gürültüyle açıldığını ve Giuliano'nun hızla merdivenlerden çıktığını duyuyorum. "Şimdi dedim!" diye homurdandı.

Başımı kaldırıp bakıyorum, zehrinde dolayı şok olmuş ve dürüst olmak gerekirse biraz da kızgınım. "Biraz sabırlı ol Giuliano," diye çıkışıyorum. "Sana daha önce de söylediğim gibi, bir yere gitmeden önce bu fotoğrafları kaldırıyorum. Parmaklarını şıklatıp atlamamı bekleyemezsin."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Şimdi!" diye bağılıyor, yanıma yaklaşıp elimden tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor. "Buradan hemen çıkmamız lazım, hemen şimdi." Çekiyor

Beni odadan çıkardı, merdivenlerden aşağı indirdi ve ön kapıdan çıkardı, kapıyı arkamızdan çarparak kapattı ve beni aceleyle arabasına götürdü ve aceleyle kapıyı açtı. "Bin arabaya."

Kaşımı kaldırıyorum, dramatizminden etkilenmedim.

"Şimdi!" Damarları alnından dışarı çıkmış ve patlayacakmış gibi görünüyor.

Sinirle arabanın içine düştüm. Bu durumda ona hak vereceğim, şu anda bir tür zihinsel çöküntü yaşadığından oldukça eminim.

Arabaya biniyor ve kapıyı sertçe çarpıyor, saatte yüz mil hızla gidiyor ve lastikler onaylamaz bir şekilde gıcırıyor. Gösterge panelini kavradım. "Ne yapıyorsun, seni manyak? Yavaşla biraz."

Gözleri yola sabitlenmiş bir şekilde ön camdan bakıyor. Hızla vites değiştiriyor.

Yol bize doğru hızla gelirken gözlerim onunla yol arasında gidip geliyor. "Sorun yok."

Direksiyona şiddetle vuruyor ve benim sıçramama neden oluyor. "Bu konuda hiçbir şey yolunda değil Francesca!" diye bağıyor tüm kontrolünü kaybederek. "Ben bir metresin ve onun korumasıyla yaşadığı ilişkinin çocuğuyum. Yalan üstüne yalan montajının sonucuyum, hiçbir kimliğim yok." Direksiyonu parmak boğumlarına kadar kavrarken gözleri yaşlarla doluyor.

Oh....

Ne diyeceğimi bilemeden onu izliyorum. "Bunu bilmiyoruz," diye fısıldıyorum usulca.

"Değil mi?" diye deli gibi bağıyor. "O fotoğraf da neydi öyle?" Hızla virajı alırken direksiyonu tekrar yumruklar.

Tutunmak için ön paneli kavıyorum. "Yavaşlayacak mısın?" Ağlıyorum. "Bizi öldürmek bu durumu daha iyi hale getirmeyecek."

Çenesini sıkıyor ve çenesini meydan okurcasına eğerek, sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi soğuk bir tavır takınıyor. "Ama ben ne olacağını biliyorum," diye mırıldanıyor.

Gözlerim onunla yol arasında gidip geliyor. "O da ne?"

Sessiz kalıyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor.
"Ne yapacaksın?" Kekeliyorum. Sessiz kalıyor, gözleri yolda.
"Giuliano. Cevap ver bana, ne yapacaksın?"
Hızla vites değiştiriyor. "Yapılması gerekenler."
İçimden panik geçiyor. "Lombardi'yi öldürmek bunu düzeltmeyecek, Giuliano. Aptal olma, topyekûn bir savaşa ihtiyacın yok."
"Bu benim için değil."
"Kimin için?"
"Baban."

Giuliano

Yatağın ucunda dururken kravatımı düzeltiyorum, Francesca çıplak ve uykulu bir şekilde yorganın altında yatıyor. "Bugün evden çıkmayacaksın," diyorum ona.

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Beni anlıyor musun?"

Cevap vermiyor.

"Francesca, beni anlıyor musun?" diye çıkışarak kendimi açıkça ifade ediyorum.

"Evet." İç geçiriyor, ben saatimi ve ayakkabılarımı giyerken gözleri odanın içinde beni takip ediyor. "Bu gece kaçta evde olacaksın?"

"Emin değilim."

"Yarın annemle kiliseye gideceğiz, unuttun mu?"

"Kiliseye gitmeyeceğim."

Yüzü düştü. "İnanç benim için çok önemli; Katolik olmanı istiyorum."

"Böyle bir şey olmayacak."

Sinirlenerek doğruluyor. "Neden kiliseye gitmek istemiyorsun?"

"Çünkü ben Ferrara erkeklerinin geri kalanı gibi ikiyüzlü değilim. Cennette sakso satılmadığına eminim Francesca." Kol düğmelerimi taktım.

"Kiliseye girdiğin anda seni yakalayacaklarını falan mı sanıyorsun?" diye tersliyor.

Sırıtiyorum, aklıma tam da böyle bir görüntü geliyor. "Annenin yüzünü görmek için."

Düşünürken battaniyeyi parmaklarının arasında evirip çeviriyor. "Eğer Katolik değilsen, kilisede evlenemeyiz."

"Bana hep karda evlenmek istediğini söylemiştin."

"İstiyorum." Gözleri benimkileri arıyor. "Ama...."

Bir an onu izliyorum, yüzü hüznle doluyor, empati kazanıyor ve üzerine sürünüyorum. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

"O da ne?" diye fısıldıyor bana.

"Eğer Ferrara olursam, Katolik olurum... senin için."

Gerçek şu ki, ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

Gözleri yaşlarla dolarken usulca gülümsüyor, kocaman güzel dudaklarını öpüyorum. "Bugün evden çıkmayacağına söz ver."

"Neden?"

"Çünkü aklımda çok şey var ve senin için endişelenmek istemiyorum."

"Tamam." Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Bugün ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum."

"Kendini öldürtme."

"Henüz öldürtmedim."

Bana daha sıkı sarıldı. "Ama şimdi kaybedecek daha çok şeyin var, planlamamız gereken bir düşün var."

Boynuna gülümsüyorum. Haklı.

"Seni seviyorum." Onu bir kez daha öperken dizimle bacaklarını ayırıyorum. "Bu gece görüşürüz."

Asansörle zemin kata iniyorum ve Bruno'yu görmek için dışarı çıkıyorum.

"Giuliano." Gülümsüyor. "Günaydın."

"Yanınızda fazladan personel istiyorum. İhtiyacınız olduğu kadar, Francesca ikinci bir emre kadar binadan ayrılmayacak, anladınız mı?"

"Bir şeyler mi oluyor?"

"Evet." Bir sonraki hamlemi ona söyleyip söylememeyi düşünürken dudaklarımı yuvarlıyorum. Siktir et, bilmesi gerekiyor. "Lombardi öngörülebilir gelecekte ölecek, misilleme hedeflerinin o olacağından eminim."

Yüzü düşüyor.

"O tek kişi...." Sesim kesiliyor.

Bana zarar vermek istiyorlarsa, ona da verirler.

"Onu hayatım pahasına koruyacağım. Söz veriyorum." "Teşekkür ederim."

Bir an düşünüyorum, onu korumak için canını verecek tanıdığım tek bir kişi var. "Antonio'nun sana yardım etmesi için Roma'dan dönmesini ayarlayacağım."

Başını salladı. "İyi fikir." Yürümeye başladım. "Giuliano," diye seslendi.

Ona doğru dönüyorum.

"Bundan emin misin?" diye sorar.

"Vakit geldi."

Başını sallıyor. "Evet, efendim."

Asansörle arabama iniyorum, Ferrari'me biniyorum ve otoparktan çıkıyorum, gözlerim dikiz aynasına ve beni takip eden üç arabaya kayarken Valentino'nun numarasını çeviriyorum.

**"Hey," diye cevap veriyor.
"Bana Lombardi'nin nerede
olduğunu bul." "Nedenmiş o?"
"Onu öldüreceğim." Sessizlik.
"Beni duydun mu?"
"Başkasına yaptırırım." "Hayır,"
diye çıkıştım. "Bu cinayet
benim."**

Francesca

Kanepeye uzanıp televizyona bakıyorum, ugh, bu gün çok uzun. Egzersiz yaptım, kek pişirdim, yüzdüm ve şimdi ne olacak?

Ön kapımın dışında bir patlama sesi duyuyorum ve irkilerek doğruluyorum.

Neymiş o?

Gidip kulaklarımı çift kapıya dayıyorum, dışarıda biri mi var? Gözetleme deliğinden dışarı bakıyorum, kimseyi göremiyorum. Kapının yanındaki iPad'i açıyorum ve kameraya basıyorum.

Fuaye boş.

Omuzlarım rahatlayarak çöktü, şimdi bir şeyler hayal ediyorum.

Kapıyı açıp etrafa bakıyorum, gözlerim açılıyor. Yangın merdivenlerinin kapısı açıktı. Hiç açık olmazdı.

Kapımı çarparak kapatıyorum ve kilitliyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Bu sadece a Tesadüf, I söyle
kendim. Bu sadece bir tesadüf.

Bruno'nun numarasını çeviriyorum.

"Merhaba, Bayan Ferrara," diye cevap veriyor.

"Yangın merdivenlerini kontrol edebilir
misiniz lütfen?" "Neden, sorun nedir?"

"Benim katımdaki kapı açık."

"Hemen geliyorum."

Saat tam altıda kapının sesini duyuyorum ve genişçe gülümsüyorum. Evdeydi.

Giuliano ortaya çıkıyor, kömür rengi bir takım elbise ve bembeyaz bir gömlek giymiş. Siyah saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve beni kollarına almadan önce yavaşça seksi bir gülümseme veriyor. "Hey sen," diye fısıldıyor, sesi yumuşak ve kandırıcı, sadece benim için sakladığı bir ses.

Yavaş ve yumuşak bir şekilde öpüşüyoruz ve bana bakarken yüzümdeki saçları geriye doğru tarıyor. "Kız arkadaşımın günü nasıldı?"

"Sensiz çok uzun."

Yemek sandalyesine oturuyor ve beni kucağına çekip sıkıca sarılıyor.

Sanki yıllardır birbirimizi görmemişiz gibi sarılıyoruz.

Birbirimizin sıcaklığı soğuğun buzunu yavaşça çözüyordu.

Sadece sekiz saatliğine gitmiş olan birini bu kadar özlemek nasıl mümkün olabilir?

"Yangın merdivenlerine ne oldu?" diye sorar.

"Bilmiyorum, bir patlama sesi duydum."

Dinlerken kaşlarını çatıyor. "Ne tür bir patlama?"

"Kapı sesi gibiydi...." Omuz silktim. "Kameraları kontrol ettiğimde oda boştu, ben de dışarı çıktım."

"Bir numaralı kural Francesca," diyor sertçe. "Benden başkası için asla lanet olası bir kapının kilidini açma."

"Ama kameralar...."

"Manipüle edilebilir."

"Her neyse, yanlış alarmmış. Servis görevlisi merdivendeki ampulleri değiştiriyordu, açık bırakmış olmalılar."

Elini kalçamda gezdirirken gözleri gözlerimi tutuyor. "Merdivenler artık gözetim altında."

Başımı salladım, rahatlamıştım. "Neden her şey başa gelecekmiş gibi hissediyorum?" diye soruyorum.

"Çünkü öyle." Beni usulca öpüyor. "Babalık testleri sonuçlanacak, yakında halka açık bir şekilde birlikte olabiliriz ve...."

"Ve ne?"

"Ve diğer şeyler... hallediliyor." "Lombardi mi?" Ben soruyorum.

"Lombardi için endişelenmene gerek yok."

"Nasıl olsa ölecek, Giuliano. Bırak savaşı başlatmadan doğal yollarla gitsin," diye fısıldıyorum. "Bize gerekli olmayan hiçbir tehlikeyi getirme."

Burnumu öperken bana bastırılmış bir gülümseme veriyor. "İşim hakkında endişelenmene gerek yok, tatlım."

Ona bakıyorum, ışığında öyle kaybolmuşum ki, bu güzel adama öyle, öyle aşığım ki.

"Eğer sana bir şey olursa."

"Olmayacak."

"Bana ölmeyeceğine söz ver."

"Eğer benimle evleneceğine söz verersen."

"Onu zaten yaptım."

Bana en arsız gülümsemesini veriyor. "Doğru, yaptın." Ayağa kalkıyor, beni bir gelin gibi kollarının arasına alıyor ve yatak odamıza doğru yürümeye başlıyor. "Duş zamanı."

"Zaten duş aldım."

"Bu sayılmaz."

"Neden sayılmaz?"

"Çünkü yine kirlenmek üzeresin."

Büyük orgdan ilahiler dinliyorum ve boşluğa bakıyorum.

Rahip vaazını veriyor ve biz, onun sadık müritleri, huşu içinde dinliyoruz.

Giuliano'nun Katolik olmasını istediğimi söylerken şaka yapmıyordum.

Din benim için bir şey ifade ediyor, çok şey ifade ediyor. Evliliğimizin Tanrı'nın gözünde kabul görmesi çok önemli.

Etrafıma bakıyorum, annem, Lorenzo ve kardeşlerim yanımdaki kilise sıralarında oturuyorlar, ben de koridora yakın uçta oturuyorum. Kilise görkemli ve eksantrik, yüzlerce yıllık. Ferraraların her zaman ibadet ettiği bir yer.

"Bu koltuk dolu mu?" Tanıdık bir ses duyuyorum.

Yukarı bakıyorum ve yüzüm düşüyor. Giuliano koridorda duruyor, lacivert takım elbisesi, beyaz gömleği ve gözlerinde kendinden emin bir pırıltı.

Kaşlarım soru sorarcasına kendiliğinden kalkıyor ve yanıma otururken bana seksi bir göz kırpıyor. Test sonuçları gelmiş olmalı ve o burada, kilisede... benim için.

Annem yanımdaki yerinden soluk soluğa kalıyor ve gözlerim doluyor.

O bir Ferrara.

Francesca

Arabalar annemin evine yanaşıyor ve bu belki de aşkımla son kez farklı bir arabaya binmek zorunda kalışım olabilir.

Ben Lorenzo ve annemin arabasındayım, kardeşlerim arkamızda ve Giuliano da onların arkasında, annem kilisedeki ayinden sonra babalık testi sonuçlarını konuşmak için hepimizi evine çağırdı. Neler olduğunu bilmiyorum ama Giuliano kilisedeyse bu onun bir Ferrara olduğu anlamına gelir. Bunun benim için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ben kimim? Cevap milyonlarca soru yarattı. Hayatımızın aynı kalması için Giuliano'nun Ferrara olmasının en iyisi olduğunu biliyorum... ama biraz hissetmekten kendimi alamıyorum... Ne hissettiğimi bile bilmiyorum.

Yorgun.

Ön kapıdan girerken annem Giuliano'ya "Bir e-posta aldın mı?" diye soruyor.

"Evet. Sende de bir tane var."

O başını sallar. "Git içine ve Bahçe için İkramlar, millet, bilgisayarımı alıp hemen geliyorum."

O ofiste kaybolurken geri kalanımız arka taraftaki yemyeşil bahçeye götürüldü ve hepimiz oturduk.

büyük masanın etrafında.

Hava ağır ve Lorenzo onun dönüşünü beklerken kasvetli.

Tekrar ortaya çıkıyor ve dizüstü bilgisayarının başına oturup açıyor ve hepimiz sessizce onu izliyoruz. Okudukça gözleri doluyor.

"Ne oldu?" Andrea sorar.

"Giuliano bir Ferrara," diye fısıldıyor, gözleri benimkilere dikiliyor ve gözyaşlarının arasından gülümsüyor. "Lorenzo senin biyolojik baban Francesca."

Ben gözlerimi açarken Lorenzo'nun nefesi kesildi.

İnanamıyormuş gibi bilgisayarı ondan alır, e-postayı okur ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başlar. "Teşekkür ederim, Tanrım," diye fısıldar. "Teşekkür ederim."

Telaşla ayağa kalkıyor ve beni kollarına alıyor, açıkça ağlıyor.

"Bugün için dua ettim, sevgili kızım. Bunun için dua ettim. Teşekkürler Tanrım." Boynuma doğru hıçkırdı. "Teşekkür ederim."

Annemin evinden eve dönüş garip ama gerçeküstü.

Giuliano arabayı sürüyor ve benim elim onun kalçasında, ikimiz de sessiz, kendi düşüncelerimizin derinliklerinde kaybolmuş durumdayız.

"Antonio'dan haber aldın mı?" diye sordu.

"Hayır, neden?"

"Ona ulaşamıyoruz."

"Neden, nerede o?" Kaşlarımı çattım.

"O aldı a az günler kapalı için git ev ve dönmedi."

"Bu çok garip."

Omuz silkiyor. "Buralarda olacaktır. Belki de dönüş tarihini yanlış anlamışlardır."

"Muhtemelen." Bir kez daha derin düşüncelere dalıyoruz.

Bu öğleden sonra annem Lorenzo'nun biyolojik babam olduğunu dünyaya duyuracak.

Bunu yaparak, Giuliano ve ben sonunda özgürüz.

Giuliano gözleri bana kayarken, "Sana bir sürprizim var," diyor.

"Son zamanlarda yeterince sürpriz yaşamadık mı?" "Bu iyi bir tane."

Ona gülümsüyorum.

"Ama onu almak için uzaklara gitmemiz gerekiyor."

Kaşlarımı çatıyorum, şaşkınım. "Yine de bu muhtemelen iyi bir fikir. Patlak vermek üzere olan sirk için etrafta olmak istemiyorum."

Elimi tutuyor ve parmak uçlarımı öpüyor. "Seni seviyorum."

Kalbim kabarıyor ve gözyaşlarımla gülümsüyorum ve işte orada

öy

le Benim sebebim.

. "Ve seni seviyorum sevgilim," diye fısıldıyorum. "Hem de çok." "Birlikte olmak için yaşadığımız onca şeyden sonra." Gülümsüyor

usulca. "Yeni hayatımız bugün başlıyor, bebeğim."

Damarlarımda umut dolaşüyor, sonunda her şey yerli yerine oturuyor. Artık saklanmak zorunda kalmayacağız. "Biliyorum."

Altı saat sonra geceye doğru yola çıkıyoruz ve Giuliano cebini karıştırıp bir göz maskesi çıkarıyor. "Bunu tak."

Kaşlarımı çatattım. "Ne?"

"Bunu giy, sana sürpriz olduğunu söylemiştim."

Kıkırdıyorum. "Şimdi mi?" Etrafımıza bakıyorum. "Otobandayız, benim sürprizim otobanda mı?"

"Soru sorma, sadece yap." Gülümsüyor ve kaşını kaldırıyor, bu her neyse bana vereceği için heyecanlı olduğunu söyleyebilirim.

"Tamam. Tamam." Maskeyi takıyorum ve karanlığa gömülüyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi uzan ve sikimi avuçlarının içine al...." Bir kahkaha patlattım. "Bu benim sürprizim mi?"

O da gülüyor. "Bu benim sürprizim."

"Aletini göremediğim için mi?"

"Kesinlikle."

Gülüyoruz ve parmaklarımı dudaklarına götürüp şefkatle öpüyor, bu onun aletiyle ilgili değil.

Oh... Bu adamı seviyorum.

Sessizce sürüyoruz ve arabanın telefonunun çaldığını duyuyorum, arkamızdaki arabadan Bruno cevap veriyor.

"Hey, patron."

"Merhaba, oraya vardığımızda hepiniz yolun dışında kalın lütfen."

"Tamam. Anladım." Telefonu kapatıyor.

Ellerimi kaldırdım ve gözlerimdeki maskeyi hissettim.

"Bizi biliyorlar mı?"

"Şüpheleri var." "Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü dedikodu değirmeni haftalardır dönüyor."

Kaşlarımı çattım, kahretsin. Fark etmemiştim bile.

"Merak etme, yaklaşık iki saat içinde kardeş olmadığımızı öğrenecekler. Senin Lorenzo'nun kızı olduğunu."

"Bunun nasıl sonuçlanacağını düşünüyorsun?"

"Ferrara olmasaydım çok daha iyi olurdu, orası kesin."

Maskemin altından aptalca gülümsüyorum ve arabanın yoldan çıktığını hissediyorum. "Neredeyiz biz?" İkinci bir yolda ilerliyor gibi görünürken soruyorum

"Hoşuna gideceğini umduğum bir yer." "Beğenmezsem ne olur?"

Alay ediyorum.

"O zaman bu gerçekten pahalı bir hataydı."

Kıkırdıyorum, midemde heyecan kabarcıkları oluşuyor ve koltuğumda zıplıyorum. "Acele et."

Sürmeye devam ediyoruz ve sonunda arabayı durduruyor. "Orada kal."

"Acele et," diye nefes nefese kaldım. "Bu gerilim beni öldürüyor."

Yanıma gelip kapımı açıyor ve arabadan inmeme yardım ediyor, beni kendisinden uzaklaştırıyor ve gerginmiş gibi derin bir nefes aldığını duyuyorum.

Bu da ne?

"Tamam, maskeyi çıkarabilirsin."

Maskeyi yavaşça çıkarıyorum ve kaşlarımı çatıyorum, bir evdeyiz. Üstünü çiz, bir malikane. Kapının üzerinde kocaman kırmızı bir fiyonk var ve etrafa bakarken kaşlarımı çatıyorum. Ev çok büyük ve kumtaşından yapılmış büyük basamaklar çift ön kapıya kadar uzanıyor. Kütüphane ya da görkemli bir şey gibi görünüyor. Mükemmel bakımlı bahçeler, peri ışıklarıyla aydınlatılmış devasa ağaçlar, gözlerim çevrede dolaşır ve sonra Giuliano'nunkilerle buluşuyor.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

"Hatırlıyor musun, biz çocukken bana sevdiğin pembe evi anlatırdın."

Etrafıma bakarken kaşlarımı çatıttım. "Artık pembe değil."

Gözlerim açıldı. "Pembe ev burası mı?"

Bana nefes kesici geniş bir gülümseme veriyor.

"Pembe evi mi aldın?" Ellerim ağzımın üzerinde uçuşurken nefes nefese kaldım.

Bu olamaz mı?

Pembe ev Como Gölü'ndeki Enrico'nun yakınındaydı, inanılmaz bir yerdi ve Anna ile bir gün buraya gelmeyi hayal ederdik.

"Sana pembe bir ev aldım." Beni kollarına aldı. "Yeni evimize hoş geldin, bebeğim."

Heyecanla ciyakladım. "Ciddi olamazsın?"

Tepkimden heyecanlanarak yüksek sesle gülüyor ve ayaklarım yerden kesilirken bana sıkıca sarılıyor. "Bu evi ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" Ağlıyorum.

"Biliyorum. Bu yüzden ona gülünç miktarda para ödedim." Gülüyor.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım... Aman Tanrım," diye ağlıyorum.

Beni ön merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve merakla etrafa bakıyorum, gördüğüm en lüks yer, bu da bir şey söylüyor çünkü lükse çok alışkınım.

Ben arkasında zıplarken o anahtarla ön kapıyı açıyor. "Acele et, acele et."

Kapıyı açar ve geri çekilir. "Önce bayanlar."

İçeri giriyorum ve çenem yere çarpıyor, oturma odası karanlık ama yüzlerce mumla aydınlatılmış, her yerde çiçekler var. "Bu da ne...." Giuliano'ya döndüğümde onu diz çökmüş, elinde bir yüzük kutusu tutarken görüyorum.

"Evlen benimle." Bana umutla gülümsüyor.

Gözyaşlarımın arasından gülümseyerek yanına diz çöküyorum ve güzel yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Evet, evet, binlerce kez evet."

Öpüşürken kıkırdıyoruz ve bu mükemmel.

Yüzüğü çıkarıyor, tektaş bir elmas. Kocaman, çok güzel ve parmağıma takarken ağzım açık kalıyor.

Parmağıma ağır geliyor.

"Artık bundan kurtuluş yok." Gülümsüyor. "Onu kilitledim."

Elimi uzatıyorum ve parmağıma bakıyorum, bu gerçek mi?

Gözlerim havaya fırlıyor ve romantik mumlar ve çiçeklerin etrafına bakıyorum. "Ama sen nasıl..."

"Anna ve Giovanna yardım etti."

Gözlerim açıldı. "Bizi biliyorlar mı?"

"Artık biliyorlar." Gülümsüyor.

"Oh." İçimden panik geçiyor; Anna'ya söylemeliydim.

"Onları aramalıyım."

"Neden gidip onları görmüyorsun?" Evin arka tarafını işaret ediyor.

Kaşlarımı çattım.

Elimi tutuyor ve beni arka bahçeye açılan cam kapılara götürüyor.

İskelenin aşağısında, suyun kenarında mumlarla süslenmiş büyük bir yemek masası olduğunu görebiliyorum, başımın üzerinde peri ışıkları asılı. İnsanların orada oturduğunu görebiliyorum ve kahkahalar duyabiliyorum ama uzakta olduğu için kim olduklarını anlayamıyorum. "Buradalar mı?" Nefes nefese kalıyorum.

"Anna ile kutlamak istersin diye düşünmüştüm."

Aman Tanrım, bu adam yaşayan son. Bir kez daha Giuliano'nun kollarına atlıyorum. "Ve yaparım, yaparım."

Kapıyı açıyor ve ben koşarak dışarı çıkıyorum, herkes gülerken ve alkışlarken çimlerin üzerinde koşuyorum, Carlo ve Anna, Valentino ve Giovanna ve Alex var. Anna ayağa kalkıyor ve sarılırken neredeyse ayaklarını yerden kesiyorum.

"Anna," yarı gülerken yarı ağlayarak.

"Her şeye rağmen bir Tanrı var." Bana sıkıca sarıldı. "Her şey olması gerektiği gibi."

"Biliyorum." Onu daha sıkı sarıyorum. "Tebrikler, bebeğim."

"Sana söylemediğim için özür dilerim," diye fısıldadım.

"Başından beri biliyordum," diye fısıldıyor. "Sen korkunç bir yalancısın."

Gülüyorum ve Giuliano iskeleye geliyor, arkadaşları ayağa kalkıp elini sıkıyor ve beni öpüyorlar. "Tebrikler."

Alex şampanya kadehlerini doldurur ve herkese dağıtır. "Kadeh kaldıralım," diye anons eder.

Kadeh kaldırmasını beklerken hepimiz gülümsüyoruz, bu çok mutlu bir zaman.

Bardağını havaya kaldırıyor. "En iyi arkadaşıma ve hayatının aşkına."

Gözlerim yaşla doldu.

"Yeni nesil Ferraralara," diye bağırıyor.

Herkes onun dramatizmine gülüyor. "Ferraralar."

Giuliano beni öpüyor ve herkes gülüp alkışlıyor.

Bu, tarihin en güzel gecesi... ve o benim.

Sonsuza kadar.

Parmak uçlarımla kolumda gezindiğini ve sıcak, büyük dudakların şakağımı usulca öptüğünü hissediyorum.

Gülümsüyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Günaydın."

"Günaydın," diye yanıtlıyor Giuliano'nun boğuk sabah sesi, dirseğine yaslanırken eli bacağımdan yukarı kayıyor.

Yüzüğüme bakmak için elimi kaldırdım. "Hâlâ orada." Sırıtlıyor.

"Sadece dün gece rüya görmediğimden emin olmak istedim." Utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Hayır." Eğiliyor ve beni usulca öpüyor. "Çok gerçek."

"Yani, daha önce evleneceğimizi biliyordum ama şimdi bir yüzüğüm var ve tüm arkadaşlarımız bizi biliyor, bu çok gerçekçi görünüyor, anlıyor musun?"

Gülümseyip beni öpüyor ve sonra beni göğsüne çekiyor, parmakları saçlarımda geziniyor. "Şükürler olsun ki bir iç mimarla evleniyorum," diye mırıldanıyor.

Ana yatak odasına bakarken kıkırdıyorum.

"Akıllı başında kim yatak odasını kanarya sarısına boyar ki?"

Yine güldüm. "Bu evi seviyorum." Onun üzerine doğru sürünüyorum. "Burayı bizim için satın aldığın için çok teşekkür ederim, bu her zaman benim hayalimdi."

"Sen benim rüyamsın."

Güzel erkeğime bakarken kalbim kabarıyor. "Dün gece... inanılmazdı. Çok romantikti."

Gülümsüyor ve beni tekrar göğsüne çekiyor. "Kızım için sadece en iyisi."

Giuliano

Bir görev için yeraltı otoparkından çıkıyorum, Pazartesi sabahı ve en iyi iş gününden sonra

Tüm zamanların en iyi hafta sonu.

Gerçeğe döndük.

Yatımızı buldular, kıyıdan yüz kilometre açıkta. Ve yakında ... Onu kimin aldığını biliyorum ... ödeyecek.

Suyun üzerine bir ürküntü çöküyor, terk edilmiş bir gemi kılavuzsuz sürükleniyor.

Süper yatım.

Bir zamanlar kaybettim, şimdi buldum... ama bana neye mal oldu, öğrenmek üzereyim.

Güneş yeni batıyor, aşağıdaki okyanusun üzerinde kızıl bir parıltı yaratıyor ve yaklaştıkça hepimiz silahlarımızı sıkıca kavırıyoruz. Neyle karşılaşacağımız hakkında hiçbir fikrimiz yokken, yüksek alarmdayız.

İşler boka sarmak üzere.

Yanına yanaşıyoruz ve yatımıza vuran suyun sesi yankılanıyor.

Carlo, Val ve ben bakışlarımızı değiştirdik, burada neler oluyor?

"Merhaba," diye

sesleniyor Val.

Sessizlik.

"Orada kimse var mı?" diye tekrar seslenir.

Bruno bizi yaklaştırmak için direğin üzerinden bir halat atıyor ve yavaşça duruyoruz.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum," diye fısıldıyor Carlo.

"Bu çok kolay oldu," diye mırıldandı Val. "Bu bir tuzak." Elini bir dur işareti olarak kaldırır. "Hepiniz burada kalın." Hepsi gemiye yüklenir.

"Siktir et," diye bağırđım ve silahımı çekerek yatın üzerine çıktım. "Teslim ol ve yaşayacaksın," diye sesleniyorum güvertede sürünürken.

Carlo dağılmamızı işaret etmek için elini havada döndürüyor. Güvertenin kenarları boyunca gizlice ilerliyoruz ve

Uzaktan çalan müziği duyabiliyorum. Geleneksel İtalyan akordeon müziğine benziyor.

Burada ne haltlar dönüyor?

"Merhaba," diye sesleniyorum.

Val'in gözleri benimkileri tutuyor. "Tuzak," diyor ağzından.

Başımı sallıyorum, burada bir terslik var. Pencereden kulübeye bakıyorum, boş.

"Makine dairesini kontrol et," diye fısıldadım.

Carlo yanımdan geçip merdivenlerde kayboluyor, Val çömelip ön tarafa doğru ilerliyor. Burada ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışırken etrafıma bakıyorum.

Motor kapalı, yat sadece sürükleniyor. Demir atılmış mı?

Sanki insanlar güvertede oturuyormuş gibi masanın üzerinde içecekler, peynir ve bisküviler var.

Şimdi neredeler?

Yavaşça kulübenin içine giriyorum ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Antonio yerde yatıyordu, kafasında bir kurşun vardı. Ölmüştü.

Silahımı daha sert sıkıyorum, bunu kim yaptı?

"Temiz," diye seslendiğini duyuyorum Carlo'nun üst kattan.

"Boş," diye sesleniyor Val, "Burada kimse yok." "Biri var," diye karşılık veriyorum.

Carlo ve Val aşağı iner ve onu görünce dururlar.

"Burada ne işi var?" Carlo fısıldar.

Val dizlerinin üzerine eğilip ona bakıyor. "Sanırım hainimizi bulduk."

Altı hafta sonra.

Giuliano

Dar beyaz elbisenin içindeki ateşli kalçayı izlerken sikime kan hücum ediyor ve gülümsememi gizlemek için içkimi yudumluyorum.

Francesca.

Dansını ne kadar uzun süre izlersem izleyeyim, her zaman hayranlık içindeyim.

Dünyadaki en ateşli kadın benimle evleniyor. Tüm Noellerim aynı anda geldi. Hayat güzel, aslında harika.

Francesca tadilatı planlarken Como Gölü'ndeki evimize taşınmak istedi ve ben de ona katılıyorum, bu harika bir karar oldu. O evde var olduğunu hiç bilmediğim bir mutluluk buldum. Ne kadar eski olduğu önemli değil, orası bizim evimiz. Birlikte yarattığımız bir ev.

Artık gölgelerden kurtulduğumuza göre sosyalleşebiliriz. Yedimiz her hafta sonu restoranlara ve kulüplere gidiyoruz, hatta geçen hafta sonu Ibiza'ya bile gittik.

Buna sahip olacağımı hiç düşünmemiştim, eşimin ayrılmaz bir parçası olacağı bir arkadaş grubuna. Sosyal hayatım her zaman erkek odaklıydı, şimdi farklı, dinamikler değişti.... ve daha iyiye gitti.

Francesca ve Anna, Val'in kızı Giovanna ile yakınlaştı. Hatta bazen biz çocuklar yanlarında olmadan hafta boyunca takılıyorlar.

Yavaş ama emin adımlarla, benim ailem onun ailesi oluyor.

Ailesi yine de.... Yani, annesi beni hala kızdırıyor, bazı şeyler asla değişmeyecek.

"Bir tur daha mı?" Val sorar.

"Evet." Ben viskimi yudumlarken o bara doğru gözden kayboluyor. Carlo'nun telefonu önündeki masada titriyor ve cevap veriyor, duyamıyor, elini kulağına götürüyor. "Ne?" diyor yüzünü buruştururken.

"Tekrar söyler misin?"

Dinliyor ve sonra gözleri benimkilerle buluşuyor, genişçe gülümsüyor. "Emin misin?" Gülüyor. "Mükemmel, teşekkürler." Telefonu kapatıyor ve bardağını benimkiyle tokuşturuyor.

"Ne?" Sırıttıyorum, halinden çok memnun görünüyor. "Lombardi öldü."

"Ne?" Birden ilgimi çekti, doğruldum. "Emin misin?"

"Bugün öldü."

"Siktir et, benim ellerimde olmasını istedim," diye çıkışıyorum, çileden çıkmış bir halde.

"Bu yüzden o piçi bulamadık, hastanede kanserden ölüyordu. Şerefsizin cüreti."

"Yüzde yüz emin misin?"

"Lombardi Endüstrisi yarından itibaren bir hafta yas tutacak. Tüm genelevleri saygı göstergesi olarak kapanıyor."

**Bir an düşündüm, "Yani... gerçekten kanser miydi?"
Omuz silkiyor. "Öyle olmalı."
Val elinde bir tepsi içeceklerle döndü. Yüzümü
görünce "Ne?" dedi.
"Lombardi öldü."
"Ne?" Sandalyeye düşer. "Kim?" "Kanser."
"Siktir...." Şok olduğunu söylüyor.
Carlo kadeh kaldırmayı sembolize etmek için
bardağını havaya kaldırır. "Bize."
Val ve ben kıkırdıyoruz, tipik Carlo, her şey ona geri
dönüyor.
"Bize."**

Francesca

Giuliano kanepede uzanmış televizyon izliyor, ben de elimde kalem ve defterle sandalyede oturuyorum. Zihnim aşırı hızda çalışıyor. "Girişin yanındaki uzak duvara büyük bir kemer pencere koysak nasıl olur?" Kendi kendime yüksek sesle konuşuyorum.

"Senin otel planlarını tamamlıyor olman gerekmiyor mu, bu evi yıkmamız için daha fazla yol düşünmen gerekmiyor mu?" diye mırıldanıyor, dikkati dağılmış bir halde.

"Evet, otelle işim neredeyse bitti, şükürler olsun ki her şeyi uzaktan yapmama izin veriyorlar."

"Roma'ya geri dönmeyeceğin kesindi."

Konuma geri dönüyorum. "Kemerli pencere hakkında ne düşünüyorsun? Metalden yapılmış kocaman bir pencere."

O tarafa bakıyor. "Şu duvar mı?"

"Evet."

"Neden o duvara bir pencere koymak istiyorsunuz?"

"Böylece Noel ağacımızı astığımızda onu ön taraftan görebilirsiniz."

Gözleri televizyona sabitlenmişken sırtıyor. "Neden Noel'e bu kadar takıntılısın?"

"Çünkü yılın en sevdiğim zamanı." "Koca bir bebek gibisin."

Genişçe gülümsüyorum. "Noel günü için kiliseye gideriz, sonra da kahvaltı için anneme gideriz, sonra da günün geri kalanında buraya geliriz diye düşünüyordum. Sen ne dersin?"

Bana baktı, "Ya da...." "Ya da ne?"

"Ya da İsviçre'ye gidip evlenebiliriz." Gözlerim büyüdü. "Bu bir seçenek mi?"

"Neden olmasın?" Omuzlarını rahatça silkiyor. "Her zaman karda evlenmek istediğini söyledin." Ayağa kalkıp ofisinden bir şey almaya gitti, geri döndü ve bana uzattı. İsviçre'deki bir tatil köyünün broşürü, dağın yamacında, karların içinde camdan bir şapel var. İnanılmaz ve bir peri masalı gibi görünüyor.

"Aman Tanrım..." diye fısıldıyorum huşu içinde broşürü incelerken.

"Noel arifesi gecesi evlenebiliriz, böylece yılın en sevdiğin zamanı benim de en sevdiğim zaman olur."

Kocaman gözlerim onunkilerle buluşmak için yükseliyor. "Ama... herkes." "Herkes gemide, hazır ve bizimle gelmeyi bekliyor." "Onlar da gelebilir mi?"

"Elbette, onlara zaten sordum."

Zihnim dakikada bir milyon mil hızla koşmaya başlarken ona bakıyorum, "Buna sadece bir ay var, yapmam gereken çok şey var...." Ayağa kalktım ve adımlamaya başladım. "Bir elbiseye ihtiyacım var ve bir de...." Ellerimi saçlarımın arasına sokuyorum. "Jules, bunu sadece bir ay içinde başarabileceğimi sanmıyorum."

Ayağa kalkıyor ve beni kollarının arasına alıyor, elini çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisiyle buluşturuyor. "Francesca."

"Ne?"

"Seni karım olarak istiyorum."

Yakışıklı erkeğime aptalca gülümsüyorum. "Bunu ben de istiyorum, her şeyden çok."

"Noel arifesinde İsviçre'de benimle evlenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet." Heyecan midemde kabarcıklar oluşturuyor.

"Evet."

"O zaman." Beni usulca öpüyor. "Bunu başaracağız."

Biz.

Ona aptalca gülümsüyorum. "Tam olarak ne yapacaksın?"

Kimi kandırıyor bu? Bütün hayatımızı ben yönetiyorum.

"Her gece sakınleşene kadar s e n i becereceğim," diye rahatça cevap veriyor.

Bir kahkaha patlattım. "Düğünümüzü planlamak için yapacağın şey bu mu, ben sakınleşene kadar beni becermek mi?"

Gücenmiş gibi ellerini iki yana açıyor. "Sakin olman çok yardımcı olur Francesca."

Korkmuş gibi yaparken ağzım açık kalıyor.

"Seni cinsel olarak doyurmak tam zamanlı bir iş."

Beni kucağına alıp omzuna atıyor ve merdivenlere doğru yürümeye başlıyor. "Lafı açılmışken."

Yüksek sesle gülüyorum. "Seks için zamanım yok Giuliano," diye takılıyorum ellerimi sırtının alt kısmına koyarken. "Planlamam gereken bir düğün var."

Arkama sert bir tokat attı. "Önce sikimi yalayacaksın."

Beni tekrar tokatladı. "Ve sen yutacaksın."

Yine yüksek sesle güldüm. "Eşler bu tür kirli şeyler yapmaz."

Bana tekrar tokat attı. "Benimki de öyle."

Uçak piste iniyor ve ben yüzümdeki ısıltılı gülümsemeyi zor tutuyorum. Giuliano elimi öperken gülümsüyor. "Hazır mısın aşkım?"

İsviçre.

Yaklaşan düğünümüzün yeri, sadece üç gün içinde hayatımın aşkıyla evleniyorum. Bizim için önemli olan herkes bu uçakta.

Annem, Lorenzo, Andrea ve Matteo, kardeşlerim. Anna ve Giovanna, Valentino, Carlo ve Alex.

Hiç bu kadar mükemmel olacağını hayal etmediğim samimi bir düğün partisi.

Korumalarımız valizlerimizi indiriyor ve uçaktan inip merdivenlerden aşağı yürüyoruz, kar yağıyor ve bu şimdiden çok romantik hissettiriyor.

"Çok heyecanlıyım" diye bağıriyorum ve herkes gülüyor.

Giuliano gülümseyip beni usulca öpüyor ve onun da benim kadar heyecanlı olduğunu biliyorum. Bu çok mutlu bir zaman.

Arabalarımıza biniyoruz ve arka koltuğa otururken Giuliano elimi tutuyor.

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" Bana gülümsüyor. "Dene ve beni durdur."

Bir saat sonra tatil köyüne giriyoruz. "Burası inanılmaz bir yer," diye fısıldıyorum etrafıma bakarken huşu içinde. Resepsiyona doğru ilerliyoruz. "Jones için parti," diyor Giuliano resepsiyon görevlisine.

"Evet." Gülümsüyor. "Düğün partisi siz misiniz?"

Dikkatini bana çevirdi, "Müstakbel gelin sen misin?"

İçimde bir heyecan var, "Hı-hı."

Aşırı heyecanıma gülüyor. "Hepiniz zirve kanadında kalacaksınız. Toplam on oda."

"Tamam." Giuliano gülümsüyor.

"Ve...." Bilgisayarına yazıyor. "Francesca... öyle mi?"

"Evet."

"Düğün öncesi programınızı planladık. Yarın saat 13.00'te düğün planlamamızla bir toplantınız var."

"Tamam."

"Ertesi gün de saat 17:00'de atriyumda düğün provanız var."

Giuliano kolunu bana doladığında genişçe gülümsüyor.

Aman Tanrım, heyecandan ölebilir misin?

Çünkü olabilirim.

Anahtarları tezgahın üzerinden bize doğru kaydırıldı.

"Bugün koşullar mükemmel, mümkünse hava kararmadan pistlere çıkın. Toz örtüsü inanılmaz."

Neredeyse olduğum yerde sıçrayacaktım. Kayak yapmayı o kadar çok seviyorum ki çılglık atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Teşekkürler, yapacağım."

Sabırla bekleyen diğerlerinin yanına dönüyoruz ve Giuliano anahtarları uzatıyor. "Kim kayağa gelmek ister?" Onlara soruyorum.

"Bugün mü?" Giuliano kaşlarını çatıyor. "Sadece hızlı bir tane."

"Ben değil," diyor Anna. "Bugün boynumu kırmak istemiyorum."

Giuliano yüzünü buruşturur. "Dürüst olmak gerekirse barda ateşin yanında bir viski içmek isterdim."

"Sen öyle yap, ben seninle orada buluşurum. En fazla bir saat sürer." Gülümsedim.

Seçimini düşünürken gözleri benimkileri tutuyor.

"Geleceğim," diye yanıtlıyor Giovanna.

"Ben de," diye araya giriyor Carlo.

"Harika. İkinizle de yarım saat sonra burada buluşalım mı?" Onlara soruyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diyor Giovanna.

"Sanırım geri kalanınızla aynı saatlerde barda buluşacağım?" Giuliano herkese sorar.

"Evet, kulağa hoş geliyor."

Telesiyej bizi dağa çıkarırken gökyüzünde yükseliyor.

"Bak." Giovanna işaret ediyor. "Bu senin atriylumun mu?"

Aşağıya bakıyorum ve dağın yamacına yerleştirilmiş camdan bir şapel görüyorum, içinde açık bir ateşin titrediğini görebiliyorum. "Evet."

İkimiz de heyecanla çığlık atıyoruz ve ben arkamızdaki telesiyejde bulunan Carlo ve Bruno'ya dönüyorum. "Burası atriylum."

İkisi de aşağı bakar. "İyi görünüyor." Carlo gülüyor.

Üzerinden geçerken hepimiz altımızdan uçup gidişini izliyoruz ve Bruno bana başparmağıyla işaret ediyor.

Giovanna elimi avuçlarının içine aldı. "Bu cennet gibi yerde evleneceğinize inanabiliyor musunuz?"

"Hayır." Gülüyorum.

Biz yukarı çıkarken o botuyla oynuyor. "Anna bir şeylerin peşinde olabilir, ben de boynumu kırabilirim, üç yıldır kayak yapmadım."

"Bisiklete binmek gibi, asla unutmuyorsun." Parmaklarımı düzgün bir şekilde içeri çekebilmek için eldivenlerimle oynuyorum.

"Bir şey kırmadığın sürece," diye takılıyor. "Alçı giymek isteyeceğin bir beyaz değil."

Yüksek sesle gülüyorum. "Bana büyü yapma."

Giuliano

Elimde viski, Alex ve Val ile açık ateşin yanında oturuyorum.

Gelmek için hazırlanmak zorunda kaldığımız çılgın bir haftadan sonra, nihayet gevşemeye başlıyorum. Pencereden dışarı bakıyorum ve kar yağıyor. "Burası inanılmaz bir yer, değil mi?"

"Söyleyeceğim." Val manzaraya bakarken gülümsüyor. Telefonumdan bir mesaj geliyor, Francesca'dan.

Bu bizim şapel bebeğimiz.
Seninle evlenmek için
sabırsızlanıyorum. xoxox

**Dağın ve aşağıdaki cam avlunun bir fotoğrafı,
genişçe gülümsüyorum. "şuna bir bakın." Telefonumu
uzattım ve çocuklar bakarken gülümsediler.**

**Konuşmaya devam ediyoruz ve yaklaşık on beş
dakika sonra Francesca'dan bir mesaj daha geliyor.**

Bakın az önce kime
rastladım. Patronum.

**Fotoğrafa bakıyorum ve gözlerim açılıyor.
Hay sikeyim.
İçkimi bir gümbürtüyle masaya çarptım.
Fotoğrafta Francesca karlar içinde, fotoğraf için
poz verirken bir adam kolunu Francesca'ya dolamış.
Bu Lombardi.**

Francesca

Teleferiğe binip dağın tepesine çıkıyoruz ve kayıyoruz. "Hadi bir sonraki vadiye inelim," diyorum diğerlerine.

"Tamam." Giovanna gülümsüyor, oldukça iyi. Bunu şimdiden söyleyebilirim.

"Bu taraftan gidelim." Carlo her zamanki gibi olmayan bir koşuyu işaret ediyor.

"Tamam." Bir tepeden daha aşağı kayıyoruz ve bir süre daha kaymaya devam ediyoruz ve bir ağacın altında duran bir adam görüyoruz. Yaklaştıkça onu tanıdığımı fark ediyorum, bu Bay Carballo, otellerdeki patron. "Burada ne işin var senin?" Ona yaklaşırken gülüyorum.

"Ahh, Francesca." Gülümsüyor. "Ne hoş bir sürpriz."

"Seni burada görmek hoşuma mı gidiyor?" Gülüyorum.

"Hızlı bir fotoğraf çeker misin?" diye sorar. "Ofise göndereceğim, tesadüfe inanamayacaklar. İsviçre'de onca insan arasında seninle karşılaşmak ne güzel."

"Tamam." Gülüyorum. "Oldukça tuhaf, değil mi?"

"Bana bırak." Carlo elini telefonuma doğru uzattı. "Aç onu," diyor.

Telefonumu açıp ona uzatıyorum, kolumu Bay Carballo'ya doluyorum, poz verirken gülümsüyorum ve Carlo fotoğrafı çekiyor.

"Buraya sık gelir misin?" Ona sordum. "İlk kez."

Carlo'nun telefonuma bir şeyler yazdığını gördüm ve elimi uzattım.

"Telefonuna ihtiyacın olmayacak Francesca," dedi Mr. Carballo diyor ki.

Dikkatimi tekrar ona çevirdiğimde bana ve Giovanna'ya silah doğrulttuğunu görüyorum. "Ne yapıyorsun?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Doğru düzgün tanıştırılmadık." Gülümsüyor ve başını öne eğiyor. "Ben Luciano Lombardi. Sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Ne?

Korkuyla bir adım geri çekildim. "Ne yapıyorsun?" Giovanna'nın elini tutarken fısıldıyorum, bir adım daha geri atıyoruz. Bruno ellerini havaya kaldırırken gözleri benimkilerle buluşuyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve sol tarafta bir şey gözüme çarpıyor, döndüğümde beş adam görüyorum, hepsi de bize silah doğrultmuş. Nereden gelmişlerdi?

Sikeyim.

Sakince gülümsüyor. "Sende istediğim bir şey var."

"Neymiş o?" Fısıldıyorum.

"Adı Giuliano Ferrara," diye yüksek sesle anons ediyor, saatine bakıyor. "Ve yaklaşık... beş dakika içinde burada olacak."

Bir tuzak.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Onu aramıyorum."

Ne oluyor be? Bunca zamandır onunla çalışıyorum.

"Zaten yaptın," diye sakince cevap veriyor.

"Ha?" Panik içinde etrafıma bakındım, ne demek istiyordu. "Bay Lombardi, lütfen... bunu yapmayın," diye fısıldıyorum panik içinde. "Sizin savaşınız onun babasıyla, onunla değil. O sizin düşmanınız değil."

"Kaç!" diye bağırır Giovanna, koşmaya başlar ve bir silah sesi duyulur, yere düşer ve kanlar içinde kalır.

Karın her tarafına sıçradı.

Dönüyorum ve Carlo'nun az önce onu vuran silahı tuttuğunu görüyorum, gözlerim dehşetle açılıyor.

Ne oluyor lan?

"Ne yapıyorsun?" Ağlıyorum.

Bruno ona doğru dalışa geçer ve yıldırım hızıyla silahını Bruno'ya doğrultur ve tereddüt etmeden tetiği çeker, Bruno karların üzerine düşer ve vücudunun altından kan akar.

Carlo silahı bana doğrulttu.

"Carlo," diye bağıriyorum. "Hayır. Ne yapıyorsun?"

"Ne yapılması gerekiyorsa." Silahıyla tepeyi işaret ediyor. "Gidin."

"Carlo!" Ağlıyorum. "Sana güvenmiştik." "Aptalca bir hareket."

Zihnim toparlanmaya çalışırken ona bakıyorum... Ne oluyor lan?

Gözleri soğuk ve tamamen kopuk... Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi.

Aman Tanrım.

Bang, bang, bang kalbim gidiyor.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, buradan çıkmalıyım, Giuliano'yu uyarmalıyım. Yavaşça kayaklarımı çıkarıyorum ve etrafıma bakıyorum. "Yapma! Hatta düşünmek hakkında o, Prenses," Carlo hırlıyor.

"Seni de vurmaktan mutluluk duyarım."

Şu anda ne haltlar dönüyor?

"Şimdi git." Beni tepeye doğru itiyor ve tökezleyip düşüyorum, beni kolumdan tutup yukarı çekiyor.

"Ne yapıyorsun?" Ağlıyorum. "Bunu yapmak istemezsin. Çok geç değil."

"Kapa çeneni," diye bağıriyor kontrolünü kaybederken.

Tepeye doğru yürüyoruz ve bir helikopter beliriyor. Aniden plan kristal gibi netleşti. Beni تنها bir yere götürecekler, böylece beni de öldürebilecekler.

Hayır.

Geriye doğru sendeliyorum. "Hayır," diye bağıyorum, kollarından kurtulmak için mücadele ediyorum, Carlo beni kontrol etmeye çalışırken sıkıca tutuyor ve çaresizlik içinde silahın namlusuyla bana vuruyor.

Keskin bir acı görüşümü çalıyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum, sıcak kanın yüzümden aşağı aktığını hissediyorum ve önümdeki kara damladığını görüyorum. Bakıyorum ve Giovanna ile Bruno'nun karda öldüğünü görüyorum, vücutlarından akan kan kırmızı bir deniz yaratıyor.

Aman Tanrım.

Nefesimi tutmaya çalışıyorum ve Carlo beni saçlarımdan tutup ayağa kaldırıyor. "Helikoptere bin," diye emrediyor.

"Cehenneme git, seni hain," diye tükürüyorum, yüzüne sert bir tokat atıyorum ve o da alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"Seni öldürmek eğlenceli olacak." Silahla bana tekrar vurdu ve geriye doğru düştüm. Başımı bir kayaya çarptım.

Korku, acı... karanlık.

Giuliano

"Aman Tanrım," diye bağıarak kapıya doğru koşuyorum, Valentino ve Alex de peşimden geliyor. "Neler oluyor?" Val arkamdan ağlıyor.

**"Lombardi var Francesca at ve üst .
dağa."**

Bizim muhafızlar koşmak gelen her yerde ve Biz insanları teleferikten indirip yerlerine oturtmak.

İçimden panik geçerken ellerim saçlarımda.

Telesiyej salyangoz hızıyla yükseliyor ve ben daha hızlı bir rota bulmak için çılgınca etrafıma bakıyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Lütfen ona zarar verme, lütfen ona zarar verme.

Yaklaştıkça, insanların dağdan inerken attıkları çığlıkların yarattığı paniği görüyorum.

Orada ne oldu?

Hayır.

Yüksek bir ses yankılanıyor ve hepimiz etrafımıza bakıyoruz ve sonra dağın arkasından bir helikopterin yükseldiğini görüyoruz.

"Ahhhh," diye bağıryorum tüm kontrolümü kaybederken.

Valentino ateş etmek için silahını kaldırıyor ve ben de kolunu tutuyorum. "Orada olabilir," diye bağıryorum. "Ateş etme, orada olabilir."

Teleferiğin sonuna geliyoruz ve atlayıp tepeye doğru koşuyoruz ve helikopterin nereden kalktığını bulmaya çalışıyoruz. Karda kayıp düşüyoruz ve sonunda bir açıklığa ulaşıyoruz ve Giovanna ve Bruno'yu karda yatarken görüyoruz, her yer kan içinde.

"Nooooooooo," Valentino cries, he holds his gun in the sky and shoots off three rounds as he screams. Giovanna'nın yanına, karların üzerine düşer ve onu kollarının arasına alır. "Dayan. Dayan. Dayan. Biri ambulans çağırsın. Lütfen," diye bağıırır. "Acele edin, lütfen. Beni bırakma bebeğim!" diye ağlıyor gözyaşları içinde. "Dayan."

Direkt ona bakıyor. Artık çok geç. Kadın gitmiştir.

Bruno da öldü.

Helikopteri takip edecek birini aramak için çılgınca telefonumu çıkardım.

Telefon çekmiyor.

"Siktir et," diye bağıryorum. "Kimin telefonu çekiyor?" Herkes destek çağırmak için çabalıyor. Sinyal yok.

"Ahhhhhhhhh," diye bağıryorum, sesim vadide yankılanıyor ve silahımı havaya kaldırıp gökyüzüne ateş ediyorum. "Francesca'yı aldı," diye bağıryorum. "Onu yakaladı."

"Carlo'dan iz yok," diye bağıryor biri arkamdan. "Onu da götürdüler."

**Helikopter gözden kaybolurken gökyüzüne
bakıyorum.
Yüce Tanrım.**

Francesca

Kafatasımın içinde donuk bir ağrı zonkluyor ve burnuma puro kokusu dolduğunda kaşlarımı çatıyorum.

Başım öne düşerek beni uyandırıyor ve o zaman ellerimin bağlı olduğunu fark ediyorum. Bir sandalyede oturuyorum, ayaklarım sandalyenin ayaklarına bağlı.

Neredeyim ben?

Duvarlar ahşap, pencereden görebiliyorum, hava karanlık ve dışarıda kar yağıyor. Yan odada konuşan adamları duyabiliyorum, ne oldu böyle?

Birinin "Uyandı" diye seslendiğini duyuyorum.

Lombardi, arkasında Carlo'yla görüş alanına giriyor. Gözlerim onunkileri ararken kalbim acıyor.

Sana güvenmiştik.

Lombardi arkasını masaya yaslıyor ve ayaklarını bileklerinden çaprazlıyor, purosundan derin bir nefes çekerken beni izliyor. "Ve şimdi bekliyoruz... onun ölümden dirilişini izlemek için." Karanlık bir şekilde gülümsüyor ve tekrar derin bir nefes alıyor.

Gözlerim yaşla doluyor, lütfen hayır.... "O...." Yüzümü mahvediyorum, gerçekten olur diye yüksek sesle bile söyleyemiyorum. "Senin savaşın Giuliano ile değil, o bunu hak etmiyor."

"Giuliano'nun peşinde değilim."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kimin ölümden dirilmesini bekliyorsun?"

Lombardi derin bir nefes daha çekiyor, soğuk gözleri benimkileri tutarken dumanı ince bir dere halinde havaya üflüyor."

"Kardeşin... Enrico Ferrara."

Francesca

"SEN NEDEN BAHSEDIYORSUN?" Tükürdüm. "Enrico öldü."

Başını arkaya atar ve yüksek sesle güler. "Seni zavallı kandırılmış çocuk. Enrico Ferrara hayatta ve iyi durumda, Karayipler'de bir adada rahatça yaşıyor."

Ne?

Kalbim kulaklarımda çınlamaya başladı.

Olamaz... Yaşıyor mu?

"İntikam zamanı!" Lombardi yüksek sesle haykırıyor.

"Göze göz."

Ona dehşetle bakıyorum; tamamen çıldırmış.

"O benim tek oğlumu öldürdü. Soy hattımı çaldı, asla geri alamayacağım bir şeyi," diye dramatik bir şekilde bağırıyor. "Beni o kadar derinden yaraladı ki asla iyileşemedim." Bir sonraki cümlesini düşünüyor gibi görünürken purosundan yavaşça bir nefes çekiyor. "Ve şimdi onu öldüreceğim," diyor sakince ve sonra bana bakıp purosunu bana doğru sallıyor. "Ve seni de."

Korkudan felç oldum, gözlerim yaşardı.

"O olacak olmak Burada." O görünüyor at onun İzle. "Yaklaşık on iki saat içinde."

Ne?

Bunu nereden biliyor?

Köşede oturan Carlo'ya bakıyorum, elinde bir puro ve gözleri bana sabitlenmiş. "Bunu nasıl yaparsın?" Gözyaşlarımın arasından fısıldıyorum. "Sen bizim arkadaşımızdın."

Bir kaşını kaldırıp içine çekiyor ve sonra sanki düşünüyormuş gibi puroyu kül tablasına yuvarlıyor.

Lombardi Carlo'ya, "Anlaşma anlaşmadır," der. "Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdin ve onu bana teslim ettin, şimdi ben de sana söz verdiğim şeyi yerine getireceğim. Sana kanımı veriyorum."

Ha?

Carlo'ya doğru yürür ve masadan bir bıçak alıp avucunun içini keser. Kan elinden aşağı akar.

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Carlo ayağa kalkar, bıçağı alır ve elini aynı şekilde keser.

Yüzümü buruşturuyorum, bu vahşet çok fazla.

El sıkışır, avuç avuca. Kan kana.

Lombardi Carlo'yu kucağına çeker. "Akıllıca yönet, oğlum." Yanağından öper.

"Evet efendim, yapacağım," diye yanıtlar Carlo.

"Size söz veriyorum." Gözlerim dehşet içinde açılıyor... Ne?

Lombardi odadaki diğer muhafızlara döner. "Yeni liderinizle tanışın." Elini uzatır. "Carlo Bernetti. Yeni neslimiz."

Hepsi saygı işareti olarak başlarını eğiyor.

Ne oluyor lan?

Carlo telefonunu çıkarır ve bir numara çevirir, numara çalarken bekler. "Tamamdır."

Kiminle konuşuyor?

"Aşağıya bir ekip gönderilmesini istiyorum." Tekrar dinliyor. "Keskin nişancılar."

Ne?

"İkinci konumdayız." Bekle... İlki neydi?

"Enrico Ferrara Lombardi'nin katili, beni duyuyor musun? Kimse bunu ondan alamaz," diye devam ediyor.

S o ğ u k k a n l ı l ı k l a tekrar dinliyor ve her şey kristal berraklığında ortaya çıkıyor.

Carlo zaten Lombardi Industries'i uzaktan yönetiyordu.

Ne kadar süre için?

Yüce Tanrım.

Tekrar dinliyor. "Helikopteri hazırlayın."

Lombardi öksürür, göğsünün derinliklerinden gelen yüksek sesli ve gürültülü bir öksürüktür bu. Carlo'nun gözleri ona dikiliyor ve yanına gidip nefes almasına yardımcı olmak için Lombardi'nin sırtına hafifçe vuruyor. Yakınlıklarını tasvir eden samimi bir hareket.

Lombardi ölüyor.

Öksürmeye devam eder, kontrolünü yeniden kazanmaya çalışır ve Carlo telefonla konuşurken puroyu ondan alır ve kül tablasına bırakır.

"Helikopterde bir hemşire var," diyor sakince, Lombardi'nin ceplerini yokluyor ve bir şişe hap çıkarıyor, iki tane alıyor ve hepsini yutması için Lombardi'ye uzatıyor.

Sikeyim.

Lombardi'nin gerçekten fazla zamanı yok.

Kaybedecek hiçbir şeyi yok, bu da onu her zamankinden daha tehlikeli yapıyor.

"Üçüncü aşamayla devam edeceğim." Dinlerken karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Yapacağım, merak etme." Tekrar dinliyor. "Bittiğinde seni ararım." Telefonu kapatır.

Üçüncü aşama mı? Üçüncü aşama nedir?

Onu izliyorum, hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmemiştim.

Anna.

Yüce Tanrım, Anna.

Anna'nın sevdiği muhteşem adam... saf bir şeytan.

Carlo, Lombardi'yi iki yanağından öper. "Emin ellerdesiniz; yakında başka bir ekip burada olacak. İş bittiğinde geri döneceğim."

"Ne bittiğinde?" Gözlerim aralarında gidip gelirken soruyorum.

Carlo'nun soğuk gözleri benimkilerle buluşuyor ve karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Lombardi lideri olarak ilk görevim."

Neymiş o?

Gözlerim onunkileri arıyor.

Yaklaşıyor, eğiliyor, ağzını kulağıma dayıyor ve "Sevgili Giuliano'nu öldüreceğim" diye fısıldıyor. Yüzümü tutup yalıyor. "Şimdi, o bana güvenirken."

Oh hayır....

Giuliano ona güveniyor.

Kaçmak için sandalyemde debeleniyorum ama olduğum yerde bağlıyım. "Hayır," diye bağıriyorum. "Yapamazsın. Lütfen. Ona dokunmayın."

Diğer adamlara başıyla selam verdikten sonra kapıya doğru yürür.

"Anna ne olacak?" Ağlıyorum. "O seni seviyor. Bunu ona nasıl yaparsın?" Adımları titriyor ve sinirlerime dokunduğumu anlıyorum.

Belki de sahip olduğu tek terbiye kalıntısı. Hâlâ kapıya bakarak, "Anna için geri döneceğim." diyor.

Silueti bulanıklaşıyor.

"Ben kendiminkine bakarım," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor ve kapıdan çıkıp gidiyor, kapı arkasından büyük bir gürültüyle çarpıyor.

Giuliano

Bir cevap bulmak için dağın tepesine bakıyorum.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Alex dehşet içinde etrafına bakınırken ağlıyor. "Bruno." Nabzını kontrol etmek için dizlerinin üzerine çöküyor.

Diğer korumalarımız silahlarını çekmiş, etrafı arıyorlar.

Kar yağıyor ve Valentino kız arkadaşının cesedinin başında ağlarken

Burada neler olduğunu anlamak için çok zamanımız yok. Yağan kar her şeyi örtmek üzere. Gözlerim ipucu aramak için dağın yüzeyinde geziniyor.

Ayak izleri.

Bir grup var, burada duruyorlardı.

Bruno ve Giovanna'nın yattığı yere bakıyorum, burası onları vurduklarında durdukları yer. Karda kanla kaplı büyük bir çukur var, sanki biri vurulmuş ve devrilmiş gibi. Kardaki deliğin boyutunu ve şeklini inceliyorum.

Francesca.

Oradan bir mücadele olduğunu görebiliyorum, tepeye doğru sürüklenirken mücadele etmiş. Tüm alanı inceledim, toplamda altı ayak izi vardı.

Karla kaplı dağa bakıyorum ve sonra dağın üzerindeki ayak izlerini takip ediyorum. Orada helikopter ray izlerini buluyorum, buradaki ağaçlarda kar yok, helikopter bıçakları hepsini uçurmuş. Burada yaşanan dehşeti gözümün önüne getiriyorum.

Francesca.

Valentino'ya koştum. "Telefon servisi bulmalıyız."

"Onu burada bırakmayacağım," diye ağlıyor. "Bunların hepsi benim suçum."

Kalbim onun için kırıldı. "Sen onunla kal. Ben birini göndereceğim." Muhafızlara dönüyorum. "Burada onunla kal."

"Ama sen...."

"Sana daha çok ihtiyacı var. Onlar gitti. Ben güvendeyim," diye bağırıyorum, dönüyorum ve dağdan aşağı koşmaya başlıyorum.

Kayıyorum, kayıyorum, takla atıyorum ve lanet olsun... Kardan nefret ediyorum.

Bileğimi yuvarladım ve neredeyse bayılıyordum. Dağdan aşağı zikzak çizerek inmek zorundayım, en hızlı yoldan gidemeyecek kadar kaygan.

Neden onunla kaymaya gitmedim ki?

Buz yüzünden ellerim yanıyor... ve neden eldiven giymiyorum?

Tekrar kayıyorum ve sert bir şekilde kıcımın üstüne düşüyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ve tekrar düşüyorum, tekrar deniyorum ve daha da sert düşüyorum.

Siktir!

Buzun içinde yatarken nefes nefese kaldım.

Bu giydiğim aptal ayakkabılar da ne böyle?

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde dağdan aşağı sürünerek iniyorum, her saniye Francesca'nın daha fazla risk altında olduğunu biliyorum.

Çığlık sesleri duyuyorum ve kafamı kaldırıp Alex'in beni takip etmeye çalıştığını ve dağdan aşağı kontrolsüz bir şekilde takla atarken tamamen parçalandığını görüyorum. Yüksek hızla bir ağaca çarpıyor.

Böyle bir şey olamaz.

Sonunda aşağıya inip otele koşuyorum ve fuayede Lorenzo'yu görüyorum, beni görünce yüzü düşüyor. "Ne oldu?" diye ağlıyor.

Nefes nefese kalıyorum ve dağın tepesini işaret ediyorum. "Destek çağırın. Biz...ihtiyacımız var...."

"Ne oldu?" diye tekrar ağlıyor.

"Francesca Lombardi'nin elinde." Ellerimi kalçalarımaya koyup nefes almaya çalışıyorum, konuşamıyorum bile. "Ve Carlo... onları bir helikoptere bindirdi."

Ellerimi dizlerime koydum, lanet olsun, kalp krizi geçirmek üzereyim.

"Val ve Alex nerede?"

Tepeyi işaret ediyorum. "Giovanna öldü ve Bruno da," diye soluyorum. "Ve muhtemelen Alex de şimdi aşağı inerken karda düşüp ölmüştür."

"Aman Tanrım," diye ağlıyor ve telefonunu çıkarıp arıyor. "Yardıma ihtiyacımız var. İşler sarpa sardı."

Çok çok uzaklarda, bir Karayip Adası'nda.

Enrico

Güvertede oturup ailemi izliyorum.

Olivia ve beş çocuğumuz köpeğimizle birlikte sahil boyunca yürüyorlar.

On yıldır cennetteki adamızdayız ve hayatımın en mutlu dönemini yaşıyorum.

Çocuklarıma benim hiç sahip olmadığım bir şey verdim.

Eksik olduğunu hiç bilmediğim bir şey.

Tüm dikkatimi veriyorum.

İki oğlumuz ve üç kızımız var ve Olivia benim kraliçem.

Onunla tanışana kadar aşkın böyle bir şey olabileceğini hiç bilmiyordum. Ona İtalya'da bir Mafia ailesinde olmaktan daha fazlasını vermek istedim. O daha fazlasını hak ediyordu.

Telefonum bip sesi çıkararak bana bir mesaj geldiğini bildiriyor ve kontrol etmek için kalkıyorum, Lorenzo'dan geliyor.

Francesca kaçırıldı.

Telefonu açtım ve numarasını çevirdim.

"Alo."

"Neler oluyor?" "Francesca Lombardi'nin elinde."

"Nasıl?"

"İsviçre'deyiz, o ve Giuliano Noel arifesinde evleniyorlardı. Kayak yapıyordu ve bir helikopter inip korumasını ve Valentino'nun kız arkadaşını öldürdü."

Gözlerimi kapatıyorum, kafamda korkunç bir sahne canlanıyor. "Siktir."

"Gitmem gerek, seni haberdar ederim." Telefonu kapattı ve ben de ofisime girip bilgisayarımı açtım. Koltuğuma çöktüm ve kalbim göğsümde küt küt atarken daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım.

Programa tıklıyorum ve vuruyorum,

Uyduyu Etkinleştir

Bekliyorum, program zoom yapıyor ve bir dünya haritası çıkıyor.

"Lütfen çalış." Gözlerimi kapatıyorum ve dua ediyorum.

Babamız öldüğünde, elmas bir kolyeye mikroçip yerleştirdim ve böyle bir şey olması ihtimaline karşı Francesca'ya verdim.

"Lütfen hala takıyor ol." Gözlerimi kapatıyorum, eğer bu işe yaramazsa.... "Lütfen, lütfen, lütfen."

Kalp atışına benzeyen bir bip sesiyle birlikte kırmızı bir ışık yanıyor. Canlanırken yanıp sönmesini izliyorum.

Resme yakınlaşıyorum ve konsantre olurken bilgisayar ekranıma doğru eğiliyorum.

İsviçre

"Bingo." Sandalyeme geri oturdum. "Onu yakaladım."

Enrico

"HAYIR," diye tersler Olivia. "Gitmiyorsun."

Toplamakta olduğum bavuldan başımı kaldırıp bakıyorum. "Senden izin istemiyordum." Banyoya girip tuvalet çantamı alıyorum ve yatağın üzerinde açık duran bavulun içine atıyorum. "En fazla üç günlüğüne gideceğim."

"O hayatı bir sebepten ötürü geride bıraktın," diye tersliyor. "Ne yapacaksın?" Ellerini tiksintiyle havaya kaldırıyor. "Ferrara'da milyonlarca lanet olası muhafız var, Enrico. Onlar bile onu koruyamıyorsa, sen nasıl koruyabilirsin ki?"

Ayakkabılarımı zorla bavula attım. "Yapma."

"Yapma mı?" diye ağlıyor. "Yapma mı?" Ellerini kalçalarına koyar. "Sakın bana yapma!"

Onu kollarından tuttum. "Beni dinle. Francesca benim küçük kardeşim ve onu orada korumasız bıraktım."

"Korumaları var," diye tükürüyor.

"Onu benim gibi izleyebilecek kimse yok," diye homurdanıyorum.

"Yani... onu kurtarmaya çalışmak için kendini tehlikeye mi atacaksın?"

"Denemek zorundayım."

"Peki ya çocukların Rico. Sen ölürsen onları kim koruyacak?" Sesi kırılıyor, acısını ele veriyor. "On yıl boyunca burada saklanarak yaşamadım ki evde ters giden ilk şeyde hayatını riske atasın."

Bir yığın gömleği bavula attım. "O benim kız kardeşim."

"Onların bir lideri var, Giuliano. Bırak işini yapsın." Yapmak üzere olduğum şeyi düşünürken elini alnına götürerek adım atmaya başladı.

"Bir işe yaramayacak kadar ona yakın."

Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacak. "Ve sen değil misin?" diye bağırıyor.

"Ben sadece Milan'a gidip strateji oluşturmaya yardım edeceğim." Bir yığın pantolon atıyorum, çekmeceme gidip bir yığın boxer ve çorap alıyorum, onları da atıyorum. "Aptalca bir şey yapmayacağım."

"Eve gitmek aptallık!" diye ağlıyor. "Gitmeni istemiyorum. Gitmeyeceksin!"

Bavulumun fermuarını çektim. "Başka seçeneğin yok."

Bana bakarken gözleri yaşlarla doluyor. "Lütfen," diye fısıldıyor. "Yapma bunu."

Bavulumu yataktan çekip ayağa kaldırıyorum. "Yapmak zorundayım."

Yüzü gözyaşlarıyla kapanıyor ve bana sırtını dönüyor, kollarını kavuşturuyor, pencereye doğru yürüyor ve dışarı bakıp aşağıda bahçede oynayan çocukları izliyor.

Arkasından yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum ve o da elimi çekip atıyor.

"Seni seviyorum..." Arkasında dururken fısıldıyorum. Sessizlik.

**"Olivia...."
Sessizlik.**

Boğazıma bir yumru oturdu, ya bu son vedamızsa?

"Bir şey söyleyecek misin?" Ben soruyorum.

"Eğer ölürsen seni asla affetmeyeceğim," diye fısıldıyor gözlerini önüne dikerek.

Sözleri bıçak gibi kesiyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Bavulumu kapıya doğru sürüyorum ve ona bakmak için geri dönüyorum. Ona tekrar "Seni seviyorum," diyorum.

Sessizlik.

Beni sevdiğini söyle, lanet olsun.

Bekliyorum ama dönmüyor.

Kalbim kırık bir şekilde merdivenlerden inip güverteye çıkıyorum, arabam ön tarafta bekliyor.

"Gelin babanıza sarılın," diye sesleniyorum çocuklara. "Birkaç günlüğüne gitmem gerekiyor." Zıplayarak geliyorlar ve onları kollarıma alıp teker teker sarılıyorum. "Sizi seviyorum," diyorum her birine. "Annenize iyi bakın."

Oliva'nın yatak odasının penceresinden bizi izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum.

Yumuşakça gülümseyip ona el sallıyorum ve o da arkasını dönüp uzaklaşıyor.

Ouch.

Arabaya biniyorum ve sevgili aileme el sallıyorum, içten içe Olivia'nın haklı olduğunu biliyorum... ama gitmeden edemiyorum.

Ben Francesca.

Eğer o ölürse ve ben en azından onu kurtarmaya çalışmazsam kendimi asla affetmeyeceğim.

Çocuklar gülüp ciyاكلarken, onlar ve köpek arabayı garaj yolunda kovalarken, kalbim boğazıma düğümleniyor.

Ya yapmazsan.

Her şey düzelecek... düzelmek zorunda.

Yirmi dakika sonra havaalanına vardık, özel uçağım üç korumamla birlikte bekliyordu. I

bagajdan bavulumu alıp merdivenlerden yukarı çıktım.

"İyi günler Bay Ferrara." Kaptan başını sallar.

"Merhaba."

"On dakika içinde Milano'ya doğru yola çıkıyoruz, efendim." Gülümsüyor.

Sandalyeme oturuyorum. "Planlar değişti," diyorum pencereden dışarı bakarken. "Bizi doğrudan İsviçre'ye götür."

Giuliano

Polis arabalarının kırmızı ışıkları kar üzerinde yansımalarını gösteriyor, kayak pistleri boş.

Kar yağıyor ve polis tarafından saatlerce sorgulandıktan sonra nihayet cesetleri dağdan aşağı indiriyorlar.

Ambulanslar sıraya girmiş bekliyor ve burada vakit kaybettiğim her an Francesca onların elinde.

Kar motosikletlerinin arkalarında bir römork ve her birinin üzerinde bir ceset torbası taşıyarak dağdan yavaşça inişini izliyoruz.

Üzerimize ürkütücü bir sessizlik çöktü. Anlaşılmaz bir korku.

Benim kızım kayıp, Valentino'nun kızı öldü.

Bruno, korumaları... Kalbim sıkışıyor. Bu benim gözetimimde nasıl oldu?

Her zaman oradaydı, onun için çalışıyordu. Ona güvenirdi.

Onu korumadım.

Kar motosikletleri yanaşır ve sağlık görevlileri ilk ceset torbasını ambulansın arkasına kaldırır.

Valentino sakın bir ilgisizlikle izliyor, onu hiç böyle görmemiştim.

Kırılmış.

Onu seviyordu.

Yanına gidip sağlık görevlisiyle konuşur ve sonra elini ceset torbasında kafanın olacağı yerde gezdirir.

Gözlerim yaşla doldu.

Sağlık görevlileri üçe kadar saydıktan sonra onu ambulansın arkasına kaldırıp kapıları kapatıyor; Val ambulans uzaklaşırken sessizce izliyor.

Telefonunu çıkarır. "Ailesini aramalıyım."

Pişmanlık içinde gözlerimi kapatıyorum, bundan daha kötüsü olamaz.

Alex ve ben, o telefonu kulağına götürürken sessizce yanında bekliyoruz. "Alo, Bayan Morelli?"

Bir süre dinliyor. "Bu

Valentino."

Başını eğiyor.

Birine kızının öldürüldüğünü nasıl söylersiniz?

"Bir kaza oldu...."

1:00, Valbella Ormanı, İsviçre.

Enrico

Karanlıkta, salyangoz hızında sürünerek ilerliyoruz.

Kar sert bir şekilde yağıyor ve koşullar tehlikeli. Nefes aldıkça ağızımızdan sis çıkıyor.

Hava buz gibi.

Telefonumu bir şahin gibi izliyorum, küçük kırmızı kalp atışı çok yakın. "Burada dur." "Burada dur." diyorum. "Yürüyerek gireceğiz. Arabayı gözden uzak bir yere park et."

"Çok uzak. Donarak öleceğiz."

"Arabayla girersek zaten ölürüz," diye mırıldandım.

Henry arabayı yolun dışındaki bir kızağa çekiyor ve biz de arabadan inip yoldan görünmemesi için arkasından dalları sürüklüyoruz.

Tamamen beyaz kar kıyafetleri içindeyiz, mükemmel bir şekilde kamufle olmuşuz. Beyaz beremi başımdan aşağı indirip beyaz eldivenlerimi giyiyorum. "Hava eksi yirmi olmalı."

"Ve geri kalanı," diye mırıldanıyor biri.

Sırt çantalarımızı mühimmatla dolduruyor ve susturucuları silahlara takıyoruz. Henry bize gece gözlüklerini uzattı ve onları taktık.

"Hadi yapalım şunu." Tepeyi gösteriyorum. "Yaklaşık yedi kilometre içeride."

"Lanet olsun. Bu koşullarda yedi kilometre mi?" Bana dönüp baktı, "Arabayla giderken hayatta kalma şansımız daha yüksek."

"Git," diye bağırdım.

Gece gözlükleri yolumuzu aydınlatırken yürümeye başlıyoruz. Kar botlarımız altımızdaki toprağı kavıyor. Silahlarımız sıkıca ellerimizde.

Geliyorum Francesca, bekle.

İki saat sonra, ilerideki kulübeyi incelerken çalıların arasına uzanıyoruz. Işıklar yanıyor, bacasından dumanlar yükseliyor ve ben uygulamamda atan kırmızı kalbe bakıyorum.

"O içeride."

"Şimdi ne olacak?" Henry fısıldar.

"Dağılıyoruz." Silahımı tutuyorum. "Öldürmek için ateş et."

Adamlarım başlarını sallıyor, görev çok açık.

"Susturucuları açık tutun, burada neler olduğunu bilemezler."

Bir ışık titremesi görüyorum ve ileride birinin devriye gezerken sigarasını yaktığını fark ediyorum.

"Benim," diye fısıldıyorum nişan alırken.

Onu dürbünde hizalıyorum ve tetiği çekerken sabit tutuyorum, sessizce yere düşüyor.

"Biri gitti," diye fısıldıyorum.

Üç adamım da yere eğildi ve komando sürünerek dağıldı.

Az önce vurduğum adama doğru sürünüyorum ve yine yakın mesafeden ateş ediyorum, cesedini saklamak için yoldan çekiyorum. Keşfedilmeden ne kadar uzun süre kalırsak o kadar iyi.

Hepimiz silahlarımızı doğrultmuş bekliyoruz.

Şimdi, bu bir bekleme oyunu, onları teker teker işaretleyeceğiz.

Adamlarından beşi öldü.

Görebildiğim kadarıyla üç tane daha var, sadece buraya gelip etrafta dolaşmaları gerekiyor ki net bir atış yapabileyim.

Başka bir adam çıkıyor, etrafına bakındığını ve sonra bir isim söylediğini görüyorum.

Gözümü dürbüne dayadım ve boynuma saplanan bir bıçağın keskin acısını hissettim.

Başım saçlarımdan geriye doğru çekildi ve arkamdan boğazıma jilet gibi keskin bir bıçak tutuldu.

Sikeyim.

"Vay, vay, vay... Bakın kedi ne sürüklemiş." Bıçağı boğazıma sapladı. "Biz de seni bekliyorduk."

Giuliano

Yatak odamda bir ileri bir geri yürüyorum.

Intel telefonları kuleden takip etmeye çalışıyor ama henüz bir gelişme yok.

Lombardi'nin telefon numarasını arıyoruz. Eğer onu canlı yakaladıysa,

Bir şey istiyor.

Hayatımı onunkiyle değiştirmekten mutluluk duyarım. Sadece onu bulmamız gerek.

Lütfen canlı ol.

Telefonum çalıyor ve Carlo ismi ekranda beliriyor, cevap vermek için çabalıyorum.

"Carlo."

"Giuliano, yardım et," diye inliyor.

"Neredesin sen?" Şak diye söyledim.

"Yeni uyandım, karlar içindeyim." Dışleri takırdıyor. "Bayılmış olmalıyım. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok." Dışleri daha çok gıcırıyor.

"Donarak ölüyorum. Yardım edin, yardım edin bana."

"Etrafına bak," diye kekeliyorum. "Ne görüyorsun? Bir yer işaretine ihtiyacım var."

"Bir tepenin üstündeyim." Sesi kafası karışmış gibi geliyor. "Solda bir telesiyej var ve bir...." Sesi kesiliyor.

"Ve bir ne?"

"Aşağıdaki tesisi görebiliyorum." Sessizleşiyor. "Francesca nerede?"

"Bugün bulundukları yere yakın," diye bağıyorum.

"Git, git."

Herkes odadan kaçıyor, ben de kaçıyorum. "Dayan Carlo, geliyoruz." Asansöre koştuk ve hepimiz bindik.

"Bekle, geliyoruz."

Zemin kata indiğimizde hazırda bekleyen skimobillerimiz vardı, Alex ve Marko bir tanesine bindiler

Val ve ben de diğerrinin arkasına bindik. "Tepenin zirvesine."

Hızla havalandık, dümdüz yukarı çıkıyoruz. Sonsuza kadar süreceğ gibi görünüyor ve oraya vardığımızda, yönümü bulmaya çalışmak için otele bakıyorum. Skimobilden atlarken "Carlo," diye sesleniyorum.

"Carlo."

"Carlo." Seslerimiz kanyonda yankılanıyor.

Rüzgar etrafımızda uğuldarken hepimiz dinliyoruz.

Sessizli

k.

"Carlo."

Sola ve sağa koşuyoruz. "Bu tarafa" diye sesleniyor biri.

Hepimiz koşup Marko'nun yerde yatan bir heykelin üzerine eğildiğini görüyoruz ve ben de koşup dizlerimi çöküyorum.

Carlo'nun gözleri fal taşı gibi açılır ve rahatlayarak gülümser. "Tanrıya şükür, beni buldun."

Silahımı şakağına dayadım. "Nerede lan o?"

Francesca

Ellerimdeki bağlarla boğuşuyorum, buradan çıkmalı ve Giuliano'yu Carlo hakkında uyarmalıyım. Panik damarlarımda dolaşıyor ve fazla zamanım olmadığını biliyorum.

Ya zaten oradaysa?

Giuliano'mun en yakın arkadaşı tarafından soğukkanlılıkla vurulduğunu hayal ettiğimde boğazımda bir yumru oluşuyor.

Hayır.

Daha çok mücadele ediyorum,
kurtulmam gerek. Şimdi!

Lombardi odadaki diğer iki adamla konuşurken sürekli derin bir öksürüğe boğuluyor, zaman zaman zar zor konuşabiliyor. Sanki ciğerlerinde hava yokmuş gibi hırıltılı ve soluk soluğa.

Keşke olmasaydı.

Odaya bakıyorum, ne yapacağım? Buradan nasıl çıkabilirim?

Bir silah sesi duyulur ve oda sessizliğe gömülür.

Lombardi elini bana doğru uzattı. "Ağzını tıka." Bir el daha ateş edildi.

Dışarıda biri var.

"Buradayım," diye bağıriyorum.

Birden koli bandının başımın çevresine ve ağzıma dolandığını hissediyorum. Onları durdurmaya çalışmak için mücadele ediyorum. "Yardım edin. İmdat," diye bağıryorum boğuk bir sesle, kaçmaya çalışırken sandalyeyi sallıyorum. "Ben buradayım."

Bir mermi daha patlıyor, bir adam çığlık atıyor ve gözlerim açılıyor.

Birisi vuruldu.

Lombardi sakince saçlarımla oynuyor, hiç etkilenmemiş. "Sana geleceğini söylemiştim."

Masanın üzerinde duran telefona bir mesaj geliyor, Lombardi mesajı alıyor ve okuduktan sonra gülümseyerek gözlerini benimkilerle buluşturuyor. "Carlo başardı. Giuliano Ferrara artık yok." Elini saçlarımla üzerinde gezdiriyor. "Başsağlığı dilerdim, Bayan Ferrara... eğer umursasaydım."

Hayır.

Toprak altımda paramparça oluyor, görüşüm bulanıklaşıyor.

Hayır.

O ölü olamaz.... Beni burada yalnız bırakamaz.

Onun güzel yüzünü, gülüşmemizi ve yatakta birlikte yuvarlanmamızı hayal ediyorum.

Bu olamaz.

Aşk hikayemiz burada bitemez.

Henüz bitmedi.

Aklımdan milyonlarca anı geçerken gözyaşları içinde boşluğa bakıyorum. Çocukken kütüphanede öpüştüğümüzü görüyorum. Mutfakta dans edişimizi, karanlıkta sevişmemizi.

Hassasiyet, tutku.

Beni tüm kalbiyle sevmesi.

Çok sevdim.

Hava ciğerlerimi terk ediyor.

"Söylemem gerek." Lombardi sırtlıyor. "Bu beklediğimden daha kolay oldu." Omuz silkiyor. "Zayıf. Carlo çok daha iyi bir lider olacak."

Hayır.

Böyle bir şey olamaz.

Dışarıdan otomatik silah sesleri geliyor ve camlar kırılıyor, herkes yere atlıyor. Kırılan camın bir parçası hızla uçarak kolumun üst kısmına çarpıyor ve sandalyem yana devriliyor, ağır bir şekilde yere düşüyorum.

"Oww." Acı içinde yüzümü buruşturuyorum. Çılgın silah sesleri arasında yüzümün altında sıcak bir şey hissediyorum ve gözlerimi sürükleyerek açtığımda bunun bir kan birikintisi olduğunu görüyorum. Kolumdaki kesik derin... Kanadıkça omzumdaki nabızı hissediyorum.

Giuliano'nun güzel yüzü aklıma geliyor ve kalbim acıyor.

O gidemez... Hayır, bunu yapamam. Onsuz bir dünyada yaşayamam.

Acı çekti mi?

Gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlanıp yere damlıyor, kalp kırıklığı ve kan birbirine karışarak kırmızı bir yıkım nehri oluşturuyor.

Umarım ölürüm.

Bizi birlikte mi gömecekler?

Silahlar sustu ve uzaktan bir adamın "Vuruldu" diye bağırdığını duydum.

Giuliano

Yüzü düştü. "Ne yapıyorsun?"

Silahı geri çekerken tetiğe bastım. "Nerede lan bu kız?" Homurdanıyorum.

"I Yapma. Biliyorum, I sadece uyandı kalk. I Yemin ederim." kekeliyor.

"Benim... Giuliano."

"Ne yapıyorsun sen?" Alex tersledi. "Giuliano, kes şunu."

"Silahlarını ve telefonunu alın" dedim.

Valentino eğilir ve cebinden silahını çıkarır.

"Ve diğerleri," diyorum.

Onu yere yatırır ve bacağına bağılı başka bir silahla birlikte büyük bir bıçak bulur.

Val'in kaşları çatılıyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Val'in elinden telefonunu alırken "Kaldırın onu," diyorum. "Onu arabaya götürün." Yürümeye başladım.

"Ne yapıyorsun?" Carlo ağlıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum, bir an kayak yapıyorum, sonra bir dağda uyanıyorum."

İçimde bir şeyler kopuyor ve geri çekilip Carlo'yu boğazından yakalıyorum. "O helikoptere bir kişi sürüklendi. Bir kişi," diye haykırıyorum yatan yüzüne bakarken. Kendimi kontrol etmeye çalışırken burun deliklerim alevleniyor, hayatımda hiç kimseyi öldürmeyi bu kadar çok istememiştim. "Ve onu oraya sürükleyen kişinin ayakları on dört numaraydı."

Yüzü düştü ve haklı olduğumu anladım.

"O sendin!"

"Değildi... Yemin ederim."

"Yalancı," diye bağıríyorum yüzüne. "İçeriden bilgi almışlar, hangi ülkede olduğumuzu, hangi kayak merkezinde olduğumuzu, onun hangi dağda olduğunu." Ondan geri adım atıyorum, tiksinti tüm hücrelerimi dolduruyor.

"Yanlış adamı yakaladınız."

"Onu bağla ve arabamın bagajına koy." "Ben yapmadım!" diye bağıríyor. "H a d i, Giuliano. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Yaşıyor olsa iyi olur...." Dönüyorum ve yürüyorum. "Yoksa ne olur?" diye sesleniyor arkamdan.

Dönüyorum, adrenalin kan dolaşıma karışıyor, Val beni tutmak için elini göğsüme koyuyor, kendimi kaybedip onu hemen şimdi, burada öldürmek üzere olduğumu biliyor.

"Ya da... ölümün sadece yakın değil... Seni canlı canlı keseceğim."

Gözlerimiz kilitlendi.

"Bağla onu." Ceketimin içine uzandım ve bir torba kablo bağı uzattım.

Hazırlıklı geldim.

Val onları alıp ellerini ve ayaklarını birbirine bağlıyor ve onu skimobilin arkasına yüklüyorlar, sessizlik içinde dağdan aşağı iniyoruz.

Daha önce yakın bir arkadaşımız bize ihanet etmemiştir.

Bu yeni bir bölge, berbatlığın başka bir seviyesi.

"Onu kayağın üzerindeki ana yola götürün, Val ve ben onu arabayla alacağız. Onu buraya nakledemeyiz, biri görür."

Tepeden aşağı inmeye devam ettiler ve Val ile odaya çıkıp arabanın anahtarlarını aldık ve bodrum katındaki otoparka indik, Val sürücü koltuğuna geçti ve arabayı kenara çekti, yine kar yağıyordu.

Sessizce sürüyoruz.

"Bundan emin misin?" diye mırıldandı. "Evet."

Gözleri bana kayıyor. "Ya yanlış anladıysan?"

"Yapmadım." Cebimden Carlo'nun telefonunu çıkarıp açıyorum ve şifresini giriyorum.

Val izlerken kaşlarını çatıyor. "Kodunu biliyor musun?"

"Her gün onunla birlikteyim, tabii ki şifresinin ne olduğunu görüyorum."

"Benimkini biliyor musun?" "On bir altmış beş." Val sırtıyor. "Fena değil."

Son gönderdiğine gelene kadar mesajlarına bakıyorum.

Helikopteri getirin,
Otuz dakika içinde dağın tepesinde olacak.
Üç muhafız üstte

Gözlerimi kapatıyorum, kör edici ihanet olması gerekenden daha fazla acı veriyor.

Val'in gözleri benimle yol arasında gidip geliyor. "Ne yazıyor?"

Okudum. "Helikopteri getirin, otuz dakika içinde dağın tepesinde olacak. En fazla üç muhafız."

"Siktir." Val elini saçlarının arasında gezdiriyor ve ardından direksiyonu sertçe yumrukluyor.

Yolun kenarında skimobil görüyoruz ve kenara çekiyoruz, bagajı açıyorum ve onu içine atıyorlar. Val arabanın arkasına geçti ve kontrolünü kaybederken birkaç yumruk attığını duydum.

Arabaya geri dönüyor ve ben sessizce arabadan iniyorum, Val elini açıp kapatarak tekrar hissetmeye çalışıyor.

Birkaç dakika sessizlik içinde araba sürdük. "Şimdi ne olacak?" Val iç geçiriyor.

"Şimdi arama kayıtlarına bakıyorum." Yapılan ve gelen aramalara bakıyorum ve bir numara sürekli karşıma çıkıyor.

Francesca'nın telefonunu kuleden takip etmeye çalışan adamlarımı arıyorum.

"Hey, patron. Telefonu hâlâ hiçbir yerde görünmüyor."

"Bu numarayı benim için çalıştır." "Tamam."

Sayıyı okudum. "Bana on ver."

"Tamam." Telefonu kapattım ve Val'e baktım. "Şimdi ne olacak?"

"Bekleyeceğiz." Arabayı yolun kenarındaki bir park yerine çekiyorum ve sessizce oturuyoruz.

Kar arabanın üzerine yağıyor. "İyi misin?" diye sordum.

"Ölmesi benim suçum."

Sessiz kalmayı tercih ederek dudaklarımı yuvarlıyorum. "Ona benimle güvende olduğunu söyledim."

"Öyle olduğunu sanıyorduk."

Burun delikleri kontrolünü kaybetmemek için çırpınıyormuş gibi parlıyor. "Annesine söylediğimde...."

Cehennem.

Telefonum çalıyor ve cevap veriyorum, "Evet."

"Bir eşleşme bulduk; telefon şu anda bulunduğunuz yerden altmış kilometre uzakta. Koordinatları göndereceğim."

Teşekkürler.

İçimde adrenalın yükseliyor; Francesca'nın hayatı bu işi doğru yapmamıza bağlı. "Teşekkürler." Bir mesajın ping sesiyle geldiğini duyuyorum.

"Giuliano..." diyor, "İyi şanslar, hey."

Hemen Leon'u aradım. "Elimizde bir adres var, korumaları ve cephaneyi getirin."

"Yola çıkıyoruz." Telefonu kapattım ve Val'e baktım. "Bunu berbat edemeyiz."

"Yapmayacağız." Arabayı yola çeker ve Carlo kendini kurtarmaya çalışırken bagajdan bir patlama sesi gelir.

"Yine de onu becereceğim," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Sıraya girin."

Francesca

DINLIYORUM... SESSİZLİK.

Lombardi yerde yatarken öksürüyor ve cebinden ilaçlarını çıkarmak için çabılıyor ve ben aniden öfkelenirim.

Bunu bize yapmaya nasıl
cüret eder? Daha fazla
sessizlik.

Dışarıda neler oluyor?

Kapı gümbürtüyle açılıyor ve görüşüm bozuk olmasına rağmen, birinin iki adam tarafından içeri sürüklendiğini görüyorum.

"Çek o lanet ellerini üzerimden," diye homurdanıyor debelenirken. "Francesca. Kaldırın onu," diye bağırıyor. "O yaralı."

O sesi tanıyorum, o sesi özledim.

Enrico.

O yaşıyor....

"Bırak onu," diye bağırıyor. "İstediğin benim. Bırak gitsin amına koyayım."

Whack! Biri ona tekme atarken karnına bir botun tüm gücüyle indiğini görüyorum.

İnlerken ciğerlerindeki havanın boşaldığını duyuyorum.
Hayır.

Gerçekten de cinayetine tekrar tanıklık edebilmem için mi ölümden geri getirildi?

Yardım edin. Yardım edin.

Biri ona yardım etsin.

Başımı kaldırdığımda bacağından vurulmuş olduğunu görüyorum, onu sürüklüyorlar ve ellerini bağlarken duvara yaslıyorlar.

Ben ne yapacağım?

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve kalbim kırılıyor.

Hayır... sen de değil.

Giuliano

Diğerlerini beklerken ana yoldan ayrılıyoruz, Leon'un numarasını çeviriyorum. "Neredesin?"

"Şimdi içeri giriyorum."

"Tamam." Kalbim hızla çarpıyor ve işte bu. İleriye dönük planlamamın buna değip değmediğini anladığım çok önemli an.

"Evi görüyorum," diyor. Gözlerimi kapatıyorum.

"Burada çoktan bir şeyler olmuş," diyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Her yerde cesetler var. Seni hoparlöre vereceğim."

Kalbim göğsümde sertçe çarparken Val'in ve benim gözlerim buluşuyor, dinlerken nefesimi tutuyorum.

Çok mu geç kaldık?

Arabanın kapısı çarpıyor ve Leon'un yürüdüğünü duyuyorum. "Hâlâ hayatta mı?" diyor. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Az önce Enrico'yu yakaladık," diye cevap veriyor bir erkek sesi. Gözlerim açılıyor....

Enrico mu?

Ne oluyor lan? Arabayı çalıştırdım.

Yaşayıp yaşamadığına dair bir bilgi yok.

"Bagajı aç," diye

**homurdanıyor Val. "Şimdi
olmaz."**

**"Aç şu lanet bagajı," diye öfkeyle bağılıyor ve bunu
şimdi yapması gerektiğini biliyorum... hâlâ
yapabiliyorken.**

**Bagajı açtım, dışarı çıktı ve arkaya gitti,
susturucudan iki el silah sesi duydum.**

Arabaya geri dönüyor ve kapıyı sertçe çarpıyor.

**"Şimdi," diye fısıldar Leon telefonda. "Getir
şimdi burada."**

Francesca

Lombardi, "Kaldırın onu," diyor.

İki adam sandalyeme oturdu ve korkunç sahne tam olarak ortaya çıktı.

Enrico darmadağınık ve kalçasından aldığı kurşun yarası yüzünden kanlar içinde, kavga etmiş, saçları dağılmış, yüzü mahvolmuş. Elleri önünde bağlı bir şekilde duvara yaslanmış.

"Ödeme zamanı," diyor Lombardi.

Enrico ona duygusuzca bakar.

"Lucky'yi sen öldürdün, oğlum. Kendi kaderini yazdın." Lombardi sanki bu vaazı kafasında defalarca prova etmiş gibi bir ileri bir geri adım atıyor. "Peki sana en çok acı veren şey nedir, Enrico?" Düşünüyormuş gibi parmaklarını kirli sakalında gezdiriyor. "Seni çabucak öldürmek bir seçenek değil... Benim gibi acı çekmen gerekiyor."

Enrico ona ters ters bakar ve sessiz kalır.

Bana eliyle işaret ediyor. "Sevgili kız kardeşinin işkence edilerek öldürülmesini izlemek... işte bu da bir şey olurdu." Gülümsüyor. "Öyle değil mi?"

Yüce Tanrım.

Enrico'nun gözleri benimkilerle buluşuyor ve ilk kez korkuyu görüyorum. "Öldür beni. Canımı al, o iyi bir insan.

ölmeyi hak ediyorum. Ben hak ediyorum."

"Anlaşma yok," diye homurdanıyor Lombardi.

Kapı açıldı ve hepimiz irkilerek döndük.

"Leon." Lombardi kaşlarını çattı. "Burada ne işin var?"

"Beni Carlo gönderdi. Üç kilometre ötede bir araba dolusu adam var.

yolda. Sizi uyarmamı istedi."

Lombardi'nin gözleri açılır ve kulübedeki diğer üç adama döner. "Gidip kontrol edin."

Adamların hepsi ayrılır ve iki dakika sonra otomatik silah sesleri duyulur.

"Neler oluyor?" Lombardi fısıldıyor.

Leon, Lombardi'nin kafasına bir silah dayar ve tetiği geri çeker.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırıyor.

Kapı gürültüyle açılır ve Giuliano belirir, gözleri karanlık ve vahşidir.

O burada.

"Beni küçümsemeyi bırak."

Lombardi noktaları birleştirirken yüzü düşer.

"İleriye düşünen tek kişi sen değilsin. Gerçekten sana yakın bir köstebeğim olmayacağını mı düşünüyorsun?" Giuliano silahını kaldırırken gülümsüyor. "Senin zamanın geldi."

Gözlerimi kapatıyorum ve bir silah sesi duyuluyor, Lombardi yere düşüyor. Giuliano'nun başında dikildiğini görmek için açıyorum, tetiği tekrar tekrar çekiyor ve dehşeti engellemek için yüzümü kapatıyorum; ya onun ya da benim hayatım olduğunu biliyorum ama bu çok acımasız ve fazlasıyla gerçek.

Sonra bağlarımın çözüldüğünü hissediyorum ve Giuliano tişörtünü çıkarıp koluma doluyor, beni güçlü kollarının arasına alıyor. "İyi misin bebeğim?" diyor usulca.

Gerçekten öyle olduğumu sanmıyorum ama gözyaşları içinde başımı sallıyorum.

O yaşıyor.

"Hadi, seni hastaneye götürelim." Beni kapıya doğru taşımaya başladı.

"Peki ya ben?" Enrico diyor ki.

Giuliano durur ve ona ters ters bakar. "Cehennemde çürüyebilirsin, umurumda değil."

Enrico'nun gözleri onunkileri arar.

"Onu arabaya götürün," diye homurdanan Valentino, kanamayı durdurmak için bandaj görevi görmesi amacıyla bacağının etrafına bir bez sarıyor.

Leon ve Val Enrico'yu kaldırıyor ve Giuliano beni bekleyen arabaya taşıyor ve adımları duraksıyor, sorun ne? Bagajın açık olduğunu görmek için yukarı baktım.

"Nerede o?" Val ormana doğru bakarken tersliyor. "Ölmüştü, bundan eminim."

Giuliano etrafındaki ormana bakar. "Bilmiyorum."

Yüzüm düşüyor, her yerde cesetler var. Orman ürkütücü bir şekilde durgun ve ölüm sessizliğinde.

Giuliano beni dikkatlice arabaya yerleştiriyor ve yanımdaki arka koltuğa tırmanıyor. "Onun için sonra endişelenirsin, bizi hastaneye götür yeter."

Çocuklar Enrico'yu ön koltuğa kaldırırlar ve Enrico irkilir. Giuliano uzanır ve omzunun arkasına bir yumruk atar. "Oraya tek başına girerken aklından ne geçiyordu? Bu kadar aptal olduğun için seni kendim öldürmeliyim."

Val motoru aceleyle çalıştırıyor ve hızla havalanıyor. "Hadi buradan siktir olup gidelim."

Pistte hızla ilerliyoruz ve Valentino'nun karanlıkta etrafına bakarken yaşadığı paniği hissedebiliyorum.

"Nerede bu lanet olası?" diye bağıyor.

Direksiyon simidi.

"Sakin ol. O yaralı, saklanacak," diyor Giuliano ceketini omuzlarıma sararken. Eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Tanrıya şükür," diye fısıldıyor bana sıkıca sarılırken. "Seni kaybettiğimi sandım." Bana sarılırken gözyaşları içinde yüzünü buruşturuyor. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Yüzümün her yerini öpüyor. "Seni hastaneye götüreceğiz. Dayan bebeğim," diye fısıldıyor. "Geçti artık, ben buradayım."

Val sesli düşünüyormuş gibi nefesinin altından "Kan yok," diye mırıldanıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Giuliano sorar.

"Bagajda hiç kan yok," diye bağılıyor. "Onu nerede vurdun?"

Gözlerim açıldı, Tanrım. Valentino Carlo'yu vurdu ve o ölmedi.

Nerede o?

Şimdi panik anlam kazanıyor, ben de uçup giden ormana bakmaya başlıyorum.

Ya geri gelirse?

"Göğüste."

"Kahretsin," diye mırıldandı Giuliano. "Çelik yelek giyiyordu. Neden kontrol etmediniz?"

Valentino kendini tamamen kaybederken direksiyonu tekrar tekrar yumrukluyor. "Bu daha başlangıç," diye haykırıyor. "Tekrar ve tekrar geri gelecek."

"Sür şu lanet arabayı," diye bağıır Giuliano. Telefonunu çıkarır ve bir numara çevirir. "Onu yakaladık."

"Onu yakaladılar," diye bağırdığını duyuyorum Lorenzo'nun, arka planda tezahüratlar duyuyorum.

"Enrico'yu da aldık. Vuruldu, hastaneye gidiyoruz. Beni dinleyin ve dikkatle dinleyin," diyor aceleyle. "Carlo Lombardi'nin yeni başkanı."

"Ne?"

Söyledikleri her kelimeyi duyabiliyorum.

"Tıpkı beni duyduğun gibi. Köstebek Carlo. Bunu organize eden Carlo. Bilgisayara girip bütün şifreleri değiştirmen gerekiyor. Çok uzun zamandır her şeye erişimi var."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadığını duyuyorum Lorenzo'nun.

"Carlo?"

Araba virajı hızla alıyor ve sola doğru kayıyoruz. "Ahhhh," diye ağlıyorum.

"Yavaşla lan," diye homurdanıyor Enrico gösterge panelini kavrarken.

"Neler oluyor?" Anna'nın dediğini duydum. "Carlo iyi mi?" Giuliano'nun ve benim gözlerim buluşuyor ve kalbim sıkışıyor.

Zavallı Anna.

"Ferrara'ya ait tüm binaların güvenlik kodlarını değiştirin ve başına on milyon dolar ödöl koyun."

Enrico arka koltuğa bakıyor. "Yirmi milyon."

"Yirmi milyon," diye tersliyor Giuliano. "Beni duydun mu? Lombardi'nin adamlarıyla birlikte onu öldürene yirmi milyon dolar ödöl."

"Evet, evet," diye kekeliyor Lorenzo. "Francesca iyi mi?" Telefonu ondan alıyorum. "Baba?"

"Aman Tanrım." Hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Boğazıma bir yumru oturdu, onun sesini duymak beni dizlerimin üstüne çöktürdü, bir daha asla duyamayacağımı sanıyordum. Çok geç olduğunu düşünene kadar onu ne kadar çok sevdiğimi fark etmemiştim.

"Francesca... iyi misin, sevgilim?" Lorenzo soruyor.

"İyiyim." Güzel koruyucum bana bakarken ona gülümsüyorum.

bana baktı. "Giuliano beni kurtardı."

"Peki ya ben?" Enrico önden yarı şaka söylüyor.

Giuliano öne doğru uzanır ve omzunu tekrar yumruklar.

"Vuruldu, seni aptal herif."

Val arabayı sürerken gösterge panelinin altını yoklamaya başlar.

"Ne yapıyorsun sen?" Enrico, gözleri onunla pist arasında gidip gelirken bağırıyor. "Yola konsantre ol."

Val devam ediyor ve sonra uzanıp biraz daha hissediyor. Bir şey çıkarıp elinde tutarken "Oroşpu çocuğu" diye bağırıyor. Siyah ve küçük bir şey.

Araba ölüm sessizliğine bürünür.

"Ne oldu?" Aralarına bakarken kekeliyorum. "Neyin var?"

Valentino onu ağzına götürür. "Beni dinle, Carlo Bernetti," diye homurdanıyor. "Seni lime lime edeceğim!" diye bağırıyor. "Beni duyuyor musun!" Kontrolünü tamamen kaybediyor.

Gözlerim açıldı.

Bir hata.

Valentino arabanın camını açar ve böceği karın içine fırlatır.

Giuliano yanaklarına hava üflüyor, tamamen sarsılmış durumda.

"Neler oluyor?" Lorenzo'nun sesi telefonun içinden geliyor.

Giuliano dişlerini sıkarak, "Arabada bir böcek vardı," diye hırlıyor. "Her şeyi tarayın, söylediğimiz her şeyi dinliyor."

"Yüce Tanrım," diye tekrar fısıldadığını duyuyorum Lorenzo'nun. "Ama nasıl..." "Kimseye güvenme!"

Giuliano çığlık atıyor. "Böcekler var..."

Muhtemelen sahip olduğumuz her ofiste. Maaş bordrosunda kimlerin olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok."

"Siktir..." Enrico ön koltukta nefesinin altında mırıldanıyor.

Val hayal kırıklığı içinde elini saçlarında gezdirir.

Tanrım... Bu iş bitmedi.

Ana yola çıkıyoruz, Val yavaşlıyor ve sonra kenara çekiyor. Burada yol ziftli ve araba sessizliğe gömülüyor.

Giuliano ceketini üzerime sarıyor ve beni kendine yakın tutuyor, pencereden dışarı bakarken şakağımı öpüyor.

Ama şu an burada benimle değil.

Carlo'nun ölümünü planlıyor.

Giuliano hastane yatağımın yanında oturuyor, elimi tutuyor, sessiz ve dalgın, bir an bile yanımdan ayrılmadı.

Başımı kayaya çarpıp bayıldığım için geçirdiğim beyin sarsıntısı nedeniyle bir gece hastanede tutuldum.

Ağırlaşan göz kapaklarımı sürükleyerek açıyorum ve alnımdaki saçları geriye doğru tararken usulca gülümsüyor. "İşte orada," diye fısıldıyor.

Kaşlarımı çattım, hepsi bir kabus muydu?

Korku görüntülerinden oluşan bir kolaj hafıza bankamı dolduruyor. "Giovanna?"

Eğiliyor ve alnımdan usulca öpüyor. "Nerede o?"

Başını hafifçe sallıyor. "Özür dilerim bebeğim."

Ne?

"O...." Sesim çatlıyor. "Evet."

Sonra kimin sorumlu olduğunu hatırlıyorum ve dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çalışıyorum. "Anna nerede?" Etrafıma bakınırken kekeliyorum. "Onun için geri geleceğini söyledi."

"Güvenli bir yerde." Alnımdan öpüyor.

"Ama...."

"Ama hiçbir şey." Beni yere yatırdı ve alnımdaki saçları geriye doğru taradı. "Seni sağ salım hastaneye yetiştirdikten sonra Anna dün gece Val'le birlikte Milano'ya döndü. Valentino'nun Giovanna'nın cesedini ailesine götürmesi gerekiyordu. Bruno da ailesinin yanına döndü."

Giovanna ve Bruno'nun tabutlar içinde uçağa bindirildiğini görüyorum ve gözlerim doluyor.

"Sorun yok, artık güvendesin," diyor.

Kapıdaki pencereden dışarı bakıyorum ve koridorda nöbet tutan adamları görüyorum.

"Enrico nerede?" Ben soruyorum.

"Dün gece ameliyat oldu ve alt kattaki ortopedi koğuşunda iyileşiyor."

"Yani... o iyi mi?"

"Şimdilik." Etkilenmemiş gibi kaşını kaldırıyor. "Bu ne anlama geliyor?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Onu öldürmek için henüz fırsatım olmadı," diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

"Oh." Yumuşakça gülümsüyorum. "Kütüphanede seni merdivenlerden aşağı attığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

Parmaklarımı kirli sakalında gezdiriyorum. "Seni seviyorum, beni kurtardığın için teşekkür ederim."

Üzerime eğilirken gülümsüyor ve birbirimize bakıyoruz, aramızda çok büyük bir sevgi var. Odada hissedilebilir bir enerji var.

Kapı çalınır ve ellili yaşlarında, kır saçlı, kıbar görünümlü bir doktor belirir. "Bayan Ferrara." Gülümsüyor. "Ben Dr. Schwartz."

"Merhaba."

Giuliano geri çekilir. "Merhaba." Kıbarca başını sallıyor.

"Oldukça dramatik bir gece geçirmişsin," diyor elindeki fenerle gözlerimin içine bakarken.

"Evet."

Hayati değerlerime bakıyor. "Haberler iyi. Sen çok şanslı bir genç bayansın Francesca. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor ve beyin sarsıntın bundan sonra evden idare edilebilir. Kolundaki dikişler iyi görünüyor. Eve gitmekte özgürsün."

Gülümsüyorum. "Teşekkürler."

"Taramalarınızın değerlendirilmesi için birkaç gün içinde doktorunuza görünmenizi istiyorum ve iyileşme sürecine bağlı olarak dikişlerin iki ila üç hafta içinde alınması gerekecek."

"Tamam." Gülümsüyorum, cesur davranıyorum. İçimde derinlerden gelen bir korku dalgası dolaşıyor.

Ya Carlo orada bizi bekliyorsa?

Kes şunu.

Ya daha fazla adamımız firar ettiyse ve saldırmak için ilk fırsatı kolluyorlarsa?

Her şeyden ve herkesten o kadar emin değilim ki artık kime güveneceğimi bilemiyorum.

Bu tam da Carlo'nun isteyeceği şey.

Kes şunu.

Giuliano sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bana güven veren bir gülümseme ile elimi tutuyor ve haklı olduğunu anlıyorum.

Kazanmalarına izin veremeyiz. Bizim korkumuz onların zaferidir.

"Teşekkür ederim," diyorum doktora, devam etmeye kararlıyım. "Artık gidebilir miyim?"

"Evet." Gülümsüyor. "Tabii ki." "Kardeşim...."

"Enrico üçüncü katta, ameliyatı başarılı geçti ve durumu iyiye gidiyor, ancak bir süre daha burada hastanede kalacak. İsterseniz ayrılmadan önce onu ziyaret edebilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Doktor kapıya doğru yöneliyor ve Giuliano elimi tutup kalkmama yardım etmeye başlıyor. "Francesca," diyor doktor.

Ona bakıyorum.

"Dışarıda dikkatli ol, tamam mı?" Başımı salladım.

"Olacağım."

Giuliano'nun ve benim gözlerim buluşuyor, tüylerim diken diken oluyor, doktor da hala tehlikede olduğumuzu düşünüyor.

"Hadi eve gidelim bebeğim," diyor Giuliano, sesi yumuşak ve kandırıcı, sadece benim için sakladığı bir ses. Beni ayağa kaldırıyor ve benim için getirdiği kıyafetleri giymeme yardım ediyor.

Külotumu açıyor ve ellerimi omuzlarına koyarak içine giriyorum, o da dikkatlice yukarı çekiyor. Pantolonumu ve ardından kazağımı başımdan geçiriyor ve nazikçe düzeltiyor. Sonra saç fırçasını aldı. "Arkanı dön." Ona arkamı dönüyorum ve o da saçlarımı nazikçe tararken acele etmiyor.

Kalbim sıkışıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Beni böyle sevdiğin için."

Beni kollarının arasına aldı ve şefkatle öptü. "Beni asla terk etmeyeceğine söz ver."

Başımı sallıyorum, duygularım kelimelerimi çalıyor ve beni kollarına çekiyor ve birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Birbirimizi bir daha asla görememeye bu kadar yaklaşmış olmamız ikimizi de travmatize etti.

"Bana ölmeyeceğine söz ver," diye mırıldanıyor saçlarıma. "Birlikte öleceğimize."

Güzel erkeğime gülümsüyorum. "Ölmüyoruz, Jules."

Gözleri gözlerimi tutuyor ve güven tazelemeye ihtiyacı olanın o olduğunu fark ediyorum, bunun onun için ne kadar travmatik olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Bir bebek istiyorum."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıyor. "Ne?"

"O kulübedeyken tek düşünebildiğim şey henüz bebeğimizi alamamış olmamızdı. Hikâyemizde sadece ikimizden daha fazlası olduğunu."

"Francesca." Benden uzaklaşırken iç çekiyor. "Şu anda aklımdaki en son şey bu."

"Neden?"

"Ben sadece seni güvende tutmaya odaklanmak istiyorum, hepsi bu. Bir aile kurmanın yakınından bile geçmiyoruz. Olaylar yatışana kadar bunu tartışmayacağım bile."

"Oh...." Hayal kırıklığı içime işliyor ve tamamen farklı sayfalarda olduğumuz için utanarak omuz silkiyorum.

"Hey." Parmağını çenemin altına koyuyor ve yüzümü kendisine doğru kaldırıyor. "Şimdi zamanı değil diye bunu ben de istemiyorum anlamına gelmiyor."

Eğer o ölürse, bebeğini asla alamayacağım. Ben ölürsem, o benimkini asla alamayacak.

Ona bakarken boğazımda bir yumru oluşuyor. "Sorun yok," diye fısıldıyor.

"Zamanımız var."

"Öyle mi?"

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Evet. Ayrıca, önce evlenmemiz gerekiyor. Önce bunu atlatalım, olur mu?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bir kağıt parçası kimin umurunda?"

"Seviyorum." Beni usulca öpüyor; dudakları dudaklarımın üzerinde oyalanıyor. "Sen benim hayatımın aşkısn, Francesca. Sana karım olarak ihtiyacım var." Beni tekrar öpüyor. "Bundan sonraki her şey sadece bir bonus."

Kalbim kabarıyor.

Ve işte nedeni. Karmaşık şeyleri basitleştiriyor.

Ona gülümsüyorum, şüphesiz dünyadaki yerimi biliyorum. Ben onun hayatındaki en önemli şeyim.

Beni sevme şeklini seviyorum... ve bu onu biraz daha fazla sevmeme neden oluyor.

Giuliano

Üçüncü kattaki koridorda yürüyüp Enrico'nun odasına varıyoruz. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Francesca'nın yüzü düşer. "Ne? Onu görmek istemiyor musun?"

Pek sayılmaz.

"Gelip ziyaret etmelisin, o benim hayatımı kurtardı." Kaşımı kaldırdım.

"Şey... aslında o benim hayatımı kurtarmadı, sen bizim hayatımızı kurtardın," diye kendini düzeltiyor. "Ama benim için kendi hayatını riske attı. Bence en azından ona nezaket borçlusun." Elimi kendi elinin içine aldı. "O benim kardeşim, Giuliano. Lütfen... benim için?"

Nefes veriyorum, o haklı. "Evet, tamam." Kapıyı sessizce çalıyor.

"İçeri gel," diye sesleniyor.

Kapıyı açar ve içeri bakar, adamın bacağı sargılıdır ve yatakta doğrulmuştur. Genişçe gülümsüyor ve kollarını ona doğru uzatıyor ve kadın yarı gülerек yarı ağlayarak ona doğru koşuyor.

Uzun zamandır görmedikleri bir selamlaşmayla birbirlerine sarılıyorlar ve ben geri çekilirken gözlerimi devirmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Yaşıyorsun." Ona gülümsüyor.

"Öyleyim." Ellerini onunkilerin içinde tutuyor. "Bak ne kadar güzel oldun." Onu kendine çeker ve tekrar sarılır. "Seni çok özledim."

"Ya Olivia?" diye soruyor.

"Hayatta ve iyi durumda, beş çocuğumuz var."

"Beş." Nefes nefese kaldı. "Aman Tanrım, çok meşgul olmalısın." Onun yanındaki yatağa otururken gülüyor.

Bir adada yeniden üretmekten başka ne yapılabilir ki?

Küstah dilimi tutmak için alt dudağımı ısırıyorum.

Enrico'nun gözleri yatağın dibinde benimkilerle buluşuyor ve ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyi bana veriyor. "Giuliano."

**Başımı
salladım.**

**"Teşekkür
ederim."**

Tekrar başımı sallıyorum, gözümün önüne yürüyüp o herifi yere serene kadar yumrukladığım bir görüntü geliyor.

Tak, tak sesleri duyulur kapıda.

"İçeri gel," diye seslenir.

Bianca başını köşeye koyuyor. "Bir kişilik daha yer var mı?" Gülümsüyor.

Hayır, aslında yok.

Siktir git.

Harika, bu cehennemden gelen bir ziyaret.

Kes şunu.

Bunlar Francesca'nın ailesi. Onun için nazik ol. Dilini tut ve defol git buradan.

Bianca coştukça coşuyor. "İki çocuğum tekrar bir arada." İkisini de öpüyor. "Çok kötü durumdaydım. İkinizi de kaybedebilirdim."

Çenemi sıkıyorum. Kahretsin, bu kadından nefret ediyorum. Bana döndü. "Giuliano."

Ona boş boş bakıyorum.

"Teşekkür ederim sevgili oğlum, ikisini de kurtardın."

Francesca bir uyarı olarak kaşını kaldırıyor ve ben de sahte bir gülümseme takınıyorum. "İşlerin yolunda gitmesine sevindim."

Odaya bir hemşire giriyor. "Francesca?"

"Evet," diye cevap verir.

"Taburcu formlarını imzalamadınız, şimdi ofise gelip imzalayabilir misiniz?"

"Elbette."

"Gelirim," diye teklif ettim.

"Hayır, hayır." Francesca gülümsüyor. "Sen burada kal, ben hemen döneceğim."

**Kafamı kapıdan muhafızlara doğru uzattım.
"Onunla gidin lütfen."**

"Elbette." Francesca ve hemşireyi koridorda takip ettiler ve ben de odaya geri döndüm.

Harika.

Enrico ve Bianca bana gülümsüyorlar.

Gözlerimi deviriyorum. "Lütfen, ikiniz de siktirin gidin. Artık rol yapmayı kesebilirsiniz, o gitti."

"Ne demek istiyorsun?" Bianca şok olmuş gibi davranır. "Benden hoşlanıyormuş gibi davranmayı bırak, sen sadece

Böylece sevgili küçük Enrico saklandığı yerden çıkmak zorunda kalmayacaktı."

Enrico kıkırdar, eğlendiği bellidir.

"Ve sakın gülme, pislik, sen lanet olası bir korkaksın. Şirketi devralması ve senin pisliğini temizlemesi için on dokuz yaşında bir çocuk bıraktığın için çok teşekkürler. Hâlâ hayatta olduğunu bilseydim seni bulur ve kendim öldürürdüm."

"Ben kaçmadım."

"Evet, yaptın amına koyayım," diye çıkıştım. "Sen bir korkaksın."

"Olivia hamileydi, istemediğim bir şirket için onun ve çocuğumuzun hayatını riske atamazdım."

"Demek onun yerine Francesca'nı riskine attın. Ne güzel bir kardeşsin sen."

**"Ne zaman Francesca düşüyor
Hamile, sen yaptığım şeyi neden
yaptığımı anlayacaktır."**

Zaten anlıyorum. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

**"Sana hayranım, Giuliano." Bianca gülümsüyor.
"İnandıklarının arkasında duruyorsun ve ben de
söylediklerimde ciddiydim. Bu iş için en uygun kişi
sensin."**

Gözlerimi deviriyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım Bianca, sana sadece Francesca'nın hatırı için tahammül ediyorum. Beni kızdırıyorsun ve biz arkadaş değiliz."

Gülümsüyor. "Henüz değil."

Enrico'ya döndüm. "Ailenizi eve taşıyın, Carlo yakalanana kadar hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Kaşlarını çattı. "Bu işin bir parçası olmak istemiyorum." "Merak etme, alamayacaksın." "O zaman bana neden ihtiyacın var?" diye çıkışır.

"Kız kardeşini benim için koru. Her şeyi ben yapamam. Carlo'yu aldığımda gidebilirsin, o zamana kadar sana başka seçenek bırakmıyorum."

"Peki ya gitmeyi seçersem?"

"O zaman seni kendim öldürürüm."

"Giuliano," diye nefes nefese kalır Bianca.

"Yapmazsın." "Dene beni."

Enrico gülümser, görünüşe göre etkilenmiştir.

O cevabını düşünürken birbirimize bakıyoruz.

"Son şansın," diye çıkıştım.

"Tamam, kalacağım. Ama sadece o yakalanana kadar."

Kapı tekrar açılıyor ve Francesca beliriyor, bana genişçe gülümsüyor ve kalbim göğsümde takla atıyor.

"Gitmeye hazır mısınız?" Ona soruyorum.

Gözleri Enrico'ya kayıyor.

"Milano'da görüşür müyüz?" diye soruyor. "Kalıyor musun?" Nefes nefese kalır.

Başını salladı. "Olivia ve çocuklar da eve gelecekler."

Francesca onu kucağına çekerken heyecanla "Ah," diye haykırır. "Olivia'yı görmek ve çocuklarla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Hayallerim gerçek oluyor."

Oh lütfen....

Gözlerimi deviriyorum ve Bianca bacağıma bir fiske vuruyor. "Kes şunu," diye fısıldıyor.

Ona bir fiske vurdum. "Kes şunu."

Bana gülümsüyor ve ben de neredeyse gülümsüyorum. Neredeyse.

Francesca

Havaalanının özel salonunda oturmuş uçağımıza binmeyi bekliyoruz.

Annem, Lorenzo ve korumalarımız bizimle birlikte, barın yanında oturuyorlar.

Lorenzo bilgisayarının başındaydı ve ayağa kalkıp yanına gitti. "Şuna bir bak."

O geçer onundizüstü bilgisayar için Giuliano ve Biz ikisi de görüntüyü anlamaya çalışmak için konsantre oluyor.

"Belçika'daki bir havaalanının güvenlik kamerası görüntüleri." diyor.

Siyah şapkalı bir adamın tek başına uçağa binişini izliyoruz. "Onu yakaladım," diye fısıldıyor Giuliano karanlık bir sesle.

Carlo olduğunu görmek için daha dikkatli bakıyorum.

"Nereye gidiyor?" "New York'a."

Giuliano kaşlarını çatı. "New York mu?" Bir an düşünür. "Hemen New York'a bir ekip gönderin."

"Hallediyorum." Lorenzo bara doğru yürüyor ve benim zihnim dakikada milyonlarca mil hızla koşuyor. Anna'yla gerçekten konuşmam gerekiyor.

"Anna'yı arayacağım," diyorum. Giuliano başını sallıyor. "Bir içki ister misin?"

"Evet, lütfen."

Kalkıp bara doğru yürüyor ve ben de Anna'nın numarasını çeviriyorum.

"Chesk," diye cevap veriyor, ağladığını anlayabiliyorum. "İyi misin?"

Sesinin ne kadar üzgün çıktığını duyunca kalbim sıkışıyor. "Üzgünüm. Öyle misin?"

"Bunu gerçekten o mu yaptı?" diye fısıldar.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Evet," diye fısıldıyorum hüznle.

"Nasıl olduğunu anlamıyorum... Bu nasıl mümkün olabilir? Carlo iyi bir adam, biliyorum. Ben sadece...." Başka bir şey söylemeden önce sözünü keser.

"Bebeğim." Üzüntüyle iç çektim. "Carlo gitti, Belçika'da bir havaalanında Amerika Birleşik Devletleri'ne giderken görüldü."

"Ne?"

"Tatlım... Keşke bu doğru olmasaydı ama Carlo...." "O ne?" Sözümü kesti.

"O kötü biri, Anna. Hiç de düşündüğümüz gibi biri değil. Onunla tanıştığını unutmalsın."

Yüksek sesle burnunu çekiyor ve ağladığını biliyorum. Herkesten daha fazla ihanete uğradı, onu seviyordu.

Bu hostes duyurulur bizim uçak o hazır Biniş için.

"Uçağımıza biniyoruz, seni yarın ararım?" "Tanrıya şükür iyisin, bu çok korkunçtu."

Hayatımın yirmi dört saati," diye kekeliyor gözyaşları arasında. "Biliyorum, benimki de öyle."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Ben de seni seviyorum."

Giuliano dairemin kapısını açtığında geri çekiliyorum, gece geç bir saat ve tarihin en uzun gününün ve bitmek bilmeyen uçuşun ardından, Como Gölü'ndeki evimiz böceklerle ve güvenlik risklerine karşı taranana kadar gidemiyoruz bile. Carlo daha geçen hafta eve geldi ve kim bilir ne yerleştirdi.

Giuliano kapıyı itip açıyor ve geri çekiliyor, ben de içeri bakıp tereddüt ediyorum.

Giuliano kolunu omzuma atıp beni kendine çekerken, "Sorun yok tatlım," diye mırıldanıyor. "Her şey üç kez kontrol edildi."

Başımı sallıyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum. "Ben sadece...."

"Biliyorum." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Çok şey yaşadın, huzursuz olmak için iyi bir sebebin var."

"Huzursuz musun?" diye sordum.

"Hayır."

Gözlerim onunkileri arıyor. "Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

Elimi tutuyor ve beni daireye götürüyor. "Artık neyle karşı karşıya olduğumuzu bildiğime göre, dürüst olmak gerekirse değilim." Çantalarımızı yere koyuyor ve beni koridora çıkarıyor.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü...." Kelimelerini doğru seçiyormuş gibi duraksıyor. "Carlo'yu alabileceğimi biliyorum."

Kaşlarımı çattım, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Zayıf yönleri var ve...." Yatak odamıza doğru yürürken sanki ayrıntıya girmek istemiyormuş gibi omuz silkiyor.

"Ne gibi?"

Beni kendisine doğru çevirdi. "Artık Carlo hakkında konuşmayacağım. Her şey bitti, o kaçıyor... ve birkaç gün içinde zamanı dolacak. Şu anda korkarak kaçan o. Başına ne geleceğini biliyor. Büyük planı başarısız oldu." Banyoya girip duşu açıyor ve gömleğimi başımın üzerinden kaldırıyor. "Duş al ve yat, bitkin görünüyorsun." Kot pantolonumu açıp aşağı indiriyor, kalçamda koyu bir morluk görüyor ve kaşlarını çatıyor, parmağıyla izini sürüyor. "Burada ne oldu?"

Koyu siyah çürüğe bakıyorum. "Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Düşüp başımı çarptığımda ve bayıldığımda olmuş olmalı."

"Ne zamandır baygındın?" Daha fazla yara olup olmadığını araştırırken gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı dolaşıyor.

"Bilmiyorum. Uyandığımda kulübedeydim."

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseldi. "Seninle oynandığına dair bir işaret var mıydı?"

"Yani... cinsel olarak mı? Hayır. Tanrım hayır, öyle bir şey değildi. Bir şey olsaydı bilirdim, kesinlikle hayır."

Rahatlamış gibi nefes veriyor. "Güzel."

Tanrım, gerçekten bunun olabileceğini düşünüyor mu?

Sütyenimi açıyor ve külotumu indiriyor. "Duşta, bebeğim."

"Benimle mi geliyorsun?"

Kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor. "Seni buradan yıkayacağım."

"Neden benimle gelmiyorsun?"

"Ben sadece-" diye duraksıyor, "-aşırı duygusal hissediyorum ve...." Sözüünü kesti. "Buna hazır değilsin ve eğer içeri girersem başlayacak ve ben sadece dinlenmeni istiyorum."

Seks için uygun olmadığımı düşünüyor.

Güzel erkeğime gülümsüyorum ve onu kıyafetleriyle birlikte duşa doğru itiyorum. "Gir şu lanet duşa." Ayak parmaklarımın üzerine eğilip onu öpüyorum, dilim açık dudaklarının arasından kayıyor. "Sana ihtiyacım var."

Dudaklarıma karşı kaşlarını çatıyor. "Chesk...."

Elimi kasıklarında gezdiriyorum ve dokunuşumun altında sertleştiğini hissediyorum. "Ben iyiyim."

Öpüşmemiz derinleşiyor ve aniden ona sahip olmak için çaresiz kalıyorum, gömleğini omuzlarından yırtıyorum ve pantolonunu aşağı çekiyorum, kalın sert horozu serbest kalıyor.

"Scopami." (Çevirisi: Siktir git.)

Koyu renk gözleri gözlerimi tutuyor ve elini yavaşça vücudumdan aşağıya, bacaklarımın arasına kaydırıyor. "Vuoi questo uccello?" (Çeviri: Bu siki istiyor musun?)

"Si." (çeviri: Evet.)

Parmaklarını etimde gezdiriyor, sırlıslam oluyorum.

Buna her şeyden çok ihtiyacım var, normal hissetmek istiyorum. Sert seks yapmamız beni dünyaya geri getirmek için tam olarak ihtiyacım olan şey... ve o bunu biliyor.

Onun da ihtiyacı var.

Gözlerimiz kilitliken dudaklarımı ayırıyor ve klitorisimi yumuşakça okşuyor; onaylayarak ürperiyorum ve o da sırtlıyor. "Si, cosi, Tesoro. Brva ragazza." (Çevirisi: İşte böyle bebeğim. Aferin kızıma.) Üç kalın parmağını vücudumun derinliklerine kaydırıyor.

"Oh..." Ağzına doğru inliyorum.

Beni izlemek için geri çekiliyor, parmakları yavaşça beni sertçe beceriyor. "Sei cosi bagnata, cazzo." (Çevirisi: Çok kaymak gibisin.)

Elini sertçe sarsıyor ve kalın parmaklarını sürerken ön kolunu kavıyorum, onları kuvvetle kullanırken kolundaki kasların kasıldığını hissedebiliyorum.

Birdenbire bunun için çaresiz kaldık, öpüşmelerimiz sert ve tutkulu oldu. Parmakları beni piston hızında, derin ve sert bir şekilde beceriyor.

Tam ihtiyacım olduğu gibi.

Bacağımı kaldırıyor ve dizimi göğsüne yaslayarak beni tamamen ona açıyor.

Parmakları içeride sadece onun bulabildiği o derin noktaya çarptı. "Oh..." İnliyorum, gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

Lanet olsun, bu işte çok iyi.

"Mi prosciugherai fino all' ultima goccia, piccola?" (Çevirisi: Sikimi sağlayacak mısın bebeğim?) Dişleri boynumu kavıyor ve ısıyor, tüylerim diken diken oluyor ve kontrolün sınırına yaklaştığını anlıyorum.

Ben de öyle.

Kahretsin, aşırı duygusal olduğunda onu seviyorum.

"Si." Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Ne ho un bisogno disperato, cazzo. Aiutami a dimenticare." (Çevirisi: Buna çok ihtiyacım var. Unuttur bana.)

Başka bir şey söylemeden beni kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyor, kalın siki derinlere kayıyor ve ikimiz de huşu içinde birbirimize bakıyoruz.

"Siamo perfetti insieme," (Çeviri: Mükemmel uyum.) diye fısıldıyorum.

"Il nostro amore e perfetto," (Çevirisi: Mükemmel aşk.) diye fısıldar.

"Ti amo." (Çevirisi: Seni seviyorum.)

"Per sempre." (Çevirisi: Sonsuza kadar.)

Bir ay sonra.

Limuzin Milano Katedrali'nin önüne yanaşıyor.

"İşte bu kadar." Lorenzo bana gülümsüyor ve ben de heyecanla elini tutuyorum.

Bugün benim düğün günüm.

Bugün onun karısı oldum... Kilisede.

Anna ve Olivia, nedimelerim, öndeki arabalarından indirildiler ve benimkinden çıkmama yardım etmek için geri döndüler.

Elbisem beyaz, dar bir korsaj ve dolgun bir etek. Uzun siyah saçlarım tam boy duvağımın altında toplanmış.

Peri masalı istiyordum... ve onu elde ettim. Elbise ve her şey.

Lorenzo kolunu uzatıyor, ben de kendi kolumu uzatıyorum, sinirlerim göğsümde zonkluyor, merdivenlerden çıkıyoruz ve kilisenin kabul alanında bekliyoruz.

Geleneksel gelin şarkısı başlıyor ve Anna kocaman bir gülümsemeyle yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Evlenmeye hazır mısın?"

Kıkırdıyorum. "Uh-huh."

Çift kapıdan geçti ve şimdi sıra Olivia'da. Bana döndü. "Çok güzel görünüyorsun, Chesk."

"Teşekkürler."

Yanağımdan öptü ve o da kayboldu.

Çift kapı açılıyor ve koridora baktığımda Giuliano'nun koridorun sonunda beni beklediğini görüyorum.

Siyah bir takım elbise, beyaz bir yelek ve kravat giyiyor. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde dağılmış.

Nefes kesecek kadar yakışıklı, Valentino ve Alex, sağdıçları onun yanında.

Bana doğru dönüyor ve gözlerimiz buluşuyor, bana yavaş ve seksi bir gülümseme veriyor.

Dünyam durdu.

Gözleri yaşlarla doluyor ve aşkım göğsümde patlamak üzereyken koridordan ona doğru olabildiğince hızlı koşmak istiyorum.

İşte bu, zaman içinde bir olduğumuz an.

Ritme doğru yürüyoruz ve ona yaklaştığım her adımda kendimi daha cesur hissediyorum.

Daha çok kendim.

Lorenzo yanağımdan öpüyor ve dönüp Giuliano'nun elini sıkıyor, sonra da benim ellerimi onunkilere koyuyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Giuliano.

Lorenzo geleneği bozuyor ve eğilip onu her iki yanağından da öpüyor, kalabalık biraz kıkırdıyor.

Giuliano dönüp bana gülümsüyor, gözlerindeki bakış bir yangın başlatabilir.

O bakışı bilirim... O bakış için yaşarım.

"Bugün burada toplanmış bulunuyoruz." Rahip vaazına başlar.

Giuliano'nun gözleri kararır.

Kelimeleri zor duyuyorum, hepsi karmakarışık geliyor. Önümdeki güzel adamdan çok etkilenmişim. Siyah takım elbisesini giymiş ve herkesin önünde beni kilise sırasının üzerinde domaltmak üzereymiş gibi görünüyor.

"Benden sonra tekrar et," diyor rahip.

Giuliano altın yüzüğü parmağıma taktı. "Bu yüzükle evleniyorum."

Altın kordonu Giuliano'nun parmağına geçiriyorum.

"Bu kadını, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, ikiniz de yaşadığınız sürece sahip olmak ve tutmak için alıyor musun?"

"Seviyorum." Gözleri gözlerimi tutuyor ve şakacı bir şekilde kaşını kaldırıyor.

Kıkırdıyorum.

"Bu adamı, zenginlikte, fakirlikte, hastalıkta ve sağlıkta, ikiniz de yaşadığınız sürece sahip olmak ve tutmak için kabul ediyor musunuz?"

"İstiyorum."

Son on yıldan milyonlarca anı gözlerimin önünden geçiyor. Ama en önemlisi, aramızdaki o güzel aşk.

Herhangi bir dağa tırmanır, herhangi bir savaşa girer, hepsini bir anda tekrar yapardım.

Zamanın tam bu anına ulaşmak için.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum, gelini öpebilirsin."

Giuliano yüzümü iki elinin arasına alıyor ve beni şefkatle öpüyor, gözleri kapanıyor ve sanki dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi o anın içinde tamamen kayboluyor.

Ve şimdi biliyoruz.

SON

Valentino'dan bir alıntı ve bir başka muhteşem TL
Swan kitabının ilk bölümü için okumaya devam edin;
Play Along

ALINTI - VALENTINO

Anna

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ben cam kapıdan ofisimin bulunduğu bloğa bakıyorum.

Yolda arabamın, artık her yerde bana eşlik eden iki korumamla birlikte beklediğini görebiliyorum.

Francesca ve Giuliano lüks bir süper yatta balayındalar. Dört haftadır yoklar ve ben onları çok özledim.

Telefonumdan bir mesaj sesi geliyor ve ekrana gelen ismi gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

Carlo

Konuşabilir misin?

Aman Tanrım.

Kalbim hızlanıyor, her şey olalı sekiz hafta oldu ve ondan bir kez bile haber alamadım. Ne söyleyeceğini duymak istiyorum.

Hiç tereddüt etmeden ofisime geri döndüm ve asansöre binerek katıma çıktım ve mesaj attım.

Evet Yalnızım.

Telefonum çalıyor ve kalbim boğazımda cevap veriyorum, "Alo."

"Anna," diye fısıldıyor.

Onun sesini duyduğumda duygularıma yenik düşüyorum ve gözyaşları içinde yüzümü buruşturuyorum.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Ağlama."

Kahretsin, beni üzdüğünü söyleyebilmesinden nefret ediyorum. Sessiz kalmaya çalışırken boğazımda bir yumru oluşuyor.

"Seni özledim." Sesi derin ve boğuk. "Yalan söyleme," diye kekeliyorum.

"Sana doğruyu söylüyorum. Aşık olduğumuzda zaten çok ilerlemiştim, bunu yapmak zorundaydım."

"Hayır, yapmadın" diye ağlıyorum kontrolümü kaybederken. "Benim için çekip gitmeliydin. Giovanna'yı nasıl öldürebilirsin? Nasıl yapabildin?"

"Giovanna'yı ben öldürmedim," diye tersler. "Evet, öldürdün."

"Hayır, öldürmedim. Kimseyi öldürmedim, sana söz veriyorum. Silahımı onlara doğrulttum ama başka biri onları uzaktan vurdu. Yemin ederim ben değildim."

Sessiz kalırız.

"Seni asla incitmek istemedim." "Ama incittin," diye hıçkırıyorum.

Hem de çok.

"Giuliano ile aynı işi yapıyorum, o melek değil, Anna. Bu resimdeki tek kötü adamın ben olduğumu düşünerek aldanma. Güven bana, onun neler yapabileceğini bir bilsen."

Sessiz kalıyorum.

"Onu kabul ediyorsun ama beni kabul etmiyor musun?" "Bize ihanet ettin," diye ağlıyorum.

"Sana asla ihanet etmedim. Seni seviyorum."

Yüzümü buruşturuyorum, acı kalbimi yakıyor, ona inanmayı çok istiyorum.

"Neredesin?" diye soruyorum. Bu sefer sessiz kalıyor.

"Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim."

"Seni bulacaklar, Carlo. Sonra ne olacak?"

"Bu riske değdi.... Sesini duymak zorundaydım."

Gözlerimi kapatıyorum, ona olan bağlılığım düşündüğümde çok daha derin.

"Seni özlüyorum," diye

fısıldıyor. "Özleme."

"Benimle gel." "Ne?"

"Seni çağıracağım."

"Nereye geldin, Carlo?" Öfkeyle fısıldıyorum. "Kaçak bir hayata mı? Gitmek zorundayım."

"Gitme," diye kekeliyor, neredeyse paniklemiş.

"Carlo."

"Anna... Giuliano ile olanlar işle ilgili. Sana karşı hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok."

"Yapamam...." Kendimi kestim.

"Seni bu gece ararım?" diyor usulca.

Sessiz kalıyorum, hayır kelimesini dudaklarımdan geçiremiyorum. "Carlo, eğer nerede olduğunu öğrenirlerse...." Elimi

çaresizlik içinde ellerini kaldırdı. "Onlara kimseyi öldürmediğini söylemelisin. Giovanna'yı senin vurduğunu düşünüyorlar."

"Ben asla bir kadını öldürmem, bunu biliyorsun." "Ben gidiyorum."

"Seni bu gece arayacağım." Cevap vermedim.

"Seni seviyorum."

"Yapma." Telefonu açtığım için kendimden iğrenerek kapattım.

Elimdeki telefona bakıyorum, ne oluyor lan?

Asansörle zemin kata iniyorum ve dışarı çıkıp beni bekleyen arabaya biniyorum.

Araba yağmurun altında durdu ve ben şok içinde manzaraya baktım.

Bu az önce mi oldu?

Hay sikeyim.

Neden cevap verdim?

Giuliano'ya söylemeliyim...ama sonra....

Yirmi dakika sonra araba dairemin önüne yanaştı. "Teşekkür ederim." İnerken sahte bir gülümseme takınıyorum. Neredeyse koşarak apartmana giriyorum ve asansöre binerek daireme çıkıyorum. Kapıyı aceleyle açıp arkamdan çarpıyorum.

Siktir

.

Siktir

.

Siktir

.

Kendime o kadar hızlı bir şekilde bir bardak şarap dolduruyorum ki kenarlardan taşıyor ve lavabonun başında durup içiyorum.

Onu öldürecekler.

Bardağımı tekrar dolduruyorum ve bir kez daha boşaltıyorum.

Kapı sertçe çalınıyor, gözlerim açılıyor.

Olamaz... Bu o mu?

Bu gün yaşayan bir kabus.

Gizlice kapıya gittim ve gözetleme deliğinden baktım.

Valentino.

Onun burada ne işi var? Şu anda ona ayıracak zamanım yok, bir çıldırmanın ortasındayım. Aceleyle kapıyı açtım. "Merhaba."

"Merhaba."

Bir ajandası olduğu hissine kapılıyorum. "Sorun nedir?"

Koyu renk gözleri benimkileri tutuyor. "Carlo'dan haber aldın mı?"

O biliyor.

"Hayır."

"Bana yalan söyleme, Anna."

Adrenalin sistemimde dalgalanıyor. "Beni mi gözetliyorsun?"

"Seni koruyorum."

"Cehenneme git, Valentino. Senin korumana ihtiyacım yok." Kapıyı suratına çarpmak üzereydim ki eliyle durdurdu ve kapıyı açık tuttu.

"Ben taşınıyorum."

"Ne?" Patladım. "Bu çok saçma."

Soğuk gözleri benimkileri tutuyor. "Eğer seni istiyorsa... önce beni geçmesi gerek."

Valentino
Çok yakında.

ALINTI - BIRLIKTE OYNAYALIM

Roshelle

Aldatma ve yalanlarla dolu bir dünyada kime güvenirsiniz?

Gece kulübünün köşesinde tek başıma durmuş, onu öpmeden önce kollarına alışını izliyorum.

Hava ciğerlerimden buharlaşıyor. Nefes alamıyorum.

Umutsuzluk kan dolaşıma pompalanıyor, ama kendime zarar veren hastalıklı bir nedenden ötürü başka tarafa bakamıyorum. Bunu görmek zorundayım, neler yapabileceğini ve bu işin tam olarak ne kadar ileri gittiğini görmek zorundayım.

İşaretler oradaydı, onları gördüm. Ama bir aptal gibi içgüdülerim izin verdiği sürece onları görmezden geldim.

Onun beni sevdiğine inandım. Onun beni sevdiğine inandım.

Orada durup iki yıllık erkek arkadaşımın beş yıllık ev arkadaşım ve en iyi dostumla öpüşmesini izlerken, kendimi hiç bu kadar ihanete uğramış hissetmediğimi fark ediyorum. Tanık olduğum şeyi anlamaya bile başlayamıyorum.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Korkunç kâbusun ortaya çıkışını izlerken beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum.

Böyle bir şey olamaz.

İlk ipucum iki hafta önceydi. Melissa, oda arkadaşım, birkaç haftadır görüştüğü bir adamla randevusu vardı ve adam onu almaya geldiğinde Todd, benim

erkek arkadaşı ona çok kötü davrandı. Kız giderken adamın ona ters ters baktığını ve Todd'u o adamdan uzaklaştırmak için kızın neredeyse apartmandan kaçtığını gördüm.

Neden?

Onun biriyle çıkmasından neden mutlu olmamıştı? Arkadaş olmuşlardı ve gece vardiyamdan eve dönmemi beklerken birçok geceyi dairemde yalnız geçirmişlerdi. O gece aklımdan iğrenç bir düşünce geçti... Kıskanıyor muydu?

Hayır, olamaz.

Ben de bu teoriyi test edeyim dedim. Sonraki hafta boyunca Melissa'nın önünde Todd'a karşı aşırı sevecen davrandım ve o her erken yattığında içten içe öfkelenildiğini bildiğim halde mutlu davranıyordum. Katalizör Perşembe gecesi işe gitmemeye karar verdiğimde ortaya çıktı ve Todd ile Melissa işe gitmediğim için açıkça sinirlendiler.

Belli ki seks yapma planlarını mahvetmişim ve bu derin mide bulandırıcı gerçek beni öldürdüğünde. Onun yatağında mı yoksa benim yatağında mı seks yaptılar?

Oda arkadaşım sevgilimi ne sıklıkla tatmin ederdi?

Kendime engel olamayıp Melissa'nın telefonuna bir takip cihazı uygulaması yükledim. Şifresini biliyordum. Tabii ki biliyordum. Her şeyi paylaşırdık.

Görünüşe göre bir horoz bile.

Cuma günü o hafta sonu için başka bir yere gideceğini açıkladı ve Todd da iş için başka bir yere gitmeyi planladığını söyledi.

Tesadüf mü? Hiç sanmıyorum.

Buluşacaklarını ve muhtemelen bir otel odasında sevişeceklerini biliyordum.

Acele etmedim. Bekledim.

Ve şimdi Cumartesi gecesi saat 23:00 ve ben başka bir şehirde, kimseyi tanımadığım bir gece kulübünde, en kötü kabusuma tanıklık ediyorum.

Gidebilir. Bir leopar asla iğrenç beneklerini değiştirmmez... ama neden onu benden almak zorundaydı ki?

Kalbim göğsümden kaçmaya çalışırken akmayan gözyaşlarımla onları izliyorum.

En iyi arkadaşım, annem beş yıl önce öldüğünden beri hayatımda değişmeyen tek şey. Kontrol manyağı babam ben çocukken beni terk etti ve annem öldüğünde üniversite için buraya taşındım ve Melissa ile tanıştım. O gün hayatım değişti. Mel mutlu, kendinden emin ve çekiciydi.

Olduğumdan daha fazla... olduğumdan daha fazla.

Dans ederken baştan çıkarıcı bir şekilde ona bakarken kendini ona doğru sürtmesini izliyorum. Elleri kızın arkasında. Bir şeyler söylerken gülümsüyor ve sonra birlikte gülüyorlar ve içimden biraz öldüğümü hissediyorum.

Sadece sikişmiyorlar.

Birbirlerine karşı hisleri var.

Onu tekrar öpüyor ve elleri tam istediği gibi tutmak için başının arkasına gidiyor. Öpüşmeleri uzun, derin ve erotiktir.

Bulanık görüşümle kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Hayır.

Başka tarafa bakamıyorum çünkü bu gece kulübünden ayrıldığımda hayatımdaki en önemli iki insanın artık hayatımın bir parçası olmayacağını biliyorum. Zemin altımda sallanıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Bu ihaneti hak edecek ne yaptım ben?

Hareket edemiyorum.

Onu tekrar öpüyor ve duvara yaslanıp onu sıkıştırıyor ve sonra gerçekten sevişmeye başlıyorlar.

Hayır. Kes şunu!

Gözyaşları barajı patlatıyor ve adrenalin kreşendoya ulaşırken onlara doğru adım atmaya başlıyorum. Onları durdurmalıyım, her şeyi durdurmalıyım.

Onu öpmeyi kes, seni lanet olası pislik! Lütfen, kes şunu! Ama sonra adımımın ortasında durakladım. Bunu yapmayın. Kendini alçaltma. Evine git ve taşın. İnkâr etmelerine ya da savunmalarına fırsat vermeyin. Ben bundan daha iyiyim.

Bir an duruyorum ve ayaklarımın altındaki halının üzerindeki kare desene bakıyorum. Başım dönüyor ve yönümü şaşıyorum. Gözlerim kirli ihanetlerden ayrılmadan bir süre daha orada kalıyorum. Onu öpüyor ve kalçasını kaldırıp kendi kalçasına doluyor, bana her zaman yaptığı bir hareket.

Onu arkadan becermek de hoşuna gidiyor mu?

Bu son düşünce içimde derinlerde bir şeyleri kopardı. Yanlarına gittiğimi hatırlamıyorum ama kızı duvara yapıştırırken onu arkadan itiyorum, öne doğru düşüyor ve sonra etrafına bakıyor, yüz ifadesi dehşetle değişiyor. Ne yaptığımı anlayamadan suratına bir yumruk indirdim.

Melissa'nın elleri ağzına gider. "Aman Tanrım!" diye soluk soluğa kalır. "Bu görüldüğü gibi değil," diye kekeliyor.

"Seni sürtük!" Kendimi kontrol edemeyerek bağırdım. Yanımdan geçen bir adamdan bir içki kaptım ve yüzüne fırlattım, ardından yanağına sert bir tokat attım. Şok içinde sendeleyerek geri çekildi, eli acıyan yüzüne gitti.

"Roshelle," diye bağılıyor Todd beni kontrol etmek için kolumu tutarken. "Sakin ol." Beni Melissa'dan uzaklaştırıyor, belli ki ona tekrar vuracağımdan korkuyor.

"Sakinleşmeyeceğim." Gözyaşlarım dökülürken kendimi zorluyorum. Ona dönüyorum ve içimi sayısız duygu dolduruyor ama sesimi çalan onun ihaneti oluyor. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, beynimden kaçan o kadar çok şey. Gözlerim onu arıyor ve elimi tutmaya çalışıyor.

"Dokunma bana!" Elimi ondan uzaklaştırırken bağııyorum. "Bir daha asla."

Melissa'ya döndüm. "Eşyalarını topla ve evimden defol." Küçümsedim.

"Roshelle," diye fısıldar. "Çok özür dilerim." İnançsızlıkla başını sallıyor. Birden duvarlar üzerime kapanmaya başlıyor ve buradan çıkmam gerektiğini anlıyorum.

Bu acıdan uzaklaşmalıyım.

Bir çıkış levhası görüyorum ve arkama bakmadan oraya doğru ilerliyorum. Kapıyı arkamdan çarparak soğuk gece havasına çıkıyorum.

"Kafanı uçurmadan önce kapa çeneni!" diye bağılıyor bir erkek sesi.

"Sende o lanet cesaret yok," diye alay ediyor bir başkası içinde

Ceva

p ver.

Ne?

Gözyaşlarıma rağmen odaklanmaya çalışıyorum ve öfkeyle onları kaydırıyorum.

gözlerimden. Karanlık ve dışarıda insanlar var. Önümdeki gölgelere odaklanmaya çalışıyorum, sonra geri dönüp az önce çıktığım kapıyı açmaya çalışıyorum. Kilitli ve bu tarafta hiç kol yok. Belli ki bir yangın kapısı.

Ne oldu? Neredeyim ben?

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Bir silah sesi duyuluyor ve bir adam karnını tutarak önüme düşüyor. Farkında olmadan içine düştüğüm durumu kavrarken gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Ne?

Birden etrafım beş adam tarafından sarıldı. Bir tür anlamayı yarıda kestim.

Olamaz.

"Kim lan bu?" diye sesleniyor bir adam.

Panik içinde başımı sallıyorum. "Ben bir şey görmedim, yemin ederim." Bir grup adamı itiyorum ve içlerinden biri beni kolumdan tutuyor. "Bu gece bana temiz bir kış lazım."

Kolumu onun pençesinden kurtarmaya çalışıyorum ama silahıyla yüzüme sertçe vuruyor, yere düşmeden önce acı bir şimşek gibi başımda çınlıyor.

"Onu bizimle getirin," diye başırıyor biri.

"Hayır, bu y¼ke ihtiyaçımız yok. Bırakın onu, bir şey görmediğini söyledi."

Tartışmaya devam ediyorlar.

"Evet, şey, sikimin yeni bir amcığa ihtiyaç var. "Getirin onu." Tetikçi homurdanıyor.

Vücudumun kaldırıldığını ve sonra bir araba bagajının dar alanına atıldığını hissediyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Hayır." El çantam yere düşüyor ve birinin onu alıp arabaya attığını görüyorum.

Bagaj kapağı gümbürtüyle çarpıyor.

Karanlıkta yarı bilinçli bir halde yatarken ağzımda kan tadı alıyorum.

Başımdaki ağrı zonkluyor. Az önce ne oldu?

Karanlıkta ellerimi kaldırıyorum ve beni saran soğuk metali hissediyorum.

Araba hareket etmeye başladığında durumun gerçekliğini anlıyorum ve arkamdaki koltuklarda birbirleriyle konuştuklarını duyuyorum. Her şey sisli ve başım çok ağrıyor. Saçlarımda sıcak bir şeyin dolaştığını hissediyorum. O da ne? Elimi kaldırıyorum ve başımda derin bir yarık hissediyorum, damlayan kan sıcak ve yapışkan. Ne oluyor lan? Olamaz. Beni öldürecekler.

Yenilenmiş bir amaç ve açılmış ellerle panik içinde çatıya vurmaya başlıyorum.

Az önce birini öldürdüler. Yeni bir kukuya ihtiyaçım var.

Sözleri aklımdan geçiyor. Aman Tanrım, beni öldürmeden önce tecavüz edecekler, beşi birden.

Ellerimi çılgınca beni saran metalin üzerinde gezdirmeye başladım. Bir araba bagajından nasıl çıkılır? Bir mandal var mı? "Yardım edin!" Çığlık atıyorum. "Yardım edin," diye sesleniyorum.

eller çatıda. Araba yavaşlıyor. Kahretsin! Gözlerim açıldı.

Bu kadar mı? Onların hareketlerini dinlerken nefes nefese kalıyorum ve trafik ışıklarının yürüme göstergesinin dönüşünü duyuyorum. Şimdi! I

Şimdi çığlık atmam gerek. Duruyoruz, trafikte sıkıştık kaldık.

Çatıya kuvvetle vurmaya başladım. "Yardım edin bana!" diye bağıyorum. Bacaklarımı kaldırıp kapağı iterek açmaya çalışıyorum ama lanet olsun, burası çok sıkışık. Çılgınca tavana vuruyorum ve halının köşesini tutarak altımda dolaşıyorum. Aletler. Buranın altında aletler olacak. Yarı yuvarlanıp halıyı yırtıyorum ve metal bir alet kutusu kapıyorum. "Bana yardım et. Bagajdayım. Kaçırılıyorum. Heeeeeeeelp!" Çığlık atıyorum.

"Kapa çeneni yoksa oraya geri gelir ve seni sustururum." Arabanın içinden bir erkek sesi homurdanıyor.

Gözlerim açıldı. Kulağa korkutucu geliyor. Gerçekten korkmaya başladım. Buradan çıkmam lazım. Hemen.

Karanlıkta önümdeki alet kutusunu açmaya çalışıyorum ama sonunda aceleyle açılıyor ve bir bijon demiri fırlayarak burnuma çarpıyor.

"Ah, siktir!" Çığlık atıyorum.

Ah, çok acıdı. Çarpmanın etkisiyle gözlerim yaşardı ve yüzümü tuttum. Oh, kahretsin, sanırım kendi burnumu kırdım. Levyeyi kaptığım gibi tüm gücümle çatıya vuruyorum. Çarpmanın etkisiyle geri sekiyor ve tam kaşıma isabet ediyor.

"Ahh!" diye tekrar çığlık atıyorum. Yüzümün kenarından sıcak bir damlanın aktığını hissediyorum. Beni öldürmezlerse, burada kendim iyi bir iş çıkarıyorum.

Levyeyi çatıya vurup duruyorum. Bu olmalı olmak

kazanıyor	bazı nazik	.	Dikkat.
"Yardım edin	Bana."	I	Bağır.

"Biri... polisi arasın. Yardım edin."

Araba hızlandı ve ben bagajın arkasına doğru fırladım. Işıklar değişiyor, araba köşeyi dönüyor ve ben uçuyorum, aletler bagajın her tarafına dağılıyor ve bana çarpıyorlar. Sürücü manyak gibi sağa dönüyor ve ben kayarak başımı yan tarafa çarpıyorum.

"Lanet olası pislikler," diye bağıyorum ve hepsinin arabanın içinde güldüklerini duyuyorum. Sonra araç sol köşeden uçuyor ve ben tekrar kaymaya başlıyorum. Araba caddede hızla ilerlerken lastiklerin gıcırdadığını duyabiliyorum.

Öleceğim. Tanrım, öleceğim. Kenara çarpmamak için metal tavana tutunmaya çalışıyorum ama başaramıyorum ve araba köşeden uçarken bagajın sert metal ucuna çarpıyorum. Aletler etrafa uçuşuyor ve bana çarpıyor. Kahretsin. Çılgınca tekrar bijon anahtarını arıyorum. İhtiyacım olabilir ama bulamıyorum ve elimle halı kaplı zemini yokluyorum.

Neredesin? Neredesin?

Eğilip bagajın diğer ucunu yokluyorum ve sonunda soğuk sert metali hissediyorum. Araba kontrolden çıkarken kalbim hızla çarpıyor. Bir plana ihtiyacım var, ama lanet plan ne?

Düşün.

Kendimi uçmaktan alıkoymaya çalışırken elimdeki levveyi sıkıca kavriyorum. Bagajı kim açarsa açsın bu lanet şeyle bayıltilacak. Aklıma Oprah ve onun ikinci yere asla gitmeme tavsiyesi geliyor. Oprah'dan pek bir şey hatırlamıyorum ama kaçırıldığın zaman asla ikinci yere gitme dediğini biliyorum; kaçmak için deli gibi savaş çünkü oraya varır varmaz seni öldürecekler.

Tanrım, bu harika.

İkinci yere gitmek için arabaya bindim bile. Sinirlenmeye başladım, hem de çok sinirlenmeye. Bu ne cüret? Gerçekten çok kötü bir gece geçirdim ve bu saçmalığı kaldıracak havada değilim. Yaklaşık yirmi dakika ve altmış saldırı planından sonra araba yavaşlıyor ve kasislerden geçiyor.

Neredeyiz biz?

Kanımda adrenalın pompalanmaya başladı.

Hız tümsekleri park yerlerinde... Bu da demek oluyor ki

Biz

ıssız bir park yerindeler.

Araba duruyor ve adamlar sessizleşiyor. Gözlerimi kapatıyorum, bunun o an olduğunu biliyorum.

Vay anasını.

Kalbim küt küt atıyor ve bir elimle levveyi, diğer elimle de krikoyu kavıyorum. Eğer bu gece öleceksem, biri benimle gelecek. Ayaklarım açıklığa bakacak şekilde kıvraniyorum ve onları göğsüme doğru çekiyorum. Zor nefes alıyorum, çok korkuyorum. Silahlarımı elimde tutuyorum ve bekliyorum. Arabanın kapıları açılıyor ve adamlar inerken bütün araba kalkıyor.

Neredeyiz?

Sanki ben tamamen unutulmuşum gibi konuşmaya başladıklarını duyuyorum ve aklımdan mide bulandırıcı bir düşünce daha geçiyor. Ya beni burada bırakırlarsa?

Ya arabada açlıktan ve susuzluktan yavaş yavaş ölürsem? Aman Tanrım.

Ben ne yapıyorum? Ben ne yapacağım?

Beş dakika boyunca sessiz kalıyorum ve daha fazla dayanamayana kadar düşünmeye çalışıyorum.

Siktir et. İssız bir otoparkta bir arabanın bagajında tek başıma ölmeyeceğim. Elimdeki levveyi yere bırakıp bagaj kapağına vuruyorum. "Yardım edin. Çıkarın beni" diye sesleniyorum.

Adamlar sessizleşir.

Birisi, "Onu dışarı çıkarın ve bırakın gitsin," diyor.

"Önce biraz eğleneceğim," diye cevap veriyor bir diğeri.

Daha sonra ne söylendiğini anlayamıyorum ama hepsi yüksek sesle gülüyor ve ben de elimdeki levveyi sıkıyorum.

Pislikler.

Bacaklarımı geri çekiyorum ve bagaj açıldığında tüm gücümle tekme atıyorum ve ayaklarım bir adamın yüzüne çarparak onu yere düşürüyor. Bagajdan dışarı atlıyorum ve bir adam bana doğru geliyor. Elimdeki levveyi olabildiğince şiddetli bir şekilde savurup kafasına sertçe vuruyorum ve adamın yere düşmesini izliyorum. Diğer adamların hepsi iki arkadaşlarına gülüyor.

Yerde. Başka bir adam bana doğru geliyor ve ben de krikoyu olabildiğince sert sallayıp adamın yüzünü kesiyorum.

Sonra koşarım.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde beton zeminde koşuyorum. Hava karanlık ve okyanusa yakın gibi görünen bir otoparktayız. Denizin kokusunu alabiliyorum ve martıların sesini duyabiliyorum. Peşimde iki adamla koşuyorum. Bu yüksek topuklu ayakkabılarla kendimi savunamıyorum. Beni kolayca yakalıyorlar ve yere yatırıyorlar.

"Bırakın beni," diye bağırırken bir yandan da dövüşüyor ve tekmeliyorum. Bir adam yüzüme vuruyor ve ben onların elinden kurtulmak için güreşirken onlar da beni zapt etmeye çalışıyorlar. Çok güçlüler.

Bacaklarımı tekmeleyip kaçmaya çalışırken, her iki kolumdan birer tane olmak üzere beni yerden yukarı sürüklüyorlar. Karanlıkta benimle birlikte savaşıyorlar ve beni arabaya geri götürüyorlar.

Adamlardan biri tişörtünü çıkarmış, kriko saldırısından kaynaklanan kanamayı durdurmak için yüzüne bastırıyor ve diğer iki adam da onu izliyor.

Bir adam arabaya yaslanmış, dikkatle beni izliyor. Ona ters ters bakıyorum, o da bana sırtarak karşılık veriyor.

"Bırakın beni!" İki adamın beni goril gibi kavrayışını kırmaya çalışırken bağırıyorum. Eğildim ve mücadele ettiler. Tekrar tekme atıyorum ve solumdaki adamla bağlantı kuruyorum, taşaklarına vuruyorum ve o çığlık atıyor ve iki katına çıkıyor. Dikkatim dağılınca diğer adamın elinden kurtuluyorum ve yüzüne sert bir yumruk atıyorum. Krikoyla vurduğum adam yardımlarına geliyor ve beni tutmalarına yardım ediyor.

"Bizimle geliyorsun, sürtük."

"İçeri girmek eğlenceli olacak." Solumdaki adam gülüyor.

"Siktir git!" Taşaklarını tekrar tekmelerken çığlık atıyorum.

Acı içinde iki büklüm olur ve arabaya yaslanan adam yüksek sesle güler.

Gözlerim onu arıyor. Uzun boylu, korkutucu görünümlü ve diğer adamların hepsi rehberlik için ona bakıyor gibi görünüyor.

Sakin ve kontrollü, onlar gibi değil. Grubun alfası olduğu çok açık.

Liderleri.

Beni izlerken sırtıyor ve düşünür gibi bir sigara yakıp başını sallıyor.

"Bu saçmalık için zamanım yok." İç çekiyor.

Tekme atıyorum ve diğer adamın kaval kemiğiyle buluşuyorum, haykırıyor. "Bir dakika içinde seni pataklayacağım, kaltak." Hırlıyor. Arabaya yaslanan adama "Ne yapıyoruz lan biz bu kızla?" diye bağılıyor. "Kontrolden çıktı."

Uzun boylu adam sigarasından bir nefes çeker, gözleri düşer

tekrar ayağa kalkmadan önce. Karanlık bir şekilde sırtıyor. "Getir onu."

Başımı sallıyorum ve dövüşmeye başlıyorum. "Sanki yapacaksın da," diye bağıyorum tekme atarken.

Gözleri gözlerimi tutuyor, karanlık bir şekilde gülümsüyor ve sigarasından bir nefes daha çekiyor. Gözleri göğüslerime kayarken dudaklarını yalıyor.

Korku içime işliyor. Hayvani davranmaya ve deli gibi dövüşmeye başladım.

Yanında duran diğer iki adama "Bezi getirin" diyor. Ben iki yanımdaki iki adamla boğuşup tekmeler savururken adam arabaya doğru gözden kayboluyor ve etrafta dolanıyor. Elinde siyah bir bezle yeniden ortaya çıkıyor ve ben beni tutan iki adamla boğuşurken bezi yüzüme tutuyor.

"Hayır." Başımı onların ulaşamayacağı bir yere götürmeye çalışırken çığlık atıyorum. Kimyasal madde kokan siyah kumaştan uzaklaşamıyorum.

Mücadele

ediyorum.

Savaşırım

.

Kendimi baygın hissediyorum.

Bilincimi kaybediyorum.

Midemden bir bulantı dalgası geçerken uyanıyorum ve alnımdaki teri silmeye gidiyorum. Kolumu hareket ettiremiyorum.

Ne? Kolumu çekiyorum ama hareket etmiyor ve başımın üzerinden baktığımda bir direğe bağlı olduğunu görüyorum.

Mücadele ediyorum ve vücuduma bakıyorum. Dehşete kapıldım. Aman Tanrım.

Çıplağım ve ellerimden yatağa bağlıyım.

Odaklanmaya çalışırken gözlerim gergin bir şekilde odanın içinde geziniyor. Köşedeki şifonyere yaslanmış uzun boylu adamı görüyorum, tamamen gömleksiz. El çantamdan cüzdanıma bakıyor.

Ne oluyor lan?

Çılgınca mücadele etmeye başladım. Buradan çıkmam lazım. Bağları gevşetmeye çalışmak için tüm vücudumu sallıyorum. "Ne istiyorsun?" Ağlıyorum.

Beni görmezden geliyor ve cüzdanımdan ehliyetimi çıkarıyor. Kaldırdı ve okudu.

"Roshelle Meyers," diye mırıldanıyor. "Eşyalarımın arasından çekil," diye çıkışıyorum.

Yukarı baktı ve sırtarak bana doğru yürüdü.

o

yatakta yanımda diz çöktü. "Ben zaten senin..." Tereddüt ediyor ve parmaklarını açık cinsel organımda gezdirdikten sonra ağzına götürüyor. "Şeyler," diye kuru bir şekilde cevap veriyor kaşlarını kaldırarak.

Gözlerim kapanıyor. Aman Tanrım.

Hatırlamıyorum. Utanç beni dolduruyor.

"Bırak beni," diye fısıldıyorum gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken.

Eli yavaşça gövdemde geziniyor. Dolgun göğsümü avuçluyor ve sonra eğilip ağzına alıyor. "Bunları seviyorum," diye fısıldıyor göğsümün içine.

Yüzümü buruşturuyorum ve başımı sallıyorum. "Lütfen... kes şunu. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Ne istiyorsun? Bırak beni gideyim. Çok eğlendin."

Meme ucumu sertçe ısırıyor ve acı içinde nefes alıyorum. "Henüz eğlenmeye başlamadım," diye fısıldıyor soğuk bir şekilde. "Çöz beni. Lütfen, çöz beni," diye yalvarıyorum.

Parmaklarını tekrar seksime doğru götürüp kayganlaşmış etimde gezdirirken başını sallıyor. İslağım. Seks yapmış mıydım? "Sen...?" Tereddüt ediyorum.

Koyu renk gözleri zevkle dans ediyor. "Dilim yaptı." Gözlerim dehşet içinde açılıyor.

Eğilip cinsel organımı öpüyor ve ben de onu üzerimden atmak için yataktan kalkıyorum.

"Kendime engel olamadım," diye fısıldıyor. "Bakışlarım için açık bağlanmış güzel kokulu bir amcık karşı koyamayacağım bir şey. Bu arada hoşuna gitti." Yatakta yanıma uzanıyor ve dirseğinin üzerinde dinleniyor. Eli vücudumda yukarı doğru kayarak göğsümü avuçlarken bana bakıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." Alay ediyor.

Ona bakmak zorunda kalmamak için başımı başka tarafa çeviriyorum.

o

yüzümü tutuyor ve gözlerimi onunkilerle buluşturuyor. "Burada patron benim."

Ona ters ters bakıyorum.

"Ne istersem, ne zaman istersem yapıyorsun." "Hem de nasıl,"

Öfkeyle fısılda.

Şeytani bir gülümsemeye gülümsüyor. "Eğer istediğim şey aletimin bakire kıcını ikiye ayırmasıysa... o zaman bu benim kararım. Seninkini değil."

Soğuk gözleri gözlerimi tutarken boğazımdaki korkuyu yutuyorum.

"Cehenneme git," diye fısıldadım.

"Ben cehennemin kapı bekçisiyim, bebeğim. Evine hoş geldin."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.